

PARAFİLİ

**BELKİ DE KATİL ÇOK YAKININIZDA VE
SİZ ONU TANIYORSUNUZ...**

JANE
CASEY

DOKTOR, AVOKAT, POLİS MEMURU, SERİ KATİL... KAPIYI AÇMAK İÇİN HANGİSİNE DAHA ÇOK GÜVENİRDİNİZ?

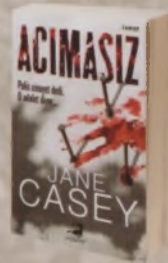
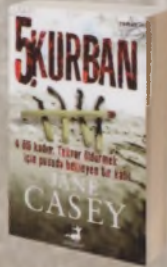
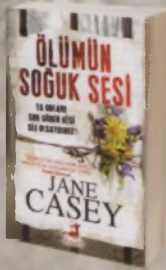
Maeve Kerrigan, üç kadını kendi evlerinde boğarak öldüren bir seri katilin izini sürüyor. İçeriye zorla girildiğine dair hiçbir iz yok, bütün işaretler onu kurbanların kendilerinin içeri aldığını gösteriyor.

Üçüncü cinayette katilin bıraktığı delil, Maeve'in eline onu şaşkına çeviren bir şüpheli verir: Maeve'in ortağı Komiser Josh Derwent. Maeve onun bu işle bir ilgisi olduğuna inanmayı önce reddeder, acaba onu ne kadar iyi tanımaktadır? Çünkü bu, Derwent'in cinayete suçlandığı ilk olay değildir.

“Zekice, karmaşık ve şaşırtıcı.

Bu romanın etkisinden uzun süre kurtulamayacaksınız.”

Lee

facebook.com/olimposyayinlari

ISBN: 978-605-9176-14-9

22

www.olimposyayinlari.com

BELKİ DE KATİL ÇOK YAKININIZDA VE

SİZ ONU TANIYORSUNUZ...

PARAFİLİ

Jane Casey

Orijinal Adı: The Stranger You Know

© 2012 Jane Casey

Çeviri: Alp Ege

Redaksiyon: Olimpos Yayınları

Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları

Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz

1. Baskı: Ağustos 2015

ISBN: 978-605-9176-14-9

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliait Ajans aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: İNKILAP KİTABEVİ Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No:8 Yenibosna - İstanbul Tel:(0212) 496 11 11

Sertifika No: 10614

Parafili

JANE CASEY

Kerry Holland'a

*Bazıları bir şeyden korkup kaçar
Bazıları onların korktuklarını arzular...
...Ve diğerleri kasvet içinde kederle
Yürürler adına ölüm denen, kendi gölgeleriyle...*

'Yaşamın Zaferi', Percy Bysshe Shelly

1992

Bahçe sessiz, hava sakindi. Ağacın altında yatan kız kadar sakin.

Çok sakindi.

Kızın gözleri kapalıydı. Elleri yanında uzanıyor, avuçları yukarı bakıyordu. İpek gibi sarı saçları çimlere yayılmıştı. Üzerinde yattığı çimlerdeki çiçekler yıldızları andırıyordu.

Çocuk elini uzattı ve kızın hâlâ soğumamış teninden yayılan sıcaklığı hissetti. Ay ışığında bile kızın yüzündeki kanı, boynunun etrafındaki morlukları, sarkmış göz kapaklarını, göz yuvalarındaki boşluğu görebiliyordu. Gözleri, beni unutma diyen masmavi gözleri gitmişti. Dudakları aralık, yüzü şişmişti.

Kız çok güzel, hiç kimsenin asla olamayacağı kadar güzeldi. Mükemmeldi.

Bu çocuğu şaşırttı ama onun ölmüş olmasına aldırmadı. Onu incitebilecek bir şey söylemesinden veya yapmasından korkmadan, hiç rahatsız olmadan ona bakabiliyordu, gerçekten bakabiliyordu...Ona dokunabilirdi. Uzandı ama kendini tuttu.

Ona bir daha asla dokunamazdı.

Nefesi hızlandı. Kendine dokunmak istedi ama bunu da yapamadı. Burada olmazdı.

Bunun tek nedeni onu çok sevmesiydi. Herkesten çok. Her şeyden çok.

Beni – unutma.

“Unutmayacağım” diye söz verdi. “Asla unutmayacağım.”

Sanki kız ona gülümsemiş gibi geldi.

PERŞEMBE

Bölüm 1

Huzurlu görünebildiklerini bilecek kadar çok ceset görmüş-tüm. Hatta sakin. Rahat.

Princess Gordon bu türden bir ceset değildi.

Bu onun hatası değildi. Ölene kadar dövülen, ardından bir Nissan Micra'nın bagajına sokulan ve öldükten sonra vücutla-rı tamamen katılaşıp kadar sertleşmeye bırakılan herkes sakin görünmek için mücadele edemezdi..

“Size ölüm nedenini söylemek için onu çıkartmam gereki-yor. Ancak yaptığım ön incelemeden anladığım kadarıyla, son yirmi dört saat içinde sopa gibi sert ama yuvarlak bir şeyle vu-rulmuş.” Patolog eldivenli elinin tersiyle alnına dokunarak ye-niden ayağa kalktı. “Henüz size daha net bir şey söyleyemem. Ancak otopside midesinin içindekilere baktıktan sonra yüksek bir doğrulukla tahmin edebilirim.”

“Ama ben şu anda sizin için yüksek doğrulukla bir tahmin-de bulunabilirim. Kocasıydı.” Ses hemen yanımdan, Komiser Josh Derwent'tan geldi. Arabanın arka tarafında toplanarak kü-çük bir halka oluşturan memurların ve olay yeri inceleme ekibi elemanlarının bulunduğu boşluğu kendince adil olarak onlarla paylaşıyordu. Garaj kapısı açıktı ama o küçük ve darmadağınık boşlukta olmak bana yine de klostrofobik geliyordu. Hava toz-luydu ve ışıktaki uzun ve karanlık gölgeler şekilleniyordu. Sanki o tepeleme yığılmış döküntüler uzanıp da beni yakalayacakmış gibi hissettim. Derwent'ın elleri cebindeydi, her iki yanında dirsekleri çıkıntı yapıyordu. Uzak durmak için çoktan iki sefer

kenara çekilmiştim ama daha fazla uzaklaşmak için gidecek yer kalmamıştı.

“Evli değildi” dedim.

“Birlikte olduğu kişi o zaman. Evdeki herif her kimse.”

“Adam Olesugwe.”

“Ta kendisi.”

“Bunu sana söyleten ne?” Patolog yeniydi ve ağırbaşlı biriydi. Ayrıca ağır şekilde hamileydi. Keşke Derwent’ın sözlerini kulak ardı etseydi. Neyle uğraştığından haberi yoktu.

“Onun olması gerekir.”

“Eğer istatistiki olasılıklara dayanarak –“

Derwent onun sözünü kesti. “Dayanmıyorum.”

İhbar üzerine gelen memurlardan birisi boğazını temizledi. Elini kaldırıp konuşmak için izin isteyeceğini sandım. “Adam eve geri döndüğünde onun kayıp olduğunu söyledi. Birisi eve gelip ona saldırmış olmalı, dedi.”

“Evet, bilmesi gerek. Çünkü bunu yapan oydu.” Derwent cesedin üzerinde dokunmadan havada elini gezdirdi. “Diyelim ki, bu ilişki içi bir şey değildi. Diyelim ki, yanlış giden bir soygun veya rastgele bir cinayet. Neden onu arabaya koymakla uğraşsın? Neden evde bırakmasın?”

İhbar üzerine gelen memur, “Saklamak için” diye ileri sürdü.

“Neden öyle olsun ki? Cesedi taşımak zor iş ve kız da iri. Şu koca kışına bak.”

“Efendim.” Genellikle Derwent’ın aklından geçirdiği şeyleri terbiye etmeye çalışmazdım ama patoloğun yüzündeki şok ifadesini görmüştüm. Sonradan gelen Dr. Early zaten bu konuda bir şaka yapmış ve Derwent buna gülmemişti.

“Ne var, Kerrigan?” Dik dik bana baktı.

Neden sözünü kestiğimi söylemeye cesaret edemedim. Bu

onu daha da kötü davranmaya kıskırtırdı. “Sadece, neden Olesugwe cesedi taşısın?”

“Cesetten kurtulmayı planlıyordu ama o sırada kadının kız kardeşi çıkageldi.”

Cesedi bulup 999’u arayan Princess’in kız kardeşi Blessed’di. Son gördüğümde sinirleri bozulmuş halde mutfak masasında oturmuş, bir bayan memur onu teselli ediyordu. Sorgulanamayacak kadar tutarsız bir durumdaydı.

“Onu neden öldürmek istesin?” diye sordu Early.

“Sen de benim kadar iyi tahmin edebilirsin. Kadının veya adamın bir ilişkisi vardı ya da kadın iyi ütü yapmıyordu.” Bakışlarını patoloğun belirginleşmiş karnına indirdi. “Olesugwe’ye göre dört aylık hamileymiş. Kadınlar gebe kaldıklarında aile içi şiddetin daha fazla kurbanı olurlar.”

“Bu bir efsane.” Dr. Early doğmamış çocuğunu Derwent’in zehirli kişiliğinden korumaya çalışmış gibi bir elini koruyucu bir şekilde karnına koydu. Bana kalırsa hamile olsun ya da olmasın, onunla temas halinde bulunan herkes için nükleer koruyucu elbise giymek standart bir tedbir olmalıydı.

Derwent hayır anlamında başını salladı. “ABD’de bir çalışma yaptılar. Hamile kadınların herhangi bir darbeye maruz kalmaları sonucu ölüm nedenleri arasında en yaygın üçüncü sıradaki neden cinayet.”

“Onları başka ne öldürüyor?” diye sordum.

“Araba kazaları ve intihar. Kadın sürücüler, ha?”

“Şey, bu bayan araba kazasında ölmedi ve kuşkusuz kendini ölene kadar da dövmedi.” Dr Early kollarını şişkin karnının üzerinde kavuşturdu.

“Benim görüşüm bu. Kadını o öldürdü” dedi Derwent. “Bir şeye sinirlenir, onu döver, çok ileri gider, onu arabaya tıkar, temizliğe başlar, kız kardeş sekteye uğratar ve bahisler kapanır.”

“Mutfakta amařır suyu kokusu vardı” diye dūřuncemi belirttim.

“Ve içeriye zorla girildiğine dair bir iz yok. ldürüldüğü yer her neresiyse mezbahaya dönmüş olmalı ama evde bir zerre kan görmedim.” Derwent itekleyerek birkaç memuru geçti ve arabanın arka koltuğuna göz attı. “antalar. Eğer siz adli tıpı arkadaşlar işinizi yapıp onları bizim için ıkartırsanız, bahse girerim Olesugwe’nin ölçülerinde kan lekeli elbiseleri bulacağız.”

Dr. Early başını indirip Princess’in cesedine baktı. “Onu bagajdan çıkartmak için yardıma ihtiyacım olacak.”

“Bir kadının yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmesi güzel” dedi Derwent ve Dr. Early’nin cevaben ne dediğini dinlemeyi beklemeden, diğer bir deyişle aslında yardım bile teklif etmeden çıkıp gitti.

Doktorun dudakları birbirine bastırılmış, gözleri parlıyordu. Ağlamamaya alışan birisinin emarelerini fark ettim. Çok defa ben de bu duruma gelmiştim. “Hep böyle midir?” diye bana sordu.

“Hep böyle değildir. Bazen daha kötüdür.”

“Buna nasıl dayanıyorsun bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum” dedim.

Buna dayanmamın nedeni kişiliğindeki bir sürü kusurun yanı sıra Derwent’ın parlak bir polis olmasıydı. Olay yeri inceleme ekibini işleriyle baş başa bırakıp Olesugwe ve Blessed’i en yakın karakola götürdü. Blessed’in Olesugwe ile ilişkisini ve Olesugwe’nin Princess’in bu ilişkinin farkında olduğunu itiraf ettiği Great Portland Caddesindeki karakola. Cinayet silahı, çiftin elbise dolabında askıları asmak için kullanılan metal sopaydı ve küçük evin bahçesindeki minik bir barakada çim biçme makinesinin arkasında, bir çantaya tıklılmış halde ortaya ıktı. Nis-

san'ın tek takım olan anahtarları gibi barakanın asma kilidinin anahtarı da Olesugwe'nin anahtarlığındaydı. Ne asma kilidin ne de araba bagajının hasara uğramadığını belirttiğimde, adam cesedi taşıdığını ve silahı sakladığını kabul etti.

Bürokratik işlemleri yapmak üzere ofise geri dönmek için karakoldan ayrılırken Derwent'a "Ancak onu öldürdüğünü kabul etmeyecek" dedim. Yüzüme çarpan soğukla ürperdim. Yayıydık. Çünkü yeni ofislerimiz Westminster'daydı. Londra'dan Princess'in son nefesini verdiği Somers Town'a toplu taşıma araçlarıyla gitmek iki kat daha hızlı olduğundan, Derwent arabayla gitmeyi açık bir şekilde reddetmişti.

"Hâlâ bir çıkış yolu arıyor. Kadına saldıranın Blessed olduğunu ve kendisinin sadece ona yardım etmeye çalıştığını söyleyeceğine bahse varım."

"Sence öyle miydi?"

"Hayır. Zaten mesele de bu değil. Bu konu hakkında yalan söylemeye devam edecek."

"Eğer Blessed'in bu olayla bir ilgisi varsa ortalığı toparlamadan önce polisi çağırmış olacağını sanmıyorum."

"Yapmış olabilir. Kalın kafalı biri olabilir. Çoğu suçlu öyledir."

"Fark ettim" dedim. Ben daha sadece bir memurdum ama yedi yıllık bir tecrübeyi geride bırakmıştım. Derwent bunu görmezden gelmeye meyilliydi.

Bana cevap vermek yerine, iç geçirdi. "Harcadığımız zamana yazık." Hayal görmüyordum: Derwent'ın ruh hali her zamankinden daha karamsardı.

"Bir sonuca ulaştık" diye işaret ettim.

"Herkes bunu elde edebilirdi. Sen bile."

"İyi iş çıkardık."

"İlçe emniyetinin cinayet ekibi üstesinden gelebilirdi."

"Çok meşguldüler."

“Patronun sana söylediği bu muydu?”

“Gerçekten de neden acaba?”

Derwent’tan bir cevap alamayacağımı anladım. Üstelik bir cevap istediğimden de emin değildim. Patronun gözünden düş-tüğüm gerçeğini ima etmiş olabilirdi ama Derwent’ın haberi olsa bundan memnun olacağını hayal bile edemezdim. Özellikle de eğer nedenini biliyorsa.

Çenemi kapalı tutup sessizce yürümek akıllıca olurdu ama bilmek istediğim bir şey vardı. “Dr. Early’e karşı biraz mesafeli davranıyordun. Sorun neydi?”

Derwent çenesini sıktı. “O durumdayken bu işi yapmaması gerekir.”

“Bu işte lazım olandan çok daha yetenekli.”

“Öyledir. Ama muhtemelen otopsi yapmak için masaya bile erişemeyecek.”

“Başaracağından eminim.”

“Bunu yapmak zorunda olmaması gerekir.” Yüzümüze bir sağanağın vurmasıyla, Derwent omuzlarını kamburlaştırıp pal-tosunun yakasını kaldırdı. “Zaten kadınlara göre bir iş değil. Üstelik karnında bir de bebek varken, cesetlere yaklaşmaması gerekir.”

“Çok eski kafalısın, bu doğru değil. Henüz doğmamış çocuğunun cesetleri görüp üzülmekten mi endişeleniyorsun? Rahiminden bakınca görülebilecek pek fazla bir şey yoktur.”

“Bu yine de doğru değil.” Sesi kesindi. Daha fazla tartışacak bir şey yoktu.

Metroya varana kadar dilimi tuttum. Oraya vardığımızda iki hattın kapalı olduğunu gördüm, tam da akşamın yoğun zamanıydı. Kendimizi zoraki tren hattıyla Baker Caddesine attık. Oradan Bakerloo hattına geçip, Charing Kavşağına gidene kadar eziyete katlandık. Aşırı sıcaklardan sonra metronun havasız kalmış dehlizlerinden yeniden dışarıya çıkmak tam bir zevkti.

Buna karşın soğuk sonbahar havası sanki biraz önce dayak yemişçesine beni sersemletti.

Komiser Derwent bana eşlik ediyor olsa bile Trafalgar Meydanı'na yürümek ve oradan ışıkları gittikçe belirginleşen Whitehall'a inmek yine de zor gelmedi. Biz metrodayken oldukça yoğun bir yağış olmuştu, kısa ama kesif bir sağanak. Kaldırımlar cam gibi parlaklıktı. Düşen yapraklar savruluyor, yağmurla birlikte dümdüz yere yapışıyorlardı. Sanki cilalanmış gibi görünüyorlardı. Yollar kaygandı ve ayakkabılarım buna uygun değildi. Cenotaph'ın karşısına geldiğimizde yanlamasına kaydım ve Derwent'la çarpışıp destek almak için onun koluna tutundum. Kolunu kıvrıdığından parmaklarımın altında şişmiş pazularını hissettim. Hemen elimi çektim.

“Sakin ol” dedi Derwent.

“Yapraklar yüzünden.”

“Seni tanıyorum, Kerrigan. Hemen bir bahane uydurursun.” Yeniden kolunu kıvrıdı. “Haydi. Josh Amca'nın koluna gir. Sana göz kulak olayım.”

“Kendim yapabilirim, teşekkürler.”

“Eğer düşündüğün buysa, bu bir zayıflık işareti değil. Eksikliklerinin farkında olmak iyidir. Dr. Early'ye bak. Cesedi kendi başına çıkaramayacağını biliyordu bu yüzden yardım istedi. Bundan kendine bir ders çıkarabilirsin. Teklif edildiğinde yardımını kabul et.”

“Sen de öyle mi yapıyorsun?”

Güldü. “Benim yardıma ihtiyacım olmaz.”

“Elbette olmaz. Ne kadar tuhaf.”

“Cidden, koluma tutunmaya ihtiyacın varsa, tutun.”

“Gerekseydi yapardım ama gerek yok.” Derwent'ın şövalyece tekliflerinden destek almaktansa ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayak yürümeyi tercih ederdim. Bunu hep inandığı şeyin bir kanıtı olarak görürdü; kadınların ilgilenilmeye ihtiyaçları

vardı. Üstelik kadın olmanın yanında bir de ondan kıdemsizdim, bu yüzden bana üstünlük taslamak konusunda tamamen rahat davranıyordu.

Çığlık atasım geldi.

Parlamento Meydanı'nın köşesinden dönünce, Parlamento binalarına baktım. Her gün işe giderken yol üstünde görmeme rağmen hâlâ bakmaktan bıkmamıştım. Ortaçağın ihtişamından esinlenilmiş Viktoryen yapıları ve bu yapılarda masalsı bir şey vardı. İnce, zarif yaprak şekilli oymalarındaki, bal rengi taşlarındaki, göğe yükselen altın yaldızlı kulelerindeki düşsel bir şey. Britanya bir zamanlar buradan dünyayı yönetmişti ve binalar bunun canlı hatırasıydı. Babam bir defasında, bunların İngilizlerin içlerinde büyüttükleri üstünlük komplekslerinin fiziksel tezahürü olduğunu söylemişti. İmparatorluk zamanını biraz görmüştü ve yaşadığı ülkeye çok az sevgisi vardı. Bütün bir ulusu bu şekilde tanımlayamayacağını düşünürdüm. Kendimi bir yabancı olarak hissetmek içime sinmezdi. Kendimi bir İngiliz olarak da sayamazdım. İrlandalı bir anne babanın çocuğu olarak Londra'da doğdum. Killybgs'ten ziyade Carshalton'da yaşamamıza rağmen bir İrlandalı olarak yetiştirilip büyütüldüm. Wall of Limerick dansını öğrenmiş, ince bir ıslık sesiyle 'Down by the Sally Gardens'ı çalmıştım. Geleneksel kalın saç örgülü koyun kokan hırkaların içinde boğuşmuştum. Beslenme çantama arkadaşlarımla koyduğu beyaz ekmekten sandviçlerin yerine sodalı ekmek sarılıp konulmuştu. Hafta sonları fena halde camogie , okulda da aynı felaket halde hokey oynamıştım. Aslen İrlandalı, tesadüfen İngiliz'dim. Hiçbirisinin kültürüne veya başka bir yere de ait değildim. Sanki bir şey kaybetmiş hissiyle büyümüştüm ve ancak şimdi bunun önemi olup olmadığını düşünmeye başlıyordum.

Derwent kolunu kaldırıp işaret etti. "Şuna bak. Ne rezalet."

"Parlamento Binaları mı?" diye şaşırarak sordum. Ancak

Derwent'ın post-kolonyal suçluluk duyacak birine hiç benzediğini bilmem gerekirdi.

“Şu serseriler. Bunlara izin verilmemesi gerekir.” Parlamento Meydanı'nın ortasında çimlerin üzerinde kamp kurmuş protestocuları kastediyordu. Gece nöbetine devam eden savaş karşıtı kalabalık, boş alanı işgal etmişti. Küreselleşmeye karşı öfke saçanların gösteri yaptıkları yer de orasıydı. Çimenliği boşaltmak için birkaç polis müdahalesi olmuştu ama bir şekilde göstericiler birer ikişer geri geliyordu ve alan nadiren boş kalıyordu.

Dövizleri okumaya çalıştım ama özellikle de yağmurdan ıslandıkları için akşam karanlığında onları görmek zordu.

“‘Kapitalizm bir şeytandır’ mı?”

“Babalar Meselesi.”

“Ah, onlar.” Babalar Meselesi grubu Babalar için Adalet grubunun militanlaşmış haliydi. Kendilerini aile mahkemelerinin kurbanı olarak hisseden bir baskı grubuydu. Babalar Meselesi küçük bir gruptu ama büyüyordu ve ölçüyü kaçıran propaganda arayışları içindeydi. Lideri yakışıklı, karizmatik, kırk yaşında, halkla ilişkiler altyapısına sahip Philip Pace'ti. İyi bir hatipti, haberlerde ve güncel olayları işleyen programlarda düzenli olarak röportaj yapılan biriydi. Geçen yıl Tatler dergisinin En Seçkin On Erkek listesine girmeyi başarmıştı. Bana göre çekici biri değildi ama yine de hayranlarına karşı kötü bir ön yargım da yoktu. Pace, Babalar Meselesi'nin halka dönük yüzü olarak mantıklı ve ılımlı olmayı iş edinmişti. Ancak grup olarak tam tersi bir tutum içindeydiler. “Yeni kampanyaları neydi? Yirmi – yirmi miydi?”

“Galiba birileri bilgilendirme toplantılarına gereken önemi vermiyor” dedi Derwent. “Elli – elli. Mahkemelerin çocukları ebeveynlerin velayetine eşit olarak vermesini istiyorlar. İstisnasız.”

“Oh, bu kulağa makul geliyor. Ya tacizciler? Ya çocukları bundan korumaya ne olacak?”

“Babalar çocuklarına zarar vermezler. Onları çok severler.” Bu sefer Derwent’in aşırı alaycılığı kendine uygun bir hedef bulmuştu.

“Ne saçmalık.”

“Babaların hakları olduğunu düşünmüyor musun?” Derwent’in kaşları kalkık vaziyette duruyordu. “Senin liberal olduğunu sanıyordum, Kerrigan. Eğer feminizmin kendi kendini tatmin etmek olduğunu söyleseydim beni rapor ederdin.”

“Bunu sıkça söylüyorsun ve henüz rapor etmedim. Her neyse bu aynı şey değil. Mahkemeler kararlarını her dosya için ayrı ayrı veriyorlar. Bazen babalar aileleriyle ilişkilerini sürdürmek için uygun olmadıklarından bütün velayeti annelere veriyorlar. Bu herifler tamamen incinmiş ezikler.”

“Bu tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyor. ABD’deki aşırı uçta bulunan kürtaj karşıtı eylemcilerle taktiklerini paylaştıklarını biliyorsun, değil mi?”

“Aslında bilmiyordum.” Derwent’in bilmesine hayret ettim. Genellikle bilgilendirme notlarını okumakla uğraşmazdı. Hatta birlikte çalışmaya başladığımızdan beri doğru dürüst bir şey okuduğunu bile hiç görmemiştim.

“Pace son günlerde Washington’daydı, ABD’de bir şube açıp yürütmeye çalışıyordu. Kürtaj karşıtlarının tamamının katıldığı bir tartışma toplantısında görüldü. Ancak insanların tepkisinden çekinerek konuyu bu ülkeye taşımak istemedi. Yine de ortak pek çok yanları var. Bütün bunlar ailenin kutsallığı hakkında, değil mi? Mutluluk saçan neşeli çocuklara sahip, iki ebeveynli mesut aileler. Saçma sapan hayal dünyası. Eğer bilgi notlarını okumadıysan şunu da kaçırmış olmalısın: İnternette Babalar Meselesi ile ilişkili aile mahkemelerinin yargıçlarıyla personelinin isim ve adreslerinin listesi olan bir forum bulmuşlar. Herkes bu konuda diken üstünde duruyor. Bombalı paket,

biyolojik silah ve daha Tanrı bilir neler bekliyorlar.”

“Bütün bunları ben nasıl kaçırdım?” Kendimi sanki ödevimi yapmamışım ve en sevmediğim öğretmen tarafından yakalanmışım gibi hissettim; aslında temel olarak içinde bulunduğum durum da buydu.

“Bilmiyorum. Belki de büyük resmi adam akıllı görmek yerine, bütün dikkatini sadece önünde duran şeye vermekle aşırı meşgulsün. Bu yüzden memurusun. Küçük işlerin hepsini yapıyorsun ama benim düzeyimde strateji geliştirebilmen için bir parça yeteneğe ihtiyacın var.”

Belki de bütün yazı çizi ve form doldurma işlerini bana bırakmasaydın büyük resmi görmeye zamanım olurdu. “Tavsiyen için teşekkürler.”

“Karşılıksız bir tavsiye” dedi. “Dinle ve öğren.”

“Öyle yapıyorum. Her gün.” Bu doğrudu. Eğer kadın düşmanlığı, sağ kanadın komplo teorileri veya en iyi küfürler hakkında bilgi edinmek isteseydim, Derwent doktora seviyesinde bir eğitime denk olurdu.

İzlediğimiz yol bizi protestocuların durduğu yerin yakınına götürdü. Yağmur gökten boşanırcasına yağıyordu. Naylon yağmurluklar giymiş penguenler gibi bir araya toplanmışlardı, zavallı haldeydiler. Pek çoğu orta yaşlı ve oldukça kiloluydu. Tehlikeli gibi görünmüyorlardı.

“Hepsi de kötü olamaz ve çocuklarını özlemiş olmalılar” dedim.

“Cazgırlar sürüsü. Eğer çocuklarını o kadar sevselerdi daha en baştan onları bırakmazlardı.” Öfkeyle onlara baktı. “Gelmiş geçmiş en büyük İngiliz’in heykelinin altında oturup, orayı bir çingene kampına çevirmeyi kendine yedirenlerin değerleri ve ruhları yoktur.”

“Winston Churchill mi?”

“Başka kim olabilir?” Onunla tartışmamı beklermiş gibi

bana baktı ama buna yeltenmemenin daha iyi olduğunu biliyordum. Derwent'ın sinirinin ortaya çıkması için nefes alması yeterdi ve yatışmak için ara sıra kapışması gerekirdi. Ancak yumruklayacağı o kum torbası, bugün ben olmayacaktım.

Kavga için bir kedi gibi kulaklarını kısıtışına yemin edebilirdim.

Bölüm 2

Ofise geri döndüğümüzde, Derwent kendisini sandalyesine bıraktı ve buyurgan bir tavırla bana elini salladı.

“Git ve patronu bulup ona dosyada nerede olduğumuzu söyle.”

Bu lafın içime oturduğunu hissettim. “Sen yapmak istemez misin?”

“Yapılacak işlerim var.”

“Benim de öyle.”

“Benimkiler daha önemli.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü senden kıdemliyim ve yapmam gereken her ne ise önemli bir şeyle ilgilidir.” Bunu söylerken yandaki masaya birisinin bıraktığı Standard gazetesine uzanıyordu.

“Bak, böyle demek istemezdim,” diye lafa başladım.

“İlgilenmiyorum. Git derdini başkasına anlat.” Başını kaldırıp bana ters bir bakış attı. “Neden hâlâ buradasın?”

Topuğumun üzerinde dönüp, Emniyet Amiri Charles Godley’nin genellikle bulunduğu yer olan tamamen kapalı tek ofise doğru büyük adımlarla ilerledim. Kapıyı tıklattım, ben tıklattırırken kapı açıldı. Bu sırada Godley de bana doğru yürüdüğünden neredeyse çarpışacaktık. Aynı anda karşılıklı özür diledik. Çoktan yüzüme ateş basmıştı çünkü Derwent’la takışmıştım. Bir de üstüne bu mahcubiyet, yanaklarımdaki sıcaklığı daha da arttırmıştı. Odanın diğer tarafındaki masasından Derwent’ın sırtıttığının da, iş arkadaşlarımin monitörlerinin üzerinden yönelttikleri

manidar bakışların da farkındaydım. Godley bilmese de onun benimle yatmak için beni ekibine aldığına dair utanmazca söylentilerin sıklıkla ortalıkta dolaştığını biliyordum. Godley'nin bu türden dedikodulara güllerin yaprak bitlerinden etkilendiği kadar etkilendiğinin farkındaydım. Erken olgunlaşmış gümüş rengi saçları ve koyu mavi gözleriyle baş döndürücü bir yakışıklılıktaydı. Uzun bir zamandan sonra ekibine aldığı son olmasa da ilk kadın bendim. İnsanların birden bire onun etrafındayken garip davranmaya başladığını fark ettiklerini de biliyordum. Genel teori bir ilişkimiz olduğu ve benim bunu bitirdiğim veya onun bitirdiği yahut eşinin bunu anladığı ve onun bitirdiği yolundaydı.

Bundan daha fazla yanılamazlardı.

“Bir şey mi istedin, Maeve?”

“Komiser Derwent, Somers Town; Princess Gordon cinayetiyle ilgili size güncel bilgileri vermemi istedi. Birisini gözaltına aldık.”

“Kocasını mı?”

“Birlikte olduğu kişi.”

“Bana detaylardan bahset.” Beni ofisine davet etmek yerine olduğu yerde kaldı. Ekipteki herkesin açıkça görebileceği şekilde kapı ağzında duruyordu. Belki de her şeye karşın söylentilerden haberi vardı.

Kısaca neler bulduğumuzu açıkladım. Godley dinledi, mavi gözlerinin bakışları yüzümde dolaştı. Önündeki işe kendini tamamen verme konusunda doğuştan yetenekliydi. Bunun verdiği en büyük keyif kendinizi onun dünyada dinlediği tek kişi sizmişsiniz gibi hissettirmesiydi. Gerçi bu mest eden dikkati olmasa da aynı şekilde anlatabilirdim. Durumu açıklarken sesime, yüzüme, yaptığım el hareketlerine dikkat ettim. Kafama takılan sa nemli akşam havasında donan saçlarımdı.

Bunun nedeni Godley'nin bunların herhangi birisine dikkat etmesinden değildi. Umursadığı tek şey benim çok çalışmamdı.

Hiç kuşku yoktu ki, düpedüz tam bir rüşvetçiydi. Londra'nın en büyük uyuşturucu satıcılarından birinden, acımasız ve korkunç bir suç sabıkası olan haydudundan, para alıyordu. Godley'nin onun için buna karşılık ne yaptığından tam olarak emin değildim. Bilmek istemiyordum. Emniyet amirine körü körüne tapmışım ve onun bir sahtekâr olduğunu bulmak beni sinirlendirmekten çok üzmüştü. Bütün bu pisliklerine rağmen, hâlâ doğuştan üstün yetenekli bir polisti.

Onu ele vermeyeceğime dair söz vermişim, zira bu benim üstüme vazife değildi ve onu asla kurtların önüne atamazdım. O da bana, işini yapma şeklinde bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine ve bana karşı tavrında bir değişiklik olmayacağına dair söz vermişti. Ancak bu konuda yalan söylemişti. Bende bu aykırı davranışları hakkında fikrimi değiştirmeye başlıyordum. İki hususu hâlâ aklımda bağdaştıramamışım: Çalıştığı herkeste tam bir sadakat hissi uyandıran bir patrondur ve para için içerden bilgi sızdırmıştı. Bunun bildiğimden daha karışık bir durum olduğunu söylemişti ve ona inanmak istiyordum, gerçekten de istiyordum.

Yine de ona güvenemezdim.

“Ya kız kardeş?” diye sordu Godley.

“Komiser Derwent onu yeniden sorgulamak istiyor ama olayla bir ilgisi olmadığını düşünüyor.”

“Eğer geri zekâlının biri değilse.” Derwent odayı yürüyerek geçip yanımıza geldi. Yaklaşırken yürüttüğü gazeteyi katlıyor. O an boş olan çalışma masasına geçip oturdu. “Burada kim oturuyor?”

“Bilmiyorum” dedim. Aslında biliyordum ama ona söylemek istemedim. Masa Una Burt'e aitti. Kadın ondan kıdemliydi ve kesinlikle Derwent'ın kendi garip tercihlerine uygun olarak seçtiği, geçinebileceği insanlardan oluşan küçük arkadaş grubunda bulunmuyordu. O da Derwent'tan hoşlanan küçük gru-

bun içinde değildi. “Ancak eşyalarını karıştırmadan hoşlanmıyacağını biliyorum.”

“Güzel bir zimba.” Birkaç kez çok hızlı bir şekilde bastı. “Benimkinden daha iyi.”

“Josh. Dikkatini ver.” Godley’nin ses tonu yumuşaktı ama Derwent zimbayı bırakıp yüzünü patrona döndü.

“Kraliyet Savcılık Dairesi Olesugwe’yi gözaltına almamızdan memnun. Ancak Blessed’le ilgili ne yapacağımıza karar vermeden önce onun hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerektiği konusunda mutabık kaldık. Sanırım sonunda Olesugwe’ye dava açılacak ama şu an için adam bir mucize olmasını umuyor. Ancak öyle bir şey olmayacak çünkü ayvayı yemiş durumda. Kerrigan size anahtarlardan bahsetti mi?”

“Ne olmuş onlara?”

“Onu sorgulamadan önce Kerrigan adamın kişisel eşyalarını inceledi. Barakanın ve arabanın anahtarlarının onda olduğunu ortaya çıkardı, sonra da tesadüfen ona arabanın anahtarlarının başka bir yerde yedeği olup olmadığı sordu.”

“Araba on beş yaşındaydı,” diye açıkladım. “İkinci veya üçüncü el diye düşündüm ve anahtarların bir yedeğinin olması ihtimali yüksekti.”

Godley hayranlık göstermeksizin “İyi iş” dedi. Keşke Derwent hiçbir şey söylememiş olsaydı diye içimden geçirerek kızardım.

Sanki yaptığının farkında değilmiş gibi bana sırtıttı. “Görüyor musun, dalgın bakıyorsun ama aslında aklını kullandığında hiç de aptal değilsin.”

“Teşekkürler.” Hiçbir şey için, diye içimden sessizce ekledim.

“Bu da beni neden büyük soruşturmanın dışında tutulduğuna dair meraklandırıyor.”

“Ne soruşturması?” Godley’e baktım, yüzü taş kesilmişti.

“Josh. Bu kadar yeter.”

“Kerrigan’ın bu işe girmesini engellemeniz adil görünmüyor. O yanlış bir şey yapmadı.”

“O işin aslı öyle değil ve bunu sen de biliyorsun.” Godley ofisine doğru geriledi. “İçeri gir ve kapıyı kapat, Josh.”

Derwent yine gazetenin sayfalarını çeviriyordu. Düzleyip ortasından ikiye katladı ve bileğinin bir hareketiyle döndürerek bana fırlattı. Ayaklarımın dibine düştü. “Şunu bir oku, Kerrigan. Uzanabileceğin kadar yakınında.”

Yerden aldım. Başlık haykırıyordu: SERİ KATİL LOND-RALI BEKÂRLARI HEDEF ALIYOR. Aşağıdaki kısmın çoğunda iki genç kadının resimleri yer alıyordu. Birisinin omzuna kadar uzanan saçları kıvılcık; diğerinki kısa ve koyu renkti, kocaman gözleri vardı ve narin biriydi. Diğer yandan kıvılcık saçlı olan dolgun dudaklı bir afetti ve çekik gözleri yeşildi. Her ikisi de zayıf, her ikisi de alımlıydı ve ölmüştü. Gözlerim kalın harflerle yazılmış bir alıntıya takıldı: “Yalnız yaşıyorlardı. Yardım çılgınlıklarını kimse duymadı.” Ardından karşı sayfasında: “Önce gözleri oyulup ardından öldürüldüler.”

Godley bana “Bu bizim dosyamız değil” dedi. “Birbirleriyle bağlantılı olmaları durumuna karşı benden bir ekip çıkartmamı istediler. Ancak ben ilçe emniyetlerinin cinayet ekipleriyle çalışıyorum ve resmi olarak olayla hâlâ onlar ilgileniyorlar. Kurbanlar birbirlerini tanımıyorlardı. Farklı semtlerde yaşıyorlardı. İlk kadın Ocak ayında öldü. İkincisinden iki ay önce. Bu makale dedikodudan ibaret.”

Açıklamadan memnun olmuşum ama bu açıklama bana değildi. Zaten Derwent’ın asıl şikâyetinin de benim bu işin dışında tutulmamla ilgisi yoktu. Pek aldırان tiplerden değildi. Kesinlikle amirinin etrafında pervane olan tiplerdendi. Henüz sözünü bitirmemişti.

“Ah, hadi. Elbette bağlantılılar.” Derwent uzanıp gazeteyi yine çekip aldı yüksek sesle okumak için düzelitti. “Kirsty

Campbell ve Maxine Willoughby'nin ikisi de yalnız yaşıyordu. Londra'nın merkezinde birbirlerinden iki mil mesafede çalışıyorlardı. Arkadaşları onları mutlu ve gezmeyi seven ama aşkta bahtsız insanlar olarak tanımıyor; Maxine doğru kişiyi asla bulamazken Kirsty nişanlısı Stephen Reeves'den (28) ayrıldı. Nişanlısı kendisini 'acılı' olarak tarif ediyor ama bu makaleye yorum yapmayı reddetti. Polis Bay Reeves'in Kirsty'nin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını belirledi.”

“Yorum yapmayı reddetti ama yine de ondan bir alıntı yapmışlar” dedim. “Avukatlarının onun şüpheli durumuna düşmesini engellemek için az da olsa bundan yararlanacaklarına bahse varım.”

Derwent okumaya devam etti, bu defa daha vurgulu okuyordu.

“Ve benzerlikler yaşam biçimleriyle kalmıyor. Kirsty ve Maxine kendi evlerinde boğularak öldürüldüler. Her iki adreste de zorla içeriye girildiğine dair hiçbir işaret olmaması katillerini tanıdıklarını akla getiriyor. Ulaştığımız gizli bilgilerden en çarpıcı olanıysa, her iki kadının da korkunç bir muameleye maruz kaldığıydı, cesetlerine saygı gösterilmedi, gözleri oyulup çıkarıldı. Polis bu tüyler ürperten detayı halka açıklamamıştı. Ancak bu detay başka her şeyden çok, Kirsty ve Maxine'nin sanki aynı kişi tarafından öldürülmüş olduğunu düşündürüyor.”

Ürperdim. “Korkunç bir şey. Bu detayın açıklanmasını istememelerine şaşırmadım. Ancak bu detayı kimse bilmiyorsa, taklit edilemez.”

“Bu iki ölüm arasında bir bağlantı olduğunu ispatlamaz” dedi Godely. Derwent ellerini, vurarak onun masasına koydu.

“Kahretsin ki ispatlamaz.”

“Bu makale hakkında seninle konuşacaktım ama burada değil, Josh.”

“Benimle bir ilgisi yok.”

“Birisi sızdırmış. Cinayetler arasında bir bağlantı olmasını

isteyen birisi. Özel olarak konu hakkında detaylı bilgi sahibi birisi. Bu tarife uyan birini aramak için uzaklara bakmama gerek yok.” Daha önce Godley’nin bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım. Dönüp yürüyerek masasının etrafından dolaştı. Derwent fırlayıp onu takip etti. Yanımdan geçerken bana doğru bakmadı bile, yüzü gergin ve soluktu, yumruklarını sıkıyordu. Orada istenmediğimi sanki ben bilmiyordum gibi, açıkça belirtmek için arkasından kapıyı çarparak kapattı. Gazete yere düşmüş, unutulmuştu. Yerden aldım. Bir gözüm kapıda Derwent’ın dönüşünü beklerken masama dönüp makalenin gerisini gözden geçirdim ve iki şeyi fark ettim. Bir: Maxine Willoughby soruşturmasından sorumlu kıdemli memuru çok iyi tanıyordum. İki: Derwent’ın niye bu kadar sinirli olduğu hakkında hiç bir fikrim yoktu.

Ancak bunun nedenini öğrenmeyi kesinlikle kafaya koydum.

Bölüm 3

“Bu gece ne yapıyorsun?”

Başımı kaldırıp da bakmadım bile. “Eve erken gidiyorum.”

“Yanlış cevap.” Liv etrafımda dolanıp masamı düzeltmeye başladı. İçinden bir şeyler söylüyordu.

“Şunu yapmayı keser misin?”

“Çok dağınık.” Liv Godley’nin ekibindeki benden başka tek kadın polis memuruydu. Bir Japon minyatüründeki kadar zarif ve sevimliydi; uzun koyu renk saçlarının bir telinin bile dağınık görüldüğüne şahit olmamıştım. Sanki bunu yapmak için bir cetvel kullanıyormuşçasına, masası düzgün şekilde yerleştirilmişti.

Her yönüyle onun tam tersiydim.

“Bu yaratıcı bir dağınıklık. En iyi bu şekilde çalışıyorum.” Yana kaymaya başlayan bir evrak yığını tutmak için üzerine elimi pat diye koydum. “Sen kurcalamaya başlamadan önce gayet iyiydi.”

“Eğer temiz çalışma masası politikası uygulamaya başlasalardı –”

“Mesleğimi değiştirdim.” Elinde tuttuğu dosyayı alıp masamdaki karışıklığın ortasına sokuşturdum.

“Bu bana üzüntü veriyor” dedi.

“Bakma o halde.”

“Kendimi alamıyorum.”

“O kadar da kötü değil.” Neden bahsettiğini görebilmek için birkaç santim masadan uzaklaştım. “Tamam. Origami sergisinde meydana gelen bir patlamaya benziyor.”

“Bundan da beter.” Kalemlemlerimi koyduğum kupayı aldı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı. “İşte. Bulduğumda bu haldeydi.”

Ataşları okuduğum sayfanın üzerinden temizledim. “Teşekkürler, bu şekilde çok daha iyi. Neden bana bir planın var mı diye soruyorsun?”

“Bir şeyler içmeye gel.”

“Yapamamam.”

“Neden?”

“Yarın sabah Rob gidiyor. İki haftalığına ABD’de olacak.”

Kaşları kalktı. “Tatile mi?”

“Virginia’daki bir FBI kursuna. Patronu ayarladı.” Onunla yatmak için aşırı bir istek duyan, neredeyse yazın Rob’dan ayrılma noktasına gelmeme neden olan, yırtıcı dişi patronu. Rob’un bir şeyler sakladığını fark etmişim ve en kötüsünün olacağını düşünmüştüm. Doğru olanın aksine, beni aldattığından kesinlikle emin olmuşum. Rob ile ilişkimiz işte böyleydi. Her şeyin kötü gitmesini bekleyip durmuşum, çünkü hiç kimse o kadar mükemmel olamazdı. Bana duyduğu hislerine, söylediklerine inanamıyordum. Beni sürekli şaşırtan bir şekilde, alışlageldik geçmişte bitirdiğim ilişkilerden çok farklı bir yerdeydik. Çoğu birkaç haftada bitmişti, aylar bile sürmemişti ama işte buradaydık, neredeyse bir yıl geçmesine rağmen hâlâ birlikteydik.

Onu gitmesi için teşvik ederken söylediğim gibi, kurs geri çevrilemeyecek kadar iyi bir fırsattı. Ancak bu kadar uzun süreyle ve bu kadar uzağa gitmesinden nefret ediyordum. Ayrıca Komiser Deborah Ormond’un onunla birlikte gitmesi de hiç hoşuma gitmemişti.

“ABD’de iki hafta. İyi iş.” Liv rahatlayarak yanımdaki sandalyeye yerleşti. “Ya sen bu konu hakkında nasıl hissediyorsun?”

“İlişki uzmanı ağzıyla konuşmayı bırak. Bunun için sabırsızlanıyorum.”

“Saçma.”

“Değil. Gerçekten öyle. Canım ne zaman ne isterse yapabileceğim. Yeniden kendi başıma olmak gibi bir şey. Özgür olmak.”

Liv bir kaşını kaldırdı. “Hâlâ birisine bağlı olmayı sorun mu ediyorsun?”

“Hayır, çünkü bunu bir sorun olarak görmüyorum.” Meşgul gibi görünmeye çalışarak sayfaları karıştırdım. “Sadece fırsatlardan yararlanmak hoşuma gidiyor, hepsi bu.”

“Bu konu da Rob ne hissediyor?”

“Ah, kim bilir. Sanki hayat boyu birlikteymişiz gibi davranıyor.”

“Ne serseri ama.”

Dik, dik ona baktım. “Hemen bir yuva kurup ertesi gün de gidip bir köpek alamayız.”

Sözlerine gereğinden fazla önem atfederek “Dördüncü seferimizdi” dedi Liv. “Ve bir köpek değildi. Japon balığı almıştık.”

“Şey, bu tamamen farklı.”

Sırıttı. “Yine de ciddi. İki hafta ikinizin şimdiye kadar ayrı olarak geçirdiği en uzun zaman mı olacak?”

“Evet, ama zaten ekipten ayrıldığından beri onu fazla gömüyordum.” Bu da başka bir üzücü noktaydı. Sevdği işten benim yüzümden ayrılmak zorunda kalmıştı. Godley’nin ekip içi ilişkilerle ilgili kuralları vardı ve ilişkimiz açığa çıkmıştı. Birimiz gitmek zorunda kalmıştık. Giden Rob olmuştu. Bir terfi ve Çevik Kuvvette bir yer kapmıştı ama bu durum hayatını karma-karışık etmişti. Eski ekibini özlediğini biliyordum. İç geçidim. “Çalışma saatlerimiz hiç uymuyor gibi görünüyor.”

“Öyle olsa gerek, değil mi? Özellikle de bu meslekte.”

“Öyle görünüyor. Bu işte çalışmayanlar çalışma saatlerini,

çektığımız stresi ve kötü maaşlarımızı anlayamıyorlar. Çalışanlarla da görüşemiyorsun. O zaman bu işi yapmanın anlamı ne?”

“Bir anlamı yok. Bir rahibeye dönüşmek zorundasın.”

“Bunu yapardım ama başörtüsü takmak bana uymaz.” Zamanı kontrol ettim, birden masaya dayanırken kambur durduğum için ağrıyan omuzlarımın ve boynumun farkına vardım. “Bir şeyler içmeye nereye gidiyorsun ve başka kimler geliyor?”

“Bu civarda bir yer, sadece ben, Joanne ve Christine. Başka kimlerin geleceğini bilmek istemene darılmadığımı da lütfen bir kenara yaz.”

“Kız arkadaşın olan Joanne mi? Uzun zamandır onu görmemiştım.” Onunla sadece birkaç sefer karşılaşmıştık ve ondan çok hoşlanmıştım. “Tamam, geliyorum. Christine kim?”

Liv bana sus işareti yaptı, kısık sesle konuşmak için eğildi. “Resmî analist. Çok önceden beri Godley için çalışıyor. Sakın bana onu tanımadığını söyleme.”

“Ah, şu kadın. Adını unutmuştum.” Kadını biliyordum ama çok da fazla bir önem vermemiştim. Genç ve kıkırdayıp duran bir tipti, öğle tatilinde alışveriş yapma bağımlısıydı ve erkek memurlarla flört ediyordu.

Liv gagalamak üzere olan bir kuş gibi başını yana eğdi. “Hemen bir yargıya varma. Onu tanımıyorsun.”

“Tamam. Onu tanımıyorum. Ancak pek uyuşacağımızı sanmıyorum.”

“Tatlı bir kız. Ayrıca senden korkuyor.”

“Benden korkuyor mu?” Uzanıp çalıştığı yere doğru şöyle bir baktım, arkası dönüktü. Bu yüzden tek görebildiğim dağınık, kabarık tarzda yapılmış açık kahve saçları ve dar sırtıydı. “Ama ben hiç de korkulacak biri değilim. Bu nasıl olur?”

Liv iç geçirdi. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?” Parmaklarıyla bir bir saydı. “Onunla hiç konuşmuyorsun. Hadlerini aştıklarında en müstehcen laflarla erkeklerin ağzının payını veriyorsun.

İşkoliksin ve işini çok ciddiye alıyorsun. İlave olarak en boktan olayları çözme alışkanlığın var. Ekibin çoğu senin çetin bir ceviz olduğunu düşünüyor ve sen aldırmasan da seninle yatmak için uzuvlarından birini feda ederlerdi. Ve şunu da söyleyeyim, burada şu ana kadar çalışmış en ateşli erkek senin yatağını ısıtıyor, daha ne olsun? Kız sana uzaktan tapıyor. Bizimle gelir misin diye sana soracağımı söylediğimde çok mutlu oldu.”

“Şaka yapıyorsun.” Kendimi çok rahatsız hissettim.

“En ufak bir şaka yok.”

“Gerçeği anlayınca çok hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Gerçek olmayan ne söyledim ki?” Liv hafifçe başıma vurdu. “Özellikle de işkolik olma konusunda. Ara sıra mola vermen gerek.”

Bir an için bunu değerlendirdim. Akşam olunca genelde bitkin olurdum, televizyonun karşısında oyalanmaktan başka bir şey yapmaz, sonra da yatardım. Manşet olacak cinsten kâbuslar görmediğim sıradan günlerim böyleydi. Çok uzun zamandan beri yorgundum, artık bu normal hale gelmişti. Gerçekten de sadece uykusuzluktan veya hiç bir şey yememekten bitap düştüğümde bunun farkına varabiliyordum.

O an düşündüm de, bunların hiç biri sağlıklı değildi.

“Pekâlâ. Beni ikna ettin.” Liv bir zafer kazanmış gibiydi, onu durdurmak için elimi kaldırdım. “Ama sadece bir içki. On-
dan sonra gerçekten eve gitmeliyim.”

Eğlenirken bir içkinin nasıl kolayca üçe dönüştüğü şaşırtıcıydı. Masada el ele tutuşmuş Liv ve Joanne’yle birlikte gözle-
rimin için gülüyordu. Joanne uzun boylu ve koyu renk saçlıydı. Çilli pürüzsüz bir cildi ve çıkık elma kemikleri vardı. Bir man-
ken gibi görünüyordu. Liverpool şivesiyle kıvrak bir konuşması ve Terörle Mücadele Şubesinde gözü yükseklerde bir işi vardı.

Liv onunla, ikisi de birlikte Özel Şubede çalışırken tanışmıştı. Aralarındaki tezatlık çarpıcıydı. İkisi de farklı yollarla da olsa fazlasıyla çekiciydi. Belirgin bir şekilde birbirlerine âşık oldukları ortadaydı.

İçki dilimi çözmüştü. “Biliyorsunuz, ikiniz harika bir çiftsiniz.”

“Ah, biliyoruz.” Joanne Liv’e gülümsedi sonra yine bana döndü. “İl Emniyet Müdürlüğü çapında dağıtılacak poster kızlarıyız.”

“Lezbiyenliğin içtenliği.” Liv kadehini kaldırmak için parmaklarını kız arkadaşının parmaklarından çekti. “Lezbiyen olmaya.”

Kadehlerimizi tokuşturduk, Christine gergin bir şekilde kırdırıyordu. Şu ana kadar yaptığı tek şey de aşağı yukarı buydu. Yanımda oturuyordu, yüzü bara dönüktü. Bu sayede o da benim gibi ekibin çoğunun bara yaslanmış, yarışmışçasına kadeh kaldırıp içki içtiğini görebiliyordu. Oturduğum yerden Çavuş Chris Pettifier kazanıyormuş gibi görünüyordu. Ben seyrederken, elindeki büyük bira bardağını üç seferde bara koyabildi, ardından sulanmış gözlerle sanki bardak yerinden hareket edecekmiş gibi ona baktı.

“Güzel bir görüntü değil” dedim. “Sanırım Chris’in geceyi bitirmesi gerek.”

“Zavallı Çavuş Pettifier. Karısı onu terk etti.”

Merakla Christine’e baktım. “Bunu da nereden çıkarttın?”

Omuzlarını silkti. “Ekipteki insanlar hakkındaki şeyleri öğreniyorum. Tüp bebek tedavisi görüyorlardı ama işe yaramadı. Daha fazlasına güçleri yetmedi ve Ulusal Sağlık Hizmetlerinden de başka bir deneme hakkı vermediler. Kadın tek başına seyahate çıktı. Bunun için sanırım onu terk etti dememem gerekir, çünkü geri dönebilir ve tam olarak henüz ayrılmadılar.”

“Neden benim bundan hiç haberim yok?” diye Liv’e sordum.

“Çünkü senin dedikodu yapmaya gerçekten zamanın yok. Çok meşgulsün.”

“Çok berbat.” İçkimin sonunu bitirdim. Sırada yavaşça köpüren bir başkası vardı. Saate bakarak içimi kemiren bir suçlulukla bunu çabucak bitiririm diye düşündüm.

“Pettifier mı?” diye sordu Liv.

“Ben. Çok sıkıcıyım. Dedikodudan hoşlanmadığımdan değil. Kesinlikle hoşlanırım. Sadece işte eğlenirken Derwent’a yakalanıp sorun yaşamaktan korkuyorum.”

“Bu nasıl bir duygu?” diye sordu Christine. “Yani, Komiser Derwent’la çalışmak?”

“Bir anlık kahkaha gibi.” Bardağımın dibindeki limon dilimini çıkartmaya çalışıyordum. Buz elimin yanından masaya fırlayınca küfür ettim.

“Gerçekten mi? Eğlenceli mi?” Christine’in yapmacıklıktan uzak, kalp şeklindeki yüzüne yakışan, kalem çekilmiş kocaman donuk mavi gözleri vardı. Nefret edilmeyecek veya ciddiye alınmayacak kadar sevimliydi. Çoktan beri hep bir polis memuru olmayı hayal ettiğini, ancak Godley’le çalışınca, artık böyle düşündüğünden pek emin olmadığını söyleyecek kadar bize güvenmeye başlamıştı. Kendimi bütün günümü okuyarak ve bilgisayarda tablolara renk kodları vererek çalışırken hayal ettim. Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. Yaptığı işin dünyadaki cehennem hayatı olduğu sonucuna vardım.

Aynı zamanda Chistine’le aramda pek ortak nokta olmadığını fark ettim.

Ne demek istediğimi açıklamaya çalıştım. “Şey, bir çeşit eğlence. Bir şekilde. Söylediği pek çok şeyi göz ardı etmen gerekiyor ve beni denemekten hoşlanıyor.”

“Seni denemek mi?”

“Bana meydan okumak. Bilmiyorum. Bu gerçekten tarif edemem.” İnsanı olabildiğince işlevsiz hale getiren bir çalışma

tarzıydı ama sonuç almıştık. “Ben çıkarımlarda bulunurum o da bunları çürütür. Ya da işimde çok iyi olduğum için bana çile çektirir. Ya da kadın olduğum için.”

Joanne, “Kulağa keyifli biri gibi geliyor” diye izlenimini ortaya koydu.

“Ona alıştım” dedim basitçe.

“Ekte ondan başka herkesle çalışmayı yeğlerdim. Bağnaz pisliğin teki.” Liv çok ateşli konuşmuştu, ona sıırıttım.

“Bize gerçekte nasıl hissettiğini söyle.”

“Erkeklerle ilgilenmediğim için benden nefret ediyor.”

“Ah, o herkesten nefret eder. Bunu kişisel alma.” Kendimi pek öyle sık Derwent’ı savunurken bulmazdım ama onu Liv’in tanıdığından daha iyi tanıyordum. Özellikle ona karşı bir tavır yoktu. Dünyada sevdiği çok az insan vardı ve bu seçilmiş grubun büyük çoğunluğu kendisi gibi heteroseksüel beyaz erkeklerden oluşuyordu.

Christine çenesini eline dayadı ve hayal âleminde uzaklara daldı. “Bir kız arkadaşı yok, değil mi? Yatakta nasıl biri olduğunu düşünüyorsun?”

“Bu konuyu düşünmüyorum.” Muhabbetin bu tarafına çok da fazla girmeden onu durdurmayı umuyordum.

“Ama düşünseydin,” iç geçirdi. “Dominant olduğuna bahse varım.”

Yüzümü ekşittim, bu tuhaf fikirden dehşete kapılmıştım.

“Enerjik” diye ileri sürdü Liv.

“Devam et, Maeve” dedi Joanne. “Sıra sende. Tek kelimeyle.”

“Hızlı.”

Kahkaha patlaması bardaki tüm kafaları bize çevirdi. Rahatsız olmanın doğurduğu sinirli bir şüpheyle ne konuştuğumuzu merak ediyorlardı. Çünkü kuşkusuz dördümüz bir araya geldiğimizde çalıştığımız erkekler hakkında konuşuyor olmalıydık.

Malum olduğu üzere haklıydılar. Ancak öyle olmaya bilirdi de.

Liv sırtıttı. “Biliyorum, haydi Seviş, Evlen, Öldür oynayalım. Maeave, Godley, Derwent ve... Belcott arasından birisini seçmek zorunda kalsaydın kimi seçerdin.”

“Çok basit. Bellcot’u hemen öldürürsün ardından kutlamak için parti verirsin. Derwent ve Godley’i seçmeden bir süre önce öldürmekten vazgeçersin.” Belcott ufak tefek edepsiz herifin tekiydi, benimle aynı rütbedeydi ama aramızda hiçbir yakınlık yoktu. Onu iş başında görmüştüm, yapmadığı şeylerin kredisini toplamıştı ve patrona onun hakkında güzel sözler söyleyebilecek herkese yalakalık yapıyordu. Özel hayatımı ihlal eden bir tacizci olmasından zevk duymuş, Rob’la geçirdiğimiz özel anların gizlice çekilmiş fotoğraflarını görünce de içten içe sevinmişti. Beni kendisinden iğrendirmeye başlaması da böyle olmuştu.

“Ve?” diye Liv üsteledi. “Godley’le evlenip, Derwent’la sevişir miydin?”

“O kadar hızlı değil.” Bunun üzerinde düşünüyordum. “Derwent’ın karısına tapacağına bahse girerim, tabi açıkça üstünlük taslayan bir şekilde. Soruşturmaları hakkında asla bir tek kelime bile duymazdın ama sana her Cumartesi gecesi çiçek getirirdi.”

“Ve doğum gününde parfüm” diye bana katıldı Joanne.

“Hep aynı marka...” dedim.

“Annesinin eskiden kullandığıyla aynı.” Joanne bana sırtıttı.

Liv’in çenesi düştü. “Godley’le evlenme olasılığını geri çevirmiyorsun, değil mi? Derwent için?”

“Bayan Godley’nin ne kadar mutlu olduğunu bilmiyorum. Adam mesleğiyle evli, değil mi? Hepimizden daha çok. Ve sen sokakta yürürken insanların ona bakmalarına katlanmak zorundasın, çünkü çok yakışıklı bir adam.”

“Ben onu seçerdim. Benim birlikte olunacak insanlar listemde” dedi Liv. “Üst sıralarda.”

Joanne evet anlamında başını salladı. “Bütün detayları bana anlattığın sürece buna ses çıkarmazdım.”

Parmaklarımı bardağımın yanlarında gezdirdim. “Yine de gerçekten onunla yatmak istemem.”

“Çünkü Rob’a âşıksın.” Liv bunu melodik bir şekilde söyleyince dönüp ona bir bakış attım.

“Teşekkürler, Disney Prensesi. Konu bu değil.”

“Ama Rob’u gerçekten de seviyorsun, değil mi?” Christine iç geçirdi. “Burada çalışmaya başladığımda ona öyle bir çarpıldım ki.”

“Kime öyle olmadı ki?” Sanki alay eder gibi söylemiştim, oysa sözlerimde samimiydim.

“Ben” dedi Liv alelacele. “Ama sadece Jo’yu sevdiğimden. Rob’un erkek egemen bir tavrı var. Sizi birlikte ilk gördüğümde onun sende tam bir kafa karışıklığı yaratacağını biliyordum.” Gözlerini kıstı. “Her neyse, Godley’e geri dönelim. Beni meraklandırı.”

İttiğim üç içkinin etkisi altındayken bile onlara Godley hakkında bildiklerimi anlatmayacaktım ama gerçeği bilmek ona bakışımı değiştirmişti. Eskiden benim kahramanımdı. Onu etkilemek için didinip durmuştum. Beni Borough Suç Araştırma Bölümünden uzaklaştırıp kendi uzmanlaşmış cinayet ekibine almakta haklı olduğunu ispatlamaya azmetmişim. Ardından onun hakkındaki gerçeği anlamış ve birden onu başka türlü göremez oldum.

Üçü de bir açıklama için bana bakıyorlardı. Liv ve Joanne birini sorguya çekmeyi, onları vazgeçirmeyi ümit edemeyeceğim kadar iyi biliyorlardı. “Ben sadece yaşı ilerlemiş erkeklerle ilgilenmiyorum.”

“Herkes onunla çoktan yattığını söylüyor.” Üç içkiden son-

ra, Christine ketumluk sınırlarını epey aşmıştı. Bu dedikodudan haberim vardı ama dönüp dolaşıp papağan gibi bana tekrar edildiğini duymak rahatsız ediciydi. Sanki öyle denildi diye söylen-tiler gerçek olacaktı.

“Asla. Ve asla da olmayacak. Ekip hakkında bildiğin şeyleri iş ortamında ortalıkta anlatırken bunun diğerleri tarafından böyle anlaşıldığından emin ol.” Bunu söylerken sesimin tonuna dikkat etmiştim ama yine de Christine’in yüzünün allak bullak olmasına şaşırdım. “Ah, kahretsin.”

“Üzgünüm...” İki damla harika gözyaşı yanaklarından aktı.

Liv Christine’in bardağını önünden aldı. “Yeterince içtin hayatım.”

Kâğıt mendil çıkarmak için çantasını karıştırırken, “Yanlış bir şey söylemek istemedim” diyerek ağlamaya başladı. Ağlar-ken bile çok güzel görünüyordu, bu hali bardaki erkekleri etkilemekten de geri kalmamıştı. Masamıza yapılan yarışı Ben Dornton kazanıp Christine’e kâğıt peçete uzattı.

“Sana bunlar ne yapıyor, Christine? Neden bu sefil sığırlarla içki içmeye çıkıyorsun?” Üçümüze kaşlarını çatarak baktı. “Vay be, tam da üç cadının koca popolu hali buradaymış. Cadılar Bayramı falan mı?

“Cadılar Bayramı bu günlerde değil” dedim.

Tam aksini düşünüyor gibiydi. “Şey, sizin ekip tamamen kostümlerinizi hazırlamışsınız.”

Etrafıma bakınca, Liv’in, Jo’nun ve kendi kıyafetimin tepeden tırnağa siyah olduğunu fark ettim. Christine mor bir hırka giyiyordu, omzunda kelebek şeklinde bir broş vardı. Farkı ortaya koyuyordu. Sert davranmıştım, biliyordum.

“Seni üzmemek istemedim, Christine.”

Mendilin arkasından gelen bir sesle “Merak etme, sarhoş olduğumda hep ağlarım” dedi.

Dornton, “Gelip bizimle iç” diye teklifte bulundu. “Biz sana göz kulak oluruz.”

“Ancak bu kızların gece gezmesi.” Christine kendine geldi, sanki aşılmaz bir engele takılmış gibi üzüntülü görünüyordu. Bu saçma laftan irkildim.

“Ben olsam öyle demezdim. İş arkadaşlarının gece gezmesi.”

“Şey, bu bizi de kapsıyor. Biz de iş arkadaşınız.” Ben gelişigüzel bir kahkaha attı. Bana fazla üstüne gidiyormuş gibi geldi. Başımı kaldırıp bakınca adamın Christine’e bakarken yüzünün aldığı ifadeyi gördüm; su katılmadık bir arzuydu. Barın arkasında Dave Kemp arpacı kumrusu gibi düşünceli bir halde kendi bira şişesini çevirerek bizi izliyordu. Bu düşünceli halinin nedeni ben değildim. Bana hiç öyle gelmiyordu ama eğer mavi gözlerden, sarı saçlardan ve erkeksi tavırlardan hoşlanıyorsanız hoş biriydi. Dornton kısa kesilmiş saçları ve hareketleriyle Kemp’ten yaşlıydı, her şeye karşı alaycı bir tavrı vardı. Onu daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemiştim. Christine’in onları birbirine düşürmeyecek kadar sağduyulu davranacağını umuyordum. Çünkü Dornton’un bunun altından kalkabileceğinden pek emin değildim. Bu bana aniden Rob’u ve birlikte yaşamaya başlamadan önce onun bana nasıl baktığını hatırlattı; bir yandan onun ne istediğini bilmek ama bunu yapacağından emin olamamak. O anda birden onu çılgınlar gibi özledim.

“Tamam, o halde.” Kalktım. “Artık gitmem gerekiyor. Başka bir zaman devam edebiliriz.”

“Oh, ne?” diye Liv tam başlamıştı ki Joanne onun dizine bastırdı.

“Haklı. Bizim de gitmemiz gerek.” Bakışlarımız kesiştiğinde bana göz kırptı. Dornton’un yüzünden benimle aynı anlamı çıkarttığını biliyordum. “Fondip yap, Maeve.”

Kalan içkimi kafaya dikmek gerçekten kötü bir fikirdi ama bırakmaya da hiç niyetim yoktu; söylendiği gibi yaptım. Mi-

demde yanan cinin etkisiyle hafif kafayı bulmuştum. Ceketime uzanma numarasıyla Dornton'a dönüp "Christine'e göz kulak olacağına güveniyorum. Çok fazla sarhoş olmamasını ve eve sağ salim dönmesini sağla" diye mırıldandım.

Alınmış gibi göründü. "Bunu yapacağımı biliyorsun."

"Sanırım yaparsın ama yine de söyleyeyim dedim. Göz kulak olunmaya ihtiyacı var." Göğsüne hafifçe vurdum. "Ve ondan yararlanmak yok."

"Sanki yapacaktım da."

"Yapmayacağından emin ol." Aynı mesajı vermek için Dave Kemp'e uzun bir bakış attım ve mesajın yerini bulduğunu gördüm.

Uzun adımlarla kapıya doğru yürürken korkutucu olmak fikrinin hoşuma gidebileceğini fark ettim.

Bölüm 4

Eve gittiğimde, o gün pekiştirdiğim benimle dalaşmadan önce herkesin bunu iki kere düşünmesini gerektiren alışıldık polis memuru tarzımdan apar topar sıyrılıp, yüksek topuklu ayakkabılar içinde saatlerce kalmaktan sızlayan ayaklarımdan gelen acıyla ürperdim. Dönüş yolunda yaptığım uzunca yürüyüş hiç de iyi gelmemişti. Rob ve ben Dalston'da sanki hiç keyif vermesin diye kasten inşa edilmiş bir daireye taşınmıştık. Her ikimiz için de kolayca işe gidip gelebileceğimiz bir yerdeydi ama ben hâlâ muhite alışmaya çalışıyordum. Battersea'deki dairemizde mutluyduk. Ancak aklımdan çıkartmaya çalıştığım tacizcimiz yerimizi bulduğu için oradan ayrılmak zorunda kalmıştık. Bundan nefret ediyordum.

Alışıldık tavrım zulme karşı direnmekti. Ancak izimizin sürülmesini önleyecek dikkatli tedbirler alacak kadar Chris Swain'den korkuyordum. Irz düşmanı korkak röntgencinin tekiydi. İnternetin karanlık köşelerinde kendisi gibi düşünen sürüngenlerin fantezilerini ve anılarını paylaştığı parola korumalı siteler işleten bir teknoloji dâhisiydi. Onun hakkındaki bu gerçeği ortaya çıkartan bendim ve onun bir numaralı hedefiydim. Ya da bana öyle söylemişti. Beni daha önce bulmuştu; yeniden bulabilirdi. Ancak bu sefer onun işini kolaylaştırmayacaktım. Ev telefonumuz rehberde geçmiyordu ve bütün postalarımız iş yerine yönlendirilmişti; beni adres listesine ekleyecek herhangi bir dergiye abone veya herhangi bir derneğe üye değildim. Faturaların hiç birisi benim adıma değildi. Birisinin beni bırakması yerine toplu taşımaya eve gitmek zorunda kaldığımda, değişik

toplu taşıma yöntemlerini kullanıyordum. Eskisi pert olduktan sonra yerine yeni bir araba almamıştım; Rob arabasını evimizin önünden başka yerlere park ediyordu. Eve dönüş yolunda yürürken sürekli ve düzenli olarak hiç kimsenin beni takip etmediğini kontrol ediyordum. Aynı yoldan iki sefer geçmiyordum.

Bütün taşınma kararlarımızda Chris Swain'in etkisi olmuştu. Toplu taşıma yönünden iyi hizmet sunulan kalabalık bir muhitti. Ancak akıp giden insan seli bize dikkat etmiyordu. Daire modern, emniyetli, kamera bulunan bir binanın ikinci katındaydı. Alçak tavanlı, küçük, kibar odaları vardı. Oturma odası, köşesinde duran masa sayesinde aynı zamanda yemek odası işlevi görüyordu. Karşılıklı iki tezgâh bulunan mutfak dar ve uzundu. Gün ışığı almayan banyo ufacıktı. Gömme dolaplar olan yatak odasına yatak ancak sığıyordu. Başka hiçbir şeye yer yoktu. Yatak odasındaki perdeleri neredeyse sürekli kapalı tutuyorduk. Kentsel yerleşimlerde mahremiyetin bir kandırmacadan ibaret olduğunun her şeyden çok farkındaydık. Daireyi kiralayalı altı ay olmuştu. Geçen bu ayların ardından buradan ayrılmak için görünürde bir neden yoktu. Ancak kalmak istememiz için de bir neden yoktu. Ev hakkında aklıma gelen ilk şey işlevselliğiye, ikincisi de kasvetli oluşuydu.

Anahtarı deliğe üç denemede soktum ve yaptığım ilk şey giriş holünün ortasındaki bavulun üzerine kendimi bırakmak oldu. Düşerek dizlerimin üzerine indim.

“Tanrım. Bir de beni becer de tam olsun.”

“Eğer bu bir dilekse, Tanrı şu an meşgul. Onun yerine benim yapabileceğimi söyledi.” Rob elinde dış fırçasıyla banyodan çıktı. “İyi misin?”

“İçki âlemi insanı acının eşiğine getiriyor.”

“Nerelerdeydin?”

“Kendimi hırsızların içinde gibi hissediyorum.” Zaten nasıl olsa yerde olduğumdan, oracığa oturup Rob dışlerini fırçalayana kadar ayakkabılarımı çıkarttım. “Liv beni içki içmeye götürdü.”

“Seni zorla götürdü, değil mi?” Bunu yumuşak bir tonda söylemişti ama yine de kendimi suçlu hissettim. Giriş holüne geri döndüğünde bana elini uzattı, ben de tutunup ayaklarımın üzerine kalktım. Nane kokusu alıyordum.

“Çok uzun zamandan beri dışarıya çıkmamıştım. Joanne de oradaydı. Christine de. Onu hatırlıyor musun?”

“Analizci mi? Evet, tatlı bir kızdı.”

“Sana söyleyeyim, o seni hatırlıyor.”

Sırıttı. “Her şeyi inkâr ederim.”

“Seni fena halde arzuluyor.”

“İşte bu güzel.” Bu Rob’un hayatında alışılmadık bir şey değildi. Bunun nedeni sadece uzun boyu, fit vücudu ve geniş omuzlarından kaynaklanmıyordu. Siyah saçları ile mavi gözlelerinden de değildi. Ya da bir iki sefer insanı kötü yola teşvik eden durumla karşılaştığında doğru olanı seçmek konusunda gösterdiği sakin ve saf kararlılık da değildi. İnsanları dinlerken aslında onların söylediklerinden daha fazlasını anlıyor olmasıydı. İnsanın aklındakileri okumak sinir bozucu bir yetenektir. Bazen bunu rahatsız edici buluyordum. Şu an olduğu gibi. Uzanıp yanağıma dokundu. “Merak etme. Gözüm senden başkasını görmüyor.”

“Merak ettiğimi kim söyledi? Sanırım Derwent hakkında da fanteziler kuruyor, bu yüzden o kadar da övünülecek bir şey değil.”

“Bunu da nereden çıkarttın?”

“Onunla yatmanın nasıl olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.”

“Ve?”

“Biz de tahminde bulunduk.” Başımı kaldırıp ona göz kıptım. “Beni bunu tekrar düşünmek zorunda bırakma. Unutmaya çalışıyorum.”

“Seni uykunda onun hakkında konuşurken duydum.” Beni

taklit etti. “Ohh, Josh, tekrar. İşte böyle. Daha sert. Durma.’ Sanırım böyleydi.”

“Ayyy, bu iğrenç bir fikir.”

Masum bir şekilde gözlerini kocaman açmıştı. “Bir de bunu dinlemek zorunda kaldığımda benim halimi düşün.”

“Derwent’le ilgili bir rüyayı asla görmedim. Benim bilinçaltım bu tür şeylerin üzerindedir.”

“Ben ne duyduğumu biliyorum.”

“Bunu sen uyduruyorsun.” Şüpheyle ona baktım. “Değil mi?”

Bana güldü. “Derwent nasıl bu arada?”

“Kaba. Korkunç. Ah ...Ve garip.” Onun Godley’nin ofisinden çıktığını fark etmemiştim; emniyet amirini yeniden gördüğümde yalnızdı. Derwent, ilk defa olarak eve erken gitmişti. Bunu Rob’a anlatırken yüzünü asarak dinledi.

“Sen de ben de biliyoruz ki, kariyerim ilerlesin diye kılımı kıpırdatmaz. Kurduğu görev birimine onu almadığı için beni ileri sürerek Godley’nin üzerine gitmek istiyor. Yoksa özel olarak neden umursasın ki.

“Belki Başkomiser Burt görevlendirildiği içindir?” diye fikrini ileri sürdü Rob.

“Belki de. Kadın onu gerçekten delirtiyor.” İç geçirdim. “Yine de Godley’e çok kızgın.”

“Sinirli bir adamdır.” Rob gerinip esnedi. “Uyumak yerine durup onun hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Harap vaziyeteyim.”

“Yatıyor musun? Saat kaç?”

“Geç. Altı saat sonra kalkmak zorundayım.”

“Senin son geceni kaçırdım.” Gözlerimi ovuşturdum. “İşe yaramaz bir kız arkadaşım.”

“Kendi haklı sebeplerin var.” Rob düşünceli gözlerle baktı. “Bana bunların ne olduğunu hatırlatacak bir şey lazım.”

Ceketimi çıkartıp duvara yaslandım. “Nereden başlamak istersin?”

“Makyajını silerek başlayabilirsin. Eğer böyle yatarsan, dünyanın en üzgün palyaçosu gibi görünerek uyanacaksın.” Bana çok yakın duruyordu. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladı.

“Bu beni makyaj temizleme malzemelerimi çıkartmaya teşvik etmiyor.”

“Ne? Ben sadece yardım ediyorum.” Öpmek için uzandı. Elleri vücudumda gezinirken bana istediğini yapmasına izin verdim. Üzerimdeki etkisi hiç azalmıyordu; hatta tam tersineydi. Belli bir şekilde bana bakması nefesimi kesmeye yetiyordu. Bana dokunduğunda kendimi kaybediyordum.

“Bütün gece bunu düşünüp durdum.” diye fısıldadım. Rob elbiselerimin üzerimde kalan son kısmını sıyırıp yere bırakırken sırtımda duvar kâğıdının soğukluğunu hissettim. Eli kalçalarımın arasına kaydı. Vücudumu ona yapııştırarak ürperdim. Yaptığı şeye devam etmesini istedim. Daha fazlasını istiyordum.

“Benim de aklımdaydı.”

“Ah, gerçekten mi?” Kendimi ona yasladım. “Başka ne düşünüyordun?”

“Aslında anlatmak yerine göstermeyi tercih ederim.” Adımlarını geriye doğru atarak yatak odasına doğru ilerledi. “Acele et.”

Banyo aynasında kendimi gördüğüm an geçirdiğim sarsıntıyla yeniden gerçek dünyaya döndüm. Cinin verdiği zindelik hissi yavaş yavaş azalıyordu. Yüzüm gözlerimden akan rimelle lekelenmişti ve saçlarım bir felaketti. Ayılırken, yüzümü yıkayıp ağzıma alkol tadı gelmeyinceye kadar dişlerimi fırçaladım. Yorgun bir halde sert hareketlerle yüzüme nemlendirici sürerken, endişe ettiğim her şey gelip aklıma takılıyordu. Neden bu kadar işe yaramazdım? Sadece iki şeyin üstesinden gelmem ge-

rekiyordu: İşim ve ilişkim. Bazen her ikisinde de kendimi çuval-lamış hissediyordum.

Ardından mutfakta yarım litre su içerken onun her ikimiz için akşam yemeği hazırladığını görünce hissettiğim suçluluk duygusu daha da arttı. Bunu dile getirmek onun tarzı değildi. Onun tarzı bunun kendisi için sorun olmadığını söylemekti. Ba-zen gerçekten ne hissettiğini bilmek için her şeyimi verirdim.

Rob’u gözlerini kapatmış yatakta otururken buldum. Kolla-rımı çıplak göğsünün üzerinde bağlamış, derin bir uykuya dal-mıştı. Gözlerinin altında parmak izi büyüklüğündeki morluklar-la yorgun görünüyordu. Her zamanki gibi kendine hâkim, sakın bir ifadeyle uyuyordu. Ne kendini bırakmıştı ne de horluyordu. O kadar mükemmeldi ki.

Hak ettiğimden çok daha fazla iyiydi.

Bunu düşünmek beni ürküttü. Gerçeklere dokunduğumu bi-liyordum ama bunu daha fazla düşünmek istemiyordum. Çünkü mantıklı olarak sonunun nereye varacağını biliyordum: ayrılık. Ve onu hak etmesem de kaybetmek istemiyordum. Olabildiğin-ce sessiz davranarak onun tarafındaki ışığı kapatıp, onu uyan-dırmamak niyetiyle parmak uçlarımda yatağın kendi tarafıma geçtim.

Çok düşük bir umuttu. Kedi kadar hafif bir uykusu vardı. Daha ben yorganın altına girerken bana uzandı.

“Neredeydin?”

“Buna mecbur değilsin. Yorgunsun.”

“Gereken enerjiyi bulurum. İnan bana.”

Yastığın içine gömülerek sırtımı döndüm.

“Sen istemiyor musun?” Rob’un sesinden şaşırılmış olduğu anlaşılıyordu.

“Akşam yemeğini kaçırdığım için gerçekten çok ama çok üzgünüm.” diye mırıldandım. “Son geceni kaçırdığım için üz-günüm.”

“Neyse ki, dünyadaki son gecem değil.” Işığını açtı. “Maeve, bak bana. Eğer gerçekten alınsaydım, sana telefon ederdim. Saatler önce yatarım. Sen çıkagelmeden beş dakika öncesine kadar TV seyrediyordum. Arkadaşlarınla dışarı çıkıp eğlenmeni sorun etmiyorum. Senden çalışmadığın zamanlarda burada olmanı beklemiyorum.”

“Ama uzaklara gidiyorsun.”

“Ve döneceğim.”

“Bencil davrandığım için bana kızmıyor musun?”

Şaşırmış gibi göründü. “Bencil olduğunu kim söyledi? Zamanını ayarlamakta çok kötüsün ama seninle çıkmaya başlamadan önce bunu biliyordum.”

“Makyajım akmış olsa da, alkol koksam da beni yine de çekici buluyor musun?”

Ağzının kenarını büktü. “Öyle zamanlarda her zamankinden de fazla çekici buluyorum.”

Rob’un en büyük özelliği, doğru şeyi söylemek ve yapmak konusunda şaşmaz bir içgüdü olmasıydı. O bütün kusurlarıma rağmen hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bana âşık olduğuna dair dil dökerken, kaygılarımın tamamının içimden kayıp gittiğini hissettim. Belki de bazı kusurlarım yüzünden beni seviyordu. Hâlâ söylememiş olsam da, Rob’a ona olan aşkı göstermiştim. Çünkü ona gerçekten âşıktım. Bu sonrasında aklına geldikçe kendi kendine gülümsediğin ve sürekli düşündüğün seks türünden bir şeye dönüşmüştü.

Neredeyse uykuya dalmak üzereyken, ona beni göz korkutucu biri olarak görüp görmediğini sordum. Ardından geçen beş dakika boyunca aralıklarla devam eden kahkahalarını dinlemek zorunda kaldım. Öyle güldü ki, ben haklı bir öfkeyle arkamı dönüp uyuyana kadar yatak onun kahkahalarıyla sallandı.

Genellikle bir cesedi haber vermek için arandığım gecenin geç saatlerinde bir ara uyandım. Yeniden ona uzanıp, vücuduna yaslanarak kıvrıldım. Dizlerimi onun dizlerinin arkasına sokup

kolumu göğsüne doladım. Elimi tuttu ve adımı söyledi. Uyuduğundan neredeyse emindim ama yine de içimden geçeni ona yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Seni Seviyorum. Bu kadar da zor olmamalıydı.

Ertesi sabah kalktığımda onu yeniden her şeyiyle affetmiştim. Komodinin üzerinde duran birkaç ilacı ve bir bardak suyu arayarak erkenden uyanmışım. Ancak yine de yeterince erken değildi. İlaç kutusunun yanında beni sevdiğini ve iki hafta sonra yeniden göreceğini, bunun benim için bir önemi varsa istersem göz korkutucu biri olabileceğimi yazan bir not vardı.

Ev derli toplu ve çok sessizdi. Birden içimden bir şeylerin kopup gittiği hissine kapıldım. Liv'e yalan söylememiştim. Gerçekten de kendi başıma kalmak fikrinden hoşlanıyordum. Gerçekte ise durum acı vericiydi.

Aslında istediğimin iki hafta boyunca Rob'la birlikte baş başa kalmak olduğunu anladım. Onu daha şimdiden özlemeye başlamışım.

Bir güle güle bile diyememişim.

CUMA

Bölüm 5

Elimden gelenin en iyisini yapma hissiyle erkenden işe gittim. Berbat bir baş ağrısı çekiyordum. İtiraf etmek istemesem de akşamdan kalmanın etkisiydi. İstedğim tek şey sessizce masamda oturup, işe gelirken yolda aldığım koca bir bardak kahveyi yudumlamaktı. Henüz işe gitmek için Starbucks'ın önünden geçmeyen bir yol bulamamıştım ve bazen pes ediyordum. Aslında ben kendimi küresel çapta kahve satan dükkânlardan çok, esnafı destekleyen birisi olarak kabul ediyordum. İşin esası, yanında fazladan gevezelik etmeden, yanlış okunan adımın harflerini düzeltmekle uğraşmadan, sadece kafein, hem de bol miktarda kafein almak istedim. Bu türden bir hata yüzünden elimde yan tarafına 'Maisy' diye karalanmış bir bardak tutuyordum. Daha önce 'Midge' ve 'May' diyenler olmuştu ama 'Maisy' yeni bir laftı.

Ofis normal olarak boştu. Masama oturdum. Telefonlar çalmaya başlamadan, insanlar, çoğunlukla da Derwent, dikkatimi dağıtmadan biraz iş yapabilecek olmaktan memnundum. Bilgi notlarını okumadığıma dair iğneleyici küçük uyarısı içime oturmuştu. Notları okumadığımı inkâr edemesem de alınmıştım. Bu da durumu daha kötü hale getirmişti.

Önümdeki işlerde fazla bir ilerleme kaydedemedim.

"Maeve, lütfen içeri gelir misin?" Godley kendi bürosunun kapı ağzında duruyordu. Yüzündeki ifade sertti.

Fırlayıp yürüyerek ofisi boydan boya geçtim. Birden dizlerimin bağı çözülmüştü. Godley'nin yalnız olmadığını fark edince rahatlasam mı yoksa daha da mı gerilsem, bilemedim. Başko-

miser Burt bir sandalyede, Çavuş Harry Maitland bir başka sandalyede oturuyordu. Burt her zamanki normal görünüşündeydi: İfadesiz, düşünceli, gergin. Maitland'ın alışıldık neşeli yüzü ise şu an ciddiye.

“Neler oluyor?”

“Korkarım kötü haber.” Godley askıdan paltosunu alıp giymeye başladı. “Başka bir kadın cesedi. Bu sefer, Tottenham’da. Josh haklıymış gibi görünüyor, bir seri katil arıyoruz. Emniyet Müdürü benden bir görev birimi oluşturmamı istedi, senin de bu birimde çalışmanı istiyorum, Meave. Bütün ekibi bu işe sokmayacağım. Çünkü devam eden iki soruşturmanın tüm yetkilerini üzerime alacağım. Elimin altında yüzlerce polis memuru olacak. Herkesi peşimden sürüklemenin bir anlamı yok.” Bir dosya aldı. “Hazır mısın?”

Hâlâ bir başka cinayetle ilgili haberi anlamaya çalışıyordum. “Bu son kurbanın diğerleriyle bağlantılı olduğunu nereden biliyoruz? Yani, olayların cereyan tarzına – “

“Una sana yolda detayları verebilir. Onun arabasında gidebilirsin. Harry, sen benimle geliyorsun.”

Diğerleri asansöre giderken, ben de koşup masamdan eşyalarımı topladım. Dördümüz birlikte asansöre doluştuk. Üstüme gelen klostrofobi dalgasıyla boğuşuyordum. Karnıma saplanan mide bulantısını çabucak atlatmayı başardım. Maitland eski bir mont giyiyordu. Monta sosisli sandviç, sigara ve bezir yağına benzeyen kendi kokusunun karışımı iğrenç bir koku sinmişti. Bu kokudan kaçınmak için başımı çevirdiğimde bana derin bir ilgiyle bakan Başkomiser Burt’le yüz yüze geldim. Ondan gelen armut aromalı, büyüleyici sabun kokusunu alabiliyordum. Kırklarının ortasında eski kafalı bir kadındı. Uzun yıllardan beri giydiğini tahmin ettiğim sentetik bluzunun içinde hafifçe terliyordu.

“İyi misin?”

“İyiyim.” Tetikte görünmeye çalıştım. Keşke söyleyebilecek

zekice bir laf bulabilseydim diye içimden geçirdim. “Diğerleriyle aynı mı?”

“Öyle gibi görünüyor.” dedi Godley. “Glenn bizimle orada buluşacak. Diğer iki kadının otopsisini yapan oydu. Bu yüzden kadına neler olduğu hakkında bize daha detaylı bir fikir verebilmesi gerekir.”

Harika, diye düşündüm. Glenn Hanshaw en iyi havasındayken bile huysuz biriydi. Baskı altında olmak onu daha çekilmez hale getirmekten başka bir şeye yaramıyordu. Godley onunla oldukça iyi anlaşıyordu ama bunu başaran tek kişi oydu. Ayrıca Hanshaw, anlayamadığım bir sebepten ötürü, beni hor görüyor gibiydi.

Bodrumdaki garaja indiğimizde asansörün kapıları kayarak açıldı. Leş gibi egzoz dumanı kokuyordu. Godley’nin siyah renkli şık Mercedes’i asansörün hemen yanında kendisine tahsisli yerde duruyordu. Maitland onunla gideceği için ne kadar memnun olduğunu saklamaya bile gerek görmedi.

Araç havuzundaki arabalardan birinin anahtarlarını alıp park edildiği yeri buldum. Pek de iyi kullanılmadığı anlaşılan lacivert bir Ford Focus’tu. Arka tekerlekleri çamurlu, ön camı tozlu. Not defterine bir şeyler yazan Başkomiser Burt geride kalırken, Godley ve Maitland Mercedes’e bindi. Araba alçak tondan, gırtlaktan gelen hırıltıya benzer bir sesle kalkıp, rampadan yukarı çıktı. Sınıfının en iyisinden tank gibi sapasağlam ve hızlıydı. Birkaç sefer Godley’le yolculuk etmiştim. Otomatik klimanın keyfini sürüp, deri kaplı koltukların tadını çıkartmışım. Gerçi bir daha o koltukta oturma ihtimalim çok azdı. Bundan böyle artık benim için sadece araç havuzundaki frenleri yumuşamış, ısıtıcıları en sona getirildiğinde zar zor ancak çalışan arabalar vardı.

Eee, Maeve, dürüst olmak bugün sana kendini nasıl hissettiriyor?

Burt not defterini şaklatarak kapattı. “Pekâlâ. Şu anahtarları

bana ver. Charles Godley neden tek başıma gidemeyeceğimi düşündü bilmiyorum. Sen yol tarifi yapabilirsin.” Arabayı açtı ve kendini sürüşü koltuğuna atıp bütün dikkatiyle yüzünü asarak aynaları ayarlamaya başladı.

“Nereye gittiğimizi bilmiyorum.” diye belirttim.

“Tottenham. Green Lanes, aslında.”

“Bilmediğim bir muhit ama yinede arabayı kullanmak benim için sorun değil.”

Koltuğunu ileri kaydırmak için hopladı. “Ağzımı açtırmak mı istiyorsun? Dün gece dışarıda olduğun ayan beyan ortada, bu sabah pek de iyi durumda olmadığın belli ve ben senin bu halde araba kullanarak beni götürmeni istemiyorum.”

“Araba kullanacak kadar iyi durumdayım.”

“Yasal olarak. Ancak reaksiyon zamanın uzun olacak. Toplantıyı kaçırdığın için olay hakkında sana vermem gereken bilgileri dinlemek yerine dikkatini yola vermekle mücadele edeceksin.”

Olacağından haberim olmayan toplantı. Tam bunu söylemek için ağzımı açacaktım ancak vazgeçtim. Una Burt’ü çok fazla tanıımıyordum ama halime acıma hissiyle hareket etmeyeceğini biliyordum. Arabaya bindim. Godley’ninkinin aksine, bardak koyma yeri olmadığından kahvem bacaklarımın arasına yerleştirdim. Başkomiser Burt’ün sert fren yapmayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

“İşte adres burada.” Doğru sayfayı açıp not defterini bana doğru itti. “Carrington Yolu.”

Yol bilgisayar bozuktur. Birisi kırık taraflarını bir araya getirmek için telle sarmaya çalışmış ama başaramamıştı. Fihristi çıkarttım, ilk defa Derwent’in modern teknolojiye karşı gösterdiği ön yargıya minnettar oldum. Araba kullanmayı seviyordu ve aşırı hızlı kullanıyordu. Bir yandan telsizle merkezdeki operatöre açıklama yaparken, diğer yandan emniyet şeridinde yol tarifi yapmayı ve hayatta kalmayı becerabiliyordum. Baş-

komiser Burt benden ne isterse istesin altından kalkabileceğime kesinlikle emindim. Kader ve meslektaşlarım Derwent’la çalışmam için bana tuzak kurmuşlardı. Paraşütle atlamakla tamamen denkti: Kendimi ara sıra kusacak gibi hissediyordum ama Derwent bana sanki bu tecrübeyi yaşamasam eksik bir şeyler kalacakmış hissini veriyordu. Tam o anda Una Burt’ü etkileyecek bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.

Bir yan bakış atmayı göze aldım. Dertop edip attığı ceketini, paltosuyla birlikte karmakarışık bir halde arka koltukta duruyordu. Bu karmaşık hal hem ceketini hem de paltoyu daha çirkin gösteriyordu. Kadının açık kahve ve gür saçları yakasına kadar uzanıyordu. O güne kadar ne kısaltıldığını ne de uzadığını görmüştüm. Bu da peruk taktığına dair içimdeki şüpheyi arttırıyordu. Hiç kimsenin ne giydiği veya nasıl görüldüğü hakkındaki düşüncesine aldırış etmezdi. Biraz garip de olsa kendisinden zekâ fışkırdığına dair ün salmıştı. Tamamen işine gömülmüştü. Bu yolculuk onunla geçirdiğim en uzun zaman olacaktı. Ancak sonunda yine onun hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğimden gayet emindim. Gösterdiği dikkat bir zırh gibi onu kuşatmıştı.

“Yetişsek iyi olur yoksa Charlie nerede kaldığımızı merak edecek.” dedi. Charlie. Yüzüne karşı da ona böyle diyebilir mi, diye düşündüm. Bunu yapması gerçekten mümkündü. Onu Godley’le veya bir başkasıyla flört ederken düşünemiyordum ama Godley’nin mesleki başarılarından dolayı ona saygı duyduğuna inanabilirdim.

Araba kolaylıkla rampayı çıktı ve bir boşluk bulup trafiğe girmeden önce rampanın ucunda bir anlığına duraksadı. Ben hâlâ elimdeki adresten geriye doğru haritayı çözmeye çalışıyordum. Ancak bu arada onun mükemmel bir sürücü olduğunun farkına varmaya yetecek imkânım oldu. Şoförlüğü temiz ve gösterişsizdi. Araba hırıltıyla çalışıyordu.

Euston Yoluna çıkana kadar iyi gelmiştik. Trafik yoğun saatlerin her zamanki yavaşlığıyla akıyordu; sekiz şerit trafik ke-

sinlikle ilerlemiyordu. Burt arabayı, arka bölümüne tamamen çevre dostu olduğunu belirten reklamlar yapıştırılmış kırmızı bir otobüsün arkasına soktu. Dizel yakıt dumanının altındayken bunun pek bir işe yaradığını söyleyemezdim. İçerdeki hava dolaşımını sağlamak için havalandırmayı açtım. Ardından kaderime razı olup fandan gelen eziyet verici korkunç sesi çekmeye başladım.

“Korkarım buna katlanmak zorunda kalacaksın.” dedi Burt.

“Dayanırım. En azından Maitland ve onun bir sürü şey ko-
kan montuyla aynı arabada değilim.”

Yarım yamalak gülümsedi, ardından kendi kafasındaki düşüncelere dönerken yüzü yine ifadesiz haline büründü. Sonunda bana baktığında, tekrar içinde bulunduğumuz zamana ve yere dönmek için sarf ettiği çabayı görebiliyordum. O an, satha gelen bir dalgıç gibi ortama ayak uydurmaya çalışıyordu.

“Biz neden bahsediyorduk? Sanırım sana bilgi vermem gerekiyordu, değil mi?”

“Eğer sakıncası yoksa.”

“Diğer iki olaydan haberin var mı? Maxine ve Kirsty?”

İsimlerini söyleyişi sanki onları şahsen tanıyormuş gibiydi. Birilerini tanımak için onların cinayetlerini soruşturmak gibisi yoktu. İşimizi bitirdiğimizde hiç birisinin gizli saklı bir şeyi; hayatlarının karanlık hiçbir köşesi kalmazdı. Bu işin eğitimini almıştım ama hâlâ ara sıra da olsa kurbanların uğradıkları şiddeti hissederek gibi olurdum.

“Sadece gazetelerde okuduğum kadarıyla biliyorum. Her ikisi de yalnız yaşayan bekâr insanlardı, boğularak öldürülmüş halde bulundular. Her iki olayda da içeriye zorla girildiğine dair bir işaret yok. Görünüşte aralarında bir bağlantı yok. Tabi güvendikleri biri tarafından öldürülmeleri hariç.”

“Aynen öyle. Ve katilin imzası.”

“Gözler.”

Evet anlamında başını salladı. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı. “Bu da bize bu son cinayetin işlenen seri cinayetlerden bir tanesi daha olduğunu düşündürüyor.”

“Ama bu detay Standard gazetesinde geçiyordu. Londra’daki herkes bu gazeteyi okur. Taklit edilmiş olabilir.”

“Standard’ta söylenen katilin kurbanlarının gözlerini oyduğunu. Bu doğru değil.”

“Ah, gerçekten mi?” Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Gazeteciler nadiren olayların tam doğru hikâyelerine ulaşırdı, özellikle de gizli kaynaklara dayanan fısıltı gazetelerinin yaydığı hikâyelerde.

“Onları bıçakla çıkarıyor. Oldukça titiz davranıyor.”

“Hatıra olarak saklamak için mi? Yanında mı götürüyor?”

“Hayır. Birazdan göreceğin gibi cesetleri belirli bir şekle sokuyor. Her üç olayda da, kurbanlar ellerinde birer gözle bulundu. Eğer bu bir taklit etme olsaydı, katil Standard’ta belirtilen şekilde yapar ve gözleri oymak için ellerini kullanırdı, öyle değil mi? ‘Oymak’ kelimesinin anlamından bu çıkmaz mı?”

“Haklısın. Evet.” Midem tekrar tekrar kalkıyordu.

Daha sarı ışık yanarken önümüzdeki otobüs ilerlemeye başladı. Derwent olsa trafiği birbirine katıp otobüsü kovalar ve onu kıstırdığı ilk kırmızı ışıkta sürücüyü vururdu. Una Burt sakinlikle belirgin bir şekilde beyaz çizginin gerisinde durdu.

“Charlie bu işe karışabileceğimizi ifade etmişti, bu yüzden önceden dosyalarla haşır neşir oldum. Hazırlıklı olmakta fayda var.”

Dalga geçmiyorum. Böyle hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmek güzel olurdu. Charlie demesine takılıyordum. Ve insanlar Godley’le içli dışlı olan kişinin ben olduğumu sanıyorlardı. Una Burt’ün en büyük vasfı çok çirkin olmasıydı. Aralarında bir ilişki olamazdı. Godley bunu yapmazdı. Yoksa yapar mıydı?

Burt bu düşüncelerimden habersiz devam ediyordu. “Ve elbette üçüncü kurbanın yolda olduğunu biliyorduk. Sadece bu kadar erken olmasını beklemiyorduk.”

Üç sihirli rakamdı. Üç rakamı aldatıcı ve sinir bozucu medya raporlarıyla birlikte bizi seri katil teorisinin peşine takıyordu. Ve üç rakamı Emniyet Müdürünün Londra’nın genç kadınlarının güvenliği konusunda ciddi bir şekilde endişelenmesine neden oluyordu.

“Yeni olay mahalline soruşturmaların başındaki kıdemli memurları getiriyor, tabi biz kıza bir göz attıktan sonra. Böylece onlarla paylaşmak üzere olabildiğince bilgi toplayabileceğiz. Bu işi üstlenmiyoruz, onlarla birlikte çalışıyoruz. En azından kâğıt üstünde öyle.”

“Bundan pek mutlu olmayacaklar” diye öngörümü belirttim.

“Sen olsan olur muydun?” Bana bir bakış attı. “Sanırım olmazdın.”

Kafamda dönüp duran düşüncelere dalmıştım. “Soruşturma ekibine dahil edilmemin sebebi bu mu? Andy Bradbury’le daha önce karşılaştığım için mi?”

“O da kim?” Makineli tüfek gibi hızla sordu: Başkomiser Burt kendisinden bilgi saklanmasıyla hoşlanmazdı.

“O bir komiser. Daha yeni terfi etti. Maxine Willoughby soruşturmasının sorumlusu.”

“Onu nereden tanıyorsun?”

“Birkaç ay önce onunla bir suç mahallinde karşılaştım.” Ve bu karşılaşmaya dair pek de hoş anılarım yok.

“Charlie bize göre kurbanlarla çok daha fazla ortak yanın olduğu için seni ekibe dahil etti.”

“Oh.” Yaşadığım hayal kırıklığının acısı geçene kadar pencereden dışarıya baktım. Buna alınmıştım, zira kim olduğumdan çok ne olduğumla ilgilenilmesini tercih ederdim. Tam her

şey rayına oturdu derken eski endişelerim hızla yeniden aklıma geldi.

“Yanlış anlama. Onlara bakınca neyin normal neyin anormal görüldüğünü biliyor olmalısın.”

“Güzel ama onlara neyin normal görüldüğünü anlamak için kurbanlara benzemene gerek yok.”

“Bunun yardımı dokunabilir.” Bu sefer daha uzun bir süreyle yeniden bakışlarıyla beni süzdü. “Bilirsin, senin yaşındaki ve rütbendeki birçok insan bu türden bir soruşturmaya dahil edildiğine memnun olur, özellikle de soruşturmanın bu kadar başındayken.”

“Memnunum.” Bunu somurtkan bir ifadeyle söylemiştim. Başkomiser Burt içini çekti.

“Sana tavsiye vermiyorum ve akıl hocalığı yapacak da değilim. Ancak neden burada olduğunu düşünüp durmak yerine zamanını akıllıca kullanabilirsin. Dün gece Carrington Yolu sekiz numarada ne olduğu hakkında ne bildiğimizi soruyor olman gerekirdi.”

Kıvranıp durmayı bir kenara attım. Başkomiser Burt’ün sesi kolayca bir okul müdiresinin tonuna bürünüvermişti ve Derwent’in alaycı konuşmalarından çok daha etkiliydi. “Ben de şimdi bunu soracaktım.”

“Bence çoktan sormalıydın.” Not defteri açık vaziyette kucagında duruyordu ama olayları ezberden anlatırken bir kere bile bakmıyordu. “Ev zemin katta, iki yatak odalı, kendine ait bir ön kapısı ve binanın arka tarafından ikinci bir girişi bulunan müstakil bir daire. Sahibi Anne Melville, yirmi dokuz yaşında, yalnız yaşıyor. Square Mile’da bir bankada insan kaynakları alanında çalışıyor. Dün gece saat on otuz sularında bir komşusu evde bir kargaşa olduğunu duymuş ve acaba bir soygun mu, diye polisi aramadan önce birkaç saat düşünmüş.”

“Boş yere ortalığı ayağa kaldırmak istemezsin.” dedim.

“Aynen öyle. Hiç kimseyi yakalama fırsatı kalmayınca

kadar beklemek kesinlikle daha iyidir. Gelen ihbar üzerine adrese gönderilen ekip evin güvende olduğunu düşünmüş; açık ışık yokmuş, kapıyı çaldıklarında cevap veren kimse olmamış. Komşuyla konuşmuşlar ve adam telefon ettiğinden beri hiçbir şey duymadığını söylemiş. Böylece ekip oradan ayrılmış. Çocuklar sabah toplantıda konuyu tekrar ele almış ve ters giden bir şey olmadığından emin olmak için gündüz gözüyle yeniden kontrol etmeye karar vermişler. Anlayabildiğim kadarıyla aile içi hırsızlık vakalarıyla ilgileniyorlar, bu yüzden konuyu öncelikle ele almışlar.”

“Ekonomik durgunluktan olsa gerek. İnsanlar meteliksiz kaldığında hırsızlık vakaları tavan yapar.”

Una Burt başıyla onayladı. “Karşıdan bakılınca evde sorun yok gibi görünüyordu ama adrese giden polisler çok dikkatli davrandılar. İçlerinden bir polis memuru evin arkasına dolanıp pencerelerden içeriye baktı. Ana yatak odasına gelene kadar her şey yerli yerinde görünüyordu. Oda gözle görülür biçimde dar-madağınaktı ve yatakta ceset olduğunu tahmin ettiği şeyi görebiliyordu. Öyle olduğu da ispatlandı.”

“Anna Melville?”

“Henüz doğrulanmadı ama bu varsayım üzerinde duruyoruz.”

“Ve diğerleri gibi mi yatırılmıştı?”

“Aşağı yukarı. Oraya vardığımızda bunu göreceğiz.” Kendi kendine söylendi, ben de sessizliğe gömüldüm. Pencereden dışarıya, bizden daha iyi vakit geçiren yayalara baktım. Yalnız başlarına yürüyen kadınlar görülüyordu. Büyük bir bölümü düz tabanlı ya da yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, hızlı ve uzun adımlarla işe gidiyordu. Kuzey Denizi’nden doğruca gelen sert doğu rüzgârı nedeniyle hava soğuktu. İnsanların saçları rüzgârda bayrak gibi savruluyordu. Ne giydikleri ve giyim tarzları onlar hakkında bana çok şey anlatıyordu: kendi zevklerine göre ama dikkatli seçimlerde bulunanlar; kendine bakılsın isteyenler;

dikkat çekmek istemeyenler. Eğer birini arasaydım hangisinin peşine düşerdim? Kimi seçerdim?

Anne Melville'in ölüm şekli dışında, Maxine Willoughby ve Kirsty Campbell'le ortak bir şeyi daha vardı. Katil bunu bulup öğrenmiş ve onu ortadan kaldırmak için kullanmıştı. Şu anda katil benim için yabancı biri, resmin ortasındaki kara bir delikti. Ancak onun gözünden bakabilseydim, onu bulmaya yetecek kadar tanıyabilirdim. Una Burt haklıydı. Dışarıda kalmaktansa ekibe dahil olmak çok daha iyiydi. En baştan burada olmamın sebebi önemli değildi. Her soruşturma orada bulunmayı hak ettiğimi ispatlamak için yeni bir fırsattı, çünkü yaptığım işte iyiydim, gerçekten iyiydim ve bunu yapabiliyordum. Oturduğum yerde biraz daha doğruldum. Akşamdan kalmışlığım uçup gitti, üstesinden gelmiştim. Yapacak kendi halime acımdan daha iyi işler vardı.

Telefonuma cevap vermek gibi. Cebimde vınlayıp duruyordu, sesli mesaja düşmeden önce altı buçuk sefer çaldığını bile-rek telefonu çıkartmak için elimi cebime daldırdım. İki... Üç... Çıkarttığımda önceden gelen bir çağrı mesajını açmak için kısa da olsa zaman kaybettim. Dört... Yanımda oturan Başkomiser Burt'ün sesi buz gibiydi.

“Kim o?”

“Komiser Derwent.” Elbette.

“Cevap verme.”

Başparmağımla çağrıya cevap vermeye hazır vaziyetteyken, neden izin vermediğini bilmeden kadının kesin bir ses tonuyla verdiği emre uyarak durdum. Telefonun çalması durdu, yeni bir sesli mesajın uyarı sesini bekliyordum. Aslında mesajı dinlemeye pek istekli değildim. Kırgın bir Derwent, kızgın bir Derwent'tı ve kızgın Derwent her zamanki halinden daha çekilmezdi.

“Neden onunla konuşamıyorum?”

“Çünkü bu iyi bir fikir değil.”

Gerçekte bu tam bir cevap değildi. “Tamam, ama sinirden moraracak. En baştan nerede olduğumu merak edecek.”

“O senin sahibin değil.” Önümüzdeki yol bir mucize eseri birden açıldı; yoğun trafikte başka hiç kimseye olmayan, ışıkların sizin için hep rast gittiği o garip anlardan biriydi. Gerçekten de suç mahalline doğru biraz yol kat etmiştik.

“Elbette ki değil.” Gerçi o öyle olduğunu sanıyor... “Bizimle evde mi buluşacak? Yoksa –“

“Komiser Derwent bu soruşturmaya dahil değil.”

Onun yüzüne baktım. “Ama dün bunu istiyordu. Israrcıydı.”

“Bu soruşturmaya dahil edilmeyecek.” diye tekrarladı. Ona bundan memnun olup olmadığını soracak kadar samimi değildim.

Silmeden önce sesli mesajı yarısına kadar dinledim: Derwent Olesugwe soruşturmasında yapılacak işler dururken benim iş yerinde olmamam hakkında ağzına geleni söylüyordu. Bunun daha gelecek pek çok mesajın ilki olduğu kesindi. Derwent’ın neden soruşturmanın dışında bırakıldığını anlayamıyordum ama bunun benim için kötü bir haber olduğunun farkındaydım.

Bölüm 6

Suç mahalline vardığımızda Godley dışarıda bekliyordu. Organize olmuş halde çalışan insanların yarattığı kargaşanın içinde sabit bir nokta gibiydi. Zayıf sonbahar güneşinin ışığı altında gümüş gibi parlayan saçlarıyla inanılmaz çekiciydi. Olay yeri inceleme ekibi çoktan işe başlamıştı. Evi mühürlüyorlardı. Emniyet amiri uygun bir mesafeden onları izliyordu. Halinden içeriye girmek için sabırsızlandığı ama zorlukla da olsa kendine hâkim olduğu anlaşıyordu. Ben de aynı şekilde hissettim. Kurbanın öldüğü yerde cesedi katilin bıraktığı haliyle görmek gibisi yoktu. Fotoğraflar işe yaramıyordu. Her duygunun işe katılması gerektiğini öğrenmiştim. Biz utangaç birinin çekinebileceği her noktanın üzerine eğilir, her detayı içimize sindirirdik. Neler olduğunu anlamak için kendinizi rahat davranmaya zorlamanız gerekirdi. Anna Melville dosyasının da üstesinden gelip böyle davranmakta kararlıydım. Kendi hayatımdan endişe etmenin nasıl bir duygu olduğunu öğrenmiştim ama neyse ki şu ana kadar şansım yaver gitmişti. Anne Melvill'in ise kesinlikle hiç şansı olmamıştı.

Olay yeri inceleme ekibi sadece ev üzerinde yoğunlaşmamıştı. Arabasını da tespit etmişlerdi. Katili arabasına alması, adamın ona kapıyı açması ya da karşılıklı konuşurlarken arabaya yaslanması ihtimaline karşı arabayı detaylı inceleme için alıp götürmüşlerdi. Ev gibi o da didik, didik edilecekti. Katile suçu yüklemeye yarayacak altın değerindeki küçük bir DNA parçasını bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi. Bizim açımızdan teknoloji, soruşturma sonuçlarını ispatlamak için gittikçe daha

az uğraşmak anlamına geliyordu. Ancak bu gözle görünmez kanıtları bulmak zorunda kalmak teknisyenlerin işlerini daha da zorlaştırıyordu. Şüpheliyi bir kişiye, vicdansız bir katile indirgemek için hâlâ eski polis yöntemleriyle yapılacak işler vardı. Jüri üyeleri otopsi sonuçlarından elde edilen delillere saygı duyardı. Yine de çoğu sefer suçluyu sanık sandalyesine oturtan, bizden başkası değildi ve otopsi genel resmin sadece bir parçasıydı.

Bütün bunlar bana da her polisle aynı şeyi söyletiyor, diye içimden geçti. Takdir edilmemek her rütbeden, her hizmet dalından değişik birimlerdeki polisin ortak şikâyet konusuydu. Bu meslek takdir toplamak veya çok para kazanmak için yapılacak iş değildi. Başka herhangi bir işte çalışmak size anlamsız geliyorsa yapılacak meslekti. Beni ben yapan temel parçası buydu; o olmadan kendimi bile tanıyamazdım.

Korkunç saatleri, umut kırıcı maaşları ve bazen berbat çalışma şartlarını bir kenara atmamın nedeni yolun her iki yanında durmuş pencerelerinden dışarıya bakan bu insanlardı. Komşular neler olduğunu anlamaya başlamış, kendi caddelerindeki mahrem hayatlarına giren haberlere bakıyorlardı. Bazıları sonradan, yapıları daha hassas olanlar, kısa bir süre önce katilin mahallelerindeki birisini öldürmeye giderken, kendi kapılarının önünden geçtiğini düşünecekti. Bir şekilde işini bitirdikten sonra tatmin ettiği karanlık arzusunu ardında bırakarak çekip gittiğini düşünmek daha da kötüydü. Bu beni ürpertti, neyse ki geceleri Carrington Yolu'nda uyumak zorunda değildim. Bu şekilde kirletilen ev benimki değildi.

Başkomiser Burt arabayı park etti, içinden mırıldanıyordu. Godley motor sesini duyup bizden tarafa bakmak için döndü. Nedenini bilmiyordum ama yüzü asık, kaşları çatıktı.

Ben ayrılıp kahve bardağını atmak için çöp kutusuna giderken, Burt'ün Godely'nin yanına gidip konuşmasına izin verdim. Rüzgâr yüzüme vuruyordu, çenemi yakasının arkasına sokup paltomun içine sığındım. Carrington Caddesi'nde yol kenar-

larına akçaağaçlar sıralanmıştı. Yeşilin modası geçmişçesine yaprakları dökülüyordu. Oluklar tıkanmıştı. Havada, sonbahara bağladığım çürümüş yaprak kokusu vardı. Lastik botlar ve işçi tulumu içinde göze çarpan bir işçi, yol boyunca kendi işini yapmakla meşguldü. Bunu yaparken oluşturduğu yaprak yığınları yeni suç mahallindeki bir sürü haber kanalının kameraları tarafından kaydediliyordu. Birisi onlara bunun bir cinayet olduğu haberini uçurmuştu. Ancak şu ana kadar bağıra çağıra bana sorukları sorulardan anlaşıldığı kadarıyla, bunun diğer ölümlerle bir bağlantısı olduğunu henüz bilmiyorlardı. Benden de öğrenemeyeceklerdi. Dönüp eve doğru yürümeye başladığımda kalçalarım dokunan çantamdan bir titreme geldi.

Kahretsin.

Telefonun ekranına neden baktığımı bilmiyordum, zira kimin ve neden aradığını zaten biliyordum. Her nasılsa telefon daha bir ısrarla çalışıyor, daha kuvvetli titriyor gibiydi. Çünkü telefonun diğer ucundaki kişi Derwent'ı ve onu tekrar aramak zorunda bırakmamdan nefret ederdi. Başımı kaldırıncı Burt'un de Godley gibi beni izlediğini gördüm. Çağrıyı reddettiğimi açık bir şekilde gösterdim. Abartılı hareketlerle telefonu çantama geri koydum. Otoriteye karşı isyankâr bir yanımdı. Neden gerekli olduğu hakkında hiçbir açıklama yapılmadan körü körüne emirlere itaat ettiğim hiyerarşik bir yapılanma içinde çalışmak beni çileden çıkarıyordu.

Bana bunu dedirten, sürekli beni canımdan bezdiren Josh Derwent'tan başkası değildi.

“Devriye ekibiyle konuştum. Eğer daha sonra onlara bir şey sormak istersen buralarda olacaklar” dedi Godley. “Bekleyişimiz çok fazla sürmese gerek.”

Tam da bu lafın üzerine dirseklerine dayanmış halde Kev Cox pencerede göründü. Giydiği tulum gittikçe kelleşen bu ufak tefek göbekli adamın bütün vücut hatlarını gözler önüne seri-

yordu. İnsanların birbirine yapabileceği en kötü şeyleri ortaya çıkaran alışlageldik işini yaparken, sevimliliğini sürdürüyordu.

“İki dakika daha çocuklar. Sabrınız için teşekkürler. Hazırlansanız iyi olur.”

“Eldivenler ve galoşlar mı?” diye emin olmak için sordu Godley.

“Kıyafetler de, lütfen. Burada dikkatli davranmamız gerek.” Kev’de hepimiz gibi Anna Melville cinayetine karşı aşırı bir ilgi olacağını biliyordu. Hiç kimse bir kusur olsun istemiyordu.

“Glenn şimdi aradı. Trafikte sıkışmış ama yolda, geliyor.” Godley eve doğru yöneldi. Omuzunun üzerinden bize dönüp “İkinizin de aklında olsun. O görineden önce hiç kimsenin cese de dokunmasını istemez.”

Bunu aklımdan bile geçirmezdim. Genellikle bundan bir şekilde sakınmanın yolunu bulurdum. Gevşemiş, yumuşak insan etinin verdiği his, özellikle de plastik eldivenlerle dokunulduğunda daha korkutucu bir duyguya dönüşüyordu. Asla iyi bir aşçı olamayacaktım. Cinayetlerle uğraşmaya başladığımdan beri et pişirmeyi bırakmıştım. Süpermarketlerin et reyonlarındaki etler, streç filmle sarılmış olsalar bile kâbuslara malzeme olacak türden şeylerdi.

Kapının önüne bir çadır kurulmuştu. Gerçek dünyayla olay mahalli arasındaki nefes borusu işlevini görüyordu. Aceleyle Kev’in belirttiği koruyucu kıyafeti giydim. Yanımda Godley de aynısını yapıyordu. Burt ise kıyafetlerini değiştireceği sırada çalan telefonunu cevaplamak için geri dönüp çıkmak zorunda kalmıştı. Acaba Derwent benim yerime onu mu aramaya başladı diye, aklımdan geçirdim. Ardından benim önümde söylemek istemediği şey neydi diye merak ettim. Sonra bunun tam bir paranoya olduğuna, bunları uydurduğuma karar verdim.

“Harry Maitland nerede?”

“Ev ev soruşturma işini düzene koyuyor. Alanı kaplamak için emrim altında yığınla üniformalı polis var ama ben doğru

soruları sormalarını istiyorum. Maitland benim namıma içlerine Tanrı korkusu salıyor.”

Bu benzetmeye gülmek için kendimi zor tuttuğumu fark ettim. Godley’nin polis teşkilatındaki lakabı ‘Tanrı’ydı. Bunun nedeni sadece isim benzerliğinden değil aynı zamanda bakışlarından ve mükemmel, toz kondurulmamış sicilindendi. Bu onun teşvik ettiği bir şey değildi, çoğunlukla onunla çalışmamış insanlar tarafından kullanılıyordu. İşini yapma yönteminde abartılı bir yan yoktu. Gösteriştense uzaktı ve daima en genç, en az tecrübeli, hatta bazen en az gelecek vadeden memurlara bile zaman ayırırdı. Bunun karşılığında da hiç kimseye gösterilmeyen, bitmek tükenmek bilmeyen bir saygı ve sadakat kazanırdı. Ancak aslında boğazına kadar pislığe batmıştı. Bu düşünce yüzündeki gülümsemeyi sildi. Başımı kaldırıp baktığımda Godley beni izliyordu. Aklımdan geçenleri bildiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldım.

“Başkomiser Burt’u beklemek ister misiniz?” diye sordum.

“Nereye gittiğimizi biliyor.” Nazıkçe benim için kapıyı açık tutup daireye önden benim girmeme izin verdi. İçeriye girerken holü inceledim. Evinde bulundurmaya seçtiği şeylerden Anna Melvill hakkında fikir edinmeye çalışıyordum. Giriş holü soluk yeşil bir renge boyanmıştı. Bir duvarda on iki tane çerçeveli ayna vardı, aralıklı olarak dört sıra halinde asılıydılar. Yerler parketli, hiç yıpranmamış krem rengi bir yolluk seriliydi. Kıvrılmamıştı bile. Ayakkabıları aradım ve kapının yanında buldum. Anlaşılan ayakkabılarını çıkartmadan hiç kimsenin girmesine izin vermiyordu. Eğer adamı içeri aldıysa, katil içeri çoraplarıyla veya yalın ayak girmişti. Bu yüzden ayakkabı izleri veya toz toprak parçaları bulup olası şüphelilerinkiyle karşılaştıramayacaktık. Ayakkabı dolabı derli topluydu. Ağırlıklı olarak kullanışlı ve rahat ayakkabılar yerine şık, günlük sokakta giydiği narin, ince ve yüksek topuklu, balerin patikleri gibi süslü ayakkabılar

vardı. Botları bile üzerinde gümüş renginde yıldızlar olan uçuk pembeydi. Tam kız kurusuydu.

“Kan yok” diye beni başıyla onaylayan Godley’e gözlemimi belirttim. Yanımdan geçip oturma odasına gitti.

“Buradan başlayalım. Una birazdan gelir.”

Oda büyük değildi ama pahalı eşyalarla döşenmişti. İki kişilik kanepenin döşemesi gri kadifedendi. Koltuk sanki üzerine kimse oturmamış gibiydi. Üstündeki rafa mumlar konulmuş, önü parmaklıklı bir şömine vardı. İki tarafındaki girintiler raf-lydı. Üzerleri bize kişiliği hakkında bir şeyler anlatabilecek DVD’ler ve kitaplar yerine vazolar ve süs eşyalarıyla doluydu. Hiç kitap ya da CD olmamasından hareketle çalışma saatleri-nin uzun olduğunu bu yüzden eğlenceye vakit ayıramadığını çıkardım. Kanepenin yukarısında duran hasır örgülü gri renkli devasa kalp bana kadının romantik biri olduğunu düşündürdü. Üzerindeki kucak dolusu kırlent yastıklar yerleştirilmiş kanepenin inanılmaz derecede kadınsı ve zarıftı; bir erkeğin oraya oturup televizyon seyredebileceğini hayal bile edemiyordum. Diğer bir duvarda, çerçevelenmiş bir poster vardı: özenle yazılmış ‘Güzellik’ kelimesi yazılıydı. Kendini belli etmişsin, diye içimden geçirdim. Eğer senin için bu kadar önemliyse, neden çerçeveletmeyesin ki? Bunun ne zararı var ki? Bir şey bana hâlâ Bayan Melville’e ulaşamadığımı hissettiriyordu. Raflara dizili fotoğ-raflar bana yol gösterdi.

“Ne oldu?” Godley etrafı incelemek yerine beni izliyordu. Kendimi kafesteki bir kuş gibi hissettim. “Yüzün asıldı.”

“Bu o mu?” Raflarda neredeyse otuz tane resim vardı ve hemen hemen hepsinde aynı koyu saçlı kadın görünüyordu.

“Öyle olduğunu sanıyorum.”

“Çok tuhaf biriymiş. Yalnız yaşadığı halde kim kendi resimlerini çerçeveletip koyar ki?” Mini etekli, dışarıya çıkmaya hazır bir grup kızın olduğu resmi aldım. İkisi konuşuyordu, lafın ortasında kalan ağızları yarı açıktı, bir tanesi kameraya bile bak-

mıyordu. Koyu saçlı olan kız göz kamaştıran bir gülümsemeye doğruca objektife bakıyordu. “Şuna bir bakın. Bu resimde güzel görünen bir tek o. Bunu çerçeveletmeyi seçer miydiniz?”

“Bu tuhaf bir şey değil.”

“Ama sizi kendi kendinizi pohpohlamaya sürükler. Üç kadın da yalnız yaşıyordu. Otuzlarına yaklaşıyorlardı ve bir ilişkileri yoktu. Adamın onlarla yakınlaşabilmesinin bir yolu bu olmalı. İçlerinden herhangi birinin internet üstünden arkadaş edindiğine dair elimizde bir bilgi var mı?”

“Öğleden sonra diğer kıdemli soruşturma memuruna sorarım.”

“Adam onlarda savunmasız bir yan görüyor. Bu kadın aşırı kadınsıydı ve etraftan nasıl algılandığıyla çok ilgiliydi. Eğer böyle biri olsanız, bir erkekte ne aradınız?”

“Klasik erkeksi tavırları olan birini” diye fikrini belirtti Godley. “Gücü yerinde biri.”

“Ve kudretli. Kontrolü eline alacak biri. Ayaklarınızı yerden kesecek. Özgüven sahibi biri.”

“Özgüven onları kendi evlerinde öldürmesine uyuyor. Onların ortamında rahat bir adam. Keyfini de çıkartıyor.”

“Bunu söylemene neden olan şey ne?” diye sordu.

“Cesetlerin bırakılış şekli.”

Odanın genel havasına uymayan tek şeye bakıyordum: İçinde birkaç yaprak parçası bulunan yeşilimsi bir suyla yarısına kadar doldurulmuş bir vazo. “Çiçekler nerede?”

“Sanırım öğrenmek üzereyiz.” Godley saate baktı. “Haydi, Una. Sen bul bakalım.”

Sanki gelmek için izin verilmesini bekliyormuş gibi kapıdan içeri girdi. “Üzgünüm. İşlerimi bitirdim.”

Godley, “Buradaki işimiz bitti mi?” diye sorunca odayı inceleyen Una Burt’ü izleyerek evet anlamında başımı salladım.

Godley ona, “Devam edelim.” dedi. Kadını koridorda takip

ettim, çuha çiçeği sarısı küçük bir yatak odasını geçtik, misafirler için olduğu belliydi. Ardından olay yeri inceleme ekibinin birbirinin üstüne çıkarak ortalıktaki atıkları toplayıp, dirsek boruların içini boşalttığı banyoyu geçtik. Üzerindeki vazoya kırmızı laleler konulmuş bir masa bulunan, yıkanmış bulaşıkların düzenli bir şekilde bulaşık teline dizildiği mutfak geride bıraktık. Gizli saklı hiçbir şey; Anna'nın görmemizden utanacağı hiçbir şey yoktu. Bu bana başkalarına göstermek için derlenip toplanmış, mutfak bezlerinin yerli yerinde asılı durduğu, üzerindeki alışveriş listesinin tepesine 'Hafta sonu Geldi!' yazılı şirin bir kara tahta bulunan daireleri hatırlattı. Tertipli, titiz, kadınsı, sıkılgan. Böyle olmakta bir sorun yoktu; keşke biraz bende böyle olsaydım, ama bu onu kurban haline getirmişti. Adamın bunu nasıl gördüğünü, kadını nereden tanıdığını ve onu elde etmeyi nasıl hesapladığını merak ettim.

Onu nasıl yatırdığı, ana yatak odasında gözlerimizin önündeydi. Anna Melville'in evindeki diğer her şey gibi takıntılı bir şekilde düzgündü. Kısa bir an istemeden kapının ağzında durunca Godley'le çarpıştık. Sanki eli yanmış gibi geriye sıçradı.

“Üzgünüm. Ben sadece –“

Kısa bir cevapla, “Sorun değil.” dedi. “Acele etme.”

Burt içeri girip yatağın üzerine eğilmişti. Yatan cesedi dikkatle inceliyordu. Cesede pek bakmadan yatağın kenarından geçtim. Zemin ahşaptı, beyaz boyalıydı. Kev yere uzanmış el fenerinin parlak ışığını çatlakların arasına tutuyordu. Odanın diğer tarafında başka bir olay yeri inceleme ekibi elemanı dizlerinin üzerinde çömelmiş aynısını yapıyordu. Onu tanıdım; Caitriona Bennet, güzel, yumuşak konuşan bir uzmandı. Yazın çıkardığı işle bizi bir katile götürmüştü. Anna Melville'in hiç değilse olabilecek en iyi şekilde öldüğünü bilmek beni biraz rahatlatıyordu. En azından bunu hak ediyordu diye düşünme şansı veriyordu.

Godley, Kev'in yüzükoyun uzanmış bedeninin üzerinden atlayarak geçti. "Bir şey buldun mu?"

"Toz." Başını bile kaldırmadı. Zemindeki bir aralık boyunca santim santim çalışıyordu. "Eşyalar arasından ilgimizi çekenleri daha sonra toplayacağız."

Şeffaf tül perdeler asılmış pencerenin yanında durdum. Arasında el girecek kadar bir aralık vardı, gelen devriyenin içeriyi buradan gördüğünü tahmin ediyordum. Dönünce, dairenin geri kalanında olduğu gibi bu odanın da aynı kadınsı özene sahip olduğunu gördüm. Yatağın tepesinde beyaz boyalı oyma ahşaptan bir giriş duvara çakılmıştı. Üzerine asılmış tüller yatak başına kadar iniyordu. Yatak takımları beyazdı ve nevresime nakışla yıldızlar işlenmişti. Ancak cesedin altında sadece temiz beyaz bir çarşaf kalsın diye yatağın ucuna konulup katlanmıştı. Aynalı bir komodinin üzerinde içinde su bulunan bir taraf, eski moda bir saat ve alıp götürceğimizi bildiğim bir iPad duruyordu. Onu kurcalamaya içim gidiyordu ama uyulması gereken kurallar vardı. Ve bir ceset, diye kadının cesedinin durduğu yere bakmak için gözlerimi zorlayarak kendime hatırlattım.

Başı ayaklarına bakar vaziyette yatıyordu, ayaklarıysa bir yastığın üzerinde bitişik haldeydi. Üzerinde ipekten, beyaz çok sık bir gece kıyafeti vardı. Kalçalarındaki koyu gölgeyi ve kumaş üzerinde göğüs uçlarının sebep olduğu iki soluk izi görebiliyordum. Ufak tefek ve zayıf bir kadındı, kemikleri narindi, dizleri bir çocuk gibi soyulmuştu. Elleri yanlarında duruyordu, avuçları açıktı. Adamın ondan kesip çıkarttıklarını gevşek bir şekilde tutuyordu. Yüzü korkunçtu; kandan kararmış, dili dışarı sarkmıştı ama çok şükür ki adam göz kapaklarını kapatarak boş göz yuvalarını örtmüştü. Boynundaki izler kar üzerine sıçramış boya gibi duruyordu. Saçları, uzun, parlak koyu renk saçları, gitmişti. Adam neredeyse kafa derisine kadar saçlarını kesmişti. Bunu yapan kişinin, saçlarını kırpmasıyla daha savunmasız ve yaşı küçük görünüyordu. Kadını öldürdükten sonra mı yoksa

önce mi saçlarını kesti diye merak ettim. Bu ona işkence etmek için miydi? Zevk almak için miydi? Yoksa daha karmaşık bir şey miydi?

“Saçları yanında mı götürmüş?”

Kev neşeli bir şekilde “Hayır. Banyoda bulduk. Küvete atmış.” dedi. “Ama burada kesmiş. Bu köşede bir sürü saç kılı bulduk.”

Başının ve ayaklarının her iki yanında birer mum duruyordu; kalın, yaklaşık yirmi santim boyunda.

Mumları işaret ederek, “Bunları adam mı getirdi, ne düşünüyoruz?” diye sordu Godley.

“Oturma odasındakilerle aynılar” dedim, metalik bir sesle konuştuğumu fark ettim. Robotik. Duygusuz.

“Devriyeler buraya geldiğinde mumlar yanıyor muydu?” diye sordu Una Burt.

“Hayır. Giderken onları söndürmüş gibi görünüyor.” dedi Godley.

Yerde Godley’nin ayaklarına doğru yaklaşan Kev’den “Asla çıplak alevi kendi haline bırakma” diye bir ses yükseldi.

“Adamın bunu ne maksatla yaptığından emin değilim.”

“Maxine’nin evinde de mumlar vardı. Kirsty’ninkinde yoktu.” dedi Burt. “Yani elinde ne varsa onunla idare ediyor.”

“Bu kadını sanki kurban edilmiş gibi gösteriyor.” dedim. Aklımda bir hayal canlandı; sabahın erken saatindeki bir ayın için rahibeye sunağı hazırlamasına yardım etmem. Beyaz ketenden mihrap kıyafeti. Alçak şamdanlardaki bembeyaz mumlar. Ve çiçekler, benim tarafımdan oldukça küçük pirinç kaplara doldurulmuş çiçekler. Çünkü sıkıldığımdan bitmesini istiyordum. Rahibe onları benden almıştı, içinden söyleniyordu. Zedelenmiş sapları kısa, keskin bir bıçakla uygun hale gelinceye kadar maharetle kesip çıkarttı. Bu açıdan bakınca daha önce neyi fark etmediğimi görebiliyordum: kadın avuç dolusu zambakların üze-

rinde yatıyordu. Ağır kokuları etrafa yayılıyor, yanık mumların keskin kokusuna karışıyordu.

“Bunlar da oturma odasındaki çiçekler olsa gerek.”

Yanımdan uzanarak “Muhtemelen” dedi Godley. Gömleği bana sürtündü ve yine benden hızla çekilerek uzaklaştığını fark ettim. Yüzümü ekşiterek, bir ilişkimiz olduğunu düşünen insanları ikna etmenin yolu bu değil, diye düşündüm. Rütbem ve tabi ki onun rütbesi gereğince, dışarı çıkıp herkesten iyice uzaklaşmadan bunu ona söylemenin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden fark etmemiş gibi davrandım.

“Çiçekler sence neyi ifade ediyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Mumlarla birlikte bir ayının parçası olsa gerek.”

“Dışarıdan gönderilmiş olabilirler mi?” diye tahminini söyledi Burt.

“Bunu diğerlerine de yaptı mı?”

Godley evet anlamında başını salladı.

“Zambaklarla mı? Yoksa başka çiçeklerle mi?”

“Başka çiçekler sanırım.” Yüzü asıldı. “Arabada suç mahalli resimleri var.”

“Bir bakalım o halde” dedi Burt. “Diğer soruşturmaların başındaki amirlerle.”

“Burada çiçekler olacağını nereden bildi?” Öne eğildim; yapraklardan görebildiğim kadarıyla taze gibi görünmüyorlardı. Bir iki tanesi kararmış ve dökülmüştü. Kurbanın altında ezildiklerini kabul etsek bile, taze olmadıkları hallerinden beliydi. “Belki de önceden getirip o teslim etti, hafta başında mesela? Onunla ilk tanışması böyle mi oldu acaba?”

Una Burt duyduğu şüphayı saklamadı. “Yine de adamı niye içeri alsın ki? Zorla girildiğine dair hiçbir iz yok. Onu tanımış olsa bile, bir teslimatçıyı asla evine almazdı.”

“Eğer adamın elinde ağır bir şey yoksa.”

“Ne gibi?”

Kapıya teslim edilmiş veya bırakılmış herhangi bir şeye ait hiçbir delil yoktu, kendimi ezilmiş hissettim. Ancak Una Burt haklıydı ve Derwent’ın aksine beni küçük düşürmeye çalışmıyordu. Sadece düşündüğünü söylüyordu.

“Saçlarını kesmek için ne kullanmış? Makas mı?”

“Öyle bir şey bulamadık.” Kev yatağın yanında ortaya çıktı. “Bana sorarsanız, kadının şu haline bakılırsa bıçak kullanmış.”

Burt “Gözlerini çıkarttığı bıçakla mı?” diye sordu.

“Bu mümkün.”

“Boğuşmuş mu?” diye sordum. “Komşu ne duymuş?”

“Alışılmışın dışında sesler olduğunu söyledi. Hareket eden mobilyalar. Gürültü patırtı.” Godley odayı süzdü. “Bir anlam ifade edecek şeyler değil.”

“Eğer ortalığı dağıtırsa, sonrasında toplamak zamanını almıştır. Bu onun için önemliydi; istediği görüntüyü yaratmak için.” Bizim neyi görmemizi istediğini merak ederek muhtemelen onun yapmış olduğu gibi geri çekilip baktım. “Saçları bu odadan çıkarttı. Oysa burada bırakabilirdi.”

Godley kadının yüzünü incelemek için el fenerini kullanıyordu, birkaç santim mesafeden dikkatle bakıyordu. Bakışları Yüz Yıl Uyuyan Güzeli uyandırmak için uzanan Beyaz Atlı Prensinkiler gibi rahatsız ediciydi.

“Durun. Geri gidin.” Bir şey dikkatimi çekti. “Fenerin biraz önce olduğu yere; bir şey gördüm.”

Yeniden yan tarafa getirdi, fenerin ışığı kadının kanı çekilmiş teninde parlıyordu. Parıltıyı yeniden gördüm.

“Boynunun altında bir şey var. Bir kıl.”

“Şaşırtıcı değil.” dedi Godley. Sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı. “Bir kısmını gözden kaçırmış olması normal.”

Uzanıp feneri onun elinden aldım. Doğruca gördüğüm şeyi aydınlatıyordum. Caitriona hemen atılıp cımbızla saç kılını çı-

karttı. Toplanan deliller için kullanılan zarflardan birine koydu. Artık tam olarak görebiliyordum, yaklaşık otuz santim uzunluğunda olduğunu söyleyebilirdim. Uzun bir ‘S’ gibi asılı duruyordu. Alt büküm sanki böyle görünmesi için fön şekilmiş gibi yukarıya doğru uzuyordu. Altın gibi sapsarıydı.

“Onun saçlarından değil.” dedi Kev mutlulukla. “Bu da nereden geldi?”

Şüphyle, “Adamdan mı?” dedim. Aklımdaki seri katil imajı fön çekilmiş, omuzlarına kadar saçları olan biri değildi.

“Diğer kurbanlardan birinin olabilir mi?” diye fikrini belirtti Burt.

“Onlar da sarışın değil” dedi Godley. “Bu işle ilgili olmasını umalım.”

Caitriona sanki birisi ona yanıldığını söylemişçesine “Geceliğinde de bulurduk” diye belirtti. “Ceset çıkarıldıktan sonra çarşafı da götüreceğiz.”

“Ben bunu söylemeden hiç kimse hiçbir şeyi yerinden kıpırdatmayacak.” Glenn Hanshaw’ın insanı gıcık eden sesi odanın içine bıçak gibi yayıldı. Işık açıldığında kaçışan böcekler gibi yatağın etrafına çekildik. “Üzgünüm. Geciktim.”

Sesi üzgün gibi gelmiyordu. Kanı beynine sıçramış gibi geliyordu. O uzun boylu, kemikli cüssesiyle yatağın yanına çömelip aletlerini çıkartmaya başlarken, kapıya doğru kenara çekildim. İşini iyi yapmasından memnundum. Ancak eldivenlerini giyerken çıkardığı şak sesi ve termometreyi kutusundan çıkarırken gelen tıngırtı midemi kaldırıyordu. İş konusunda sıra dışı bir profesyonelliği vardı. Hastaları hiçbir şey hissetmiyor olmasına karşın onları ciddiyetle muayene ediyordu. Hızlı ve acımasızdı. Bu bana rahatsız edici seviyede vahşiliğe yakın bir şey gibi geliyordu. Onu Anna Melville’in bacaklarını kaldırıp ayırmasını izlerken ıstıraba benzer bir huzursuzluk dalgası içimi kapladı; hızlı davranıyordu çünkü gecikmişti, sinirliydi ve nazik davransa bile kadın bunu fark edemeyecekti; hızlı davranıyordu

Çünkü gecikmişti, sinirliydi ve nazik davransa bile kadın bunu fark edemeyecekti. Gidip koridorun bir köşesinde dikilip hızla atan kalp atışlarının normale dönmesini bekledim.

“İyi misin?” Başımı kaldırıp baktığımda Una Burt’ün yüzüyle burun buruna geldim.

“Bundan biraz nefret ediyorum.”

“Ben de öyle. Ama bunda Hanshaw’un bir suçu yok. Kadını bu hale getiren o değildi.”

“Biliyorum. Bunu gerçekten biliyorum. Onu suçlamıyorum. Sadece; bu olayı kendime yakın hissediyorum. Haklıydın. Bu kurbanlarda kendimi onlara yakın hissettiren bir şey var. Ben olabilirdim diye değil.” Gerçi tacizcim Chris Swain’i dost canlısı bir komşu sandığım günlerde, az kalsın başıma aynısı gelebilirdi. Bana hatırlamak bile istemediğim kadar yaklaşmıştı. “Tanıdığım biri olabilirdi. Arkadaşlarımdan biri. Kendimden bile çok güvendiğim biri.”

“Bağlanmamış. Darp edilmemiş. Öldürölmüş. Onu öldürmeden önce nasıl kontrol altında tuttu acaba? Aklıma gelen tek şey onun üzerinde etkili bir gücü olduğuydu. Adamın söylediğini yaptı.”

“Haklı olabilirsin.” Bakışlarını Anna Melville’in hâlâ yattığı odaya çevirdi. Hemen ardından onun beklediğinden tamamen farklı şeyler düşündüğümü söyledi. Çünkü kadının başına neden bunların geldiğini açıklayamıyordum. “Eğer Komiser Derwent bu soruştırmayla ilgili olarak seninle konuşmaya yeltenirse onu bana gönder.”

Neden diye soramadan gitti.

Bölüm 7

Evin ön kapısından gelen sesleri duyduğumda cesetle ve Glenn Hanshaw'ın ona yaptıklarıyla yüzleşmek için odaya geri dönmek üzereydim. Koruyucu elbiseleri üzerlerine geçiren dört adamı görmek için aceleyle koridoru geçtim. Olay yeri inceleme ekibinden biri kollarını kavuşturmuş onları izliyordu. Hatırladığım kadarıyla adı Pierce'ti. Sesi gülünç ve akılda kalıcıydı.

“Kim olduğunuza bakılırsa, evin içinde yürürken dikkatli davranmak sizin için daha da önemli baylar. İçinizden birisi başka bir suç mahalliden bir şeyler taşırsa vay halimize, ne dediğimi anlıyor musunuz?”

“Evet, biliyoruz herhalde.” Verdiği aksi cevap bana Andrew Bradbury'i ne kadar itici bulduğumu hatırlattı. İnce yapılıydı, kalın çerçeveli gözlüğünün ardında suratsız görünüyordu. Bazı erkekler kel olduklarında hoş görünürlerdi: Bradbury onlardan biri değildi.

“Hoşunuza gitmediyse üzgünüm. Ben sadece işimi yapıyorum. Eğer sizi öylece içeri alsam canlı canlı derimi yüzerlerdi.” Sanki memurlara ne yapmaları gerektiğini söylemek için bir sebep bulduğuna memnun gibi konuşuyordu. Boğazımı temizleyince arkasına döndü. “Ah, işte Memur Kerrigan. O sizinle ilgilenir.”

Bradbury'den biraz da olsa beni tanıma pırıltısı bekliyordum ama onun üzerinde hiçbir izlenim bırakmamıştım. Gerçi onunla karşılaşmamızdan sonra terfi etmişti ama yine de bu güne kadar karşılaştığım en beceriksiz çavuştu. Derwent, kurtulmak için aşağı çekemiyorsan yukarı iteceksin, diye onun hakkındaki

fikrini söylemişti. Derwent onun epey burnundan getirmişti ve Bradbury maço erkeğin bu tavrına boyun eğmişti. Eğer Derwent burada olsaydı, beni itip yanımdan geçmek için Bradbury iki sefer düşünürdü. Bunu yaparken bir merhaba bile demedi.

“Emniyet Amiri Godley nerede?”

“Arkadaki yatak odasında, solda.”

Uçarcasına yanımdan geçip koridora yöneldi. Kapının dışında kalan diğer üçüyle ilgilenmek için onun gitmesine izin verdim.

“Geldiğiniz için teşekkürler. Ben Maeve Kerrigan; Emniyet Amiri Godley ile çalışıyorum.”

“Memnun oldum.” Konuşan kişi asık suratlı, solgun ve kırklarının ortasında idi. “Komiser Carl Groves. Bu Çavuş Burns. Adıyla sanıyla Frank” diye ekledi.

Çavuş tokalaşmak yerine eldivenli elini salladı. “Patronun bu küçük şakasına güldüğün için teşekkürler. Ben de güldüm, bin sefer duymuş olmama rağmen.”

Bu ikiliye sırtıttım. Birbirlerini tamamlayan bir ikiliydiler; biri şişman, biri zayıftı, yaşları aşağı yukarı aynıydı, içleri geçmişti ve her cinayet polisi kadar şakacıydılar. Üçüncü adam kendisini James Peake olarak tanıttı, Andy Bradbury’nin çalıştığı ve Maxine Willoughby’nin öldürüldüğü East End’den bir memurdu. Benim yaşlarımdaydı. Kızıl saçlı, iri yapılı ve yakışıklı bir adamdı.

“Önce Emniyet Amiri Godley’le mi görüşmek istersiniz, yoksa...”

“Galiaba etrafa bakmak daha yararlı olur, değil mi?” dedi Groves. “Sonuçta burada buluşmamızın sebebi bu.”

Groves’la aynı fikirdeydim. Görüldüğü kadarıyla bir tek Bradbury asıl noktayı gözden kaçırmıştı.

Eve girer girmez sessizliğe bürünerek zavallı Anna ve onun özelemleriyle ilgili bir şeyler anlatabilecek her şeyi dikkatle in-

celemeye başladılar. Godley'nin gönderdiği Baş komiser Burt mutfakta karşımıza çıkınca bir başka tanışma faslı daha oldu.

Burt, "Benzerlik görüyor musunuz?" diye sordu. Değişik seviyede tepkilerle üçü de evet anlamında başlarını salladı.

"Kesinlikle aynı tipte bir kurban." Burns perde kumaşının bir kısmını kaldırıp eliyle tarttı. "Bence Kirsty'ninkinden kaliteli."

"O Blackheat'te yaşamıyor muydu?" Standard'da geçen bir makalede gözüme çarpmıştı. Çünkü geniş yeşil alanları olan, Greenwich Nehrine yakın, Londra'nın güneydoğusuna düşen güzel bir muhitti. Orada kendime ait bir ev için gerekli peşinatı biriktirmeyi başarmak yapılacak işler listemdeydi. Kendi gücümle alacağımı; istediğim de buydu, farz ediyordum. Rob ise bu konuda her erkek gibi düşünüyordu. O muhit kesinlikle insanın kendisini yatağında boğulmuş olarak bulabileceği bir yer değildi.

"Emlakçıların dediği gibi Bleakheat'ti. Daha çok Lewis-ham'a benziyordu."

"Lewisham gayet iyi bir yer" dedi Groves. "Lewisham'ın nesi var?"

"Nereden başlayayım?" Burns gözlerini çevirdi. Ardından komedi gösterisine başladılar. Una Burt de benim gibi tehlike çanlarının çalmaya başladığını görüp araya girdi.

"Peki ya Maxine Willoughby? O nerede yaşıyordu?"

"Whitechapel'de tek odalı bir dairesi vardı" dedi Peake. "Burası onun karşılayabileceğinden bir gömlek fazla."

"Anna, City'de halkla ilişkiler işindeydi" dedim. "Tahminimce yeterli parayı kazanıyordu."

"Yine de basit bir yaşamı varmış" dedi Una Burt. "Sessizce."

"Dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yok." diye ona katıldım.

“Dikkat çekmek istese de istemese de yanlış adamı üzerine çekmiş.” dedi Groves.

“En kötüsünü.” Burt etrafa bakındı. “Komiser Bradbury’nin de burada olması gerekmiyor mu?” Beni arkamdan takip ettiğini sanıyordum. “Nereye kayboldu?”

Peake “Emniyet amirinin kışına yapışmıştır,” diye oldukça alçak bir sesle fikrini söyledi. Öyle ki sadece ben duyabildim ve gülmeme öksürme numarasıyla bastırmaya çalışınca herkes bana baktı. İlgiyi üzerime toplamışken, faydalı olacağını düşünerek insanların dikkatini bir konuya çektim ve vazoyu sordum.

Godley ve ben onu fark ettikten sonra Kev Cox vazunun da götürülmesini sağlamıştı ama onu tarif ettim.

“Diğer evlerin herhangi birinde böyle bir şey gördünüz mü?”

“Çiçekler mi, evet.” Groves’un yüzü düşüncelere dalmıştı. “Nereden geldikleri üzerinde çalıştık mı bilmiyorum.”

Peake koltuğunun altında taşıdığı resimleri karıştırıyordu; Maxine’nin evinden gelen resimleri. Omzunun üzerinden uzanıp baktım, temiz ve düzenli odalar görölüyordu ama zevksiz bir IKEA tasarımı vardı. Bütün odalar aynı ton krem rengiydi.

“İşte. Bulaşıklıkta.” Mutfağın resimleri geçerken onu durdurmak için elimi koydum. “Bu bir vazo, değil mi?”

Sanki yıkanmış gibi tepe taklak konmuş görünüyordu.

“Adamın mı onu böyle bıraktığını düşünüyorsun?”

“Olabilir. Maxine’le işini bitirdikten sonra kesinlikle ortalığı temizledi. Gitmek için acele etmedi. Evi elektrik süpürgesiyle bile temizlediğini düşünüyoruz ve toz torbasını da yanında götürmüş. Kendine çok güveniyor olmalı. Eğer burada daha fazla gürültü olduysa belki ardından ortalığı toparlamak için zaman harcamaya değmeyeceğini düşündü.

“Haklı olabilirsiniz.”

Groves ve Burn alçak sesle aralarında konuşup orada bir vazo olabileceği konusunda anlaştılar. Hatırlayamıyorlardı.

“Senin teorin ne?” diye sordu Peake.

Lafı kıvırdım. “Henüz bir teorim yok. Belki çiçekleri kapıya o getiriyor ve bu şekilde kurbanların evlerini kontrol ediyor. Ya da kendisine güvenmeleri için onlara çiçek getiriyor.”

“Şey, çok çekici biri olmalı diyebilirim. Onu içeri almışlar. Mücadele etmemişler.” Groves başını salladı. “Belki adam onlara çikolata da alıyor.”

“Ve evlerinde birkaç şeyi onarmayı teklif ediyor,” diye ileri sürdü Burns. “Ve onlara futboldan nefret ettiğini söylüyor.”

“Ama alışverişi seviyor.” Peake sırtıyordu.

Burt de benim kadar eğleniyordu, bu pek rastlanan bir durum değildi. Zavallı aptal kadınlar, umutla Beyaz Atlı Prenslerini bekliyorlar, sonunda yanlış adama güveniyorlar. “Lafınızı bölmek istemem ama devam etsek iyi olur. Dr. Hanshaw cesedi yerinden kaldıracak, bu yüzden eğer onu yerinde görmek istiyorsanız...”

Üçü birden sıraya geçip peşimizden geldi. Artık olay yeri inceleme ekibi elemanlarının terk ettiği, duş perdelerinin üzerinde sarı ördekler olduğunu fark ettiğim küçük banyo da dahil olmak üzere evi dolaştık. Bu bana neden orada bulunduğumuzu hatırlatan bir detaydı. Onu seçip asan ve her sabah kalktığında gören kişi artık kendi yatak odasında ölü ve katılmış olarak herkesin gözü önünde yatıyordu. Çünkü bir başkası böyle olmasına karar vermişti.

Yatak odası kalabalıklaşıyordu. Birazdan kopacak kızılca kıyametten kaçmak için toparlanıp kendini hızla odadan dışarı atan Caitriona’yı izleyerek bir kenara çekildim. Glenn Hanshaw işini bitirmişti. Godley sabırla kendini beğenmiş bir edayla kendisine Maxine Willoughby’nin suç mahallini ve işlerin orada nasıl farklı olduğunu anlatan Andy Bradbury’i dinliyordu.

Ağzını açıp bir kelime edebildiğinde “Bunu ilçe polis karakolunda konuştuğumuzu düşünmüştüm.” dedi. “Senin suç mahallinin resimlerini görmemiz gerekiyor. Ve Söylemek zorunda

olduğun şeyleri herkesin duymasını istiyorum, yalnız benim değil.”

“Elbette.” Bradbury bunu, pek memnun olmasa da, sanki söylediklerinin herkesi ilgilendirmesi doğal bir şeymiş gibi söylemişti.

“O halde, Kev, sanırım burada işimiz bitti. Onlara cesedi çıkarabileceklerini haber verir misin?”

Kev neşeyle tamam, anlamında başını salladı. “Biz hallederiz.”

Diğerlerinin peşinden Anna Melville’in evinden ayrılırken içime bir kasvet çöktü. Biz gerek gördüğümüz delillerin tamamını aldıktan sonra, birisi gelip ortalığı toparlayacaktı. O birisi Anna’nın seçtiği eşyaları atmaya, satmaya veya tutmaya karar verecekti. Ev, midesi kaldıran veya burada neler olduğunu bilmeyen biri tarafından satın alınacaktı. Anna’nın yerine işe başkası alınacaktı. Onun yasını tutacak bir çocuğu yoktu. Ailesinin tek çocuğuydu ve ebeveynleri ölmüştü: temas kurabildiğimiz tek akrabası onu beş altı yıldır görmeyen vaftiz annesiydi. Anna’nın hayatı sona erdirilmiş ve kadın göçüp gitmişti.

Bu hiç adil görünmüyordu.

Bölüm 8

İlçe karakolundaki oda küçüktü ama içerde projeksiyon cihazı vardı ve daha da önemlisi pencereler ve kapıdaki cam karartılmıştı. Gerçekten de içerde ne konuştuğumuzu birisinin görmesine veya duymasına izin vermek çok kötü bir fikir olurdu. Bir eğlencedeki uslu çocuklar gibi masanın etrafına oturduk. Isıtıcı sonuna kadar açıktı ve içerisi daha biz çalışmaya başlamadan havasız kalmıştı. Ceketimin düğmelerini açmaya başladım ama Peake'in bana biraz fazlaca ilgiyle baktığını fark edince yarı yolda fikrimi değiştirdim. Terleyecektim.

Godley insiyatifi ele alıp "Pekâlâ. Sanırım baştan alıp bildiklerimizin üzerinden yeniden geçmek faydalı olacaktır." dedi. "Carl?"

Groves önündeki dosyanın kapağını açtı. "Kirsty Campbell. Çok tatlı bir kız. Yirmi sekiz yaşındaydı. Ölümünden birkaç ay önce nişanlısından ayrıldı ama sebebi geçimsizlikti. Adamın kadını veya kadının adamı aldatmasından yahut bu türden bir sebepten değildi. Tabi ki adamı bir şüpheli olarak düşündük ama bir gerekçesi ve yeni kız arkadaşı vardı. Böyle bir şey yapacak tipte biri değildi."

Burns başını sallayarak onu onayladı. "Adı Stephen Reeves'di. Emin olmak için onu iki kere sorguladık. Olumsuz bir şey hissetmedik. Doğru dürüst bir adam."

"Peki ya Kirsty? O bir başkasını bulmuş mu?" diye sordu Burt.

"Asıl soru bu değil mi? İnan bana sorduk. Bazı arkadaşları var derken diğerleri yok dedi. Bir süre kimseyle çıkmak isteme-

diğini söylemiş; eski erkek arkadaşının ondan ayrılır ayrılmaz yeni birisini bulmasına içerlemiş. Adamdan kendi isteğiyle ayrılmış ama ondan daha fazla koymuş gibi görünüyor.”

Akıllıca bir tahminle, “Biyolojik sebeplerden ötürü.” dedi Burns.

Sanki o ana kadar hiç ağzını açmamış gibi patronu sözü alıp devam etti. “İş arkadaşlarına göre bazen işte ağlıyormuş.”

“Nerede çalışıyordu?” diye sordu Godley.

“Westminster Belediye Meclisinde. Planlama memuruydu.”

Bir planlama memuru olmasının anlamı insanlarla yüz yüze görüşmek zorunda kalmasıydı. “Kadının iş yerinde muhatap olduğu başvuru sahiplerinin izlerini sürmeyi başardınız mı?” diye sordum.

“On iki ay öncesine kadar döndük” diye karşılık verdi Burns. “Ona garezi olan veya kadının adını duyduğunda garip davranan birisiyle karşılaşmadık. Bazılarının sabıkası vardı ama kavga ve dolandırıcılıktan; taciz veya cinsellikle ilgili şeyler değildi. Onları da inceledik.”

Godley gülümsedi. “Hiç kimse sizin bir şeyleri kaçırdığınızı söylemiyor, Frank. Aynı şeyin senin içinde geçerli olduğunu belirtmek isterim, Andy. Bunun neyi eksik yaptığınızı bulmak için eski dosyaları karıştırmakla bir ilgisi yok. Kurbanların ortak yanlarını bulmakla ilgili.”

“Kişi olarak Kirsty nasıl biriydi?” diye sordum.

“Nazik. Tatlı dilli.” dedi Groves. “Aslen Edinburgh’lu. Yani ayırt edici bir şivesi yok. İş arkadaşlarından birisi onun hayatında duyduğu en güzel konuşan insan olduğunu söyledi.”

“Biraz tuhaf bir görüş.” dedi Bradbury.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Bunu düşünürken Groves’un yüzü buruştu. “Ondan yaşça büyük biriydi. Patronuydu. Evliydi. Ona karşı gizli niyetleri yoktu. Ve sanırım kadın öldüğünde ülke dışındaydı.”

Çok az ilerleme kaydetmiştik. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeylerin peşinde dolanıyorduk. Godley Groves'u yeniden konuya getirdi. "İşte sevilen biri miydi?"

"Hem de çok. Onunla ilgili kötü bir şey söyleyecek tek bir kişi yok. Harika biriymiş." Groves onun bir resmini kaldırıp sözünü ispatladı, daha önce gördüğüm resimlerden biri değildi. Dalgalı kıvıllı saçları ve gülümsemesi mahcup ama alımlı biri olduğu temel izlenimini veriyordu. "Çok çalışıyordu. Şehirdeki fakir çocukların okumasına yardım eden bir hayır kurumunun gönüllülerindendi."

"Bununla ilgisi olan herkesin, görüştüğü öğretmenlerin, birlikte çalıştığı ebeveynlerin izini sürdük." diye ekledi Burns.

"Ailesi onun kendileri için sürekli bir övünç kaynağı olduğunu söyledi. Oldukça tutarlı bir geçmiş. Bütün eski erkek arkadaşlarıyla konuştuk ve sayıları o kadar fazla değildi. Hepsinin söylediği şey aynıydı; nazik, sağduyulu ve bir mükemmeliyetçi."

"Geçmişinde herhangi bir depresyon veya akıl sağlığı sorunu var mı?" diye sordum.

"Neden sordun, Maeve?" dedi Godley.

"Mükemmeliyetçi olmak, iş yerinde ağlamak, kendini zorlamak; oldukça kırılğan biri gibi görünüyor. Nişanlısıyla ayrıldı ama kendisi bundan daha çok etkilendi. Belki kendisinin adam için yeterince iyi olmadığını düşündü." Bunun nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

"Annesinin de söylediği buydu" Groves buna katıldı.

"Evlenmeyi düşünüyorlardı ama birden vazgeçtiler. Bu da onun hayatını tamamen değiştirdi. Belki danışmanlık hizmeti almaya ihtiyacı vardı. Yahut dayanışma grubuna" diye fikrimi belirttim.

"Böyle şeyler yaptığını hiç kimseye söylemesi gerekmiyordu" dedi Peake. "Bunu saklamış olabilir."

“Bu aklımıza gelmedi” dedi Groves.

Godley dönüp bana “Buna bir bak” dedi. “Evinin civarındaki alanı kontrol et. Yerel kiliseleri ve kütüphaneleri.”

“Onun dairesinin resimlerine bakabilir miyiz?” diye sordu Una Burt.

Burns kalkıp projeksiyon cihazına bağlı olan dizüstü bilgisayarını kurcaladı. “Umarım bu şeyler çalışır.”

“Eski günlerde bu işler daha kolaydı” dedi Groves. “Biz gençken. Birkaç resmi duvara yapıştırdık ve hiç kimse teknoloji konusunda endişelenmek zorunda kalmazdı. Henüz bilgisayarlar sayesinde ileriye gitmiş bir şey de görmedim.”

Perde titreşti ve masaüstü görüntüsü belirdi. Masaüstünde resimlerin bulunduğu dosyayı yavaş ve zor bela açan Burns’ü izledik. Çok ağır soluk alıp veriyordu, sanki olağanüstü zor bir şey yapıyormuş gibi dikkatini yoğunlaştırmıştı. Dosyaya iki kere tıklamayı başardığında hep birlikte bir oh çektik.

İlk resim yansıda görünürken “Zemin katta bir apartman daire” dedi Groves. “Altı aydır orada yaşıyordu.”

“Nişanlısından ayrıldığından beri mi?” diye sordu Burt.

“Kesinlikle.”

Kırmızı tuğladan oldukça güzel bir binaydı. Pencerelerin pervazları griydi ve etrafı bodur çalılarla çevriliydi.

“Koridor ortak. Ön kapının kilitli olması gerekiyordu ama kilit bozuktu.”

Peake bunu, “Şüpheli bir durum” diye yorumladı.

“Evet, öyleydi. Bağlantıları tahrip edilmişti bu yüzden kapı kapalıyken otomatığı kapanmıyordu. Cinayetden birkaç gün önce bozulmuş. Tamirciye haber vermişler ama adamlar onarmak için hiçbir şey yapmamış. Arızalandığı ilk sefer değilmiş bu yüzden hiç kimse kafaya takmamış. Her dairenin dışarıya açılan bir ön kapısı var ve kişisel eşyaların veya bisikletlerin kapı önüne konmasına izin vermiyorlar.”

“Binanın büyüklüğü ne kadar? Başka kaç apartman sakini var?”

“Altı daireli, ondan başka dokuz kişi yaşıyor. Hepsini kontrol ettik. Hiç kimse bir şey duymamış. Şüpheliler listesine girecek hiç kimse yok.”

Perdedeki görüntü bir giriş kapısıydı, yeşile boyalıydı ve kapıda buzlu cam vardı. “Bu Kirsty’ninki.”

“Güvenlik kamerası var mı?” diye sordu Bradbury.

“Hayır.”

“Yazık.”

“Evet yazık.” Groves bir sonraki görüntü için bekledi, kapı kilitlerinin yakın çekimi. “Burada hasar yok. Pencerelemin hiç birinde de hasar yok.”

“Onu kadın içeri aldı.” Godley’nin sesi sertti.

“Kesinlikle o aldı.”

“Öldürülmeden bir gece önce nerede olduğunu biliyor muyuz?” diye sordum. “Haftanın hangi günüydü?”

“Cuma. Doğum gününü kutlayan iş yerinde bir kız arkadaşıyla bir şeyler içmeye çıktı. Görünüşe göre fazla takılmadı. Sarhoş olmadı. Eve trenle döndü. Güvenlik kamerasında, istasyonda yürürken ve ardından oralaradaki bir bara girerken görüntüleri var. Eğer bir şey ifade edecekse takip eden hiç kimse yok gibi görünüyor.”

Bir oturma odası. Kitap rafları. Büyük bir DVD koleksiyonu ve tahminen on iki roman.

“Bir kitap kulübüne üye miydi?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Groves Burns’e baktı, o da omuzlarını silktili.

Godley “Uğraşıp bul, Maeve” diye emretti. “Başka ne yaptı?”

“Spor salonuna gitti; Blackheat’te bir salona. Arabası yoktu, bu yüzden her yere yürüyerek gidiyordu. İster inanın ister

inanmayın, yerel barların birinde örgü grubuna katılmıştı ama sadece birkaç etkinliğe katıldı. Onu pek hatırlayan çıkmadı.”

“Örgü mü?” Peake gözlerini çevirdi.

Ona, “Göründüğü kadarıyla son günlerin modası bu.” dedim.

“Eğer erkeklerle tanışmak istiyorsan, yapılacak türden bir iş değil.”

“Sanırım onun böyle bir şey istemediğini saptamıştık.”

“İkiniz de sakın olun” dedi Bradbury. “Örgü örmekten hoşlanıyordu.”

“Fazla seyahat etmiyordu” dedi Burns. “Zamanı oldukça gidip Edinburgh’taki arkadaşlarıyla görüşüyordu. Yemek pişirmeyi seviyordu.” Resimdeki görüntü mutfığa aitti. Ahşap aksamı çamdandı, kırmızı mutfak bezleri ve kırmızı muhafaza kavanozlarıyla döşenmiş sevimli bir mutfaktı.

“Anna da kadınsıydı” diye gözlemimi belirttim.

“Bu da onların kendilerine söyleneni yapmalarında rol oynuyor” dedi Una Burt. “Erkeklerin söylediklerini yapmaya alışıklar.”

Bir sonraki resim yatak odasının kapısıydı, aralık bırakılmıştı. Ardında Kirsty hakkında her şeyi bilmemizin nedeni olan dehşetin ipucunu veren yatağın küçük bir kısmı görünüyordu. Kapının dışında yere konulmuş bir elektrik süpürgesi vardı. Devrilmişti. Yanında temizlik malzemeleri olan bir kova duruyordu.

“Onu bulan temizlikçisiydi. Aslında apartmandaki diğer sakinlerden biriydi. Noel biraz pahalıya patladığından ilave birkaç kuruş kazanmak isteyen yalnız bir anneydi. Kirsty onu temizlik ve ütü için tutmuştu. Biraz hayır işi diye değerlendiriyorum. Kadının evin hep tertemiz olduğunu söyledi.”

“Yatak odasına gelene kadar evin kalanını temizlemiş miydi?” diye kontrol etmek için sordu Godley.

“Evet.”

Odada bir mırıldanmanın ardından Groves başıyla onayladı. “Bu olayda pek şansımız olmadı. Adli tıptan bir sonuç çıkmadı, yatak odasının kendisinden bile. Kadının değil, katilinin temizlediği yerden.”

“Cesetten?”

“Hiçbir şey.” Ne korunmalı ya da korunmadan, ne zorla ne de kadının rızasıyla onunla cinsel ilişkiye girmemiş. Sadece öldürmek için ona dokunmuş.”

Ardından gelen birkaç resim yatak odasına ve cesede aitti. Her ikisinin de uzaktan ve yakın çekim fotoğraflarıydı. Kadının nevresim takımları maviydi. Adam onları odanın bir köşesine yığmış ve şiltenin üzerine beyaz bir çarşaf örtmüştü. Kadın da beyaz giyiyordu. Omuzdan askılı ve etek kısmı kat kat diz altına kadar inen, entariye benzer bir kıyafetti. Saçları Anna’nın olayındaki gibi kabaca kırılmıştı. Başы beyaz güllerin üzerine yatırılmıştı. Gül yaprakları serpilmişti ve yaprakların dipleri kararmıştı.

“Bu çiçekler taze değil” dedim. “Nereden geldiklerini biliyor muyuz?”

“Hayır. Ocağın on üçüydü ve bütün çiçekçiler Noel sonrası durgunluktaıydı. Gül alan birisini hatırlarlardı ama hiç biri hatırlamıyor.”

“Kadının saçlarını nereye bırakmış?” diye sordu Burt.

“Mutfaktaki çöp kutusuna. Bir torbanın içinde. Düzgün bir şekilde.” Çavuş Burns’ün sesi bozuk geliyordu.

Kadının yaraları Anna’ninkilerle çok benzerdi. Bradbury’e “Maxine’nin bulunduğundaki haliyle karşılaştırdığımızda nasıl görünüyor?”

“O da ölüydü.”

Seni salak. “Katilin gösterdiği şiddetin seviyesi bakımından sormuştum.”

Patronunun yerine Peake cevap verdi. “Boğulurken boynunda oluşan morluk ve bir de gözlerinin kenarlarını kesmiş. Ancak bunu gözleri yerinden çıkartırken yaptığını düşünüyoruz ve bu da kadın öldükten sonraydı.” Dosyasından bir resim çıkarttı. Otopsi sırasında kadının yüzünün yakından çekilmiş resmiydi. Gazetede gördüğüm kadınla aynı kişi olduğunu anlayamazdım. Cildi inci güzelliğinde, erik çiçeği gibi bembeyazdı. Anna gibi onun da saçları koyuydu.

“Bu oldukça düşük seviyede bir şiddet” diye ileri sürdüm. “Kendini savunurken aldığı yaralar yok. Berelenme veya sıyrıklar yok. Adam her şeyi çok iyi kontrol etmiş.”

“Yüzünün görünüşüne zarar verecek hiçbir şey yok.” Burt, Peake’in tuttuğu fotoğrafı alıp bir ona bir perdedeki resme baktı. “Yaptığı şey bu, değil mi? Resim yapıyor ama ölü bedenlerle.”

“Onun bir sanatkâr olduğundan bahsetmek istemiyorum veya yaptığı şeyi yücelten herhangi bir şeyden.” Godley’nin sesi sertti. “Kadınları öldürüyor çünkü bundan heyecan duyuyor. Bunu yapıyor çünkü bunu seviyor. Eğer adamın hakkında onun istediği gibi konuşursak, o kazanır.”

“Neden bunu yaptığını anlamamız gerekiyor” diye itiraz etti Burt.

“Nasıl ve kim olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Neden yaptığını değil.” Daha önce Godley’nin, Una Burt’e böyle beklenmedik bir cevap verdiğini duymamıştım. Her şeye rağmen kural olarak nazik biriydi. Özellikle de ekibin gerisine iyi bir örnek teşkil eden zorlu ve zeki baş komiserine karşı. Ancak ideal olan bir katile, dikkatle bir oyun oynayan bir seri katile karşı sabrının ne kadar az olduğunu önceden öğrenmiştim. Gerçekçiydi. Enselediği suçlular en karanlık arzularını tatmin etmekten zevk alıyordu. Ancak bu onların oyunlarına katılacağı anlamına gelmiyordu. Katil, katildi ve hepsi buydu.

“Maxine’in saçlarını kesmiş miydi?” diye sordum.

“Hayır, kendisi yapmış. Saçları kısaydı. Altı ay önce saç-

larını bu şekilde kestirmiş ve yakın arkadaşlarının söylediğine göre hoşuna gitmiş.” Bradbury bunu sanki hayatında duyduğu en acayip şey gibi söyledi. Ancak kadının vücudu ufak tefek ve diğer iki kadın gibi güzeldi. Kısa saç ona yakışmıştı.

“Yani bunun hatırına onun saçlarını kesmekle uğraşmadı. Bu da pratikte bu işi yapmasının adam için bir sebebi olması gerektiği anlamına geliyor” dedim. “Maxine’de bunu yapmaya gerek duymadı.”

“Belki de saçlarının kısa olması adamı en başından etkileyen şeydi” diye fikrini belirtti Peake.

“Mesele bu, değil mi? Onu neyin cezp ettiğini bilmiyoruz.” Godley içini çekti. “Senin diğerine göre kurbanının hayatını incelemek için daha az zamanın oldu Andy ama yine de bize bildiklerini anlat.”

Herkes dönüp ona bakınca komiserin kulakları kızardı. Önem verilen bir kişi olmayı seviyor ama göz önünde olmaktan hoşlanmıyor, diye düşündüm. Güç istiyordu baskı değil.

“Maxine Willoughby yirmi dokuz yaşındaydı. Avustralyalıydı, ıssızlığın ortasındaki küçük bir kasabadan. Dokuz aydır Londra’da yaşıyordu. Covent Garden civarındaki bir sigorta şirketinin pazarlama bölümünde çalışıyordu. Müşterilerle veya halkla bir işi yoktu; daha ziyade perde arkası bir iş. İş arkadaşları onu seviyordu. Uzun saatler boyunca çok çalışıyordu. Erkek arkadaşı yoktu ve iyi bir İngiliz erkeğine ihtiyacı olduğuna dair yapılan şaka, arkadaşları arasında artık sıradan hale gelmişti. Çıkmak için birini bulmaya çalışıyor gibi görünmüyordu. İş arkadaşlarının onun için kullandığı kelime ‘aseksüel’di. Şirkete girdiğinde bekâr erkeklerin hepsi onunla çıkmak için uğraşmışlar ama ilgilenmemiş veya fark etmemiş.”

“Belki de erkeklere karşı ilgi duymuyordur” diye düşüncemi belirttim.

“Lezbiyen değil. Sordum. İş arkadaşlarından birisi öyleydi

ve ona yanlış şeyi söylediğinde Maxine bu konuyu tamamen acı verici bulmuş.”

“Hem Kirsty’nin ve hem de Maxine’in konuşmaları aksanlıydı” dedi Burns.

“Herkesin bir aksanı vardır. Senin de aksanın var. Nötr ses diye bir şey yoktur.” Una Burt çavuşun kendisini düzeltmesine alınıp alınmadığına bakmadı bile. Burt kendisine yanıldığının söylenmesinden alınmıyordu. Bunu anlamaya başlıyordum. Bu yüzden herkesin de kendisi gibi düşüneceğini sanıyordu. Onun için önemli olan doğru olmasıydı.

Burns boğazını temizledi. “İkisinin de ayırt edilebilen aksanlara sahip yerlerden geldiklerini söylemek istemiştım. Belki de katil onlarla telefonda konuştu.”

“Anna’yı bilen var mı? Yok mu?” Godley bana döndü. “Kesinlikle iş arkadaşlarına ve diğer arkadaşlarına onun konuşma şeklini sor. Her üçünün de telefon kayıtlarına ulaşabiliriz ve eşleşen numara var mı diye bakabiliriz.”

Bu eğlenceli bir iş gibi geliyordu. Soru sormaya aldırılmazdım ama günler boyu tomarla numarayı okumak yerine gözlerime çamaşır suyu damlatmayı tercih ederdim.

Bradbury devam etti. “Maxine bilinen beylik Avustralyalılardan değildi. Utangaç ve içine kapanıktı, yaşının gerektirdiği olgunluğa sahip değildi. Büyük şehir hayatı onun gözünü korkutuyordu. Whitechapel, bunun pek farkında olmadan seçtiği bir yerdi ve alışması kolay olmadı.” Whitechapel’in ana caddesinin iki yanında sıralanmış işportacılar, yüzlerce dilde bağırان satıcılar, etrafınızı saran binlerce hayat aklıma geldi. Taşradan gelen biri olarak Maxine şaşırp kalmış olmalıydı.

“Neden oraya yerleşti?” diye sordu Godley.

Bradbury omuzlarını silkti. “Buna gücü yetiyordu.”

Peake nazıkçe, “Sanırım arkadaşlarına orayı seçmesinin bir hata olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu” dedi. Maxine’nin orada kalmaya devam etme nedenini açıklayan ince bir

okumaydı. Whitechapel'e bayılan, oradan başka bir yerde yaşamayacak insanlar tanıyordum ama yine de kadın için başka bir yerde yaşasa daha mutlu olurdu diye düşündüm.

"PowerPoint sunumumda yok ama işte suç mahalli resimleri burada." Bradbury resimleri görebilelim diye dağıtarak masaya yaydı. "Cesedin altında karanfiller. Tabi ki beyazdı. Ancak kadının çıplaktı."

"Bir çarşafla örtülmüştü, teşhir edilmemişti. Bu defasında yatağın etrafı çayı sıcak tutmak için kullanılan küçük mumlarla çevriliydi. On veya on iki tane vardı, hepsi yanıyordu. Halı krem rengiydi ama yeni değildi. Çeşitli yerlerinde eski olduğunu gösteren lekeler vardı. Odası düzenliydi ama mobilyalar olabildiğince ucuz türdendi."

"Hiç DNA örneği var mıydı?"

"Hiçbir şey yoktu." Bradbury sözünü düzeltti. "Taze bir örnek yoktu."

"En azından komşular arasında değiştirebilirlerdi" diye mırıldandı Groves.

"İçeriye zorla girildiğine dair hiçbir iz yok. Bildiğimiz kadıyla son günlerde biriyle görüştüğüne dair arkadaşlarına veya ailesine hiçbir şey söylememiş. Kirsty'nin aksine, hiçbir hobisi yok gibi görünüyor. Dışarıya çıkıp kulüplere üye olacak türden biri değilmiş."

Dünyanın bir ucundan gelip, Whitechapel'de sevimsiz bir evde yalnız başına yaşayan, iş arkadaşları tarafından tuhaf ve çocuksu bulunan bu kızda son derece acıklı bir şey vardı. Yaşadığı şey Avustralya, Yeni Zelanda ve Güney Afrika'dan gelen gençlerin geçiş süreciydi. Ancak bu insanlar sürü halinde birlikte yaşamaya, yaşadıkları muhitte öne çıkmaya ve kendi yarattıkları Londra'da yaşamaya eğilimli olurlardı. Maxine kendi grubuyla yaşamıyordu. Sürüden ayrılanı kurt kapardı.

"Tamam. Bekleyin." Burns parmaklarını şaklatıyordu. "Aklima bir şey geliyor."

“Sıkı durun.” dedi Groves.

“Renkler. Mekanlar.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Siyah – Blackheath. Beyaz – Whitechapel. Yeşil – Greenlane.” Zafer kazanmış havasına büründü. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Sanırım Londra’da adında renk olan pek çok yer var” dedi Groves. “Dünya kadar.”

“Ve sen Lewisham dedin, Blackheath değil.” Una Burt kontrol etmek için geri dönüp notlarını karıştırdı, alını kırıışmıştı.

“Yeşil – Greenwich. Kırmızı – Redbridge. Limon sarısı – Limehouse. Siyah – Blackfairs. Bethnal Green – Yeşil. Wood Green – Yeşil. Beyaz – White City.” Groves sanki bütün gece devam edecekmiş gibiydi. Godley lafa karıştı.

Fikrini paylaşmak isteyen başka biri var mı? Fikri olan?”

“Bir sürü fikir var ama bunların hiç birisi bizi bir yere götürmüyor” dedi Peake. “Ne zaman aklımıza onu bulmak için bir yol gelse, çoktan bunu düşünüp tedbir almış oluyor. Baktığımız her yerde adam kayıp. DNA yok. Güvenlik kamerası yok. Oto-park bileti yok. Onu kurbanlara bağlayan hiçbir şey yok. Bize niye başkalarını değil de onları seçtiğini söyleyecek hiçbir şey yok. Bize kadın cesetlerinden başka bir şey bırakmadı. Sanki nasıl çalıştığımızı biliyor gibi.” İki aydır didinip hiçbir yere varamamanın getirdiği bıkkınlığın acısını sesindeki tonda duyabiliyordum. “Sanırım bu işte bizden iyi.”

Bunu hepimiz düşünüyorduk ama Bradbury dile getirmişti.

“Sanki bizden biri gibi. Bir polis memuru.”

Godley önündeki evrakları çevirdi. Başı önündeydi bu yüzden gözlerini yakalayamadım. Dikkatimi Burt’e çevirdim. Yüzünde kibar ve esrarlı bir ifade vardı. İçimde küçük bir şüphe belirliyordu.

Ama açıkçası saçmaydı.

“Bir polis olabilir” dedi Groves. “Bunu düşündük. Onlara

soru sorması gerekiyormuş gibi davranarak içeriye girmiş olabilir.”

“Denileni yaptıkları görüşüne uyuyor” dedi Una Burt.

“Adam etrafındakilere emirler vermeye alışık biri olsa gerek.” Burns umutsuz vaziyetteydi.

Groves tekrar konuşana kadar sessizlik içinde bu fikirleri düşündük.

“Zaman aralığı kısalıyor. Yedi aydan iki aya düştü. Gün geçtikçe kendine güveni artıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz.” Hepimiz biliyorduk ama yine o söylemişti. Yeniden cinayet işlemesi fazla sürmez.

Bölüm 9

Evde Dr. Hanshaw'ın yaptığı kötü şeylerden çekinmeme rağmen, Anna Melville'nin otopsisine katılmakta fayda görmüştüm. Cesedin içinin dışına çıkmasından etkilenerек betim benzim atmadan veya kusarak bir rezalet çıkartmadan dayanmayı başardım. Onu bulduğumuz halinden farklı şartlarda olması morgda işimi kolaylaştırmıştı. Gözümde kadının cesedi bir zamanlar yaşayan, hisseden, nefes alan bir şey olmaktan çıkıp bilimsel bir inceleme konusu haline gelmişti. Ve Hanshaw'ın ruh hali, Anna Melville'in sırlarını ortaya çıkarttığı kendi ortamında, çok daha iyiydi. Ellerim paltomun cebinde, Godley'nin arkasında duruyordum. Yapılan işlemlerden yeterince uzaktaydım ama olup biten bütün manzara eksiksiz önümdeydi.

Sadece bir kısım hariçti.

“Kurbanınız bir virgo intacta. Yani cinsel taciz yok, hatta hiç cinsel ilişkiye girmemiş.”

“Bu yaşta mı? Ciddi misin?” Buna inanmakta zorlanıyordum.

“Öyle görünüyor. Belki de kendisini doğru adama saklıyordu” diye önerdi Hanshaw.

“Ama bay yanlış buldu.” diye hemen karşılık verdim.

“Lütfen, durun. Ona resmi olarak bu ismi vermek yapacağımız son şey olurdu.” Godley acı çekiyor gibi görünüyordu, gerçekte de öyle olabilirdi. Bir başka kadının öldüğü haberi basında patlamıştı. Bunun anlamı bekâr kadınların izini süren bir seri katil olduğuydu. Başlı başına manşetlik bir haberdі. Ardından Godley yaptığı basın toplantısında küçük bir gazetenin muhabiri-

rinin sorusuna karşılık katile isteksizce Centilmen Katil ismini koymuştu.

Godley bundan nefret ediyordu.

Şu anda başını hayır anlamında sallıyordu. “Bunu anlayamadım. Kurbanlarıyla cinsel ilişkiye girmediğini biliyoruz ama bunun cinsel bir yanı olmalı; onları bu şekilde giydirmesi, saçlarını kesmesi falan. Yaptığı işten zevk alıyor.”

“Belki onlarla cinsel ilişkiye giremiyor” dedim. “Veya belki de DNA örneklerini bulmamızdan korktuğu için vücut sıvısı veya deri hücreleri bırakmak istemiyor olabilir. İzleri silme konusunda aşırı dikkatli. Bu da akla dosyasının elimizde olduğunu getiriyor. Ofise geri döndüğümde, sabıka kayıt sisteminde bir yönden benzeyen en küçük detaylara bile; ölümle sonuçlanmasa bile boğma vakaları, saç kesme ve göz çıkarma olayları, bütün olasılıklara bakacağım.”

“Altında ezilirsin. Tek başına bakacağın çok fazla şey olacak.”

“Birisinden yardım alabilirim. Colin Vale’in yardım etmesi iyi olurdu.” İnsanı tamamen canından bezdirecek türden bir görevdi. Sözlerim Colin Vale’in heyecandan yüzünün parlamasına neden oldu.

“Colin’in işi var.”

Sessizce, ve ekibimde kimin ne iş yapacağına ben karar veririm, duygusuyla doldum.

“Kendini kontrol etmeyi çok iyi beceriyor olmalı” dedi Dr. Hanshaw. İçine düştüğümüz garip sessizlikten bizi kurtardığı için ona minnettar oldum. “Eğer nedeni buysa, aldığı cinsel hazzın tepe noktası bu olmalı. Onlara dokunmuyor, kendisine dokunmuyor; bunu yapması onun için her şeyi berbat etmez miydi?”

“Suç mahalleri durumu kontrol altında tutan, hayallerini gerçekleştirmek için zaman harcamaya hazır kişileri akla getirir. Psikolojilerini anlamaya çalışıyormuş gibi görünmek istemem

ama Ted Bundy gibi olayın ardından keyfini çıkartmak isteyen katiller olduğunu biliyorum. Yakalanma ihtimalinden dolayı öldürmek işin riskli kısmıdır.” Godley iç geçirdi. “Belki yaptığı şey onların cesetleriyle oynamak değil ama ne olduğunu bilmeyi her şeyden çok isterdim.”

“Sadece onları öldürmek ve cesetleri onun bulmamızı istediği haliyle bırakmak olabilir.” demeyi göze aldım.

“Onları nasıl göreceğimizi kendisi kontrol ediyor” diyerek başını salladı Godley. “Saçlarını kesmek onları kişiliksizleştiriyor. Belki de istediği bu. Kadınlığın oldukça belirleyici bir parçası. Saçlarını kesiyor, onlara beyaz giydiriyor, mumlar yakıyor, erkeklere karşı yeminli kadınlar; bu sana ne anlatıyor?”

“Rahibeleştiriyor.”

“İsa’nın gelini” dedi Godley.

“O’nun şüpheli listemde olmadığını biliyorsunuz.” Bu bir şakaydı ama Godley gülmedi. “Bilakis sorunda bu. Bir şüpheli listemiz de yok. Bu üç kadının kesişen hiçbir yanı yok.”

“Bir şeyler olacak” dedi Hanshaw. Kadının göğsünden parıldayan bir nesne çıkartıp ağırlığını ölçmek için bir tartıya koyuyordu. “Onları rastgele seçmiyor.”

“Bunu söylemenin sebebi ne?” diye sordu Godley.

“Diğerlerini nasıl bıraktığını gördüm. O bir mükemmeliyetçi. Aralarında benzerlik olsun istiyor. Bu yüzden sen henüz göremesen de aralarında onun dikkatini çeken ortak bir şey olmalı.”

“Sıradan bir ırz düşmanı tecavüzcü olmasını dileyeceğim hiç aklıma gelmezdi” dedi Godley. “En azından onları neyin teşvik ettiğini bulmak kolay.”

“Ama cesetleri bu şekilde bırakarak ne yapmaya çalıştığını anlayabilirsek, onu yakalamaya çok yaklaştığımız oluruz” diye işaret ettim. “Yıllarca yakalanmadan ortalıkta dolaşanlar sıradan tecavüzcü katillerdir, çünkü doğrudan tecavüz eder ve öldürüp

gecenin karanlığında kaybolurlar. Bu herif işi karmaşıklaştırarak üzerinde düşünecek daha çok şey veriyor.”

“Yıllardır cinayet işlemediğini nereden biliyorsun? Hatta on yıllardır?” Godley’nin sesi soğuktu. “Kirsty Campbell ona bağlayabileceğimiz ilk kurbandı ama bu onu ilk kurban yapmaz. Cinayet olmasa bile daha önce başka birisine de bir şey yapmış olabilir. Senin bunu bilmen gerekir, Maeve.”

Gözümün ucuyla Hanshaw’ın bizi izleyip ardından asistanına bir bakış attığını gördüm. Senin de...

Bu lafın acısını içime gömdüm. “Zaten bu yüzden sabıka kayıtlarına bakmak istedim. Yaptığı işte uzmanlaşmış. Bunu nasıl edindiğini ve bu yoldaki gelişiminin izlerini bulabilmem gerekir. İşleri bizim için kolaylaştırıyor.”

Godley çenesini sıktı. “İşleri oldukça karışık bir hale getiriyor. Eğer şeyi bilseydim ...” Durdu.

“Neyi bilseydiniz?”

“Şimdi olmaz. Yeri burası değil.”

Benden kıdemli bir memurla tartışmamanın daha iyi olduğunu biliyordum. Bu yüzden çenemi kapatıp otopsinin alışıldık gözden geçirme işlemlerini izledim. Bu sırada herkesin bizim kırıştırdığımızı düşündüğünü ve gizemli ifadeler kullanarak işleri daha da kötü hale getirmeyi bırakmasını nazik bir dille söylemenin yolunu bulmaya çalışıyordum.

Başaramadım.

Otopsi bittiğinde Godley ofise döndü. Ancak beni tam ters yöne, Anna Melville’nin City’deki iş yerine gönderdi. Böylece kendi düşüncelerimle ve metroda ki birkaç yüz tanımadığım insanla baş başa kaldım. Uzun ve sıkıcı bir yolculuktu. Tren yol boyu devam eden sinyalizasyon sorunları nedeniyle yavaş gidi-

yordu, istasyonlar arasında durduğumuz oluyordu. Sadece bana eşlik eden yolculara bakarak ne tür bilgiler elde edebileceğimi test ettim. Ne okuduklarını, ne taşıdıklarını ve ne giydiklerini. İş yerinde takılan cinsten kimlikler doğal bir hediye gibiydi: İsim, meslek unvanı, iş yeri adresi... Daha neye ihtiyacınız olabilirdi ki? Ava çıkmak için mükemmel bir ortamdı, kurulan yakınlık kısa süreli bir samimiyet hissi veriyordu. Her istasyonun dolambaçlı koridorlarında ve yürüyen merdivenlerinde telaş içinde gidip gelen insanların arasında fark edilmeden birilerini takip etmek çok kolaydı. Katilin de tek ihtiyacının bu olup olmadığını merak ettim; trende oturup beklemek. Geride durup diğerlerini bekleyen, dişiliği yüksek, uysal ve itaatkâr tipte kadını bekleme. Yanında durulduğunda yüzü kızaran biriler. Aşık olmaya dair kitaplar okuyan kadınlar. Öpüşmeye başlayan bir çifti gördüğünde, o an etraftaki diğer insanların başlarını çevirmelerinin aksine, içlerindeki bakma arzusuna karşı koyamayanlar. İdeal, uysal kurbanlar.

Banka durağında trenden indim ve saygın bir kurum olan İngiltere Merkez Bankasının gölgesinde temiz havaya çıktım. Her zamanki gibi Square Mile'ı Londra'nın şehir merkezinin kalanından ayıran gözle görülür zenginliği hemen fark ettim. Reklam panolarında yirmi çeşit şampanya reklamı vardı. Kadınlar maaşımın birkaç katı eden el çantaları taşıyor, kusursuz elbiseler giyyordu. Herkes hızlı adımlarla yürüyor ve bana anlamsız gelen artık zamanı geçmiş kelimeler kullanıyorlardı. The City'nin var olma sebebi, başkaları ve kendin için para kazanmaktı. Benim dünyama o kadar uzaktı ki kendimi başka bir ülkede hissettim. Gelişmenin artık son seviyesi olan çelik ve camdan inşa edilmiş modern binalara da alışmamıştım. Mekânın tarihi, isimlerini tarihteki olaylardan alan caddelerde yaşıyordu. Pudding Şeridi, 1666'daki Büyük Yangının başladığı yer. Cheapside. Tokenhouse Avlusu. Threadneedle Caddesi. Şehrin eskiye dayanan yaşantısı gölgeler arasında canlanıyordu. İsim-

ler, sizi hayatta tutan şeyin vadeler ve tahviller değil, ticaretin kendisi olduğu zamanları hatırlatıyordu.

Abide'ye doğru yürüdüm. Anna Melville'in ve öldürülen diğer kadınların işe giderken yaptığı yolculuğu, nasıl yaşadıklarını düşünüyordum. Kirsty Westminster Belediyesinde planlama memuruydu. Maxine Long Acre'nin hemen karşısındaki bir sigorta şirketinde çalışıyordu. İş günlerinde yoğun bir nüfusa sahip Londra merkezinin ne kadar dar bir alana sıkıştığı düşünüldüğünde, birbirlerine bu kadar yakın yerlerde çalışmalarını şaşırtıcı değildi. Londralıları merkezdeki en küçük yerleri bile en ince detayına kadar bilmeye yönelten şey turizmdi. Ancak şehrin kalanı hakkındaki bilgileri muğlaktı. Sık sık adres değiştirdiğimden, Londra'nın büyük kısmının hâlâ unutulmaya başlayan uzak geçmişteki gibi küçük yerleşim birimlerinden oluştuğunu öğrenmiştim. Üstelik öyle pek uzağa gitmeye gerek duymaksızın kendi küçük yerleşim biriminizde yaşamınızı sürdürebilirdiniz. Covent Gardens, City ve Westminster'e yürüyüş mesafesindeydi. Ancak eğer bir taksi sürücüsü değilse herhangi bir kimsenin bu üç alanı da bilmesi alışılmadık bir durumdu.

Bir taksi sürücüsü olabilirdi. Bunu Godley'e söylemek için bir kenara not ettim. Emniyet amiri söylemeyi gerekli bulduğum şeyleri duymak isterdi. Elbette bu bir varsayımdı. Onun hakkında bildiklerimi bir kenara atıp işimi yapmakta kararlıydım. Onun iyi bir polis olduğunu biliyordum ve onun ekibinde çalışmayı çok seviyordum. Ancak işlerin daha da garip bir hal almasına izin veremezdim.

Kirsty Campbell de benim gibi işine bayılıyordu. Maxine Willoughby işi için yaşıyordu. Eğer Anna Melville'de kendini işe adanmışsa, nihayetinde bulduğum tek ortak yanları buydu. Ne kadar incelersem o kadar az ortak yönleri olduğunu fark ediyordum.

Elbette ölmüş olmaları dışında.

Anna'nın çalıştığı yeri buldum ve Vanessa Knight'ı sordum.

Anna'nın patronuyla görüşmeyi beklerken danışma memuru beni fark ettirmeden süzdü.

Asansör kapıları açıldı ve içinden sarışın bir kadın çıktı. Ayakkabısının topukları cilalı zeminde yanlara kayıyordu. Aceleyle yanıma geldi.

"Memur hanım siz misiniz? Benimle gelin."

Asansörün kapıları kapandığında, bana baktı. "Üzgünüm. Sinirlerim bozuk. Daha önce polisle hiçbir konuda muhatap olmamıştım."

"Sadece Anna hakkında birkaç sorum var."

"Bu nasıl oldu?"

"Bu konuda asansörde konuşmamayı tercih ederim."

"Hayır. Elbette olmaz. Elbette." Sertçe düğmeye bastı. "Tanrım."

"İyi misiniz?"

Bir elini göğsüne bastırarak asansörün bir yanına yaslandı. Titrek ve derin nefes alırken küpeleri ışıktaki parlardı. "Sadece sinirlerim çok bozuk. Ne kadar da kabayım."

"Bayan Knight, sinirlerinizin bozulmasını gerektirecek bir şey yok. Sakinleşmeye çalışın."

"Tamam. Evet. Haklısınız." Acınacak halde bana baktı. "Onsuz mahvolacağım, biliyor musunuz? Anna, işlerin üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum."

'Onu çok özleyeceğim' lafından oldukça farklıydı.

Asansörün kapıları açıldığında kendini dışarı attı. "Bu taraftan."

Beni küçük bir toplantı odasına götürüp boşu boşuna perdelerle zaman harcadı. Gözlerimin rahtsız eden, masanın üzerinde parlayan zayıf günışığını engellemeye çalışıyordu. Acele etmesini söylememek için kendimi zor tutarak çenemi sıktım ve soru sormaya başlamak için karşıma geçip oturmasını bekledim.

“Anna’yı iyi tanıyor muydunuz? Burada uzun süredir mi çalışıyordunuz?”

“Yaklaşık beş yıl.” Başını bir o yana bir bu yana eğdi, düşünüyordu. “Evet. Beş.”

“Arkadaştık diyebilir misiz?”

“Yakın iş arkadaşıydık. İyi bir iş ilişkimiz vardı.” Vanessa ‘iş’ kelimesine hafif bir vurgu yaptı.

“Özel hayatında neler olduğunu bilir miydiniz? Hiç erkek arkadaşı var mıydı?”

Hayır anlamında başını salladı. “Birkaç kez buluştu ama ciddi şeyler değildi. Bir erkek arkadaş değil evlenmek istiyordu ve biri olmadan diğerinin olması zordu. Oldukça hali vakti yerindeydi, bilirsiniz, birisi ona altın avcılarının hedefi olacağını söylemişti.”

“Ya sosyal hayatı? Arkadaşlar? İşten sonra gittiği kurslar veya gruplar?”

Vanessa’nın yüzünde boş bir bakış vardı. “Hiç sanmıyorum. Çok televizyon seyrederdi. Ve alışveriş yapardı.”

Daireden ayrılmadan önce Anna’nın elbise dolabına bakmıştım, her renkten elbise vardı ve hepsi de temiz ve ütülüydü. Ancak hiç birisi gösterişli değildi. Başka ne yaparsa yapsın bu kadar görünmez olmayı beceremezdi. Ayrıca elbiseler bana yaşına göre daha büyük insanların giyeceği türden gibi gelmişti. Vanessa’nın üzerindeki cansız, gri, kaşmir dar eteğe bakarak, Anna’nın patronuna yaranmak için böyle giyindiğini düşündüm.

“İşe nasıl gidip gelirdi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“İşte sevilen biri miydi?”

“Elbette.”

“Herhangi birinin işten çıkarılmasına neden oldu mu?”

“İşten çıkarmalarda sürece yardımcı olurdu ama bunu yapmak tek başına onun sorumluluğunda değildi.”

“Disiplin kovuşturmalarına dahil edilir miydi?”

“Bazen.”

“Bildiginiz herhangi bir düşmanı var mıydı?”

“Elbette yoktu.”

“Nasıl biriydi?”

“Verimli. Yetkin. Özel.” Bu kelimeleri hiç düşünmeden söylemişti. İş yerinde herkese gönderilen ve söylentilerin doğru olduğunu söyleyen bir e-posta’da yazılı, kısa övgü mesajından alıntı olduğunu kavradım. Öldürülen gerçekten de altıncı kattaki Anna Melville’di... “Onu tanıyan herkes tarafından sevilmişti” diye Vanessa sözlerini bitirdi. Bunu sanki konu hakkında edilecek son lafmış gibi söylemişti.

“Onu çekici biri olarak tanımlar mıydınız?”

“Evet. Elbette. Yani, bunu hiç düşünmedim.”

“Şirket dışından herhangi biriyle hiç görüştü mü?”

“Hatırlayabildiğim kadarıyla, hayır.”

“Konuşma şekli nasıldı?”

Vanessa bana baktı, şaşalamıştı.

“Bölgesel bir aksanı var mıydı?”

“Hayır. Normaldi. Tamamen normal.” Vanessa’nın kendisi aşırı derecede havalı konuşuyordu. Yo yerine hayır, hı yerine evet diyordu. Evetlerden çok hayır cevabı alıyorum, diye düşündüm.

“Londra’da üzerinde çalıştığımız, son on iki ayda işlenmiş başka iki cinayet daha var. Anna’nınkiyle ilgili olabilir – soruşturduğumuz konulardan biri de bu. Anna hiç öldürülmüş olan başka birinden bahsetti mi? Kirsty Campbell veya Maxine Wiloughby isimlerinden bahsetti mi?”

Yavaş bir baş sallaması.

“Hiç nehrin güneyinde veya East End’de bulundu mu?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Korktuğu biri olduğundan hiç bahsetti mi?”

“Hayır.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Dün, dört civarında. Erken çıkmak zorundaydım. Normalde yarın tatile çıkıyor alacaktım. Ben yokken yerime Anna bakacaktı. Ancak artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Anna’nın masasına bir göz atabilir miyim, diye sorarak eşyalarımı çabucak topladım. Hiç telaş yapmadan, Vanessa beni cam duvarlı büroların bulunduğu bir koridordan pek çok küçük bölmeye ayrılmış bir alana götürdü. Bütün başlar bir masaya çevrilmişti ve yaptığım her harekete dikkat ediyorlardı. Vanessa bölmenin yanında durmuş beni izliyordu. Bu tavrı yaptığım işe dikkatimi vermeme de engelliyordu. Ayırdığı zaman için ona teşekkür edip başka bir sorum olursa onunla yeniden temasa geçeceğimi söyledim.

“Asansörü çalıştırmak için bir karta ihtiyacınız var, yanımda size verebileceğim yedeği yok. Gitmek istediğinizde söyleyin yeter...” Başını eğip yanındaki bölmeye baktı.

Bölmeden “Penny” diye bir ses geldi.

“Evet. Penny. Elbette. O size gösterir.”

Teşekkürlerimi iletip, Anna’nın çalışma yerini incelemeye başlamadan önce kadının görüş mesafesinden çıkmasını bekledim. Kadın bulunduğu bölmenin duvarını kendi dünyasına göre dekore etmişti. Kafasına göre hoşuna giden ıvır zıvır şeyleri rast gele yapıştırmıştı. Bir derginin verdiği eşantıyon Chanel Made-moiselle parfümü. Sarkık bir çift ince küpe; kostüm takısıydı ama güzeldi. Bir arkadaştan gelmiş gibi görünen Maldivler’den bir kartpostal. Harry Maitland’e iletmeğe üzere kartpostalı cebime koydum. O da kadının e-postaları ve adres defteri üzerinde çalışıyordu. Bu konuda şansının benden daha iyi gittiğimi umuyordum.

Masanın çekmecelerini kurcalayarak kadının sandalyesine oturdum. Kırtasiye malzemeleri düzgünce yerleştirilmişti. Bunların dışında boş bir defter, fermuarı kapalı bir makyaj çantası

ve saç fırçası, bir şişe kuru şampuan, diş fırçası, yüksek topuklu ve düztabanlı ayakkabılar vardı. Hepsi de iş yerinde uzun saatler geçiren birisi için gerekli malzemelerdi. Yahut da işten sonra birileriyle buluşmaya giden kişiler için. Bir o yana bir bu yana sandalyede dönüyordum. Profesyonelliğe yakışan bir şey değildi belki ama her zaman düşünmeme yardımcı olurdu. 180 derece dönünce bölmenin bir tarafının üzerinden dikkatle bana bakan biriyle göz göze geldim. Genç sarışın bir kızdı. Ona küstah ve somurtkan bir hava veren kocaman bir ağzı vardı.

“Penny?”

“Sadece bir şeye ihtiyacınız var mı diye kontrol ediyordum?”

“Şu anda yok.”

“Tamam. Eğer olursa söyleyin.”

Onun gözden kayboluşunu izledim. “Penny.”

“Evet.” Sanki altında yay varmış gibi fırlayarak yine çıktı.

“Anna’nın bilgisayarı için kullandığı parolayı biliyor musun?”

Cevap vermek yerine, yeniden gözden kayboldu. Bir şeyleri itip çektiğini duydum, ardından yanıma geldi. Elinde buruşmuş bir Post-it tutuyordu. “Monitörüme yapıştırmıştım. Onun dosyalarına bakmam gerekirse diye en son izne çıktığında kendisi bana vermişti. O zamandan beri değiştirdi mi bilmiyorum ama Bilgisayar Güvenliği Bölümü bunları hazırlar, onları değiştirmememiz gerekir.”

Kâğıdı ondan aldım. “Teşekkürler.”

“Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?”

“Sanmıyorum.” Sesimi alçaltarak “Tabi eğer senin bilmemizde fayda olacağını düşündüğün başka bir şey yoksa” diye ekledim.

“Onu kimin öldürdüğü hakkında mı?”

“Kesinlikle. Yahut onun hayatı hakkında. Garip veya normalde yapmadığı şeyler.”

Penny pişmanlık içinde hayır anlamında başını salladı. “İnanılmaz derecede istikrarlıydı. Hiçbir zaman garip veya beklenmedik bir şey yapmazdı.”

“Onu iyi tanıyor muydun?”

“Evet, öyle olduğunu sanıyorum. İki buçuk yıldır onunla çalışıyordum.”

“Onu sever miydin?”

Penny baştan beri sessizce konuşuyordu ama o an sesini daha da kısarak fısıltıyla konuştu. “Ona dayanamazdım. Aşırı derecede kendine odaklıydı. Tamamen kendine değer verirdi ve çıkarcıydı. Vanessa’ya yalakalık etmeye alıştı ama başkasıyla neredeyse konuşmazdı bile. Bana bir kere bile hafta sonumun nasıl geçtiğini sormadı.”

Bu iş yerinde çalışanlar arasındaki en basit iletişim şekliydi; Pazartesi sabahı danışma memuruyla, postaları dağıtan çocukla, patronunuzla, genel müdürle karşılaştığınızda söylediğiniz şeydi. Derwent bile bana bunu sorardı. Gerçi bunu genellikle Rob ile hafta sonu yaptığımız müstehcen şeyler hakkında birkaç detay öğrenmek için sorduğu biliyordum. Ancak öyle bile olsa bu ölümcül bir günah değildi.

“Ya aşk hayatı? Son zamanlarda görüştüğünü bildiğin biri var mıydı?”

“Var diye tahmin ediyorum.”

“Neden?”

“Çünkü geçen hafta adamın gönderdiği çiçekler yüzünden epey hava attı. Beyaz zambaklar.” Penny burnunu kıvırdı. “Hep bunun cenaze çiçeği olduğunu düşünmüşümdür. Ve kokusu. Ofisi bastı.”

“Ben çok severim” dedim.

Omuzlarını silkti. “Teşekkürler, ben almayayım. Ancak Anna bundan mutlu olmuştu.”

“Çiçekler ne zaman geldi?”

“Hmm... Salı?”

“Üzerinde kart var mıydı?”

“Bilmiyorum.”

“Kimden geldiğini biliyor muydu?”

“Sanırım biliyordu Gerçi söylemedi. Birisi dedi ki... “ Penny güldü, ardından biraz korku ve suçluluk hissiyle baktı.

“Birisi ne dedi?”

“Onları kendi kendine yolladığını söyledi.” Duygusal bir havaya büründü. “Üzgünüm. Bu ahlaksızlık oldu.”

“Pekâlâ, bunu yapmış olabilir. Ancak ben muhtemelen öyle yapmadığını düşünüyorum.” Sanırım hazırlanacak sahnenin gizli hediyesiydi. Sanırım kadının cesedi için süs malzemesiydi, katilinden bir hediye idi. “Nasıl bir insandı? Onu tanımlamak için hangi kelimeleri kullanırdın?”

“Soğuk. Çıkarıcı.” Penny biraz daha düşündü. “Ama tatlıydı, sahte bir tatlılık olsa da. İlgiye muhtaç.”

Penny’e birkaç soru daha sordum ama fazla bir yararı olmadı. Eline kartvizitlerimden birini tutuşturup gönderdim. Aklına bir şey gelebilirdi veya hiçbir şey gelmeye bilirdi de. Anna’dan hoşlanmıyor olsa bile bir şeyler hatırlamaya çalışır diye ümit ettim.

Bilgisayara dönüp Penny’den edindiğim Post-it’e baktım. A_Melville, altında Xanna0Melv yazıyordu. Gerekli yerlere yazıp giriş yaptım, parlak polislik çalışmam sayesinde Anna’nın dosyalarının hepsine giriş imkânını elde etmiştim. Kişisel bir şey var mı diye dosya dosya baktım ama göze çarpan bir şey bulamadım. Bazı dosyalarda gerçekten de hiçbir şey yoktu. İnternet geçmişinin temizlenmiş olması merakımı uyandırdı. İster kişisel ister iş maksatlı olsun, herkes interneti kullanırdı. Pen-

ny'e sorduğumda bu bilgilerin silindiğini doğruladı. Anna'nın 'giriş bilgilerinin çalınması falan gibi durumlara karşı', her gün geçmiş bilgilerini silmeyi alışkanlık haline getirdiğini söyledi. Bir önseziyle ayarlanmış olan tercihlere bakınca ziyaret edilen internet sitelerinin izini takip eden çerezleri silmeyi unuttuğunu veya bunun farkında olmadığını buldum. Bir sürü alışveriş sitesi ve moda bloğu vardı. İnternet bankacılığı işlemleri. Gazetelerde öne çıkan birkaç şey: Youtube, Amazon, Ebay. İnternette en çok tıklanan şeylerdi ve göze çarpan hiçbir şey yoktu.

Bir şey hariç.

Çok tanıdık olduğundan daha önce görüp geçmiştım. Bana tanıdık bir şeydi ama Anna'nın bilgisayarında ne aradığını bilmiyordum. Az daha internet geçmişine bakmasam bütün hikâyeyi kaçırmış olacaktım. Diğer türlü daha derinlemesine inceleyebilmek için yeterli donanıma sahip değildim. Oysa şimdi zihnimde beni sağır edencesine alarm zilleri çalıyordu.

Ölümünden üç gün önce, akşam 5.53'ten başlayarak, Anna Melville İl Emniyet Müdürlüğü'nün internet sitesinde on iki dakika geçirmişti.

Bölüm 10

Aslında daha önce öyle planladığım halde City'deki gezintimden sonra iş yerine dönmedim. Önce Una Burt'ü aradım.

“İş yerinde o kadar sevilen birisi olduğunu sanmıyorum. Çıkarıcı ve soğuk biriymiş. İş arkadaşlarıyla ilgilenmek yerine daha çok işine odaklanıyormuş.” Aslında tanımladığım kişinin Başkomiser Burt'ün kendisi olduğunu fark etmek için çok geçti. Eğer ölmedilerse, başka insanların hayatlarına olağan üstü az ilgi duyardı. Bunu fark ettiyse bile, dile getirmedi.

“O halde diğerlerinden oldukça farklı görünüyor. Kirsty nazik ve sosyal hayatı olan biriydi. Toplumla ilişkileri zayıf ve çocuksuydu.”

“Anna kendini beğenmiş ve ben-merkezliydi. Hiç birisinin erkeklerden yana bir şansı da olmadığını hatırlatırım.”

Keskin bir ifadeyle “Adamı içeri alma nedenlerinin bu olduğunu tahmin etmiyorum” dedi. “Bu sabah o odadaki herkes onların çaresiz kız kuruları olduğunu düşündü. Ancak bu bizi yürüttüğümüz soruşturmada şu ana kadar bir yere götürmedi. Ortak yönleri olabilecek başka şeyler düşün.”

Çaresiz kız kuruları... Acaba baş komiserin hali de buna yakın mıdır diye merak ettim. Bekârdı ve görüldüğü kadarıyla sonsuza kadar da öyle kalacaktı. Böyle düşünerek ona haksızlık ediyormuşum gibi geldi. Onun yaşında evli olmayan pek çok kadın polis vardı. Eğer erkek olsalardı kimse buna önem vermezdi.

Üstelik, kurbanların Burt'e göre benimle çok daha fazla ortak yanı vardı. Aşağı yukarı onların yaşındaydım. Kirsty'nin

evine gidip suç mahalli resimlerinde gördüğüm gibi her şeyi aynı şekilde yerleştirebilirdim. Genellikle gittiğim suç mahalleri hiç kimsenin gitmek istemediği yerler olurdu. Cesetler pislik içinde tek odalı kasvetli dairelerde, sefalet içindeki kesimlerde, bir köşede unutulmuş pansiyoncuların kaldığı eski ve insanın içini karartan evlerde, arka sokaklarda, terk edilmiş binalarda ve تنها çöplüklerde bulunurdu. Cinayet herkesi eşitlerdi. Müsrif, milyonlarca poundluk servet sahiplerinin yaşadığı yerlerden, otursanız üstünüze pirelerin yapışacağı, hiçbir yere dokunmak istemeyeceğiniz batakhanelere varasıya kadar her yere gitmiştim. Ancak bu soruşturmada olduğu gibi kurbanlarla aramda kıl kadar bile fark olmadığını gördüğüm hiç olmamıştı. Onlara göre daha şanslıydım ve daha akıllı olduğumu umuyordum. Artık kesinlikle yalnız da değildim ama bu kızları tanımak için de çok fazla uğraşmam gerekmiyordu.

“Teknik incelemenin sonuçlarını aldın mı? Anna’nın iPad’inde bir şey bulmuşlar mı?”

“Temizlenmiş. Geçmiş silinmiş.” Hissettiği hayal kırıklığını duyabiliyordum. “Silinen bilgileri geri getirmeye çalışıyorlar ama bana söylediklerine göre fazla bir şey elde edemeyecekler. Görünüşe göre yeni alınmış.”

“Geçmiş silen sence katil mi?”

“Bunun üzerinde tahminde bulunamayız. Asla bilemeyiz.”

Kendimi azarlanmış hissettim. Elbette haklıydı. Bunu ancak katili bulduğumuzda iş birliği yapıp da kendisi bunu söylemediği sürece bilemezdik. “Anna yapmış olabilir. Kullandıktan sonra geçmişi temizlemek onun bir alışkanlığı. İş yerindeki bilgisayarı da aynıydı.”

“Öyle miydi? Kahretsin.”

“Evet, ama yine de götürüp incelemeye değer. İş arkadaşlarına birisi gelip alıncaya kadar ona el sürmemelerini söyledim. Çünkü tahmin et Anna öldürülmeden önce neye bakıyordu.”

Ben bilgisayarında bulduğum İl Emniyet Müdürlüğü’ne gö-

türen izi anlatırken Burt sessizce dinledi. Yüzünü görmeden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sessizliğinde dikkatini toplamasından daha ağır bir şey vardı. Ancak bitirdiğimde yaptığı tek yorum “Şimdi nereye gidiyorsun?” oldu.

“Ofise geri dönüyorum. Yapılacak büro işleri var ve –“

“Peki Lewisham’daki ip uçlarına bakmaya ne dersin? Kitap kulüpleri ve destek grupları.”

Tekleyerek “Ah” dedim. “Bakabilirim.”

“Sana önemsiz gelebilir ama bunlar soruşturmayı sonuçlandırabilecek türden ayak işleridir. Ayrıca bu senin fikrindi.”

“Hayır, kesinlikle işe yarar bilgiler sağlayacağını düşünüyorum. Sadece bunu yapmayı –“

“Kirsty öleli nerdeyse bir yıl olduğundan zaman bakımında öncelikli olmadığını düşünebilirsin ama şehirde cinayet işlemeye devam eden bir seri katilimiz var. Cinayetler arasındaki zaman aralığının kısaldığını hatırlatmama gerek yok. Hatasız çalış, bu işin hemen yapılması gerekiyor.”

“Evet. Elbette. Bunu anlıyorum. Ancak başlasam bile bugün bitirmesi zor diye düşünüyordum.”

“Günün bu kadar geç saatinde, hangi işe başlasan bitirmesi zor.” Burt’ün sesi yorgun geliyordu. “Hallet. Ve Maeve?”

“Evet.”

“Elle tutulur bir bağlantı kurmasalar da, yaptıkları sunumlarından, diğerlerinin iyi iş çıkarttığını düşünüyorum. Kusursuz çalışmışlar. Onların çöplüğündeyken kimsenin ayağına basmadığına emin ol.”

Gözlerimi çevirdim. Una Burt tarafından nezaket konusunda uyarılmak Babara Cartland’dan makyaj tavsiyesi almak gibi geliyordu. “Bunu aklımda tutacağım. Ancak biriyle bir sorun yaşarsak, kesinlikle Andy Bradbury’le yaşarız.”

“Neden böyle söyledin?”

Çünkü salağın teki. “Çünkü son zamanlarda terfi etti ve daha önceki toplantıda biraz savunmacı davranıyor gibiydi.”

“Öyleydi zaten. Onunla daha önce karşılaştığında da böyle miydi?”

“Büyük ölçüde.”

Kısa bir an sonra kıkırdama olduğunu anladığım bir ses çıkarttı. “Bu soruşturmada yaptığı işleri inceleyip yanlışlarını ortaya çıkaracağıma emin ol.”

“Ayağına basmadan.”

“Bazıları ayağına basılmayı hak eder.” Hoşça kal demeden telefonu kapattı.

Dokuz ay önce öldüğünü göz önünde bulundurarak yanıma Kirsty Campbell’in resimlerini almıştım. Ancak Blackheath’te hiç kimseye onu hatırlatmama gerek kalmadı. Akşam gazetesindeki makale onun yeniden birçok insanın aklında canlanmasına neden olmuştu. Anna’nın ölümü bütün gün haberlerde verilmişti ve havada garip, görülmemiş bir heyecan vardı. Sanki aslında o anda, orada oluyormuşçasına bastırılmış bir heyecandı. Tarihi Karın Deşen Jack’in olayındaki türünden bir şeydi. Neden heyecan verici olduğunu görmek için vahşice katledilmenin gerçek yüzüyle karşılaşmama az kalmıştı.

İstasyondan kadının öldüğü daireye onun adımlarını takip ederek, onun gördüklerini görerek yürüdüm. Kalabalık ana caddeden, üzerinde bulunan evlerin ışıkları yanmaya başlayan daha sakin meskûn yollara doğru yürürken hiç bu kadar kendimi onun yerine koymamıştım. Biraz uzak mesafeden kadının daireisinin bulunduğu apartmanı tanıyıp, binanın dışında dolandım. Öldüğü daireyi görmeyi istemenin hiçbir değeri kalmamıştı. Daire derlenip toparladığından görmek için geç kalmıştım. Ça-

lışmak için elimde sadece suç mahallinin resimleri vardı. Ancak Kirsty'nin dairesinin ön tarafta olduğunu gözden kaçırmamış ve bir kenara not etmişim. Binanın güvenliği de pek aham şahım değildi. Katil kendine bir kurban seçerken acaba işe onun yaşadığı yerden mi başlıyor diye merak ettim. Bu onun amacına kusursuz biçimde uyardı.

İnsanlarla konuşmaya başlayınca kuru temizlemeye verdiği yeri ve Cumartesi günleri gazete aldığı dükkânı bularak biraz ilerleme kat ettim. Kirsty'nin kısa süreyle katıldığı örgü kulübünün mekânı geniş bir kart oyunları koleksiyonu olan, yumuşak deri kanepeler bulunan, yeni boyanmış şık bir bardı. Ancak sahibi onu hatırlayamıyordu.

“Gördüğünüz gibi içerde bir sürü insan var.” Bana, sanki olanların suçlusu oymuş da işletme belgesini alacakmışım hissiyle yüklü bir bakış attı.

“Burada toplanan başka gruplar da var mı?”

“Salı gecesi Rugby kulübü. Çarşamba Dikiş Mikiş.” Yüzümdeki ifadeyi fark ederek “Kendi buldukları isim, benim değil” dedi. “Pazartesi trikotajcılar. Salıdan pazara kadar mekanı paylaştırmakta zorlanıyoruz.”

“Hiç kitap kulübü yok mu?”

Hayır anlamında başını salladı. “Kütüphanede böyle gruplar olabilir.”

İçimden gelmeyerek teşekkür ettim. Derwent olsa böyle zeki fikirlerinden yararlanabilmek için emniyet müdürlüğüne katılmasını isteyerek onunla dalga geçerdi. Adamın pek bir faydası dokunmamıştı. Kirsty güzel, kibar konuşan bir kadındı. Onu hatırlayamaması canımı sıktı. Muhtemelen hiçbir konuda cazgırlık etmeyip, nazik ve ince birisi olmasındandı.

Belki de kurbanların ortak yanları buydu, diye düşündüm. Caddeden aşağı yürüyordum. Yanımdan geçen iki katlı otobüs sarsılarak ilerlerken, ikinci bir tanesi karşıdan geliyordu. Genel anlamda çekici ve makul ölçüde başarılı olmalarına rağmen

kimsenin farkında olmadığı kadınlara benziyorlardı. Kurbanların hepsi de içine kapanıktı. Birilerinin dikkatini çekmek onlar için büyük bir değişiklikti ve hemen gardlarını indirmelerine sebep oluyordu. Zira bu sebepten ötürü katillerini içeri almışlardı. Adamın onlara güven telkin etmesinin dışında başka bir çözüm aklıma gelmiyordu. Veya katil her ne isterse istesin, dediğini yapacak kadar korkuya kapılmışlardı. Kendimi onların yerine koyarak ürperdim. Sonunda kurtuluşlarının olmadığını anladıklarında büyük bir korkudan başka bir şey hissetmediklerini anlayamayacak kadar saf değildim. Ben de olsam pazarlık eder, karşı koyar, yalvarır ve canımı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Ama belki de bunların hepsinden çok daha fazlasını yapmışlardı. Ya da belki de acımasız caninin yüzünü görünce umutlarını kesmişlerdi. Bunu artık sadece katil biliyordu.

Bir şekilde kütüphanede aradığımı bulacağımı düşünmüştüm. Bu yüzden orada bir kitap kulübünün; en azından genç kadınlar için, olmadığını keşfettiğimde hayal kırıklığına uğradım. Okul çocukları ve emekliler için gruplar vardı.

“Paradan tasarruf etmek için açık olduğumuz saatleri azaltmaya zorlanıyoruz, bu yüzden akşam toplantıları için hizmet veremiyoruz” diye kütüphaneci durumu açıkladı. “Bu da, bu tür şeylerle ilgilenen iş güç sahibi genç bireylere ulaşma imkânımızın olmadığı anlamına geliyor.”

“Buralarda bildiğiniz bir kitap kulübü var mı? Kirsty’nin gitmeyi isteyebileceği türden bir yer?”

Kütüphaneci başını yanımdan uzatıp baktı. Korkunç derecede işinin ehliydi ve biriken uzun kuyrukla o ana kadar başa çıkmayı başarmıştı. Lafı uzatıp duruyordum. Arkamda yaklaşık yirmi kişi vardı ve kütüphanenin kapanmasına beş dakika kalmıştı. Üstelik içerisi çok sıcaktı. Keşke içeri girdiğimde palto mu çıkartsaydım diye düşünmüştüm.

“Bildiğim bir kitap kulübü yok. Yine de irtibat bilgilerinizi bırakın, iş arkadaşlarıma soracağım.”

“Ya destek grupları? Bir yakını kaybedenler veya yeme bozukluğu olanlar için, veya –“

Adam hayır anlamında başını salladı.

Ona kartımı verip dışarı çıktım. Tropikal sıcaklığın ardından, serin havanın rahatlatan bir etkisi vardı. Isıtıcının derecesini kıs-salar zaten paradan tasarruf ederler, diye düşündüm. Yorgun ve bıkkındım. Bütün bu gezinti koca bir zaman kaybıydı.

“Af edersiniz. Üzgünüm. Kuyrukta sizin arkanızdaydım ve istemeden konuştuklarınıza kulak misafiri oldum...” Kız ben-den neredeyse iki adım ötede duruyordu ama onu fark etmemiş-tim. Uzun saçaklı el örgüsü bir atkı takıyordu. Başına giydiği kaşlarına kadar indirdiği buna uygun bir şapkası vardı.

“Siz polissiniz, değil mi?”

“Bu doğru.”

“Kirsty Campbell’in ölümünü mü araştırıyorsunuz?”

“Diğer cinayetlerle birlikte.”

“Diğerlerini de duydum. Bu gün şu Tottenham’daki.” Sa-çaklardan örgü yapıp yeniden çözdü, parmakları uçarcasına işli-yordu. Yaşıyla hiç ilgisi olmayan genç, hafif biçimsiz, ince uzun bir görünüşü vardı.

“Size hangi konuda yardımcı olabilirim?” Pek teşvik edici konuşmuyordum. Muhtemelen korkmasına gerek olmadığına dair güvence ve güvende olmak için neler yapması gerektiğine ilişkin tavsiye verilmesini isteyecekti. Bu tür şeyler için sabrım tükenmek üzereydi ve yorgundum.

“Onu tanıyordum. Kirsty.”

“Gerçekten mi?”

Evet anlamında başını salladı. “Kiliseden.”

Kirsty’nin dindar bir insan olduğunu biliyor muyduk, diye hatırlamaya çalıştım. “Kirsty’nin kiliseye gittiğini bilmiyor-dum.”

“Gitmezdi. Gerçekten gitmezdi. Ben de gitmezdim. Ancak

St Mary Kilisesinin rahibi bir dizi konferans verdi, ikimiz de bunlara katıldık.”

“Konferanslar ne hakkındaydı?”

“Kendini güçlendirme.” Biraz yüzü kızardı. “Hayatının kontrolünü kendi eline almakla ilgiliydi. Eksikleri tamamlaması için bir başkasına bağımlı olmadan. Sanırım asıl fikir kendimizi İsa’ya bağlamamız gerektiği gibi bir şeydi ama hiç öyle olmadı.”

Kız bir anda önemsiz bir detaydan, önemli bir ipucu haline gelmişti. “Adınız ne demiştiniz?”

“Adımı söylemedim. Ben Ruth Johnson. Ama herkes bana Jonty der.”

“Öldüğünden bu yana Kirsty ile olan arkadaşlığınız hakkında sizinle konuşan oldu mu? Yani, polisten birisi?”

“Hayır.” Kıpırdandı. “Hiç kimsenin ilgileneneceğini düşünmemiştim. Tam olarak arkadaş değildik. Yani, onunla sadece üç sefer karşılaştık.”

“Her türlü şeyin faydası olur. Özellikle de sizin kafanıza takılan bir şey varsa.”

“Şey. Belki. Bilmiyorum. Muhtemelen önemli bir şey değildir.”

Buna ben karar veririm. “Bakın, buralarda konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Bon Café güzel bir yerdir.”

Güzel olmasına aldırmadım. Umursadığım tek şey dokuz aydır Jonty Johnson’ın içinde tuttuğu şey her neyse oydu. Çünkü bunca zamandır karakola gidip de Kirsty Campbell cinayetini yürüten her kimse onunla konuşmak için ne bir istek duymuş ne de bir sorumluluk hissetmişti. Ne bildiğini ortaya çıkartana kadar gözümün önünden ayırmayacaktım.

Bon Café'nin organik ötesi vejetaryen yiyecekler satan; tahıl ve kinoa tohumu, ve makul ölçülerde bu fikre uygun olarak yeşile boyanmış bir yer olduğu ortaya çıktı. Yüksekliği bana hiç uymayan, arkalıksız bir sıraya yerleştim. Bu yüzden kambur oturuyordum. Dokununca üzerindeki pürüzleri hissedilen, kalın, topraktan bir kupa içinde adına kahve dedikleri çamur gibi bir sıvı geldi. İçinden kahve içmek akıllara durgunluk verecek şekilde zordu.

Jonty cam bardakta gelen bitkisel çay tercih etmişti. Benimkine göre daha medeniydi. Buna karşın tekir kedilerin poposu gibi kokuyordu. Görünüşe göre bu onu tiksindirmiyordu. Eğer cildinin ısıltısının sebebi buysa, yine de içmeye değerdı. Zira kızda güneş vuran karın ısıltısına doğuştan sahip birisinin görüntüsü vardı. Şapkasının altındaki gür sarı saçlarını bir şekilde kıvrıp bükerek başına tutturmuştu. Siyah göz kalemiyle daha da küçülttüğü kısık gözleri vardı. Kaşları düz ve kalındı. Süt dişi gibi küçük dişleri bembeyazdı. Kadının etkisine hayran kalan bankonun arkasındaki adamın ona baktığının farkındaydım. Jonty'nin kendisi bundan habersizdi. Benden başka her şeyle ilgileniyor; oturduğu yerde kıpırdanıyor, telefonuna ve saatine bakıp duruyordu. Artık kapalı bir mekânda baş başa olduğumuzdan, içini dökme arzusu uçup gitmişti. Basit bir soruyla başladım.

“Bana konferanslardan bahsedin.”

“Hmm, üç haftalık bir programdı. Haftada bir, elli dakika uzunluğundaydı. Herhangi bir tarikata bağlı değildi ama sanırım sonunda dini kursa gitmek istemenizi ve tamamen iman etmiş bir Hristiyan olmanızı sağlamak amacını güdüyordu.”

“Ne zamandı?”

“Ocaktaydı. Noel'den hemen sonra başladı. Sanırım hayatını bir düzene koymak isteyen herkese içindi.” Sesi alaycı geliyordu.

“Bu yüzden mi gittin?”

“Ah evet. Kendi ayaklarımın üzerinde durmanın ve başkalarına bağımlı olmaktan kurtulmanın zamanıydı. Özellikle de ebeveynlerimden. Kendi dizginlerimi elime almam gerekiyordu.”

Vicdan azabıyla kendi ebeveynlerimi düşündüm. İşimden nikâhsız ilişkiye kadar hayata dair seçimlerim kesinlikle onların istediği yönde değildi. Kendi yolumu kendim seçmiş, kendi kararlarımı kendim almıştım ama temelde hâlâ onların beklentileri doğrultusunda davranmadığım için gönüllerini almaya çalışıyordum. Hâlâ bir gün benimle gurur duyacaklarını umuyordum. Arkadaşlarımın pek çoğunun böyle sorunları yoktu. Bunun İrlandalılara özgü bir şey olduğunu düşündüm.

“Bunu başardın mı?”

“Aslında hayır. Ebeveynlerim çok kontrolcü. Zenginler. Benim dairemi onlar aldılar. Maddi olarak onlardan kopamıyorum.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Şarkıcıyım. Başkalarına şarkı da yazıyorum.” Çayından bir yudum aldı, ardından soracağım bir sonraki soruyu tahmin ederek cevapladı. “Geçimimi bundan sağlamıyorum. Bu işi yapmaya devam ediyorum çünkü yapmak istediğim şey bu.”

“Konferanslardan nasıl haberin oldu?”

“Kilisenin dışında kursun reklamını gördüm ve ilginç olabileceğini düşündüm, anlıyor musun? Savaş zamanındaki şu “Sakin Ol” posterlerinden biri gibiydi.” Biraz güldü. “Tipik olarak , kilisedekiler modayı pek takip etmiyor. Yani, çıkarttıkları posterler aşırı abartılı. Ancak bu poster ‘Sakin ol ve Mutluluğu Bul’ diyordu. Bunun altında yatan ‘İstedğin her şey olabilirsin’ mesajıydı. Tam da bana hitap ediyordu. Gerçekten de kendimi bezmiş, stresli, çökmüş hissediyordum. Sanki vazgeçmem gerekiyormuş ve asıl ihtiyaç duyduğum şey kendime zaman ayırmakmış gibi geliyordu. Kendimi işe gitmek zorunda kalmadan, bir yıl süreyle Uzak Doğu seyahatinde bulmayı isterdim. Çay

tabağının üzerinde fincanını çevirirken, bardağın yanından biraz çay taşırdı. “Söylediklerimde samimiyim. Zaten bedavaydı.”

“Kaç kişi katıldı?”

“Yaklaşık on beş. Daire şeklinde o kadar az sandalye dizilmişti ki, oraya gidip bulduğum ilk sandalyeye oturduğumda çok utanmıştım. Tesadüfen yanıma da Kirsty oturdu.”

“Ve ikiniz konuşmaya mı başladınız?”

“O sırada değildi. Sonrasında. Dışarı çıktık ve içimden direk eve gitmek gelmiyordu, çünkü bütün o fikirler kafamın içinde dönüp duruyordu. Kendi başıma kalıp duvarlara bakmak istemedim, anlıyor musun? Kirsty de öyle düşünmüş olsa gerek çünkü gelip bana, içecek bir şeyler alıp neden oraya gittiğimiz ve bundan ne elde edeceğimiz hakkında konuşmak ister miyim, diye sordu.”

“Kirsty ne elde etmek istiyordu?”

“Nişanlısından ayrıldıktan sonra hayatını düzene koymaya çalışıyordu.” Jonty içini çekti. “Bu ona gerçekten zor geliyordu ama ilişkisini bitirecek kadar cesurdu. Tamamen düğünlerini planlamaya koyulmuşlardı ama o içinden...” Ellerini yanaklarına götürdü, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açıktı.

“Neden?”

“Onu yeterince sevmediğini söyledi. Kendini boğulmuş hissediyordu. Adam onun adına Kirsty’nin hayatını yönetecekmiş veya en azından öyle yapmaya çalışacakmış gibi geliyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Aslında yapmak istediği şeyleri hayata geçirmek için bir süre yalnız kalmak istiyordu.”

Bu boğulma hissini kendimde yaşamıştım. İnsanın içine saplandığı suçluluk, bıkkınlık ve gücenme hissini ne olduğunu biliyordum. Bu ilişkiler için fena halde yıkıcıydı. Rob, klostrofobiye kapıldığımı fark ettiğinde üstüme varmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Geri adım atmak konusunda neredeyse mü-kemmeldi. Dolayısıyla bu tam bir paranoya oluyordu.

Düşüncelerimi yeniden Kirsty'e getirdim. "Yani, kendi hayatını yaşamak istiyordu. Erkeklerle görüşmek istemiyordu."

"Hayır. Yani, o sırada değildi." Jonty başını indirip çayına baktı. "Bu iğrenç. Acaba şekerli daha mı iyi olur diye düşünüyorum."

Masanın üzerindeki kavanozdan bir şeker paket almak için uzanınca elimi araya sokup onu durdurdum. "Tamam, ilk olarak, hayır, hiç yardımcı olmaz. İkinci olarak, 'o sırada değildi' derken neyi kastettin?"

"Adamı kastettim."

"Hangi adam?" ileriye doğru uzanmıştım.

"Onu son gördüğümde buluştuğunu söylediği adam." Jonty bir bacağına sandalyenin üzerine çekip Doc Marten marka ayakkabısının bağcıklarını bağladı. Ona acele etmesini söylemek için içimde kabaran isteği çok zor bastırdım. "Üçüncü hafta bir şeyler içmeye gelemedi. Daha sonra birisiyle bulaşacağını söyledi. Buna çok üzgündü ama adamın buluşabileceği tek gündü."

"Bir randevu mu?"

"Sanmıyorum. Bana gerçekten ayıracak zamanı olmadığını ve birisiyle buluşması gerektiğini söylediğinde ona 'Ooo, işini biliyorsun' dedim. Ancak o 'Hiç de öyle değil' dedi ve ardından yapacak bir işim olmadığında onunla buluşmak istersem aramamı söyleyerek bana numarasını verdi. Bak." Kirsty'nin adına gelinceye kadar telefonunun fihristini karıştırıp ödevini yapmış bir çocuğun gururuyla bana gösterdi.

"Bu ne zamandı?"

"Ocak ayının sonuna doğruydı. Yirmi altısı."

"Ve ardından öldü."

"Otuzunda." Jonty onaylayarak başını salladı. Gazetede gördüm. Hiç aklım almadı. Hatta ona mesaj bile attım; inanabiliyor musun? Öldüğünü bildiğim halde. Deliceydi."

"O kadar alışılmadık değil. İnsanların sevdikleri öldükten

sonra onları aradıkları olur. Onlara söyleme fırsatı bulamadıkları şeyleri söylemek için mesaj atarlar.”

“Bu biraz içimi rahatlattı. Aklımı kaçırdığımı sanmıştım.” Bana acıklı bir ifadeyle sırtıttı.

“Adama geri dönebilir miyiz? Ondan daha önce bahsetmiş miydi?”

“Kesinlikle hayır.”

“Onu gördün mü? Sana onun hakkında bir şeyler anlattı mı? Bir isim? Nasıl tanıştıkları?” Kendime hâkim oldum. Onu soru yağmuruna tutmak aklını karıştırıyordu.

“Adamı görmedim. Onunla başka bir yerde buluşuyordu. Onunla neden buluştuğunu bana söylemedi ama sanki yapmak için heyecan duyduğundan değil de yapmak zorunda kaldığından gibiydi. Sanki adam bir baca temizleyicisi, tesisatçı ya da onu gibi bir şeydi ve onu içeri almak zorundaydı.”

“Evine mi?”

“Bilmiyorum.” Jonty yüzünü ekşitti. “Bu sadece edindiğim izlenimdi. Adamın başka gece gelemeyeceğini söylediğinde, sesi bundan biraz rahatsız olmuş ama iş icabı yapmak zorundaymış gibiydi.”

Gerektiğinde orada oturanlar için bu türden ustaları apartman yönetimini yürüten şirket bulurdu. Ölümünden önceki son birkaç ay içerisinde Kirsty’den böyle bir şikâyet alıp almadıklarını onlara sormak için not aldım.

“Ve bir isim kullanmadığından eminsin?”

“Söylemiş olabilir. Ama isimlerle aram hiç iyi değildir.” Jonty kötü bir isim olduğunu hatırlayarak panik halde zayıf bir kahkaha attı. “Kısa ve basit bir şeydi. Yabancı bir isim değildi. Geoff veya John yahut öyle bir şey. Ancak Geoff veya John’da değildi.”

Yine de bunları kaydettim. Yabancı değil, muhtemelen ‘J’ harfli. “Jack. James. Jim.”

“Hiç biri değil.” Başını olumsuz anlamda salladı. “Hatırlamıyorum. Tekrar, tekrar düşündüm.”

“Sorun değil.” Sesimdeki bıkkınlığı savuşturmayı başardım. Çoğunu. “Bunlardan biri. Aklına gelirse haber verirsin. Oldukça yardımcı oldun.”

“Öyle mi?” Acıklı bir havaya büründü. “Yardım etmek istedim ama bunun herkes için zaman kaybı olacağını düşündüm.”

“Hiç alakası yok” dedim. “Kirsty’nin ölümünü araştıran ilçe emniyetinden polislere ifade vermek ister misin?”

“Sorun değil.” Korkmuş görünüyordu.

“İyi insanlardır. Korkacak bir şey yok. Arayıp seninle ne zaman görüşmek istediklerini kontrol edelim.” Groves’u aradım. Sesimi duyunca sevindi ama sonra ne bulduğumu öğrenince sessizliğe büründü. Derhal Jonty’le konuşmak istediğini söyledi. Eğer gelirse, karakolda. Onun fazla zamanını almamaya çalışacaktı.

Telefonu Jonty’ye uzattım, İyi bir kız olup zorluk çıkartmadı. Yine de gözlerinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Görünüşe göre iğrenç olduğunu unutarak bir bardak çayı mideye indirdi.

Sormasından korktuğum soruyu sorduğunda, uzun bırakarak atkısını özensiz bir şekilde tekrar boynuna doluyordu.

“Sence bahsettiği adam, onu – anlarsın.”

“Öldüren kişi mi?” Başımı salladım.

Evet. “Bilmiyorum.”

Yutkundu. “Sence daha önce gelmeli miydim? Tanık aradıkları zaman?”

Lafın nereye gittiğini anlayarak “Olanların sorumlusu sen değilsin” dedim. “Onu bir başkasını öldürmeye sen zorlamadın. Dana önceden gelebilirdin ama sanırım bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.” Olayların genel akışı içerisinde, bazen küçük bir yalan, doğruyu söylemekten çok daha mantıklıydı. Aslında bildikleri büyük fark yaratabilirdi ama onun bunu bilmesi gerekiyordu.

Bölüm 11

Geç bir saate masama dönmüştüm, saat dokuza geliyordu. Yoğun bir günün ardından ofis boşalıyordu. Klimaya rağmen içerisi havasız kalmıştı ve geniş pencerelerden süslü pullarla işlenmiş bir kadifeyi andıran karanlık gökyüzü ve binaların ışıkları görülüyordu. Gecenin çökmesi ofisin havasını değiştirdi. Masa lambaları – tavan aydınlatmalarının florasan lambalarından çok daha iyiydi – herkesin dünyayla ilişkisini kesip, kendi iç âlemine döndürmüştü. İçerideki gürültünün çoğu bitmek üzere olan mırıltı seviyesindeki birkaç telefon konuşmasına düşmüştü.

Godley'nin bürosunun kapısı açıktı. Masası boştu ama palatosu hâlâ askıdaydı ve bilgisayarı açıktı. Una Burt'ün masası da benzer şekilde boştu ve cep telefonuna da cevap vermiyordu. Mesaiyi bitirip işten çıkana kadar onu görmeyi umuyordum. Böylece Lewisham'da bulduklarımı onunla paylaşabilirdim. Eve gitmeye can atmak için bir sebepte yoktu. Rob yokken nasıl yaşayacağım konusunda çok iyi niyetlerim vardı: doğru düzgün yemek yemek, erken yatmak, tırnaklarımı boyamak, yıllardır görmediğim arkadaşlarıma e-postlar göndermek, aylardır yatağımın yanında duran okuyamadığım kitapları okumak. Bu ilk gündü ve daha yolda bu niyetlerimden vazgeçeceğimi şimdiden söyleyebilirdim. Fırsat bulduğumda yemek yiyebilecek, bir insanın muhtemelen en fazla çalışabileceği kadar çalışacaktım ve kitaplarım okunmadan kalacaktı.

Maalesef ki manikürden çok daha önemli şeyler vardı.

Bütün gün iş yerinden uzakta olmak, binlerce gibi görünen e-postalarla uğraşmak zorunda kalmak demekti. Basının ilgi-

sini çekmeyen, sonuç alınması için feryat etmedikleri şeylere yüzeysel olarak şöyle bir baktım. Princess Gordon'un ölümü neredeyse fark edilmemişti bile ve bunun tek sebebi çabuk çözölmüş olmasından değildi. Hamile olsa bile birlikte yaşadığı kişi tarafından darp edilerek öldürölen siyah bir kadın medyanın ilgisini çekmiyordu. Ancak o da Centilmen Katil'in kurbanları kadar ölüydü.

Çavuş Burns bina yönetiminin ve Kirsty Campbell'in binasının işlerine bakan şirketin numarasını bulduğunu heyecanla anlatarak çıkagelmşti. Acil irtibat numarası bırakmış olmalarına minnettardım. Bir yandan e-postalarımın kalanına bakmaya devam ederken, Kirsty'nin dairesi hakkında bilgi almak için hemen onları aradım. Telefona açıp bıkkınlıkla konuşan adama kim olduğumu açıkladım.

“Kirsty'nin dairesi veya binayla ilgili bir sorun yaşadığına dair herhangi bir şikayeti olup olmadığını kontrol etmeniz mümkün mü?”

“Hangi dönemde?”

“Aralık ve Ocaktan başlayalım.”

“Bir bakmam gerekiyor. Sizi tekrar aramamı ister misiniz?”

“Hatta bekleyeceğim.”

Telefonu klavyesinin yanına koydu. Facebook durumunu güncellemek yerine istediğim şeyi yaptığını umarak bastığı tuşların sesini dinledim.

“Gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor.” Cevap vermeme beklemeden telefonu tak diye yine masasına bıraktı. Sandalyesini geriye doğru iterek kalkarken gıcırtsı sesi geldi. Ofisinde yürürken onu kırışik pantolonunun arkasından çıkmış buruşuk beyaz gömleği ve giymekten eskimış ayakkabılarıyla hayalimde canlandırdım. Aklımda tarak görmemiş saçları ve pastalara karşı zaafı olan biri vardı. Gerçek hayatta muhtemelen dal gibi ince ve şapka kutusu gibi düzgün, tertipli biriymi.

Beklerken kalan e-postaları hallettim. Tam sonuna yaklaşıp-

ken gelen kutumda yeni bir e-posta belirdi. Maxine Willoughby soruşturmasındaki James Peake'tendi. Garipseyecek bir şey yoktu; kartvizitimi toplantıdan sonra herkese bir bir dağıtırken ona da vermiştim. Asıl beni şaşırtan konu yazdığıydı. Bir şeyler içmeye gitmek ister misin?

“Hâlâ orada mısınız?”

Tekrar Kirsty konusuna dönerek “Evet” dedim.

“Şunu söyleyeyim, bu bilgiyi vermek için patronumu aramak zorundaydım. Bana hiçbir şeyle ilgimiz olmadığını anladığınızdan emin olmamı istediği için.” Hiçbir sey.

“Sizi aramamın sebebi bu değil. Sadece kadının sorunlarını öğrenmek istiyorum.” Parmaklarımın arasında tükenmez kalemini sallayarak ucunu masaya vuruyordum. Adam lafı uzattıkça kalemi vuruş hızım artıyordu.

“Sizinle konuşmak istiyor.”

“Güzel. Bana numarasını verin.” Bana yardımcı olacak herhangi bir şey söyleyebilecek herkesle konuşurdum.

Adam neredeyse daha çalmadan önce keskin bir “Alo?” ifadesiyle telefonu açtı.

“Memur Maeve Kerrigan.”

“Ben Kevin Montrose, binanın yönetim işletmesinin sahibiyim.”

Aferin sana. “Kirsty Campbell cinayetini araştırıyorum.”

“Bundan haberim var. Bilesiniz ki, mülkte hiç hasar yoktu ve içeri zorla girilmemişti.” Sesi keskin olduğu kadar endişeliydi. Arkasında bir şey vardı.

“Hasar olmadığının farkındayım.”

“Bayan Campbell'in duyduğu endişelerle ilgili bir araştırma yapılacaktı ve öldüğü sırada fiilen bu işi düzene koymakla uğraşıyorduk.”

“Anlıyorum. Peki, bu endişeler nedir?”

“Dosyalara göre, Bayan Campbell binanın girişindeki iç ve

dış kapılarda kullanılan kilitlerin kalitesindeki sorunları belirtmiş. Ayrıca pencere kilitleri ve acil bir durumda binayı terk etmek için kullanılacak yangın merdivenlerinden de endişeliymiş. Onu da bilgilendirdiğim üzere, işlettiğimiz binalardaki duman alarmlarının ve karbondioksit izleme tesisatlarının çalışır durumda olmaları konusunda çok dikkatli olduğumuz ortada.”

“Bu konuda sizinle ne zaman temasa geçti?”

“Yirmi yedisinde.”

Kısa bir an düşündüm. “Ocağın yirmi yedisinde mi? Ölmeden üç gün önce?”

“Öyle olduğunu sanıyorum.”

“Başka bir şey var mıydı?”

“Ona araç park yeriyle ön ve arka girişleri izlemek için binanın dışına güvenlik kamerası takmamızı tavsiye ettiklerini söyledi. Dairelerde yaşayanlar için bisiklet konulan bir yer var. Bisikletlerin çalınmasından da endişeleniyordu. Ona bu işe azmetmiş bir hırsız kilitlerin ve güvenlik kameralarının engellemeyeceğini söyledim ama ikna olmadı.” Hafifçe güldü. “Ve bizden girişe bir görüntülü diafon koymamızı istedi. Böylece bina sakinleri içeriye kimi aldıklarını görebileceklerdi.”

“Bu İl Emniyet Müdürlüğü’nün internet sitesinde tavsiye ediliyor.”

“Şey, bu işten iyi para kaldırabilirler o halde. Ona bunun bir servete mal olacağını ve binada oturan başka hiç kimseyi kendi payına düşeni ödemeye ikna edemeyeceğini söyledim. Mal sahipleri bu tür şeylerle kendini yormak istemez. Zaten kiracılar temel giderlerden yeterince şikâyet ediyor.” Bunu söylerken sesinde kendini beğenmiş bir tavır vardı. Giderlerin ücretlerini kendi şirketi ayarladığından neden böyle davranmış olabileceğini anlayabiliyordum.

“Başka bir şey?”

“İnsanların posta kutularından bir şeyler yürütmelerini en-

gellemek için kapının arkasında duran bu kutuların kapakları. Dışarısının güvenlik için aydınlatılması. Ve kendi dairesinin kapısının güçlendirilmesi.”

“Kulağa sanki kendi güvenliğinden son derece endişeliymiş gibi geliyor.”

“Bir şey onun muhtemel güvenlik sorunlarına karşı dikkatini çekmiş olmalı.” Montrose’nin olaylara bakışı benimkine göre çok daha yumuşak ve güvenliydi.

“Onunla kendiniz konuştunuz mu?”

“Bayan Campbell’in isteği üzerine telefonu bana aktardılar.”

“Sesi nasıl geliyordu? Sinirleri bozuk muydu?”

“Hayır. Nahoş bir görüşme değildi. Sakindi. Sanki birisi ona bir liste vermiş ve o da bunun üzerinde çalışıyormuş gibiydi. Bu değişiklikleri yapmak pahalıya mal olur mu, hiç umurunda değildi veya bunu bilmiyordu.”

“Belki de kendini evinde güvende hissetmek için vereceği paraya değeceğini düşünüyordu” dedim. “Ama güvende değildi. Ve sizin de onun talep ettiği değişiklikleri yapmaya niyetiniz yoktu.”

“Hiç de öyle değil. Dosyada hepsinin bulunmasından da ispatlandığı gibi hepsinin listesini yapmıştık. Cesedi bulunduğu da bunların maliyeti üzerinde çalışıyorduk.”

“Dosyada maliyet var mı?”

“Sanırım tamamlamadık. O şartlar üstünde – “

“Ben olsam ortaya çıkan şartların bu işi daha acil hale getirdiğini düşünürdüm, daha önemsiz hale değil.” Ve ‘şartlar altında’ üstünde değil, seni kaypak herif. “Bu sabah apartmandaydım, Bay Montrose. Ne gördüm biliyor musunuz? Güvenlik kamerası yok. Güvenlik için yapılan aydınlatma yok. Ön kapıda görüntülü diafon yok. Kilitleri kontrol etmedim ama Kirsty Campbell hayattayken kullanılanlarla aynı olduğuna bahse varım.”

Sessizliğinden haklı olduğumu anladım.

“Eğer onu ciddiye alsaydınız, bu değişiklikleri yapmak için apartman sakinlerine kabul ettirmeye giderdiniz. Uygun bir maliyet çıkartır, bütün sakinlere bunu gösterirdiniz. Böylece emniyet tedbirlerinin hepsi kabul görmese bile bazılarının yapılması mümkün olurdu. Onun öldüğünü duyduğunuzda, zaten başından beri sorun olarak gördüğünüz kişi gitmiş oldu.”

“Kilitler uygun olmadığından ölmedi” diye bağıra çağıra konuşmaya başladı. “Adreste zorla içeriye girildiğine dair hiçbir iz yok. Geçen Ocak ayında cinayeti araştıran polislerle yakın temas halindeydik. Binada, kilitlerde, kapılarda veya pencere-lerde hiçbir hasar olmadığını kesin olarak belirlediler.”

“Peki ya ön kapının bozuk olduğu gerçeği?”

“Ne olmuş ona?”

“Bu size bildirilmişti, değil mi? Sadece Kirsty tarafından değil. Diğer sakinler tarafında da. Anladığım kadarıyla cinayetten önce bu konuda şikâyetler aldınız.”

“Birkaç tane.”

“İlki ne zamandı?”

“Cinayetten dört gün önce.”

“Dört gün” diye tekrarlardım. “Ve onartmamıştınız.”

“Bir usta getiriyorduk.”

“Nereden? Çin’den mi? Kilit bozukken apartman sakinleri soygun veya daha kötü şeylerin riski altındaydı. Ve Kirsty öldü.” Sesim yükselmişti, etrafa bakındım, birden kendime gelmiştim. Ben konuşurken oda boşalmıştı. Yeni polis Dave Camp dışında yalnız başıyaydım. “Bu işin geçce kalmasının nedeni neydi?”

“Emin değilim.”

“Standart prosedür, değil mi?”

“Bu soruya cevap vermem gerektiğine emin değilim.”

“Bu bir mahkeme değil, Bay Montrose ve siz de tanık sandalyesinde değilsiniz. Ben sadece gerçekleri ortaya çıkartmaya çalışıyorum. Kirsty’nin adına size dava açacak değilim.”

“Bize dava açmak için hiçbir dayanak yok.” Karşılık hemen gelmişti. Kevin Montrose’un geceleri rahat uyuduğundan gerçekten şüpheliydim.

“Kirsty özel olarak bir şeyden veya birisinden korktuğunu belirtti mi?”

“Hayır.”

“Bu emniyet tedbirlerinin listesini nereden aldığını belirtti mi?”

“Hayır.”

“Başka birisine bahsetti mi? Diğer sakinlere? Arkadaşlarına? Erkek arkadaşına?”

“Hayır. O sıralar polis bütün bunları bana sordu.

“Güzel, ben yine soruyorum.”

“Bu diğer kızlar yüzünde mi?”

Lafı nereye getireceğini merak ederek onu hemen cevaplamadım. Sözlerine devam etti.

“Gazete de gördüm. Artık üç oldu. Korkunç, değil mi? Bana güvenlik tedbirlerini almadığım için laf sokuyorsunuz ama bana öyle geliyor ki, emniyet müdürlüğünün bu işte herkesten çok kusuru var, anlarsınız ya.” Sinirliydi ve o an için daha bir kendine güvenle konuşuyordu. “Geçen Ocak ayında onu yakalamış olsaydınız, diğer iki kadının hayatta olacağını bilmeyen yok. Bu bir kapıyı onarmayarak biraz kurnazlık etmekten çok daha kötü.” Bir yol bulup karşılık vereceğimden korkarak, son sözü kendisi söylemiş olmak için, neredeyse ‘kötü’ lafını bile tamamlamadan telefonu kapattı.

Yine de içimden “Ahmak” dedim. James Peake’in e-postasını okuyabilmek için telefonu kapattım. Hatta konuşurken bunu sonraya bırakmıştım ama unutmamıştım; Kevin Montrose’la konuşmamı sürdürürken durmadan göz ucuyla ona bakmıştım.

Soruşturmayı konuşmak için buluşsak iyi olur, diye düşündüm.

Bu konuda birebir konuşmanın faydası olabilir.

JP

Gerginliğim azalır gibi oldu. Sadece bir şey içmeye gitmek için arkadaşça bir davetti. Muhtemelen onun da en az Andy Bradbury kadar hevesli olduğunun işaretiydi, tıpkı benim gibi. Belki yeni komiserin şu ana kadar soruşturmayı nasıl yürüttüğüyle ilgili bilmemi istediği bir şey vardı. Bunu da gönderdiği e-postada doğrudan doğruya söyleyemiyordu. Bradbury iş konusunda ne kadar çekilmez olsa da Una Burt veya God gibi kıdemli bir polise onun hakkında asla bilgi veremezdi. Oysa ben kıdem sıralamasında onun için tehlike teşkil etmeyecek kadar aşağılardaydım. Ancak yine de Bradbury'nin yerini hak etmeyen biri olduğunu patronlara aktarabilirdim. Bunların hepsi akla yakındı. Hızla yarın akşam buluşabileceğimizi ve yer seçimini ona bıraktığımı belirten bir cevap gönderdim. Bunun anlamı bir Cumartesi gecesi buluşacağımızdı ama o da benim gibi bütün hafta sonu çalışacaktı. Bu beni biraz tedirgin etti. Yine de bu sayede buluşmamızın sadece iş olduğunu kavrayacaktı.

Aklımda o gece yalnız başıma kalmayacak olmanın getirdiği hafif kararsızlıktan başka bir şey olmaksızın e-postayı gönderdim. Yalnız başıma zaman geçirmeyi çok istiyordum. Rob'dan gelen bir mesaj görmeyi umarak yine telefonumu kontrol ettim ama hiç bir şey yoktu. Bana oraya vardığını belirten bir mesaj atmıştı ve şu ana kadar gelen tek mesajda buydu. Neredeyse bir ceza düzeyindeki dolaşım ücretleri, onun cep telefonunu kullanmasının pek mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Yine de bakmadan duramıyordum.

“Ne yapıyorsun?”

Öyle bir sıçradım ki, neredeyse başım tavana degecekti. “H-hiçbir şey.”

Derwent sandalyemin tam arkasında duruyordu. Geldiğini duymamıştım; yeri kaplayan halı adımlarını tamamen sessiz hale getirmişti. Onu görebilmek için garip bir şekilde sandal-

yemde döndüm. Yüzü gölgeliydi ve kapkaranlık bir ifadesi vardı. Masama ve Kevin Montrose ile telefonda konuşurken aldığım notlarıma bakıyordu. Kirsty'nin ismi metinden ayrı olarak büyük harflerle sayfanın tepesinde yazılıydı. Geri kalanı ise tarihler ve kelime gruplarıyla karmakarışıklı. Bana anlamlı geliyordu ama başkası anlayabilir miydi, şüpheliydim. Bununla birlikte, Derwent göremesin diye bir dosyayı üzerine çekerek sayfayı kapattım.

Bir uyurgezeri uyandırmak için parmaklarımı şıklatmak gibiydi. Dikkati birden bana döndü ve yüzündeki ifade sertleşti. “Yaptığın işi mi saklıyorsun? Kopyasını çıkartmamdan mı korkuyorsun? Açık vermeyeceksin, değil mi?”

Sakince onun sesindeki gerginliği görmezden gelerek “Ne var ne yok?” dedim. Kalbim hızla atıyordu.

“Ben de sana aynısını soracaktım. Benden köşe bucak kaçırıyorsun. Telefonlarıma cevap vermiyorsun.”

“Hayır, öyle yapmıyorum.”

Üzerimden uzanıp masadan telefonumu aldı. “Sesli mesaj. Yeni mesaj yok, kaydedilen mesaj yok.” Dönüp bana gösterdi. “Ama seni sekiz defa aradım ve her defasında mesaj bıraktım. Bu da onları sildiğin anlamına geliyor.”

“Gözümden kaçmış.”

“Bu kahrolası büyük bir hataydı, bunu sana söyleyeyim.” Üzerime eğildi. Hoşlandığı iki kat naneli sakızın kokusunu alabiliyordum. Nefesinde sanki uzun zamandır yemek yememiş gibi bir koku vardı. “Beni yabana atma.”

“Meşguldüm. Baş komiser Burt-“

“Bana bunu söyleme. Onun adından bile bahsetme.” Hâlâ üzerime eğilmiş duruyordu. O anda dosyayı bir yana çekti, böylece not defterimi yeniden görebiliyordu. “Kirsty Campbell. Ocak ayında Lewisham’da ölen kız. Şu anda bunu mu soruşturuyoruz?”

“Biz soruşturmuyoruz.”

Sanki ben itmişim gibi doğruldu. Başını eğmiş hayretle ve epey incinmiş bir halde, kendimi üzgün, suçlu ve güvensiz hissettirmek için bana bakıyordu.

“Sen ne diyorsun? Sen varsın ama ben yokum, öyle mi?”

“Patron bu soruşturmada Burt’le birlikte çalışmamı istedi. Kadın bugün beni koşturup durdu. Seni aramaya zaman bulamadım.” Ve onun kızgın haline denk gelmek de istememiştim. Yüksek dereceli bir fırının kapağının önünde durmak gibiydi. Ateşi yakıp kavuruyordu. Bitmeyecekmiş gibi gelen saniyeler boyunca dik dik bana baktı.

“Bu kimin fikriydi? Beni kim dışarıda bıraktı?” Sandalyemin kollarını kavrayıp döndürdü, artık yüzü tam karşıma gelmişti.” Benimle konuşmamanı sana kim söyledi.”

“Ben yaptım.”

Una Burt’ün sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. Ofisin kapısında idi, epey uzaktaydı ama konuşurken sesinde güven vererek sakinleştiren bir şey vardı.

“Sen.” Derwent onu görmek için döndü ama hâlâ üzerime eğilmiş halde duruyordu, yüzü benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Başımı sandalyeye doğru geri çektim. Aramızdaki mesafeyi açmaya çalışıyordum.

“Haklısın. Eğer birinin gözünü korkutmak istiyorsan, beni dene.” Sert adımlarla içeri girip masasına gitti ve el çantasını pat diye masanın üzerine koydu. Artık Derwent’a bakmıyordu bile. Ona arkasını dönmüştü. Gözleri bu kadar vahşice bakarken ona sırtımı dönmeyi asla göze alamazdım. En sonunda doğruldu. Yüzüme eğilmiş dururken nefes alamadığımı fark ederek soluksuzluktan acıyan ciğerlerime hava çektim. Kadının gerisinde duran Dave Kemp, hoşça kal diye mırıldanırken hiçbirimize bakmamaya özen göstererek, paltosunu omuzlarına alıp kapıya doğru yöneldi. Boks maçını izlemek için ringin yanındaki koltu-

ğa oturmak istememesi gayet akıllıcaydı. Keşke ben de aynısını yapabilseydim.

“Ona benim telefonlarıma cevap vermemesini söyleme hakkını sana kim verdi?”

“Hassas bir soruşturmaya alındı. O konu hakkında seninle konuşması uygun değildi.”

“Ben Kerrigan’la birlikte çalışıyorum. Soruşturmaları birlikte yürütürüz. Ve bütün hassas soruşturmaları bilirim. Bu soruşturmayı da biliyorum.”

“Bildigine eminim.”

“Bundan ne anlamak gerekiyor?” Benim masamın arkasından çıktı. Sendeleyen bir uyurgezerin adımlarıyla Burt’e doğru yürümeye başladı. Öfkeden gözünün döndüğünü söyleyebilirdim. Gözünü kan bürümüştü. Bir öldürme hırsı. Adına ne derse-niz deyin ama şu an Derwent’ı kontrol eden buydu. Onun yerine karar veriyordu. Görünüşe göre Una Burt’ten çekinmesi de ak-liselimle birlikte onu terk etmişti. Ben de ayağa kalktım, ne ya-pabileceğimden pek emin değildim. Bir şeyle ona vurabilirdim belki. Uygun ağır bir cisim aramaya başladım ama bulamadım. Zimba bir işe yaramazdı. Eskiden arkadaş kazanmak yahut so-kaktayken insanlara söz geçirmek için kullandığım Kobramın, uzatılabilir sopamın, o an yanımda olmasını çok isterdim. Elli üç santimlik çelik tartışmaları çabucak bitirmek için oldukça el-verişliydi.

“Bu senin fikrin miydi?” diye sordu Derwent, hâlâ Una Burt’a yaklaşmaya devam ediyordu. Kadın sanki hiçbir şey ol-muyormuş gibi tamamen ilgisiz bir şekilde, elindeki dosyayı okuyordu. “Beni bu işin dışında tutmak senin fikrin miydi?”

“Eğer bilmen gerekiyorsa, Godley’di.”

“Hayır, o olamaz.” Derwent durdu.

“Oydu.” Kadın sandalyesinde dönüp Derwant’a baktı. Bun-dan ne kadar keyif aldığını görünce kendimi daha da rahatsız

hissettim. “Bu konuda gayet kararlıydı. Sen bu soruşturmadan kesinlikle uzak tutulacaksın.”

“Neden?” Söyleyiş tarzı neredeyse ağlamaklıydı.

“Sanırım biliyorsun.”

Koridordan gelen ayak seslerini duydum, ardından Godley kapının ağzında belirdi. Kaskatı kesildi. “Neler oluyor?”

“Neden bu olayda yokum onu anlamaya çalışıyorum, patron.” Derwent’ın sesinde dokunaklı bir acı hissi vardı.

“Sandığın gibi değil.”

“Öyle” diye üsteledi Derwent.

“Bu soruşturmada küçük bir ekibim var. Başka bir komisere ihtiyacım yok.”

“Ama Kerrigan’a ihtiyacın var. Ve ona.” Una Burt’ü işaret etti.

“Ve Harry Maitland. Ve başka bir veya iki kişi.” Godley Derwent’a biraz daha yaklaştı. “Bu soruşturmada haddinden fazla memurum var. Devam eden soruşturmalardan senin gibi insanları almak istemiyorum. Onlar da önemli.”

“Sizden istedim. Size yalvardım.”

“Olmayacak. Ve artık ciddi bir hata yapmadan önce gitmen gerek.” Godley öne doğru bir adım attı. Çok kibar biri olduğundan, onun uzun boylu ve fiziksel olarak yapılı biri olduğunu gözden kaçırmıştım. Geriye dönüp bakıldığında sol aklarda da yeterince zaman geçirmişti. Derwent’ın yanında duruyordu. Gözleri tetikteydi. Godley bir kavganın altından kalabilecekmiş gibi görünüyordu. Ayaklarının duruşunu dengesini ayarlamak için değiştirirken gördüm ve birden Derwent için üzüldüm – üzüldüm ve korktum.

“Her şey yolunda” dedim, bundan sonra tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yeniden Derwent’a dönmeden önce, bir an için Godley’nin dikkati bana kaydı. “Büroma gir, Maeve.”

“Efendim, Komiser Derwent’ın çağrılarına cevap vermemiştim. Onunla haberleşmiyordum. Acilen benimle Gordon dosyası hakkında konuşması gerekti.” Derwent bana sanki beni daha önce hiç görmemiş veya Gordon adını hiç duymamış gibi bakıyordu. Gittikçe yatışarak “Üzgünüm” dedim. Lütfen neyi ima ettiğimi anla. Sana verdiğim çıkış stratejisinden yararlan. Biraz önce söylediklerimin tamamen saçma olduğunu herkes biliyor ama bu şekilde en azından haysiyetini koruyabilirsin.

Derwent dönüp yine Godley’e baktı. Sanki içinde bir şeyler ölmüş gibiydi. Öfke değildi. Daha çok gururuydu. Sesi duygu-suzdu. “Bu doğru. Onunla Gordon dosyası hakkında konuşmam gerekiyordu. İşleri takip için.”

“Başka bir zaman.” Godley’nin yüzündeki ifade anlaşılmazdı. “Maeve, gidip büromda bekle ve kapıyı kapat. Başkomiser Burt ve ben eve gitmeden önce seninle birkaç kelime konuşmak istiyoruz.”

Derwent’in önünden geçmek yerine uzun yoldan gitmeyi tercih ettim. Kapıyı kapatınca bir sandalyeye gömüldüm. Kendimi ağlayacakmış gibi hissediyordum. Neler olup bittiğini anlamıyordum. Neden Derwent’in bu şekilde davrandığını veya ona şu an ne söylediklerini bilmiyordum. Panjurdaki bir aralıktan Godley Derwent’la konuşurken üçünün küçük bir üçgen şeklinde toplandıklarını görebiliyordum. O emniyet amirine değil, yere bakıyordu. Patron daha konuşmasını bitirmeden, Derwent arkasını dönüp odadan çıktı. Burt ve Godley onun gidişini izlerken birlikte kaldılar. Onlar dönüp büroya doğru yürümeye başladıkları anda, panjurdaki aralıktan uzaklaştım. Bir gün önceki gazetenin sayfalarını karıştırarak sanki tamamen buna dalmışım gibi davrandım. Bunu yutturabileceğimden şüpheliydim.

“Pekâlâ, Meave. Bana Anna’nın iş yerinden bahset. Ne buldun?” Godley normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama sesi çok yürekten, çok dürüst ve açıktı. Bana güvenebilirsin... Elbette buna itirazım vardı, ona güvenemezdim.

Kadının bilgisayarında beni emniyet müdürlüğünün internet sitesine götüren çerezlerin izini anlattım. Burt ile Godley arasında geçen imalı bakış o kadar çabuk olmuştu ki, neredeyse kaçırıacaktım. Ama yakaladım.

“Teknisyenler çoktan bilgisayarı aldı. İnsanların işte kullandıkları bilgisayarlarda başka bir kayıt var mı diye bilişim teknolojileri bölümüyle konuşuyorlar” diye ekledi Burt.

“Öyle bir yerde sınırlamalar olmalı diye düşünüyorum.” Godley başıyla bunu onayladı. “Güzel. Başka ne var? Lewis-ham’a gittin, değil mi? Yeni bir şey var mı?”

“Kitap kulübüyle ilgili bir şey yok ama ölümünden birkaç gün önce Kirsty Campbell’in kesinlikle bir adamla buluşmayı planladığını ve evinin güvenliğinden endişelendiğini öğrendim.” Onlara Jonty’le karşılaşmamadan ve Montrose ile yaptığım görüşmeden bahsettim.

“Kadının taciz edildiğini mi düşünüyoruz?” Burt’ün kaşları kalın ve dolgun bir hat halinde gözlerinin üzerine indi. Ona pek bakamadığımı fark ettim. Hiç kimse Derwent’tan bahsetmiyordu ama ben onun paramparça olmuş halini aklımdan çıkaramıyordum.

“Bu mümkün. Ancak Montrose’a göre telefonda sakinmiş.”

“Groves’a bir sor. Arkadaş çevresi veya iş arkadaşları bu konuda herhangi bir şey hissetmiş mi, diye bir bak bakalım. Eminim bu soruyu zaten sormuşlardı.”

“Başka hiçbir şey yapmamış olsalar bile.” Burt burnunu çekti. “Maeve sadece yarım gündür ip uçlarını takip ediyor ve çoktan onların dokuz aydır bulduklarından fazlasını buldu.”

Godley bana “Doğru olanı yapıyorsun” dedi. Kendimi gülümsemeye zorladım. İkisi de beni izliyordu. İkisi de acaba onların tarafında olup olmadığımı anlamaya çalışıyorlar, diye düşündüm. Bu oyunu oynayabilirdim. İşbirliği yapabilir ve bir iki basamak daha ilerleyebilirdim.

Kendime saygımı kaybedebilirdim.

“Komiser Derwent konusunda.”

Yüzlerindeki birbirinin ikizi ifadeler hiç de bu yolda teşvik edici değildi.

“Sanırım bana neler olup bittiğini anlatmanızın zamanı geldi.”

Sessizlik.

“Tamam, o halde.” Ayağa kalktım. “Yarın görüşürüz.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Una Burt.

Onlara güneş gibi parlayan bir çift gülümsemeyle karşılık verdim. “Eğer içinizden birisi konuşmaya hazır değilse, kendim gidip ona sormak zorunda kalacağım.”

Bölüm 12

Godley ve Burt için şunu söyleyeyim ki; gerçekçiydiler. Şaka yapmadığımı ve beni durduracak tek şeyin gerçeği söylemek olduğunu biliyorlardı. Benim yerimde onlar olsalardı, aynısını yaparlardı. Bu yüzden gerçeği söylemeyi kabul ettiler.

Ancak yine de Godley'den bir ikaz gelmese olmazdı.

“Bunu senden saklamamızın bir nedeni vardı, Maeve. Bu türden bir şeyi; bilmezlikten gelemezsin. Komiser Derwent’la çalışıyorsun; gelecekte de onunla çalışmak zorunda kalabilirsin. Ancak sana bunu sorsa bile bildiklerini ona ifşa etmemelisin. Bunu yapabilir misin?”

“Ketum olmak konusunda oldukça geniş tecrübem var.” Godley’nin bunu nasıl isterse öyle anlamasına izin verdim.

“Bunu bir sır olarak saklaman hayati önem taşıyor. Etrafta bu konu hakkında konuşulduğunu duymak istemiyorum. Ne kadar çok insan bunu konuşursa, o kadar çok sorunla karşılaşırız.”

“Anlıyorum. Ben dedikodu yapmam.”

“Herkes dedikodu yapar” dedi Godley düz bir ifadeyle. “Seri katil soruşturmasına ekibi asgari düzeyle dahil etmemin asıl nedeni de bu. Soruşturma konusunda her şeyi tam olarak bilmek istiyorum ama başka hiç kimsenin Josh’tan haberi olmasına gerek yok. Anlıyor musun?”

“Bir şekilde.” Kapıda dikilmiş duruyordum ama o anda geri gelip oturdum. “Meselenin ne olduğunu bilmediğimden tam olarak anladığımı söyleyemem.”

“Oldukça basit. Josh daha genç bir delikanlıyken kız arka-

daşı öldürüldü. Bir numaralı şüpheli oydu ama hiç suçlama yöneltilmedi”

“Kanıt yok” diye Una Burt lafa karıştı. “Dosyayı okumuştum.”

“Bir tanığı vardı.” Godley ona baktı. “Onu kızın ölümünden sorumlu tutmak için hiçbir neden yoktu. Polis olmak için başvurduğunda onun kabul edilmesine engel bir durum yoktu. O an için onu potansiyel bir katil olarak düşünmediler.”

“Sen öyle diyorsun.” Burt’ün sesinden buna pek ikna olmadığı anlaşılıyordu.

“Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama...” Godley o an benim orada olduğumu hatırlar gibi oldu ve lafını yarıda bıraktı. “Nerede kalmıştık?”

“Cinayet. Onun kız arkadaşı.”

“Doğru. Şey, son ölümlerle... kız arkadaşının ölümü arasında bazı benzerlikler var.”

“Ne gibi?”

“Angela Poole boğularak öldürüldü. Gözleri oyulmuştu. Ancak bu olay yatak odasında değil, evinin arka bahçesinde oldu.” Beni ürküten son detayı verirken bile Burt’ün sesi duygusuzdu. “On beş yaşındaydı.”

“Bunu yapanı yakaladılar mı?”

“Hiç kimse bu cinayetten suçlanmadı” dedi Godley. “Ve Josh son yirmi yılını onu bulmaya çalışarak geçirdi.”

Yani Derwent öldürülen kız arkadaşı konusunda takıntılı ve olay genel boyutta son cinayetlerle benzerlik gösteriyor.” Ben hâlâ bunda bir sorun göremiyordum.

“Cinayetler benzer değil. Birçok yönden tıpatıp aynı” dedi Burt.

“Başından beri Josh’u dahil etmek istemedim” dedi Godly. “Uygun olmayan bir şeyler söylemesi veya yapması oldukça muhtemeldi; biraz önce nasıldı gördün. Kendinde değildi.”

Burt homurdandı. “Sanırım asıl haliydi, Charlie.”

“Onu senden daha iyi tanıyorum.”

“Onu hiç tanımamış olmayı yeğlerdim.”

Yaşlı evli bir çift gibi karşılıklı atışıyorlardı. Boğazımı temizledim. “Yani bu kadar mı? Neler olup bittiğini bilmesine izin verilmemesinin nedeni bu mu? Onunla konuşmama bile izin verilmemesi bu yüzden mi?”

Godley başını eğdi, gözlerini benden kaçırıyordu. “Bu günkü toplantıda, katilimizin karakteri hakkında bazı yorumlarda bulunuldu. Ve mesleği.”

“Bir polis memuru olabilir. Ya da öyle davranıyor” diye ekledim.

“Bu mantıklı geliyor değil mi?”

“Evet, ama bu katilin Derwent olmasını gerektirmez.”

“Ona kişisel özelliklerden bahset” dedi Burt.

“Ne kişisel özellikleri?”

Godley önündeki evrakları karıştırmaya başladı. “Birkaç hafta önce Dr. Chen’in katil hakkında hazırladığı rapor. Elbette raporu iki cinayetten elde ettiğimiz bilgilere dayandırdı. Endişe verici. Maeve.”

“Buna inanmıyorum. Derwent’ı bir adli tıp psikoloğunun verdiği rapordan dolayı mı gözden çıkartıyorsun?” Uygun bir dille konuşmayı unutup, öfkeye kapılmışım. Tanrı biliyor ya, Derwent’tan hoşlanmıyordum ama kendini işine adanmış bir polis memuruydu. Kendi belirlediği değerlere ve Godley’e sadıktı. Bunun ötesinde, o gün gördüğüm suç mahallinde olanların sorumlusu o olamazdı. Belki katil olabilirdi ama o kadar acımasız değildi.

“Kararını vermeden önce beni dinle” dedi Godley ve yüksek sesle okumaya başladı. “Kişi otuz ile kırk beş yaşları arasında ve baskın bir karaktere sahip. Kadınlara karşı özgüven sahibi ve muhtemelen idareci statüsünde bir işte çalışıyor. Bekâr ve

yalnız yaşıyor. Detaylara takıntılı ve mükemmeliyetçi davranıyor. Olayları yönlendirmeye istekli, sadistçe eğilimleri var ama davranışlarını kontrol altında tutuyor ve çoğu zaman kişiliğinin bu yönünü bastırabiliyor. Başından katı kuralları olan bir yatılı okul, ıslahhane veya hapishane gibi üst seviyede kontrol altında bulunduğu bir çevrede yaşam tecrübesi ya da orduya ilişkin bir geçmişi olabilir. Dikkate değer bir kişisel özgürlüğe sahip olduğu ve muhtemelen özel bir şirket yerine kendi başına çalıştığı bir işi var. Birleşik Krallığın dışında zaman geçirmiş olabilir. Düzgün konuşan, orta sınıf ve genel hatlarıyla çekici ama sosyopat özellikler taşıyor.”

Homurdandım. “Derwent hıyarın tekidir. Psikologlar öyle demese bile bu bir gerçek ama o bir sosyopat değil.”

“Tahmin ettiğinden daha yaygın bir durum. Tahminlerine göre, nüfusun yüzde biri. Karşılarındakinin hislerine önem vermiyorlar. Şiddet içeren eylemlerinden suçluluk duymuyorlar. Ahlak duyguları yok” dedi Burt.

“Derwent tanıdığım en ahlaklı insandır.” Tabi ki kendi ölçüleri içerisinde; yoksa eşitlik konusunda pek de ödüle layık biri değildi.

“Eğer bir sosyopatsa, bunu gizlemek konusunda işin uzmanı olmalı” dedi Burt. “Ve bir sosyopati ayırt eden özellikleri görebilecek kadar zeki biri olduğunu biliyorsun. Böylece tam tersi bir izlenim verebiliyor. Beni dinlemiyor musun, Maeve? Onun bildiğimiz görünüşünün altında da bu özelliklerin çoğu olabilir.”

“Bu kişilik özellikleri bir katili bulmak için en iyi yol mudur, bilmiyorum. Ancak ben kanıta dayanmayı tercih ederim. Ve bir kanıt yok.”

“Hayır, yok.” dedi Godley. “Ama neden onun çok fazla şey bilmesini göze alamadığımı anlıyorsun. Josh’un Angela Poole’un ölümüyle ilgili bağlantısı ilk kez ön plana çıktığında, başlangıçtaki düşüncelerimi Una ile paylaştım –“

“Ve onu muhtemel bir şüpheli saymak benim fikrimdi.” diye lafı Una bitirdi.

Godley çekinceliydi. “Bunun bir ihtimal olduğunu ileri sürmekten hoşlanmıyorum ama sadece sevdiğimden dolayı onu savunamam. Bunu aklımın bir köşesinde tutmam gerekiyor. Önümüzdeki iki hafta süresince işten uzaklaştırılacak. Onu ofise, sana veya bu soruşturmada çalışan başka herhangi birine yaklaşmaması konusunda uyardım.”

“Yani eğer sana yaklaşırsa, bize söyle.” Burt dilini üst dudaklarında gezdirip tekrar içeri soktu. Yüzündeki bunun olması için beklenti ifadesi mide bulandırıcıydı. Neredeyse Derwent’in ondan nefret ettiği kadar, o da Derwent’tan nefret ediyordu. Keyfimin kaçtığını fark etmiş olmalıydı. “Daha bu gün bulduğun Josh Derwent’ı işaret eden şeye bir bak, Maave. Anna Emniyet Müdürlüğü’nün sitesine bakıyordu. Bayan Johnson, Kirsty’nin buluşacağı adamın adının Josh olabileceğini düşünüyordu.”

“Böyle söylemedi.”

“Aklına öyle geldi.”

“Sanırım görmek istediğiniz şeyi görüyorsunuz.” Kadının bir başkomiser olduğunu hatırlayarak “Saygılarımla,” diye ekledim.

“Bu soruşturma hakkında saplantısı var. Soruşturmaya dahil olmak için saplantılı. Angela’nın öldürülmesi hayatının yönünü değiştirdi; orduya katılmadan önce ailesinin onu kapının önüne koyduğunu biliyor musun? Bunun nedeni ondan büyük utanç duymalarıydı. Onu bu şekilde hayatlarından çıkartmalarının nasıl hissettirdiğini hayal et. Ailesi onun yaptığını düşündü.”

“Bu sadece söylenti” diye karşı çıktım.

“Bu bir teori ama akla yatkın.” Burt bana eğildi. “Dün olanları duydum. Derwent sinirlerine hâkim olamadı, çünkü Kirsty ve Maxine’nin ölümlerine dair soruşturma hakkında bilgi edinmek istiyordu. Birkaç saat sonra Anna öldü. O halde neden? Neden Maxine’den bu kadar kısa süre sonra? Dün gece çok sinir-

liydi ve bugün bir cinayetimiz daha var. Diğer iki kadın ölmeden önce, Ocak ve Ağustos ayında da sinirli olması mümkün.”

“Konuştuğumuz kişi, Derwent.” dedim. “O hep sinirlidir.”

“Sana hiç Angela’dan bahsetti mi?” Godley beni süzüyordu.

“Bizim aslında o türden bir ilişkimiz yok.” Bundan kastım onunla özel hayatım hakkında konuşmak yerine kırık cam üzerinde yürümeyi tercih edeceğimdi. Sinirime dokunduğunu bildiğinden anlattığı cinsel maceraları dışında o da bana kendi özel hayatını anlatmakta pek gönüllü değildi. Sadistçe eğilimleri var mıydı? Şey, belki.

Godley masadaki dosyayı bana doğru itti. “Soruşturma dosyasının bir kopyası. Al. Oku. Olayın iç yüzünü iyice öğren ve kendi notlarını çıkart.”

“Onun bir katil olduğuna inanıyor olamazsınız. Eğer durum bu olsaydı onu ekibinizin yanına bile yaklaştırmazdınız.” Ona meydan okuyarak Godley’nin dik bakışlarını üzerime çektim.

“Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onu tanıdığımdan beri bu cinayete takıntılıdır; o olay ve kız hakkında durmadan konuşur.”

“Ben hiçbir şey fark etmedim.” Ama bunu söylüyor olsam da, diğer soruşturmalardaki olayları hatırlıyordum; genç kızlar söz konusu olduğunda gösterdiği, polisler arasında alışılmadık aşırı iffetliliği. Kurbanın çok genç bir kız olduğu bir suç mahallinde kustuğunu ve sonra bunun gıda zehirlenmesinden olduğunu söylediği aklıma geldi. Sıra başı dertte olan genç bir kızı kendini ateşe vermemesi konusunda ikna etmeye gelince, şaşırtıcı bir şekilde duyarlı davrandığı zihnimde canlandı. Ebeveynleriyle görüşmediğini ve bu konuda konuşmak istemediğini söylediğini hatırladım. Beni neredeyse klostrofobiye sürükleyen ailemden, belirgin ve hasret çeken bir keyif aldığı aklıma geldi. Derwent’ın beni şaşırttığı her olayın ardında biraz önce konuşulanların izleri olabilir gibi geliyordu. Bu izlerle ortalıkta bir gölge gibi dolanmıştı.

“Josh’u tanırsın.” Godley’nin sesi sakindi. İnsanı hipnoz eden bir etkisi vardı. “Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Bir şeyi aklına koydu mu, kimin incindiğine veya neyin yanlış gittiğine bakmaksızın sonuna kadar yapmak zorundadır. Katil o olabilir, Maeve. Olamasa bile, ki öyle umuyorum ve katil olmadığına inanıyorum, bu olay yüzünden öfkeden kudurup soruşturmayı sakatlamasına izin veremem. Şimdi dosyayı oku. Onu eve götür. Malum sebeplerden ötürü onu ofiste okumanı istemiyorum.”

Kalkıp dosyayı Godley’den aldım. Bir cinayet dosyası için oldukça inceydi. Üstelik cinayetlerden birisi yirmi yıl önce işlenmişti. Birisinin kariyerini mahvetmek için çok ince bir dosyaydı.

“Bana yarın iade et. Gelip saat onda beni gör. Sen de, Una.”

Godley’nin bürosundan o kadar çabuk çıkamadım. Dosya omuz çantama sığdı ama yürüttüğümüz soruşturmaya ait notlarım için yer yoktu. Bilgisayarımı ve ışığımı kapattım, paltomu alıp kapıya yöneldim. Başkomiser Burt kendi masasına dönmüştü ve ben uzun adımlarla oradan ayrılırken beni izlediğinin farkındaydım.

“Bilmek isteyen sendin.”

“Bilmekten yana sorunum yok.” Senin bundan keyif alma tarzınla sorunum var.

“Artık bildiğine sevindim. Kendi iyiliğin için. Ve güvenliğin.”

Güldüm. “Derwent’tan yana tehlikede olmam zor.”

“Bunu bilmiyorsun. Yine de tetikte ol.”

Bana on dokuzuncu yüzyılda halk önünde asılarak yapılan idamları eğlence olsun diye izlemek için toplanan insanları hatırlattı. Henüz Derwent’ın tarafında değildim ama Burt’ün yanında olmaktan çok uzaktım. Kendi kararımı kendim verecektim.

Merdivenlerden inmeye başladım, acele ediyordum, çün-

kü Angela Poole'a ne olduğunu okumak için deli gibi meraklanmıştım. Bu Derwent'ı olduğu adam haline getiren şeyin ne olduğunu bulmanın en iyi yoluydu. Normal, mutlu bir yetişme tarzı onun gibi karmaşık birini ortaya çıkartmazdı. Bina sessizliğe bürünmüştü. O kadar sessizdi ki merdiven boşluğunun yanında asansörün inip çıkışını duyabiliyordum. Yer karosu kaplı merdivenlerde hızlı ve kesik kesik gelen ayak seslerim yankılanıyordu. En azından yolun bir kısmında otobüse binerim, diye düşündüm. Ulaşım yöntemini değiştirmek takip edilmediğimi kontrol etmek için iyi bir yoldu. Tanrıya şükür ki ulaşım bedavaydı, polis memuru olmamın getirilerinden biriydi. Nöbetçi memuru başımla selamlayarak iyi geceler deyip, döner kapıdan sokağa çıkarken kimlik kartımı elime aldım. Alışkanlığım beni geçen insanlara, caddedeki arabalara, güvenliğime ve etrafıma karşı tedbirli olmaya zorluyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir araç yoktu. Hiç kimse bana bir an bile bakmamıştı. Şüpheli bir şey yoktu. Atkımı boynuma dolamak için duraksadım. Rob'dan önceki varlıklı erkek arkadaşımın Noel'de hediye ettiği pahalı paltonun yakasının altından içime sokuşturuyordum. Arkamdan başka birinin çıkmasıyla, döner kapıdan hızla içeri çekilen bir nefesi andıran bir gürültü koptu. Bunu belli belirsiz fark etmiştim.

Bu yüzden beklenmedik anda arkamdan yakalanmak beni şoka uğrattı. Bana sarılan kolun tutuşundan, beni yakalayan kişinin her ne pahasına olursa olsun bırakmayacağı anlaşılıyordu; göz yaşları, küfür, şiddet işe yaramazdı. Kısa bir an için hâlâ üçünü birden denemeyi aklımdan geçirdim. Bana dokunduğu anda daha ona bakmadan kim olduğunu anlamıştım; kalbimin hızla atmasına neden olan şey uğradığım şaşkınlık ve zorbalıktı, korku değildi. Beni caddeden aşağı doğru sürükledi. Yanımda yürüyordu. O kadar yakın duruyordu ki çoğu insan kolumu nasıl sıkıca tuttuğunun farkına bile varmazdı. Uzman işiydi.

Beni ofisten fazla uzak olmayan tek yönlü bir yola götürdü.

Westminster'in unutulmuş dar yollarından biriydi. Araba park etmek için çok dar bir sokaktı. Sadece taksilerin kullandığı bir yoldu. Kendi halinde bir cadde olmaktan ziyade binalar arasında nefes alınacak bir yerdi. Issızdı. Derwent durmadan önce cadde-
nin yarısına kadar yürüdük. Giydiği koyu renk paltonun önü ilikliydi. Saçlarını savurup yanaklarını kıpkırmızı yapan keskin doğu rüzgârından korunmak için her zamanki gibi yakasını kaldırmıştı.

Sesim yerine geldi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Biraz adam kaçırıyorum. Zevk olsun diye değil."

"Çekil üstümden." Geriye çekilerek ondan uzaklaştım ya da uzaklaşmaya çalıştım. Dünyadaki bütün feministler bir araya toplansa beni bir santim bile yerimden oynatmaya güçleri yetmezdi.

"Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?" Sesi gergin geliyordu, sinirlerini korkunç derecede başarısız bir şakacılıkla gizlemeye çalışıyordu.

"Eve."

"Eve." diye tekrarladı. "Ya bu ne? Eve iş mi götürüyorsun? Biraz fazladan çalışma mı?" Çantamın sapını silkeledi. Kendime hâkim olamayıp kolumla üzerine bastırarak çantamı sıkıştırdım.

"Sadece üzerinden geçmek istediğim birkaç şey. Bilgi notlarını doğru dürüst okumak için hiç zamanım olmadığını biliyorsun."

Sokak ışıklarının altında gözleri parladı, o an yüzünde pek ikna olmamış yarım bir gülümseme belirdi. "Bu yüzden mi geç saate kadar kaldın, Kerrigan? İyi bir kız gibi onların çıktılarını mı aldın? Kendini ortalama bir polisten çok daha fazla işine adanmışını Burt ve Godley'e göstermek için mi?"

"Eğer böyle demek hoşuna gidiyorsa."

"Bunun neyin benim hoşuma gittiğiyle bir ilgisi yok. Bun-

dan böyle benim umurumda değil. Artık yaltaklanacağın başka biri var.”

Bu Derwent’tan korktuğum ilk sefer değildi ama şu an onu son defa böyle bir şey olduğu zamandan daha iyi tanıyordum ve bu kez ben de kızmıştım. “Kendini acındırman beni öldürüyor. Üstelik ben öyle biri değilim ve asla sana veya Baş komiser Burt’e yaltaklanmadım. Bu sayede beni küçük düşürüp üzere keyfini çıkartmayı eminim çok isterdin.”

Şaşırmış göründü. “Seni neden küçük düşürmek isteyeyim ki?”

“Keşke bilseydim.” Bunu fırsat bilip yine kolumu kurtarmayı denedim ama başaramadım. “Bak, ne istiyorsun?”

“Seninle konuşmak.”

“Bunun için haydut gibi davranmana gerek yok.”

“Seni aramaya çalıştım.” Çenesini sıkıttı.

“Bunu yapmanın sebebi o mu? Çağrılarına geri dönmememden dolayı yeniden üzerime gelmek mi? Reddedilmenin üstesinden gelmek için gerçekten çok çalışman gerekiyor.”

“Kes sesini.” Siyah bir taksi sokağa girdi, turuncu ışığı yayıyordu. Öksürür gibi çalışan dizel motor dar sokakta oldukça yüksek gürültü çıkartıyordu. Derwent yola uzanıp elini kaldırdı. Şoför birkaç santim ötemizde durdu. Dewent aceleyle kapıyı açıp beni içeriye itti. “Geç bakalım.”

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum.” Bunu gerçekten de ciddi olarak söylemiştim.

“Neden? Bana güvenmiyor musun?”

Başımı kaldırıp ona baktım. Tam ona kırıcı bir şey söyleyecektim ki, aslında ona güvenip güvenmediğimi sorduğunu anlayınca, aklımdaki kelimeler silinip gitti. Yüzünde kararlılık vardı, gözlerinden ve ağzının hatlarından gerginliği okunabiliyordu.

Çok sessiz bir sesle “Benden ne istiyorsun?” diye sordum. “Benim ne yapabileceğimi sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Sadece ... Başka ne yapacağımı bilmiyorum.” Hiçbir şey yapmıyordu. Münakaşa etmiyordu. Derwent aslında kendi garip tarzıyla yardım istiyordu.

“Bak, dostum, sorun ne?” Şoför ciddi bir ilgiyle bize bakiyordu. “Her şey yolunda mı hayatım? Bu beyefendinin seni rahat bırakmasını sağlamamı ister misin?”

Derwent’ın yanımda sessizce durmuş, vereceğim cevabı beklediğinin farkındaydım. “Hayır” dedim. “Her şey yolunda.”

“O halde biniyor musunuz, binmiyor musunuz? Geçindirmem gereken bir ev var.”

Derwent beni tamamen serbest bırakıp geriye çekildi. “Sana kalmış. Var mısın, yok musun?”

Önce dosyayı okumaya zaman olmasını istiyordum. Ona güvenebilir miyim, emin değildim. Onunla konuşmamak konusunda özellikle uyarılmıştım. Diğer yandan İhtiyatlı davranmam da onun canını sıkardı.

Hiçbir zaman ihtiyatlı davranmak konusunda iyi olmamıştım.

Taksiye bindim.

Bölüm 13

Derwent'ın şoföre verdiği adres London Fields'taydı. Aslında yaşadığım yerden pek uzakta değildi. Ancak bu konuda bir sohbet açacak da değildim. Ters tarafımda kalan öne yatan koltuğa oturup kendini acındıran gözlerle bana baktı.

“Neden bu yolla yapmak zorunda olduğumu anlıyor musun?”

“Pek değil.”

“Godley beni senden uzak durmam için uyardı” dedi Derwent.

“Ve buna rağmen işte buradayız.”

“Soruşturmada neler olup bittiğini bilmek istiyorum.”

“Bu konuda seninle konuşmamam gerekiyor.” Kollarımı çantamın üzerinde kovuşturdum. “Bir şüpheli olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Şoförün arkasında kalacak şekilde başını çevirip omuzunun üzerinden bana baktı. “Sesini alçalt.”

“Beni hedef seçtin. Çünkü bana zor kullanabileceğini sandın. Sorular sormaya başladığın anda Burt ve Godley'nin seni bu işin dışında tutacağını biliyordun ama ben sana basıp gitmeni söyleyecek konumda değildim.”

“İşten uzaklaştırdım. Şu durumda senin amirin değilim. Bana karşı dürüst olduğun sürece istediğini söyleyebilirsin.”

“Seninle soruşturma hakkında konuşmayacağım.”

“Çünkü onlarla aynı fikirdesin.”

“Henüz yeteri kadar bilgi sahibi olmadım.” Ona baktım.

Taksinin diğerk yanının neredeyse tamamını doldurmuş, şoför köşeleri hızla dönerken tutunduğı kapı kolundan destek alıyordu. Omuzları genişti ve vücudu tamamen kaslıydı; 26,2 mil boyunca bu cüsseyi taşımak her baba yiğidin harcı değildi ve o bunu zevk için yapıyordu. Çoğu zaman arabada ipe sapa gelmez şeyler yemekten dolayı yağ bağlamaya karşı amansızca mücadele ediyordu. Karnı düz ve yüz hatları sıkıydı. Biraz önce kanıtladığı üzere benden daha güçlüydü. Fiziksel olarak, göz korkutucuydu. Hâkim bir kişiliğı vardı. Onun bilmesini istediğimden dana temkinliydim. Onun katil olması ihtimali her aklıma geldiğinde sanki bir adım daha atsam uçurumdan düşecekmişim gibi bir hisle içim kalkıyordu. İnanmadım, inanmak istemedim, ama bu ondan emin olduğum anlamına gelmiyordu. Peşinde olduğumuz katil hakkında bildiğim tek şey, kadınların ona güvenmesini sağlamakta iyi olduğuydu. Bu yüzden bana bu şekilde bakmasına rağmen gardımı indirmeyecektim.

“Neden senin evine gidiyoruz?”

“Çünkü senin evine gitmemize izin vermeyeceğini düşündüm.”

“Yüzde yüz doğru.”

Sırıttı, bir anlığına eski Derwent ortaya çıktı. “Saldırganlığı severim. Bunu yapmaya devam edebilirsin.”

“Daha sen saldırganlık nedir görmedin, dostum.”

Yüzündeki sırıtma büyüdü. “Neredeyse dostum Burt’un burada olup seni görmesini dileyeceğim. Senin cici bir kız olduğunu düşünüyor.”

“Beni mi savundu?”

“Müstehcen kelimelerle bana defolup gitmemi söyledi.” Derwent bunu onaylamayan bir ifadeyle başını salladı. “İçinden böyle bir şey geçirdiğini düşünmezdim. İçinde böyle bir duyuyu asla taşımadığını düşünürdüm.”

“Bu cinsel bir ima mı?” Yüzümü astım. “Fikrimi değiştirdim. Eve gidiyorum.”

“Gitme.” Yakarışı aniden olmuştu, önceden planladığı bir şey değildi.

“Una Burt seninle uğraşmak için beni kullanıyor. Aslında benim o kadar çıt kırıldım olduğumu düşünmüyor.”

“Ben ona ne yapmışım ki?”

“Nereden başlasam? Ekibe geldiği günden beri onun altını oyuyorsun. Asıl soru Godley’i kızdıracak ne yaptığın. Onun Burt’ün aklına uymasını hiç beklemezdim.”

“Bana kızgın değil. Sadece sorun çıksın istemiyor. Ve ben bir sorunun.” Düşüncelere dalmış görünüyordu, kendinde değildi. Kurt sürüsünde, kanıksadığı yerine alışmış birisi için sürüden kovulmuş olmak tam bir işkenceydi. Ve hâlâ Godley’i savunuyordu, emniyet amiri ona sadakat göstermese de o hâlâ sadakatini koruyordu. “Bak, benimle konuştuğundan dolayı seni pisliğe bulaştırmak istemiyorum ama neler olup bittiğini gerçekten bilmem gerekiyor. Sana Angela’dan bahsettiler, değil mi?”

Evet diye başımı salladım.

“Tamam.” Bir an için gözlerini benden çevirip derin bir nefes aldı ve dışarı verdi. Sakinleşmeye mi uğraşıyordu yoksa öyle mi davranıyordu? “Pekâlâ, bunu ona kimin yaptığını hep bulmak istedim. Polis olmamın nedeni de buydu.”

“O halde sakın yürüyen olaylara bakmalısın, cinayetlere değil.”

“Hiç kimse bir daha Angela dosyasını yeniden açmayacaktı.” Bunu kesin bir ifadeyle söyledi. “Üstüne gidecek hiçbir şey yoktu.”

“Adli tıp?”

“Burada olmaz.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Sana anlatacağım ama burada olmaz. Bütün bilmen gereken şu ana kadar ona ne olduğunu bulmak için ortaya çıkan ilk fırsat bu.”

“Gerçekten katilin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Çünkü bu işin dışına çıkarıldım, öyle değil

mi?” Kapıya yumruğuyla vurunca şoför bir an için durdu ve sesin nereden geldiğini anlamak için arkasına döndü. “Bu beni delirtiyor, Kerrigan. Bunun için yirmi yıl bekledim. Yetişkin hayatımda yaptığım her şey bunun üzerineydi. Ve şimdi neler olduğunu anlamak için yeterince yaklaşıyorum.”

“Aynı kişi değil.”

“Neden böyle söyledin?”

“Yirmi yıl olmuş. Neden katil şimdi yeniden başlamış olsun?”

“Hapse girmiş olabilir. Yurt dışında olabilir.”

“Bir başkası olabilir.”

“Nasıl olabilir? Sadece gazetelerden okuduklarım ve haberlerde dinlediklerime dayanarak konuşuyorum ama kulağa kız arkadaşına olanlara benziyormuş gibi geliyor. Gözler.” Son kelimeyi söylerken sesi çatallaştı ve boğazını temizledi, kendinden rahatsız olmuştu. “Bak, eğer bu soruşturmayı ben yürütseydim, asıl katille karşılaştırmak isterdim. İşin ucu oraya dayanıyor. Angela’nın dosyasına gizlice gir ve adamı bul.”

“Eğer bir bağlantı varsa.”

“Olmak zorunda.” Ona dik dik baktım. Benimle konuşarak her şeyini riske atmıştı. Eğer yaptığını birisine anlatsam başını dünya kadar belaya sokabilirdim. Onu işten atırdabilirdim.

“Yani bildiklerimi sana anlatmamı istiyorsun.”

“Lütfen. Dediğim gibi, başka ne yapacağımı bilmiyorum.” Paltosunun içinde kamburlaşmıştı, sefaletin resmiydi.

Kararımı verdim. “Tamam. İşte anlaşma. Sen bana Angela’ya ne olduğunu anlatacaksın. Her şeyi.”

Başını salladı.

“Ben de seninle diğer cinayetlerle ilgili bildiklerimi paylaşacağım. Ancak öğrenmek istediklerini bildiğimin garantisi yok.”

“Buna minnettar olurum.”

“Ve bu aramızda kalsın. Eğer Godley bunu öğrenirse ben

daha üzgün olduğumu bile söylemeye vakit bulamadan beni Borough Suç Araştırma Bölümüne geri yollar.”

“Her şey tamamen gayri resmi olacak.” Şimdiden daha iyi görünmeye başlamıştı, gerginliği biraz azalmıştı. Derwent’a istediği şey verildiğinde neşesi hep yerine gelirdi.

Bense doğru şeyi yaptığımı umuyordum.

Derwent’a yardımcı olmam için zorlayıcı sebeplerden biri de nerede yaşadığını görme fırsatıydı. Dışarıdan, yeterince düzgün bir yerdi. Birçok yönden iyi durumda olan bir caddedeki bitişik nizam evlerin en sonunda, Viktoryen evdi. Caddedeki en iyi ev değildi ama en kötüsü de sayılmazdı. Binanın bir yanında kendi giriş kapısına sahipti. Küçük bir holden yukarı uzanan merdivenlerle dairesine çıkılıyordu. Paltosunu bir kancaya asarken merdivenlerden yukarı çıkmam için geri çekilip yol verdi.

“Nereye gideceğini sen biliyorsun” diyerek olduğum yerde durdum. Artık birlikte yalnız kalmıştık. Doğru kararı verdiğimden cidden şüphe duyuyordum. Ruh halinin değişebileceğini, öfkeli biri olduğunu ve ordunun onu insan öldürmek için eğittiğini biliyordum. Kendimi onun Centilmen Katil olduğuna inandıramıyordum ama bu konuda oldukça büyük bir riski göze alıyordum ve kesinlikle güvende hissetmiyordum. Artık vazgeçmek için çok geçti, bu yüzden devam ettim ama merdivenlerde onun arkamda kalmasını istemedim. Platomu da çıkartmadım. Tepemizdeki lambalara bir fiske atmanın ötesinde bu konuda bir yorum yapmadı. Neyle karşılaşacağım konusunda pek bir fikrim olmadan onu dar merdivenlerde takip ettim.

“Oturma odası.” Eliyle gösterdi. “Geç otur.”

Küçük ve gösterişsiz ama inanılmaz ölçüde düzenliydi. Orduda bulunmuştu ve içinde bulunduğumuz oda bunu gösteriyordu: Her şey tertemizdi. Bir kanepe ve bir koltuk. Büyük ekran

bir televizyon, sonu gelmeyen saatler boyunca spor karşılaşmalarını seyretmek için daha iyisi yoktu. Karmaşık bir müzik sistemi. Üzerinde asker gibi sıraya dizilmiş kumandalar bulunan bir sehpa. Yastık veya halı yoktu; pencerelerde perde yerine panjur vardı. Süs eşyası yoktu. Resim yoktu. Kasvetli olabilirdi ama bir şekilde öyle değildi: rahattı ve her şey işlevsel olarak seçilmişti. Merkezi ısıtma açıktı ve o gün ilk defa ayaklarımın buzlarının çözüldüğünü hissettim. Koltuğun bir kenarına tünedim, çantam bacaklarıma dayanıyordu ve atkımı çözdükçe aşağı kayıyordu.

Kravatını ve ceketini çıkarıp atmış halde odaya geri döndü, katlayarak gömleğinin kollarını sıvıyordu. “İçecek bir şey?”

“Bu bir sosyal etkinlik değil. Ev sahibi rolünü oynamak zorunda değilsin.”

Omuzlarını silkti. “Akşam yemeği pişirecek değilim ama içecek bir şey hazırlamak yeterince kolay.”

“Neyin var?”

“Bira.”

“Başka?”

“Viski.”

“Başka?”

Bana en büyük sırtışıyla gülerek “Bira” diye tekrarladı. Derwent kendi ortamında daha rahat davranıyordu. Umarım üzerindeki elbiseleri daha fazla çıkartmazdı.

“Bir bardak su.” dedim.

“Çok sıkıcı.”

“Tekrar söylüyorum, eğlenmek için burada değilim.”

Kendisi için bir şişe bira ve benim için bira bardağında suyla geri döndü. Bardak ıslaktı, bu yüzden bardak altlığı bulma telaşındaydı.

“Sehpa leke yapmaktan Tanrı korusun.”

“Yapmamaya çalış.” Sesinde bir hassasiyet vardı. Böylece Derwent’in nazik davranmasının sonuna geldik, diye teşhisi

koydum ve belli belirsiz bir şekilde buna ikna olduğumu hissettirdim. Neredeyse paltomu bile çıkartma noktasına gelmiştim. Sehpayı bana yaklaştırtırken nefesindeki alkol kokusunu aldım. İçkiden cesaret almak için mutfakta bir tek viski mi atmıştı? İki tek mi? Daha mı fazla?

“Nereden başlamak istersin?” Sadece yanımdaki küçük lambayı açık bırakarak ana ışığı söndürdü. Koltuğa oturdu. “Kendimi bir terapistle konuşuyor gibi hissediyorum.”

“Onlardan biriyle hiç konuştun mu?”

Lafı kıvırdı. “Birkaç kez. Bana emredildiğinde. Zaman israfı.”

Başkalarının ona yol göstermesi konusunda vurdumduymaz olduğunu tasavvur edebiliyordum, özellikle de ondan kıdemli olan memurlar değilse. “Sence neden senin bir şüpheli olduğunu düşünüyorlar?”

“Biliyorsam ne olayım.” Birasından içti.

“Bu bir cevap değil.”

“Angela’ya olanlardan ötürü.”

“Ama sen hiç suçlanmadın.”

“Kesinlikle. Ben sadece konu mankeniydim.” Şişeyi dikkatle başka bir bardak altlığına yerleştirerek yanındaki masaya koydu. “Eğer yapabilselerdi beni bunun için içeri tıkarlardı. Ve hiç şüphem yok buna dair bir delil bulsalar gözümün yaşına bakmadan bugün de aynısını yaparlar.”

“Godley yapmazdı.”

“Godley kesinlikle yapardı. Bir çırpıda.”

Haklı, diye düşündüm. Olayı çözmek adına. Ya da Derwent’tan kurtulmak isterdi. Çünkü Derwent onu herkesten iyi tanıyordu ve Godley’nin satın alınmış olduğunu ortaya çıkarabilirdi. Eğer yanlış bir şey yaptıysanız yalvarıp yakarmak Derwent’a sökmezdi. Bu konuda benden çok daha sertti. Bir an için ona bildiklerimi söylemeyi düşündüm, taşıdığım yükü bu

konuda harekete geçecek birisiyle paylaşmak istedim ama kendimi tuttum. Bunu konuşmaya vakit kalsaydı bile Godley hakkında bildiklerimi Derwent’a anlatmanın zamanı değildi.

“Tekrar bir şüpheli olmak çok garip, bunu sana söyleyeyim. Bana kendimi on yedi yaşındaymışım gibi hissettiriyor. Ve güzel hatıralarla değil.” Gülmeye çalıştı ama pek başaramadı.

Kanepede arkama yaslandım. “Tamam. Bana son seferinden bahset.”

“Nereden başlayayım?”

“Angela’dan bahset” dedim sabırla. “Her ne hatırlayabiliyorsan.”

“Her şeyi hatırlıyorum.”

“O zaman bana her şeyi anlat.”

Beklediğimin aksine, aynen dediğimi yaptı.

1992 yazında, Angela Poole 15 yaşındaydı. Eğer Angela ismini hak eden birisi varsa, bu kişi oydu. Çünkü dünya üzerinde melek olmaya en yakın bulunacak kişiydi. Saçları dolgun, bal sarısıydı ve gözleri yazın mavi seması rengindeydi. Ufak tefekti, zayıf ve kıpır kıpırdı. Okulda çok başarılı değildi ama aptal bir kız da değildi ve çok çalışıyordu. İyi bir kızdı, tatlı bir kız ve ailesine yalan söylediği tek konu erkek arkadaşıyla.

“Malum, o bendim.” Derwent süklüm püklüm görünüyordu.

“Kötü bir etki” diye yorum yaptım.

“Her zaman.”

Bromley'deki herkes Josh Derwent'ın kim olduğunu bilirdi. Sorun çıkaran biriydi, küstah, kendini beğenmiş, küçük zıdırın biriydi. Daima dükkânların etrafında dolandır ve ona ne yapması gerektiğini söyleyenlere ağzının payını verirdi. Okula gidiyordu çünkü bunu seviyordu. Çok fazla bir çaba sarf etmeden sınıfın en iyisi veya en iyileri arasında olacak kadar zeki bir öğrenciydi. İyi bir öğrenci olmak için hiçbir zaman çaba sarf etmemişti. Çünkü iyi futbol oynuyordu; Arsenal'in genç takım denemelerine girecek kadar iyi. Bu da hoşuna gidiyordu.

“Senin de fark ettiğin gibi, bundan bir sonuç çıkmadı.”

“Polis yerine futbolcu olsaydın ne olurdu, bir düşünsene. Bu ev muhtemelen bir köşk olurdu.”

“Ve şu anda emekli olmuş olurdum.”

“Ama dizlerin bitik olurdu. Asla uzun koşular yapamazdın.”

Bir kaşını kaldırdı. “Üstesinden gelirdim.”

Josh'un Angela'yı çıkmaya nasıl ikna ettiği bir sır değildi. Erkek kardeşi Shane'in en iyi arkadaşıydı ve Angela ona yıllardır tapıyordu. Yakışıklı, eğlenceli ve kavgada iyiydi. Onun kendisini fark etmesini isteyen tek kız o değildi ama o özel biriydi. Bu hiç aklına gelmeden yıllarca kızın büyümesini izlemişti; kız daha çocuktı, ta ki artık birden onun çocuk olmadığı gün gelip çatana kadar. Odaya üzerinde dar bir kot pantolon ve vücudunu sıkıca saran bir üst ile girince neredeyse aklını kaybedecekti. Konuşmadı. Aklı durdu. Kızın kendisi için çok küçük, çok tatlı, çok masum olduğuna kendini ikna etmek için bir yıl boyunca uğraştı. Ancak göğüslerini ellemesine, hatta heyecanlı bir şekil-

de parmaklamasına bile izin verdikleri halde, başka kaç kızla öpüşüp koklaşırsa koklaşsın onu aklından çıkaramıyordu.

“Bu çok romantik.”

“On yedi yaşında delikanlılar böyle düşünür. Eminim sen de onlardan kendi payına düşen kadarıyla karşılaşmışsındır, Kerigan.”

“Bu tip çocuklarla tanışmaya iznim yoktu.”

“Angela’nın da yoktu.”

Shane ve Josh, Vinny Naylor ve Vinny’nin kız kardeşi Claire ile takılırdı. Akıllı olanı Vinny’di, işler çok ileri gittiğinde dur derdi. Omuzlarının üzerinde taşıdığı kafası iyi çalışıyordu ve bozulan şeyleri tamir etme konusunda bir dahiydi. Claire tam bir erkek Fatma’ydı, bizlerden biriydi. Göğüsleri yoktu; tahta gibiydi, sert ve inatçıydı. O ve Vinny bir yıl arayla doğmuştu ve her şeyi birlikte yaparlardı; eğer Vinny bir çeteye katılırsa, Claire’de katılırdı. Shane, Angela’nın onunla birlikte gelmesinden pek hoşlanmıyordu ama yapacağı bir şey de yoktu. Son kararı veren Josh oldu. Shane kız kardeşinden yararlanmaması konusunda biraz ileri giderek onu uyarınca, Josh kızın kendisiyle yatmak istediğini ileri süren Shane’i patakladı.

“Ama bunu yapacağını umuyordun.”

“Onu buna ikna etmeye çalışmıyordum.” diye hızla cevap verdi Derwent. “Kahretsin, o zaman böyle düşünüyordum. Onu

ayartmak istemedim. Ona âşıktım. Beklemek istedim. O benim tek ... “ sözlerini yarıda kesti. “Kendimi aşmaya başladım.”

“İlerleme kaydediyorsun.”

O yaz, okulda olmadıkları uzun günlerde, etrafta gezinip başlarını derde sokarak eğleniyorlardı. Geceleri, Angela ve Josh bulabildikleri her anı birlikte geçiriyorlardı, birbirleri için ölüyorlardı. Paraları ve gidecek yerleri yoktu. Josh şehir merkezinde bir kafeteryada yarım günlük tabak yıkama işinde çalışıyordu. Orada çalışmaya devam etmesinin tek nedeni kafeteryanın sahibinin annesinin arkadaşı olmasıydı. Kaytarmayı göze alamazdı. Çalışmak istemesinin nedeniyse ara sıra Angela’yı dışarı çıkartmak, sinemaya götürmek veya Londra’da gezdirmek için yeterli parayı kazanmaktı. Bara gidemiyorlardı, çünkü Josh on sekizinden büyük gösteriyor olsa bile, Angela’nın kimseyi kandırma ihtimali yoktu. Josh’un evine gidemiyorlardı, çünkü annesi o yaşta ciddi bir kız arkadaş edinmesini onaylamazdı.

Eğer onların sevişmek bir yana, öpüşmeyi bile akıllarından geçirdiklerini düşünse gözünün yaşına bakmaz diri diri onun derisini yüzerdi. Üstüne bir de küçük kız kardeşi Naomi vardı, tam bir baş belasıydı. Evde olduğunda onu asla rahat bırakamaz, olmadığında da eşyalarını karıştırırdı. Onu azarladığıdaysa başı derde giriyordu. Angela’nın evine de gidemezlerdi. Çünkü Shane orada olacak ve dik dik ona bakacaktı. Üstelik Angela’nın ebeveynleri güzel kızlarının erkek arkadaşı olmak bir yana, onun Shane’le bile arkadaşlık etmesinden pek memnun değildi. Claire ve Vinny, Naylor ailesinin sekiz çocuğundan ikisiydi.

“Tahmin edebileceğin üzere Katoliklerdi. Kökenleri İrlandalıydı. Senin gibi.”

“Ben iki kardeşten biriyim” diye durumumu belirttim.

“Yani annen cinsel ilişkiden zevk almıyor veya baban iki seferden fazla yapamamış. Bay Naylor’un böyle bir sorunu yoktu.”

“Aslında Bayan Naylor’un sorunuymuş gibi geliyor. Sekiz hamileliğin altından kalkmak zor iş.”

“Bilinenden çok daha zor. Yüzlerce de düşük yaptı. Dört odalı bir evleri vardı, Tanrı bilir seks yapacak mahremiyeti nerede buluyorlardı.”

“Ya da zamanı.”

“Her neyse, evleri bir tımarhaneydi, bu yüzden oraya da gidemezdik.”

“Nereye gittiniz?”

En azından yaptığından utanacak kadar erdemliydi. “Mezarlığa.”

O yılki yaz güzeldi, dışarıda olmakta bir zorluk yoktu. Ve mezarlığın duvarından atlayıp girmek kolaydı ve ağaçlarla çalıların iç içe geçtiği gözlerden uzak köşeleri vardı. İçerde saatlerce oturup yıldızlara bakabileceğin banklar bulunuyordu. Tanım olarak sessizdi. Yerel parklar için söyleyebileceğinden çok daha fazla baş başa kalabilirlerdi. Parklar gün batımından sonra içki içip kafayı çeken yeni yetmelerle doluydu. Josh, Angela ile birlikteyken etrafta seyirci istemiyordu. İnsanların kıza sanki ince bir porselen gibi hassas davrandığını görmesi namını zedelerdi.

Olayları sürükleyen kızdı. Josh’a neler yapmak istediğini fısıldayan oydu. Kot pantolonunun üzerinden onun aletini okşayan Angela’ydı. İçine sutyen giymiyordu, bu yüzden Josh kı-

zın gömleğinin üzerinde göğüs uçlarının izlerini görebiliyordu. Öpüştüklerinde onun dudağını ısırarak ve boynunda aşk ısırıklarının izini bırakan oydu. Bacaklarını açarak çocuğun kucağına oturan, o pantolonunun içine boşalana kadar kalçalarıyla ona yaslayan Angela'ydı.

Gözümü kırptım. “Gerçekten de bunları anlatmaya hiç çekinmiyorsun, değil mi?”

“Nasıl olduğunu anlamam gerekiyor.” Birasını aldı ama içmeden önce durdu. “O zamandan beri böyle bir şey olmadı, malum.”

“Belli.”

Mezarlığa gittiklerinde Josh alışkanlıktan yanında bir kilim ve bir şişe şarap götürdü. Angela'nın fazla içmemesi konusunda dikkatliydi çünkü kız buna pek alışık değildi ve onu sersemletebilirdi. Kız eve döndüğünde ebeveynleriyle yüzleşmek zorundaydı. Eve döndüğünde kör kütük sarhoş olmasa bile saatler boyunca dışarıda olmasından dolayı ailesi oldukça temkinli yaklaşacaktı. Evden ayrılırken her zaman giydiği hırkasıyla görünüşte mütevazı bir kıyafeti olurdu, saçları hep küçük kızlara has atkuyruğuydu. Hırka çocuğu heyecanlandırmak için açık saçık her ne giydiyse onu örterdi. Yol üstünde bir yerde hırkayı, saç bağını ve onun engelleyen her ne varsa çıkarıp üzerinden atardı. Bazen kızın tarzı onu korkutuyordu. Endişelendiriyordu. İşlerin gidişatını yavaşlatmak isteyen Josh'tu. Ancak Angela'nın başka fikirleri vardı.

“Okul yeniden açılmadan kızlığını bozdurmak istiyordu. Bu konuda takıntısı vardı. Benimle çıkmasının sebeplerinden biri de herkes tarafından bolca kırıştıran biri olarak bilinmemdi.” Koca bir yudum bira çekti. “Aslında bu büyük bir yalandı. Hiç yapmamıştım. Aldırmadığım ortadaydı, çünkü namım için faydalıydı. Ve kızlar da aldırmıyordu çünkü benimle kırıştırmak bir konum meselesiydi; kimse onlarla yatmadığımı itiraf etmek istemiyordu.”

“Sen neden yapmadın?”

“Bilmem.” Şişenin etiketini soymaya başladı. “Yapmamış olduğumu itiraf edemiyordum. Bunu kaybettiğimde, yaptığım diğer kızların benim pisliğin teki olduğumu herkese söylemelerini göze alamıyordum. Basit olarak, korkuyordum. Vinny değişik kızlarla birkaç sefer yapmıştı. Shane’nin Mags isminde bir kız arkadaşı vardı ve kızda her numara, hatta Kama Sutra’nın bir kopyası bile vardı ve içindekileri Shane’in üzerinde deniyordu.” Birden sırtıttı. “Zavallı çocuk. Kız onun hiçbir detayı atlmasına izin vermiyordu. Onun ‘Bazen sadece bir elimde gazozla, rahat bir şekilde uzanmak istiyorum’ dediğini hâlâ hatırlıyorum.”

Onunla birlikte güldüm. “Hâlâ Shane’le irtibatın var mı?”

“Hayır.” Cevap hızlı gelmiş, ruh hali aniden değişmişti.

“Hikâyeye dön” dedim.

Josh Angela’ya kendisinin de bakir olduğunu söylemeyecekti. Yaşları büyüyene kadar bunu itiraf edecek dünya kadar zaman vardı. Kendi bakirliğini kız on sekiz yaşına girdiğinde ona sunmaya çoktan karar vermişti. Eğer elektrik teknisyenliği eğitimi alsaydı, çıraklık yapmak zorunda kalacaktı ama o zaman iyi para kazanıyor olacaktı. Bina işlerinde her zaman çıkan kıvılcımlar için elektrikçi talebi vardı. Amcası bir elektrikçiydi; ona bundan bahsetmişti. Okuldaki rehberlik öğretmeni buna iti-

raz etti. Çünkü onun üniversiteye gitmesini istiyordu ama Josh kadına bu konudaki fikrini değıştirdiğini söyledi.

“Doğın güneşimin Angela olduğunu düşünüyordum. Onun için her şeyi yapardım.” Sersemlemiş gibi konuşuyordu. “Ne daha önce ne de daha sonra başka hiç kimse için böyle hissetmedim.”

“İlk aşk her zaman özeldir.”

“Aynı zamanda son defaydı” dedi soğuk bir ifadeyle.

“Çok gençtin.”

“Ne istediğimi biliyordum. Oydu.”

İlk ciddi erkek arkadaşım Gerard’ı ve onunla evlenmediğim için ne kadar mutlu olduğumu düşünerek başımı salladım. Birlikte olduğumuzda her defasında bağırarak inlerdi.

Her seferde.

Bir süre sonra bu tür şeylerden alınan zevk kaybolup gidiyordu.

“Her neyse...” dedi Derwent. “Diyeceğim o ki, birbirimiz hakkında ciddiydik. Ve onu inciteceğime kendimi öldürmeyi yeğledim.”

“Peki, ne oldu?”

“Bir biraya daha ihtiyacım olacak.” Kalkıp kaçarcasına odadan çıktı. Benimle paylaşmaya kendini hazır hissetmesi bu kadar zor olan şeyin ne olduğunu merak ettim. Geri kalan her şeyi kılını bile kıpırdatmadan anlatmıştı. İki şişeyle geri döndü ve birini bana verdi.

“Bira istemediğini söylediğini biliyorum –”

“Ama şimdi istiyorum.”

Kendininkini açtı, ardından anahtarlığındaki şişe açacağını

kullanmam için anahtarlarını bana uzattı. Anahtarlık bir çift kelepçe şeklindeydi.

“Güzel” diye gözlemimi belirttim.

“Bir hediye idi.”

“Seni iyi tanıyan birinden mi?”

“Bir süre önce çıktığım birinden. Polislerle kırıştırmayı seviyordu.”

“Kelepçelerini onun üzerinde kullanmak zorunda kaldın mı? Üniformalarını giydin mi?”

Yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi, anladım ki yapmıştı. Kıymetli sehпасına damlatmamak için dikkatimi biray ışıleden bardağı boşaltmaya verdim. Cevabını bilmek istemediğın soruları asla sorma.

“Bunu yapman hoşuma gidiyor, biliyorsun” dedi Derwent.

“Bir kenara yazdım.”

“Nerede olduğunu söylemek için Rob’u aramak ister misin?”

“Hayır. O benim bakıcım değil.” Onun binlerce mil uzakta olduğunu Derwent’a söylemeye gerek yok, diye düşündüm. “Nerede kalmıştık?”

“Genç. Mutlu. Âşık.” İçini çekti. “Sonra her şey boka sardı.”

“Derwent bana Angela Poole’un kısa hayatının sonunu anlatırken oturup dinledim. Bu defa çenemi kapalı tuttum ve kendi yöntemiyle anlatmasına izin verdim. İlk birkaç dakikanın ardından, sanırım orada olduğumu bile unuttu.

1992

Banyodaki ayna buğulanmıştı, duşta geçirdiği yirmi üç dakikanın; Josh bunu kontrol etmişti, ardından böyle olması şaşırtıcı değildi. Banyo çok sıcak ve nemliydi, bütün sıcak suyu kullanmıştı. Bir havluyla aynayı sildi ve becerebildiği tek şey lekelemek oldu. Hâlâ kendini tıraş olmayı göze alabilecek kadar net göremiyordu.

“Şansıma edeyim.” Bir günlük uzamış ayva tüylerini hissederek bir elini çenesinde gezdirdi. Tıraş olma zorunluluğu o kadar da kötü değildi, gerçekten değildi. Bunun bir parçası da Angela’ya saygısını göstermekti. Her ikisinin de can attığı sarmaş dolaş uzun uzun öpüşmelerde, biraz uzamış küçük bir kıl bile kızın cildini tahriş ederek kızarmasına neden oluyordu. Bu da kızın arkadaşlarının şüphelenmesine ve Josh’un kendini suçlu hissetmesine yol açıyordu.

Bu yüzden. Sakal tıraşı.

Bir havlu alıp aşağı kayıp düşmesin diye olabildiğince sıkı bir şekilde beline sardı. Ardından uzanıp dirseğinin üzerine dayanarak banyo penceresini sonun kadar açtı. Uzakta bir çim makinesi vızıldanıyordu. Birkaç çocuk evlerinin arka bahçesindeki trambolinin üzerinde oynuyor, avazları çıktığı kadar bağırarak pop şarkıları söylüyordu. Yaz onu mutlu ediyordu.

Angela onu mutlu ediyordu.

Ayna kuruyor ve yeniden kendi yansımasını görebiliyordu. Göğsünün ve omuzlarının geliştiği onun kuruntusu muydu merak ederek dikkatle gövdesinin üst kısmını süzdü. Kasları üze-

rinde yeterince çalışmıştı. Kollarını havada bükerek, şişen pazılarına baktı. Fena değildi.

Yüzünü kesmeden çabucak tıraş oldu. Komiklik olsun diye aynada yüzünü şekilden şekle soktu. Tanrım, çok sıkıcıydı. Bunun ömür boyu olması, tabi sakal bırakmadığı müddetçe ama Angela sakaldan hoşlanmazdı. Bu yüzden sakal yasaktı. Bir avuç Cool Water marka tıraş losyonu sürerek işini bitirdi, kızın en sevdiği losyondur. Cildini ateş gibi yakınca küfür etti, gözleri aniden yaşardı. Gerçi bu acı iyiydi. Temiz bir tişört giymek, sırt çantasının yan cebinde duran kondomları kontrol etmek gibi bu da hazırlıkların bir parçasıydı.

Kondomlar. Eğer kız orada olduklarını bilse, geçmiş haftalarda çoktan o işi yaparlardı. Bunların çantada olduğunu neden söylemediğini bilmiyordu. Yapmak istedi; Tanrım, beyninin ortasına yerleşmiş, başka bütün düşünceleri bastıran beklentiyle, bunu yapmayı çok istedi. Her yönüyle etrafıca düşünmek zorundaydı. Ama iş o noktaya gelince, bunu ona bir türlü söyleyemiyordu. Şu anda, banyoda, niye yapmadığını anlayamadı. Kız da en az onun kadar istiyordu. Bundan memnun olurdu.

Ama bu gece o geceydi. Sonunda. Beklentiyle ürperdi ve yeniden kendisine baktı, sonrasında farklı mı görünecekti yoksa sadece öyle mi hissedecekti, bunu merak ediyordu.

Hoş göründüğüne karar verdi. Teni bronzlaşmıştı. Saçları ön taraftan kaşlarına kadar iniyordu. Ensesinden yukarı doğru kafasının yarısına kadar makineyle alınmıştı. Okulda Bayan Beale ona böyle bir saç tıraşıyla muhalebi çocuğu gibi göründüğünü söylemişti. Buna karşılık tek kelime etmemiş ve kadının yüzü kızarıp yanından uzaklaşana kadar öylece bakmıştı. Okulda kadının ondan hoşlandığı yönünde yaygın bir kanaat vardı. Coğrafya dersi için onun sınıfı gelmeden önce kadın bluzunun fazladan bir düğmesini açıyordu. Buna aldırımıyordu. Kadınların ondan hoşlanmasına asla aldırılmazdı. Bir tepki verecekler mi diye laf atmayı seviyordu; nefeslerini tutmaları, yüzlerine kan

hücum etmesi, göz bebeklerinin büyümesi. Ve bunu yapmak onun için çok kolaydı.

Sert adam görüntüsüne, gel de gününü göstereyim bakışına bürünerek başını geriye eğdi. Yakıştığına karar verdi. Bütün bunlar düşünüldüğünde, kızlar arasında sevilmesi şaşılacak bir şey değildi. Ancak yaşı küçüktü. Göğsünde lafi edilecek bir tek tüy yoktu. Parmağını göbek deliğiyle havlu arasında gezdirdi. Angela'nın küçük, mükemmel parmaklarıyla o kılları okşadığını hayal ediyordu. Birden sertleşen aletine o gün daha sonra yapacaklarını düşünerek hâkim oldu. Geçen hafta Angela'nın eli onun aletinde öğrettiği şekilde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken, kızın ona söylediklerini düşünüyordu.

“Ağzıma almak istiyorum.”

Bunu yapmasına izin vermemişti. Sonrasında kızın kendinden iğreneceğini düşünmüştü. Ve o yaşta bir kızın böyle şeyler yapmasını istemiyordu. Oral seks yapmak için on beş yaş çok küçüktü. Ama bunu düşünmek ... Kızın dilinin aletinin üzerinde dolaştığını, o içeri doğru iterken kızın güzel ağzını sonuna kadar açtığını, elini onun başına koyup yukarı aşağı hareket ettirdiğini...

Çok ateşli. Saatini kontrol ederek sızlandı. Hazırlanıp çıkmadan önce mastürbasyon yapmak için daha zamanının olduğunu düşündü. Üzerindeki baskının bir kısmını azaltmak iyi fikirdi.

Ve bitirmesi çok sürmedi.

Bir omzunda asılı sırt çantasıyla yürürken kendini üç metre boyunda hissetti. İçki satma ruhsatı olan bir arkadaşından şarap almıştı, çantası ağırdı. Kız çoktan evinden çıkmış, bahçe kapısının yanındaki tuğladan sütunun üzerinde oturuyordu. Babası mahremiyet için evin ön tarafına yüksek büyük bir duvar örmüştü ve bunun biraz azaltılması gerekiyordu. İlk başta

tek görebildiği kızın temiz beyaz Converse giymiş ayaklarıydı. Bunları giymesinden hoşlanıyordu; çimlerin üzerinde yorucu bir yürüyüş ve aşılacak duvarlar varken aptal yüksek topuklar üzerinde kırıntmasına gerek yoktu. Cesur bir kız diye düşündü. İspiyoncu değildi. Kendisi gibi biriydi.

Kız daha farkına varmadan ona yaklaştı. “Pekâlâ, bebeğim.”

“Josh!” Sütunun üzerinden aşağı kaymaya yeltendi ama Josh yetişip onu durdurdu, kızın bacaklarının arasından uzanıp uzun, açgözlü bir öpücük verdi. Kız bacaklarını onun beline doladı. Kot kumaşından mini eteği beline doğru sıyrılırken hafifçe gülüyordu.”

“Bu riskli.”

“O içeride mi?”

“Evet. Gitmeye hazırlanıyor.”

‘O’ kızın babasıydı. Otobüs kullanıyordu ve o hafta gece vardiyasındaydı. Adam Angela’ya tapıyordu. Eğer birlikte ne yaptıklarından haberi olsa, paslı bir makasla Josh’u iğdiş eder ve bunu yaparken keyfini çıkartırdı. Ardından da kızıyla asla konuşmazdı.

O kusursuz anda Josh buna aldırmadı. Kız kollarının arasında o kadar sıcak, o kadar gerçektir ki. Onu tekrar öptü, kızın dili onu tahrik ediyordu. Kızın ona söylediklerini, dilini onun belinin altında gezdirişini nasıl hayal ettiğini hatırladı. Sertleşen aletini kız da hissetmişti, bu onu yeniden güldürdü. Boynuna sokulsun diye Josh başını çevirdi; bunda kızın hoşlandığı bir şey vardı, özellikle de yeni tıraş olduğu zamanlarda, ve gözlerini yandaki evin üst katının ön tarafındaki yatak odasına, pencerede dikilmiş onları seyreden kişiye döndürdü. Şişko Stu. Angela gibi on beş yaşındaydı ama tek ortak yanları buydu. Çocuk kısa boylu, Prenses Diana gibi kâkülü vardı. Dişleri, ebeveynleri yaptırmaya kalksa bir ortodontiste beş yıldızlı bir otelde tatil yaptırmaya yetecek para ödemelerini gerektirecek kadar berbat-
tı. Hafta sonları siyah giyer ve yüksek sesle The Smiths dinlerdi.

Bu bile Josh'un onun bir gey olduğuna inanması için yeterliydi. Josh, kunduz gibi görünüyor, diye düşündü. Ona böyle diyordu; kunduz çocuk. Yahut Şişko Stu. Veya çük kafalı. Ya da eşcinsellerin kralı. Ve daha akla gelen her şey.

Josh Angela'nın kalçasını avuçlayıp sıkarken Şişko Stu'nun ters bakışlarına karşılık vermeyi sürdürdü. Parmaklarını kızın kalçasının arasına kaydırды. Kızın arkasında, diğer elini kaldırıp orta parmağıyla işaret yaptı. Git kendini becer, porsuk çocuk. O mesafeden bile Stu ters yüzüne dönüp gözden kaybolmadan önce çocuğun yüzünün kızardığını görebiliyordu. Bu arada, annesinin yatak odasında dikilmiş ne yapıyordu? Muhtemelen onun elbiselerini deniyordu. Çocuk Josh zihninde onu görünmeyen alt kısmına jartiyer ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş haliyle canlandırdı. Angela sırtıttığını görüp nedenini sormasını diye yüzünü onun saçlarına gömdü. Şişko Stu hakkında konuşmak istemiyordu.

Dikkatinin dağılması en azından aklını seksten uzaklaştırmıştı. Bu sayede sertliği, caddede yürüyebilecek kadar yatışmıştı.

"Hazır mısın?"

Kız evet anlamında başını salladı.

"Buna emin misin?"

Anladığını belirten başka bir kafa sallaması.

"Gidelim."

Mezarlığa vardıklarında saat dokuzdu ve güneş daha biraz önce batmıştı. Gökyüzünde pembe ve mor renkli çizgi çizgi bulutlar vardı. Ertesi gün hava güzel olacaktı. Ağustos tuhaf bir aydı; sıcaktı ama geceler uzuyordu ve şurada burada ağaçların yaprakları sararıyordu. Artık yazın bitmesine fazla bir zaman

kalmamıştı. Gerçi Josh bunu düşünmek istemiyordu. A seviyesinde notları, üniversiteye gitmek yerine çıraklık eğitimini, ev ödevlerini, arkadaşlarının üzerinde yarattığı stresi ve Angela'yı görememeyi düşünmek istemiyordu. Yakında mezarlığa gitmeyi bırakmak zorunda kalacaklardı ve Josh gidebilecekleri başka bir yer düşünemiyordu. Bu sıkıntıyı içinde tutarak, Josh Angela'nın duvarı tırmanmasına yardım etti. Duvarın üzerinden atlamaya çalışırken eteği kalkıyordu. Josh Kendini çekip üzerinden atladi ve pat diye kızın hemen yanına, çimlerin üzerine indi.

"Her zamanki yer mi?"

"Başka neresi olabilir ki?"

Her zamanki yer; mezarlığın evlerden uzak kalan, çoğunlukla eski mezar taşlarının bulunduğu yanıydı. Taşlar yosunlu ve kırıktı. Yıllar boyu yağmurunun aşındırmasıyla üzerlerindeki yazılar silikleşmişti. Uzun zaman önce kederli aileler hayatta en çok sevdikleri kişilerin mezarlarının etrafına ağaç dikmişlerdi. Geçen zaman içinde bu ağaçlar karmakarışık ve düzensiz bir şekilde büyümüş, yaban gülleri ve çiçeklerle bezenmiş bol dökümlü sarmaşıklar dallarına dolanmıştı. Mantıklı davranarak, belediye düzeltme girişiminde bulunmamıştı. Sağlık ve güvenlik meraklıları buraya girişin sizi tehlikeye sokacağına dair uyarı levhaları asmış, birisi de en büyük ağacın altına bir bank bağışlamıştı. Ağacın önündeki zemini düz bir açıklık kilim sermek için gayet uygundu. Orada kendilerini mezarlıktaymış gibi hissetmiyorlardı.

İşin en zor kısmı çöken alaca karanlıkta mezarlığı geçmekti. Josh'un gözleri kedi gibiydi ve buna aldırmıyordu ama Angela sık sık takılıp düşecek gibi oluyordu. Hiç kimse onları görmesin diye hızlı davranmak zorundaydılar. Meraklı bir mezarlık bekçisine, komşuya ve hatta polise orada ne yaptıklarını açıklamaya hiç hevesli değildiler. Bu sefer, pek zorlukla karşılaşmadan başarmışlardı, yine de göğsünün içinde kalbi davul gibi küt küt atıyordu.

Zihninin bir kenarı bunun büyük bir heyecan olacağını söylüyordu. Göğsü hızla inip kalkan Angela'ya baktı ve ona sırtıttı.

“İşte geldik.”

“Evet.”

“İçki ister misin?”

“Evet.” Sırt çantasını omzundan indirip açarken ve kilimi çıkarıp sererken kız gülümsedi.

Yaptıkları kendi suçuydu.

Mutluydu.

Sonra, çok sonra, hava kararak cam gibi parlak bir maviye dönüştü. Angela'nın külotu yan taraflarında yerde duruyordu. Üstü yukarı sıyrılmış, eteği beline çekilmişti. Kız ona gülümsemiş, gözleri şehvet ve alkolden pusluydu ve bacaklarını ayırmıştı.

“Yap.”

“Ange.” Çocuk zorlukla nefes alıyordu.

“Devam et.” Kız dirseklerine dayanarak doğrulup elini Josh'un göğsüne koydu, ardından yüzünü okşamak için yukarı doğru kaydıldı. “Seni içimde istiyorum.”

Hiç bu kadar hızlı davrandığı olmamıştı. Uzanıp elini çantaya daldırdı ve kondomları bulmak için karıştırdı. Orada olduklarını biliyordu ama şu an ortadan kaybolmuşlardı. Onları kolay bulabilmek için kutusundan çıkartmıştı. Ancak eline gelen hiçbir şey kondom folyosuna benzemiyordu ve nerede olduklarını görmek için çok karanlıktı.

“Sorun ne?”

“Kondomları bulamıyorum.”

“Sorun değil.” Sesi yumuşaktı ve yalvarırcasına konuşuyordu. Josh'a sarıldı. “Umurumda değil. Seni hissetmek istiyorum, bir parça lastiği değil.”

Kendini ayakları yerden kesilmiş gibi hissetti ama az da olsa akklı hâlâ yerindeydi, bir şey onu ateşi çıkmış gibi titremesine neden olan arzusun girdabına kapılıp gitmekten alıkoyuyordu “Hamile kalabilirsin.”

“Sorun değil. Bunu konuşmak için doğru bir an değil.” Kız onun elini aldı ve bacaklarının arasına koydu. “Seni ne kadar istediğimi hisset. Şimdi, Josh.”

Kızın neyden bahsettiğini bildiğini varsaydı, her şey yolundaydı. Kız gibi o da bakırdı. Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan endişe etmesine gerek yoktu. Eğer kızın içine bir süre daha girmezse...

O bunları düşünürken kız oğlanın elini bacaklarının arasından uzaklaştırdı ve kalçalarını kaldırarak ona kendini sundu. Oğlan kızın üzerine eğilirken, içine girerken, doğru yeri bilmekten çok şans eseri bulurken, tüm mantığını yitirdi. Bunu yapmak tahmin ettiğinden çok daha zordu. İçine girene kadar bastırdı. Kız zevk değil kesinlikle acı duyduğunu belli eden boğuk bir ses çıkarınca durdu ama Angela tırnaklarını onun kalçalarına geçirdi.

“Devam et. Yap.”

Böylece bastırmaya devam etti ve birden hepsi kızın içindeydi. Kızın içinde onu sıcak, ıslak ve sıkıca sardığını hissetti ve onu becerdi. Nefesi boğuklaşıyordu, kız tırnaklarını sırtına geçirip onu kendine çekti. Onu daha derine girmeye zorlarken yüzünü canı çok yanıyormuşçasına yana çevirmişti. Bu sırada oğlan onu var gücüyle beceriyordu. Kendini kaptırmıştı. Engel olamıyordu. Neredeyse boşalacaktı ve ardından boşalmaya başladı. O ana kadar hiç çıkartmadığı şekilde inledi. Boğulma sesi gibiydi. Ardından yanağını sert zemine çarparak kızın bir yanına yıkıldı.

Oğlan yeniden konuşacak gücü kendinde bulana kadar duyduğu hazzın etkisi sürdü. Adından içine korku düştü.

“Ah, Tanrım. Angela, iyi misin? Canını yaktım mı?”

“Sorun yok.” Kız ona bakmıyordu. Gözlerini üzerlerindeki ağaca dikmişti. Yüzünde garip küçük bir gülümseme vardı.

“Emin misin? Ange, eğer seni incittiysem...”

“Aptal olma.” Kız bir kolunu onun boynuna koydu ve birkaç kez omzuna vurdu. “Her şey yolunda.”

Kontrolün elinde olmasına alıştı ama birden kız ondan yaşça büyükmüş gibi hissetti. Onlarca yaş büyük. Yüzlerce.

“Değil miydi –“ İyi, diyecekti ama kız onun sözünü bir öpücükle kesti.

“Harikaydı.” Yine o gülümseme. Ardından “Hiç kâğıt mendil getirdin mi?”

Getirmemişti. Aklına gelmemişti. Bütün pisliğin kondomda olacağını, onu düzgünce bağlayıp atacağını düşünmüştü. Sonunda kıza çoraplarını verdi. O da olabilecek en iyi şekilde kendini temizledi. Kız işini bitirip yeniden külotunu giyene kadar oğlan sanki çantasında önemli bir şey arıyormuş gibi yaparak ona arkasını döndü.

Angela ayağa kalktı. Oğlan yine aralarında bir şeylerin değiştiği hissine kapıldı. Kıza sahip olmuştu ancak artık kontrolü elinde bulunduran kızdı. Bunu anlayamıyordu. “‘Artık’ gitme zamanı.”

“Tabi. Elbette. Seni eve bırakayım.”

“Teşekkürler.”

Duvarдан atlayarak içeri girdikleri yere gittiler. Genellikle duvardan atlayıp gerçek dünyaya dönmeden önce durup sarı-larak öpüşürlerdi. Bu defa, Angela öpücük vermek bir yana, onun kendisine yardım etmesini bile beklemeden tuğla duvarın üzerinden atladı. Oğlan onu sessizlik içinde takip etti. Spor ayakkabıları çıplak ayaklarına bol geliyordu. Sorun nedir diye sorma noktasının eşiğindeydi ama sormadı, cevabı duymaktan korkuyordu. O bu işi iyi becerememişti. Şarabın getirdiği sersemlik geçmişti. Kendini ayık ve yorgun hissediyordu. Şehrin

diğer ucunda bir kaldırımda taptığı ama artık tanıyamadığı kızın yanında yürümek yerine gerçekten evine dönüp uyumayı istiyordu.

Josh doğrudan eve gidiyor olsa, sapacağı noktaya geldiklerinde Angela durdu.

“Sen de gidebilirsin. Yol boyunca benimle yürümene gerek yok.”

“Yine de geleceğim.”

“Haydi. On dakikalık mesafe.”

“Kesinlikle.”

“Ama gidip gelmek senin için yirmi dakika.” Kız caddeye bakarak gözlerini ondan kaçırıyordu. O andan sonra kızın ona bakmamış olduğunu fark etti.

“Gitmemi mi istiyorsun?”

“Benim için sorun değil.” Kız bunu öyle bir söylemişti ki, sanki sorduğu soru çok mantıksız, çok rezildi ve cevap vermenin tek yolu alay etmektir.

“Ange...”

“Ne?” O anda alaycı yarım bir gülümsemeyle çocuğa baktı. “Ne var, Josh?”

“Her şey yolunda mı?”

“Sana söyledim, iyiyim.”

“Sanki bozulmuş gibi konuşuyorsun.”

Yeniden gözlerini kaçırdı ve iç geçirdi. “Değilim.”

“İstedığinin bu olduğunu sanmıştım.”

“Buydu.” Elini çocuğun üzerinde gezdirdi. Ona yaslanmıştı. Başlı oğlanın çenesinin altındaydı. “Yorgunum.”

“Eğer hepsi buysa.”

“Elbette.”

“Seni yeniden ne zaman göreceğim?”

“Bilmiyorum.” Gerçekten de sesinden yorgun olduğu anlaşılıyor, diye düşündü. “Belki seni yarın görürüm. Çalışıyor musun?”

“Kahvaltı ve öğle yemeğinde.” İnşaatçıların, inşaatların iskelelerini kuranların, taksicilerin yarattığı sabah telaşesini atlamak için beş buçukta kalkması gerekiyordu. Kısa bir zaman aralığında bir sürü yiyecek siparişi veriyorlardı. O anlarda dirseklerine kadar sıcak suyun içinde kirli tabakları temizlemekten ağrıyan kasları, sanki tepsiler dolusu bardak taşımışçasına yakınıyordu. “Saat ikide işim bitecek.”

“Gelip seni bulurum.”

“Kafeteryaya gelme. Gidip üstümü değiştireceğim.” Çalıştığı yerin kokusu konusunda hassastı. Yağ kokusu cildine ve saçlarına siniyordu. Kızın aklında bu şekilde kalmak istemiyordu.

“O halde senin evde saat üçte.”

“Evet.” Kızın yüzünü kendine çevirip öptü. Ancak bu sıradan bir öpücüktü. Diller yoktu. Kızın dudakları onun dudaklarını öperken büzüşüktü. “Bak, bırak seninle eve kadar yürüyeyim.”

Kız başını salladı. “Çoktan hoşça kal dedik.”

“Angela.”

“Yarın, Josh.” Kız onun kollarının arasından kayıp gitti ve sanki bir yeri acıyormuş gibi dikkati adımlarla caddeden aşağı yürüyerek uzaklaştı. Ama iyi olduğunu söyledi, diye düşündü. Sanki biraz önce hızla on kilometre koşmuş gibi bacakları titriyordu. Belki de sorun buydu.

Dönüp evinin yoluna koyulmadan önce kız gözden kaybolana kadar bekledi. Bunu asla unutmayacaktı. Kızın ondan yürüyerek uzaklaşmasını seyrederken içinde hissettiği asıl şeyin suçluluğunu asla atlatamayacaktı.

Rahatlama.

Bölüm 14

Derwent'ın söyleyeceği söz kalmadığında saat sabahın biriydi. Angela'nın hikâyesinde ümitlerin bittiği zamanla aynı saatti. Sesi konuşmaktan kısılmış, gözleri bitkinlikten kızarmıştı. Bunun duygusallık olduğunu söylemeye dilim varmıyordu. Arada bir yerde biradan viskiye geçmiş, bana da bir duble koymuştu. Viski genelde içtiğim bir içki değildi. Her yudumda ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayılan sıcaklığı hissederek ağır ağır içtim. O ise bir seferde kafaya dikerek içmişti, üzerinde gözle görülen bir etkisi yoktu. Kaldırma kapasitesi, diye tahmin ettim ve kaygılanılacak şeyler listeme ekledim. Alkol bağımlısı bir Derwent kolay baş edilir bir iş ortağı olmazdı.

Sessizliğe gömüldükten sonra gözlerini boşluğa, yirmi yıl önceki bir sürü hatıraya dikti. Bense esnememek için çenemi sıkıyordum. Boşuna bir çabaydı. Ağzım sanki kurulu bir yay gibi kocaman açıldı. Karaladığım notları almakta kullanmadığım boştaki elimle ağzımı kapadım.

“Hiç sıkılmadığın halinden belli.” Alaycılıkta üstüne yoktu. Bildiğim ve sevdiğim Derwent geri dönmüştü.

“Üzgünüm. Geç oldu.”

“Ben burada oturmuş içimi döküyorum ve sen karşımda esniyorsun.” Onaylamayan bir tavırla başını salladı. “Senin daha iyi biri olduğunu sanırdım, Kerrigan.”

“Ondan sonra ne oldu?”

“Boğularak öldürüldü.”

“Bunu biliyorum. Sana ne oldu, demek istiyorum.”

Omuzlarını silktilti. “Eve gittim. Uyudum. Ertesi gün işe gittim. Ondan hiçbir ses seda ve bu konuda hiç düşünmedim. Bu daha gençlerin cep telefonlarının olmadığı zamanlardaydı, anlarsın. O kadar eskiye dayanıyor. Saat üç civarında onu evimde görmeyi umuyordum ama hiç görünmedi. Bunun yerine iki şişko polis geldi.”

“Ve seni sorguya mı çektiler?”

“Beni tutukladılar. Beni ilçe emniyetine götürdüler ve sorguladılar. Kök söktürdüler.” Dalgın bir halde içkisinden bir yudum aldı. “Tabi, o sırada kırımı kurtarmak için yalan söylüyordum. Bana onun öldüğünü söylediklerinde bunun bir numara olduğunu sandım. Ne işler karıştırdığımızı öğrenmek için babasının bulduğu yol olarak düşündüm. Polislerden birisi adamın uzun süreden beri tanıdığı arkadaşydı. Bu yüzden ona gerçekten inanmadım. Üstelik ne yaptığımızı anlatmak konusunda korkudan taş kesilmiştim. Kız daha on beş yaşındaydı, bu nedenle yasalara göre tecavüz sayılıyordu. Bana anlattıklarının gerçek olduğunu anlamam zaman aldı.”

“Seni nasıl ikna ettiler?”

Kocaman bir yudum aldı ve yutarken ürperdi. “Bana olay mahallinin resimlerini gösterdiler.”

“Cesedini mi?”

Evet anlamında başını salladı, gözlerini indirmiş bardağına bakıyordu, yüzünde hüznü vardı.

“Gerçekten onu senin öldürdüğünü mü düşündüler?”

“Kesinlikle. Bunda hiçbir soru işareti yoktu. Hayatımın en uzun yirmi dört saatiydi.”

“Ama suçlama yöneltmedi.”

“Hayır.”

“Neden olmadı?”

“Bir tanıgım vardı. Birisi beni eve dönüşümde yolda yürürken gördü. Yine hatırlatayım, o zamanlar güvenlik kameraları

yoktu, bu yüzden hikâyemi destekleyecek bir tanığım olduğum için inanılmaz şanslıyım.”

“Seni kim gördüyse kimliğinden kesin olarak emin olmalıydı.”

“Öyleydi. İnan bana, aksini söylemek isterdi ama dürüst bir adamdı.”

“Kimdi?”

“Angela’nın babası.”

“Vay.”

“Zavallı herif. Şehir merkezinden geçerek eve gidiyordum. Tipik bir genç delikanlı gibi kendimi ölümsüz zannediyordum. Yolda yürürken tam onun otobüsünün önüne çıktım. Aceleyle frenlere asılmak zorunda kaldı. Yolculardan biri düşüp kafasını yarı. Adam doğru dürüst tutunamayacak kadar sarhoştur ama sorumluluk hâlâ Charlie Poole’daydı. Ondan istendiği gibi, olayın olduğu zamanı not etti ve o sırada adamdan şu kadar mesafedeydim” – ellerini yarım metre kadar açtı – “ve ona el salladım, şanslı serserinin tekiydim, kimliğim hakkında hiç şüphe yoktu. Olay gece yarısına iki dakika kala oldu ve bu kızın öldüğü anla aynı zamandı.”

“Sakın patoloğun ölüm zamanını tam olarak verdiğini söyleme.”

“Bunu söylemek için patoloğa ihtiyaçları yoktu.” Derwent acıyla gülümsedi. “Bir tanıkları vardı.”

“Kim?”

“Stuart Sinclair. Şişko Stu. Bir gürültü onu gece 11.56’da uyandırmıştı, bunu hatırlıyordu çünkü saatli radyosu hemen yanındaydı. Dışarı baktı ama hiçbir şey görmedi. Birkaç dakika sonra yeniden kalktı ve kötü bir şey olmadığından emin olmak için tekrar dışarı bakınca yandaki evin bahçe kapısından bir adamın yürüyerek çıktığını gördü. Bu gece yarısını bir gece olmuştu.”

“Her hangi bir tanımlama verdi mi?”

“Evet. Beni. Tişörtümün renginden.”

“Ama bu sen olamazdın.

“Benim söylediğim de buydu. Ve bir süre sonra bunu kabul etmek zorunda kaldılar.”

“Stu ifadesini değiştirmede mi?”

Yavaşça başını salladı.

“Ama bunun saçma olduğunu itiraf etmesi gerekirdi.”

“Bu konuda hoşgörüsüzdü.”

“Seni çok sevdiği söylenemezdi” diye fikrimi belirttim.

“Hayır. Angela’ya karşı beslediği duygular vardı. Oysa kızın ona dönüp bakması bile hayaldi. Ve benden nefret ediyordu çünkü ben onun için bir serseri idim.”

“Zavallı Stu.”

“Hıyarın tekiydi” dedi Derwent öfkeyle. “Zavallı Stu beni bir cinayete bulaştırmaya çalıştı.”

“Bundan onun bir şüpheli olmadığı sonucunu çıkarıyorum.”

“Hayır. Elleri kızın boynundaki izleri bırakmak için çok küçüktü. Benim ellerim yapabiliirdi, zaten boyum bir seksene yaklaşıyordu. O gerçekten de tam bir çocuktü. Ergenliğe girmeyi bekliyordu.” Güldü. “Hatta sanırım Smiths’in kurucusu Morrissey gibi bir vejetaryendi. Okul korosunda şarkı söylüyordu. Kesinlikle onda bir katil tipi yoktu.

“Tamam. Ama soruşturmada suyu bulandırıyordu.”

“Zaten olduğu haliyle sular bulanıktı. Beni serbest bıraktıktan sonra fazla bir ilerleme sağlayamadılar. Bu konuyu inceledim. Beş yıl öncesinde ve sonrasında koca Londra’da boğarak öldürme yoluyla bir sürü cinayet işlenmişti ama hiç birisinde o belirgin detaylar yoktu.”

“Gözler.”

“Özellikle de onlar.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Nerede kalmıştık?”

“Senin bir altın çocuktan nasıl baş şüpheli haline gelip serbest bırakılmanda.”

“Tabi sadece polis tarafından ama halkın gözünde değil. Tutuklandığımı ve o civarda görüldüğümü herkes biliyordu. Polisin işleri eline yüzünü bulaştırdığını düşündüler. Evimiz tahrip edildi. Beni çok fazla savunduğundan dolayı bir kızlar çetesi kız kardeşimi eve dönerken yolda dövdü. Sebep sadece buydu. O günlerde seks konusunu itiraf ettim, çünkü Angela’da sperm bulmuş ve benimkilerle karşılaştırabileceklerini söylemişlerdi. Aslında bu muhtemelen haftalar alırdı ama o sırada benden istedikleri her konuda işbirliği yapıyordum. Tamamen işim bitmiş haldeydim. Böylece herkes ne yaptığımızı da öğrendi. Yaptığımdan ötürü ebeveynlerim benden iğreniyordu ve kız kardeşim için korkuyorlardı. Yaptıklarından ötürü onları gerçekten suçlayamam.”

“Seni kapının önüne koydular.”

Başını sallayarak onayladı. “Kısa bir süre Vinny’nin ailesi onlarla kalmama izin verdi ama aslında benim için yerleri yoktu ve ben de başlarına bela olmak istemiyordum. On sekiz yaşından küçüktüm, bu nedenle gözetim altına alındım ve bir bakım evine yollandım.”

“Hoş bir yer olarak bilinmez.”

“İdare ederdi.” Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bana orada olmanın ne gibi bir şey olduğunu anlatmayacağını biliyordum. Aynı zamanda bunun kötü olduğu anlamına geldiğinin de farkındaydım. “Angale’nın başına gelenlerden ötürü üzgündüm. Vinny ve Claire benimle hâlâ konuşuyorlardı ama Shane beni görmeye bile dayanamıyordu. Ona olanlardan ötürü üzgün olduğumu söylemeye çalıştığımda kustu; kelimenin tam anlamıyla midesinde ne varsa çıkardı, tam önümde. Okulu bıraktım. Sonra birisi bana orduya katılmak için yeterince büyüdüğümü söyledi. Hiç düşünmedim. Hemen yaptım. Benim çıkış yolumdu. Onlara söylemek için telefon ettiğimde babam telefonu yüzüme kapat-

tı. O zamandan beri onlarla konuşmuyorum.” Bardağındakini bitirip el alışkanlığıyla yeniden doldurdu. Ordu beni alıp yıllarca besledi, bana yuva oldu, giydirdi ve maaşımı ödedi. Benim ailemdi. Hatta ailemden daha iyiydi.”

“Ama yine de ayrıldın.”

“Hayatımda asıl yapmak istediğimin ne olduğunun farkına vardım. Ayrıldım, A seviyesinde notlar almak için çalıştım, sınavlara girdim, polis teşkilatına girdim ve gerisi bildiğin gibi. Otuz altı yaşında, parlak kariyerli bir polis. Her yanıyla bir seks sembolü ve en sevilen kim yarışmalarının galibi.”

“Af edersin, şu an kimden bahsediyoruz?”

Sırttı. “Dikkat et, Kerrigan.”

“Sende onun bir resmi var mı?”

“Evet, var.”

“Görebilir miyim?”

Evet demeye gönülsüz olduğunu söyleyebilirdim ama benim yerimde kendisi olsa onun da aynı şeyi yapacağını biliyordu.

“Burada bekle.”

Yandaki odaya gidip gözden kayboldu. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Onu görebileceği bir yerde bulundurmuyordu ama bu umursamadığından değildi. Angela’yı düşünmeden geçirdiği bir gün bile olmadığından şüphem yoktu.

Geri döndüğünde bana çerçeveli bir fotoğraf uzatıp başıma dikildi. Resimdekileri gösteriyordu. “Ange. Ben. Vinny. Claire. Ve buda Shane. Resmi çeken onun kız arkadaşıydı.”

Ahım şahım bir resim değildi; odaklığı biraz kayıktı ve renkler bulanıktı. Bir arka bahçede mangal partisindeydiler, arka planda sıradan bir çit vardı. İnanılmaz derecede genç olan Derwent plastik bir bahçe sandalyesinde oturmuş arkasına yaslanıyordu. Bacaklarını yere uzatmıştı. Masum ve kendini beğenmiş görünüyordu. Şu anki haliyle karşılaştırmaya çalışarak uzun bir süre ona baktım. Kucağında küçük ve sevimli bir kız

oturuyordu. Kızın başını ona yaslamış, kollarını onun boynuna dolamıştı. Aklımda beliren kelime sahip çıkmaydı. Belki de güvensizlikti. Kendisinden iki yaş büyüktü ve abisinin arkadaşıydı. Buna karşın bütün kızlar Josh'u istemiş ama o elde etmişti. Kızın kendi şansına inanamadığına bahse girerdim. Derwent'la bağlantı kurulduğunda, bu garip bir fikirdi. Abisi kızıdan daha esmerdi. İri yapılı ve güçlü kuvvetliydi. Sanki kendi resmini çektirmek için teşvik ediyor gibi gözlerini fotoğraf makinesine dikmişti. Claire onun yanında başka bir sandalyede oturuyordu. Bir bacağına yukarı çekmişti. Kutu meşrubat içtiği için yüzünü zorlukla görebiliyordum. Kolları uzun bedeni çok zayıftı. Kısa koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı. Bir kolunda, bir dizi deri bileklik ve üstünde Nirvana Nevermind tişörtü vardı.

Vinny arkada ayakta duruyordu. Kollarını geniş bir şekilde açmıştı. Sanki tezahürat yapıyor gibi ağzı açıktı. O, Shane ve Derwent birbirinin aynı tip kat kat tişörtler, bol kesim kot pantolonlar ve Vans marka ayakkabılar giyiyordu. Vinny'nin saç kesimi Derwent'la aynıydı."

"Modanın pek de iyi olmadığı bir dönemdi, değil mi?"

"Bunu rahatça söyleyebilirsin. Yeterince baktın mı?"

Resmi ellerimden alırken evet anlamında başımı salladım. "Elindeki tek resim bu mu?"

"Başka birini görmene gerek var mı?" Ters ters bana bakıp başını salladı. Derwent hakkında bilinmesi gereken şeylerden biri de şansınızı zorlamayı ne zaman bırakmanız gerektiği. Bazen bu işi doğru yapıyordum. Odadan çıktı. Ardından çekmece yeniden açılıp kapandı. Her şey yerli yerindeydi. Dr. Chen'in raporundaki kelimeler Godley'nin sesiyle aklımda tekrarlandı. Detaylar konusunda takıntılı ve mükemmeliyetçi...

Derwent'ın aklımdan geçenleri anlaması ihtimaline karşı bu düşüncüyü zihnimin gerisine attım. O gitmişken kalkıp paltomu giydim. Kolayca tahmin edileceği gibi aşağı indim.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Geç oldu.”

“Ve?”

“Ve yarın erkenden işte olmam gerekiyor.”

“Bana borcun var. Konuşma zamanı, Kerrigan.” Kollarını bağladı. “Bir anlaşma yaptık.”

“Ve anlaşmada kendi payıma düşeni yerine getireceğim.” Çantamı omzuma attım. “Bak, cinayetlere ilişkin dosya yanımda değil. Ayrıca ben kendim bile hâlâ neyin ne olduğunu anlayabilmiş değilim. Ne bulduklarını öğrenmek için yarın Bradbury’nin çavuşuyla buluşuyorum. Ondan sonra buraya gelip sana resmin tamamını verebilirim.”

Gözlerini bana dikti, samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Söz mü?”

“Söz. Ve bu defa adam kaçırma saçmalıklarına gerek yok.”

“Bana inanıyor musun?”

“İnanmasam kendi isteğimle gelmeye razı olur muydum?”

Aslında bu konuda ona bir cevap vermediğimi fark edemeyecek kadar aptalca davrandı. Sanki ona bir şeyi kanıtlamışım gibi onaylayarak başını salladı.

“Eve nasıl gideceksin?”

“Uzak değil” dedim.

“Nerede oturuyorsun?”

“Dalston” diye itiraf ettim.

“Ciddi misin? Nasıl olur da bunu bilmem?”

“Kendime sakladım.”

“Başka sakladığın ne var?”

Senin sakladığın kadar yok, diye düşündüm. Bana hem her şeyi anlatmıştı, hem de hiçbir şey anlatmamıştı.

Benim önümden merdivenlerden inip askıdaki paltosunu aldı. Merdivenlerin sonuna iki basamak kala durdum.

“Ne yapıyorsun?”

“Eve nasıl gideceksin?”

“Taksiye bineceğim.”

“Taksi bulayım. Buraya yakın bir durak var, değil mi? Taksi-deyken gördüm.” Paltosunu omzuna attı. “Pekâlâ. Oraya kadar seninle yürüyeceğim.”

“Buna kesinlikle gerek yok.”

“Kahretsin, Kerrigan. Anlattıklarımın hiç birisini dinlemedin mi?”

“Beni korumana ihtiyacım yok.”

“Evet, var.” Bana doğru geldi, küçük koridorun daha da küçüldüğünü hissettim. “Sadece polis olduğun için yenilmez olduğunu falan mı sanıyorsun? Birisi sana saldırsa ne yaparsın? Onu tepeleyecek misin?”

“Dövüş eğitimi aldım.”

“Bu akşam pek işine yaramadı ama, değil mi?” Bir adım daha attı ve merdivenlerden yukarı kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. “Bu yüzden kadınların özgürlük hareketine karşıyım. Siz eşit değilsiniz. Bağımsız değilsiniz. Dışarı çıktığınızda, saf ve basit birer av oluyorsunuz.”

“Fazla abartıyorsun.”

“Saçmalama.” Paltosunun altındaki iri cüssesiyle, kapıyla aramda duruyordu. Yüzü yumuşadı. “Bak, Kerrigan, bunu yapmak zorundayım.”

“Ben Angela değilim.”

“Bunu biliyorum.”

“Onun başına gelenler senin hatan değildi.”

“Aynı fikirde değilim.”

“Birisi onu öldürdü ama sen değil. Birisi onun hayatına son vermeyi seçti, olan buydu.” Yirmi yıllık bir şartlanmaya karşı münakaşa ediyordum. Hiçbir sonuç alamadığımı yüzünden söyleyebilirdim. İç geçirdim. “Tamam. Beni yürüyerek taksi durağına bırakabilirsin.”

“Sonunda.” Kapıya yöneldi, yeniden mutlu görünüyordu. “Seni takip etmek zorunda kalacağımı düşündüm.”

“Sanki bunu yapmak doğru bir işmiş gibi konuştun.” Yüzündeki bakışı gördüm. “Lütfen bana etraftaki kadınları takip etmediğini söyle.”

“Yalnız olduklarında ve gece geç bir saatse. Sadece güvende olduklarından emin olmak için.”

“Yüce İsa.” Onun peşinden dışarı çıktım. “Gerçekten samimi söylüyorum.”

Arkamdan kapıyı kilitledi. Hiç yüzü kızarmamıştı.

“Ne olmuş yani? Çoğu zaman orada olduğumu bile bilmiyorlar.”

Bölüm 15

Eve dönüş yolu kısıydı ama sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Şoför Derwent'ın ismini sormasına, ehliyetini kontrol etmesine ve göstere göstere plakasını almasına alınganlık göstermişti. Derwent adama lastiklerine bakım yaptırması hususunda nutuk atıp, egzoz muayenesinin güncelliği konusunda sorguya çekerken arka koltukta oturmuş burnumdan solu-yordum. Şoför arabaya döndüğünde ruh hali benimle aynıydı. Derwent'ın dikilip bizi izlediği yerden hızla uzaklaşırken radyoyu açtı. Eve giderken yol boyunca Hint müziği dinlemekten kafam şişti. Huysuzluğuna ve çaldığı müziğe rağmen normalin üstünde bir bahşış verdim. Karşılığında aldığım ödül ise, iki kızı bulunduğu, ne kadar iyi ve güvenilir bir şoför olduğu hakkında yarı anlaşılır bir İngilizceyle yaptığı işkence çektiren uzun konuşmaydı.

Sonunda taksi uzaklaştı, gittikçe azalan motor sesinin ardından caddeye yine sessizlik hâkim oldu. Etrafta hiç kimse yoktu. Daireme doğru yorgun argın merdivenleri çıkarken binada çıt çıkmıyordu. Eve girdiğimde üstüme çöken günün gerginliği beni yorgunluktan dermansız bıraktı. Her şeyden çok uyumayı istiyordum. Ancak Derwent'ın olanlara dair kendi hesabına anlattıkları zihnimde hâlâ tazeyken, Angela Poole'un dosyasına bakmak zorundaydım. Bütün enerjim tükenmiş gibi hissediyordum. Bugün benden, normalde verebileceğimden çok daha fazlasını alıp götürmüştü. Boş mideye alkol başımı ağrıtmış, midemi ekşitmişti. Bir şeyler yemeye ve kafeine ihtiyacım vardı. Dosyayı okumaya sadece bir saat ayıracaktım daha fazla de-

ğil. Dört saat uyku; bu tam bir döngüydü. İşe gidip, Godley ve Burt'le yüz yüze gelmek. Yeterince cesaretimi toplayabilirsem ve bunu onunla konuştuğumu açık etmeden yapmayı başarabilirsem, belki de Derwent'ı savunmak. Akşamki maceralarım hiç değilse bir şeyi doğrulamıştı: Benim hep şüphelendiğim kadar çıldırmıştı. Yine de o bir katil değil, diye düşündüm.

Muhtemelen.

Merdivenler nefesimi kesmişti ama kapının önünde merdiven sahanlığında, olduğum yerde çakılıp kalmamın nedeni nefesimin kesilmesinden değildi. Koca bir demet kırmızı gül kapıda duruyordu. Gül demeti ben gelene kadar canlı kalsın diye, sarıldığı şeffaf kâğıdın içine az bir miktar su konulmuştu.

İlk tepkimin korku olması her yönden üzücüydü. İkinci tepkim öfkeydi. Bu yine olamaz. Kapıdaki çiçekler birden aklıma Chris Swain'i getirdi. Tam da beni korkutacağını bildiği türden bir romantik jestti.

Çantamda taşıdığım plastik mavi eldivenleri çıkarıp sanki içinde yetişkin bir kaplan varmış gibi çiçeklere olabildiğince temkinli yaklaştım. Şeffaf kâğıda bantla tutturulmuş küçük bir zarf vardı. Olay yeri inceleme ekibi bantlara bayılırdı. Kanıtın izini sürmek ve parmak izi çıkartmak, elinizde eğer bir şüpheli varsa ikisini birbirine bağlamak için iyi bir yoldu. Zarf demetin içine sokulmamıştı, dokunmamaya çalışarak kartın ucunu çıkarttım. Tükenmez kalemle aceleyle yazılmış bir nottu. Tahminen telefonla demeti hazırlayan çiçekçiye yazdırılmıştı. Çünkü yazıyı tanıyamadım.

“Seni özleyeceğim. Ben yokken iyi ol. Sevgiler, Rob.”

İçimin rahatlamasıyla birlikte sinirlendim. ‘İyi ol’ hiç alışılmadık bir şekilde büyüklük taslayıcıydı. Üstelik eve çiçek göndermek kurallara aykırıydı, özellikle de isimle gönderildiğinde. Gülleri aldım ve en yakın olanı kokladım. Güzel koku yaymaları için değil, güzel görünmeleri için yetiştirilmişlerdi ama yine de az da olsa hoştu. Kızgınlığımı silinip gitti. Beni özlemişti.

Ben de onu özlemiştim. Dönüp boş bir eve gelmenin zor olduğunu biliyor olmalıydı. Onları içeri alırken gülümsüyordum. Şeffaf kâğıdı yırtıp çıkarttım ve ardından bir vazoya koydum. Samana benzer bir iple bağlıydı. Bir çiçek demetini düzenlemek için saatler harcayacak bir tip olmadığımından fazla uğraşmamı gerektirmeyecek bir demet yaptırması iyiydi. Ama zaten bunu biliyordu.

Bir tost yapıp çay demledim. Ardından yatma zamanımı hatırlatması için cep telefonumun alarmini üç otuza ayarladım. Çoktan pijamalarımı giymiştim. Dosya elimde kanepeye oturdum ve içindekileri önümdeki sehpa yaydım. Başlıkları kontrol etmek için haberleri açtım: Baş haber hâlâ bizdik. Anna Melville'in Prenses Anne'e bir demet çiçek verirken çekilmiş bazı resimlerini bulmuşlardı. Kurbanın daha genç halinin yürürken ve gülümserken çekilmiş resimlerini görmek garipti; garip ve tedirgin ediciydi. Godley yaptığı basın toplantısında bir sinema yıldızı kadar mükemmel görünüyordu. Elbette Centilmen Katil adı da her yerde geçiyordu. Haberi verdikten sonra, haber sunucusu gazetelerin sabah baskılarına başladı: Önemine göre bir ön sayfadan diğerine geçiyordu. Adamımızın tanıtımını yapmak onu cesaretlendirir miydi yoksa vaz mı geçirirdi, bunu bilmiyorduk. Ancak zaten bu konuda yapacak bir şeyimiz yoktu.

Anna Melville'in ölümünden sonraki ikinci haber Liverpool'da Babalar Meselesi'nin gösterisiydi. Bir polis memuru başından darbe almış ve beyin sarsıntısı geçirmişti. Philip Pace özür dilemeden ve bunun memurun kendi hatası olduğunu belirten temiz bir beyanat vermeyi başarmıştı. Bunu daha fazla dinlemek yerine televizyonu kapattım ve dikkatimi dosyaya çevirdim.

Karşıma ilk çıkan polis raporuydu, soruşturmayı yürüten memur, kısaca SYM tarafından yazılan soruşturma özeti idi. Adı Komiser Lionel Orpen'di. Sayfaları bir tarafa koydum, tanık ifadelerine bakıp ayırıyordum. Stuart Sinclair, Şişko Stu'nun ger-

çek adı olacaktı. Şöyle bir baktığım kadarıyla ifadesi Derwent'ın hikâyesiyle uyuşuyordu ve zamanlamalar Derwent'ı kurtarmıştı. Charles Poole'un ifadesi, Derwent'ın tanığı olarak tamamlanıyordu. Bana anlattığı hikâyeyi bulduğum yer Josh Derwent'ın kendi ifadesindeydi, ancak resmi bir dildeydi. "Kurbanı en son gece 11.59'da AUDERLY Yolunda gördüm. KIMLETT Yolu yönüne gidiyordu." Onu sonsuza dek gözden kaybediyordu. Bromley'nin Orpheus ve Eurydice'ı . Söke söke gerçeğı ortaya çıkartmak için saatler süren sorgulamalardan, bütün imalardan ve ileri sürülen iddialardan, tekrarlanan sorulardan sonra üzerinde anlaşılan ifade buydu. Hikâye duygu ve yorum katılmadan anlatılmıştı. Hikâyeyi önce Derwent'tan öğrendiğime memnundum. İfadenin her satırında bitip tükenmişliği okuyabiliyordum. Kendisi için kullandığı kelime yıkılmışlıktı. İster ırk, ister cinsel eğilim, isterse cinsiyet bakımında olsun, farklılığa tamamen hoşgörüsüz olan Derwent, orduda kendini yeniden inşa etmişti. Onun hıyarın teki olduğuna neden şaşıırıyordum ki?

Tanık ifadelerinin kalanını bir kenara koyup asıl aradığımı buldum: suç mahallinin adli tıp raporu ve geçen zaman içerisinde iyi korunmuş orijinal resimlerin, son günlerde basılmış bir yığın renkli fotokopisi. Yolun karşısından resmi çekilmiş bir ev: küçük, 1930'lardan kalma, yarı müstakil, çocukların çizdiği resimlerdeki gibi dört köşe. Çitteki bahçe kapısının yarattığı boşluktan görülebilen evin kapısının üzerinde iki pencere ve giriş katında bir cumba vardı. Çit, Derwent'ın tarif ettiği gibi üç metre boyundaydı. Çok sık ve ön duvarı aşmış. İlerlendiğinde yol ön kapıya çıkıyordu. Fotoğrafçı evin etrafında çalışmıştı. Yeterince uzun olduğundan, daha çok işine yaradığı için çimenliğin içinden geçen yolu izlemiş ve Angela'nın yerlerde sürüklenecek ölümüne gittiğı mücadeleyi göstermişti. Ön bahçenin sağında, bahçeyle yandaki Sinclair'lerin evini ayıran çitin önünde küçük bir kayın ağacı vardı. Tam altındaki narin sapsarı üzerinde minik beyaz çiçeklerle beneklenmiş yeşillikte, sürüklenme izleri görü-

lüyordu. Çiçeklerin ortasında, ağacın altında Angela Poole yatıyordu. Üzerinde kot kumaşından bir mini etek ve beyaz dekolte bir iç gömleği vardı. Saçları çimlere karışmıştı. Sarı saçlarının bukleleri flaşın ışığında parlamıştı. Uçuk pembe hırkası berbat olmuş halde yakınında duruyordu. Bacakları ayrılmıştı ama kasten bu şekilde görünmesi için ayarlanmıştı ziyade, düşerken bu hale gelmiş gibiydi. Asıl kasıtlı olan gözlerinin çıkarılmasıydı. Avuçlarının içindekinden çok yüzünün yanından akan jölemsi sıvıya bakarak gözü oyulmuş, diye düşündüm. Bıçak kullanılmamıştı. Katil bunu elleriyle yapmıştı.

Fotoğrafçının çektiği Angela'nın yüz resimlerinden bir kaç gereğinden fazla yakın çekimdi. Kıza karşı duyduğum herhangi bir kişisel ilgi yoktu. Bir tane resmini görmüştüm. Bir de Derwent'ın kendince renklendirerek anlattığı kızın ne kadar mükemmel olduğuna dair hikâyeyi dinlemiştim. Bunlardan hiç biri içimde ona karşı bir acıma hissi uyandırmamıştı. Ancak boğazının etrafındaki çürüklerde kelimelerle anlatılamayacak derecede korkunç bir şey vardı. Bu nefes almak için mücadele ederken patlayan damarlarının cildinde sebep olduğu kırmızı beneklerdi. Ağzı açıktı, dişleri beyazdı. Dudakları morarmıştı. Ancak gençlerin sonu gelmeyen saatler boyunca öpüşmeleri aklıma geldi. On beş yaşındayken Krystel diskoda Brian O'Neil'den ayrıldığımı, sonrasında eve girerken dudaklarımın nasıl karıncalandığını, gülümsememe engel olamadığımı hatırladım. Gözleri olmadan, göz çukurları tuhaf, büzülmüş ve sönmüş görünüyordu. Kirpiklerinde hâlâ pıhtılaşmış maskara kalıntıları vardı. Keşke Kirsty, Maxine ve Anna'nın suç mahallinde çekilmiş resimler de yanımda olsaydı diye düşündüm. Böylece onlarla karşılaştırabilirdim ama bakacağım şeyleri yine de biliyordum. Farklılıklar vardı; katil işini evde görüyordu, açık havada değil. Öldürdükten sonra da devam etmişti. Mumlarla, ölen çiçeklerle ve cesedin altına serdiği beyaz çarşafla onu kendisine özel hale getirmişti. Ancak Derwent haklıydı. Başladı-

ğı yer burasıydı. Başlangıç buydu. Angela Poole'un cinayetine başka bir gözle yeniden bakılması gerekiyordu.

Sonraki resimler beni yerimden sıçrattı: on yedi yaşındaki Derwent gençliğin verdiği fit hatlar ve kusursuz bir ciltle bana bakıyordu. Saçları komikti, perde gibi alnının iki yanından aşağı sarkıyordu. Ayrıca bana bir çeteye üye olduğunu göstermek için kaşının ucunu tıraş ettiğinden bahsetmemiştii.

“Klasik disko çocuğı” diye yüksek sesle söyleyerek güldüm. Bunu yapmaya cesaretim olsa, onu tekrar gördüğümde burnundan getirirdim.

İlk resimde, bir silaha bakar gibi gözlerini fotoğraf makinesine dikmişti. Bakışları öfkeli ve dikkatliydi. Köşeye kısıtırılmış vahşi bir hayvan gibi bakıyordu. Gözlerinin etrafı sanki ağlamış gibi şişmişti. Bir sonraki resimde fotoğrafçı yanağındaki yara izine odaklanmak için yaklaşmıştı. Yüzünün yaralanmasıyla ilgili söylediklerini hatırladım. Bir başka resimde bir kulağının altındaki sarı iz belli olan boynu görölüyordu: eski bir aşk ısırığı, iyileşmeye yüz tutmuştu. Bir sonraki resim sırtıydı. Bronz teninde tırmalamaya benzeyen bir sürü uzun ve derin çizik vardı. Resmi çekenlerin bununla nereye varmak istedikleri belliydi. Bazen bunların sevişme izleri mi yoksa kurbanın açtığı yaraları mı olduğunu söylemek zordu. Derwent'ın anlattığı hikâyede her bir yara için masum bir açıklama vardı. Sanki bu yaraları göz önünde bulundurarak hikâyeyi uydurmuştu.

Ya da hikâye doğruydu. Bu da başka bir muhtemel açıklamaydı.

Bir sonraki resim A4 ebadında Angela'nın hayattayken makyajsız ve okul formasıyla çekilmiş resmiydi. Sütten çıkmış ak kaşık gibi poz vermişti. Masum. El değmemiş bir bakire. Ancak sonradan ortaya çıktığı üzere isteksizce bakire. Cinsel ilişkinin karşılıklı rızayla olduğunu varsayıyordum, zira bunun aksine bir şeye henüz rastlamamıştım. Çekilen resimlerin kalanını karıştırdım: Derwent'ın çantası, kullanılmamış kondomlar, masanın

üzerine serilmiş hırkanın kolundaki yırtığın yakın çekimi gibi sergilenen şeyler. Derwent'ın evinden alınan eşyaların bir listesi: Çanta ve içindekiler, kurbandan gelen notlar, kurbanın ses kaydı, resimler... İlişkilerinin bütün hikâyesi, kızın dokunduğu her şey. Tipik bir genç kız olduğunu gösteren Angela'nın tuttuğu günlüğün sayfalarının bir dizi fotokopisi. Derwent hakkında çok şey yazmıştı. Genellikle anlaşılması zor olmayan örtülü ifadeler kullanmıştı. Yapmaya hevesli oldukları şey için çok heyecanlıymış gibi anlattığını fark ettim.

Bölgenin bir haritasının olmasından çok memnun olmuştum. Yaptığı yolculuğu harita üzerinde izlemek için Derwent'ın ifadesine döndüm, Angela'nınkine de baktım. Ertesi gün vakit bulursam gidip aynı yerlerden geçecek, böylece birlikte oldukları ve ayrıldıkları yerleri görebilecektim.

En ilginç hâlâ onların ve yandaki evin kat planıydı. Stuart Sinclair'in odası krokide işaretliydi. Geri dönüp evin çitli olan tarafının resimlerine baktım ve Stuart Sinclair'in ne görmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Oraya gidip çiti 1992 yılındaki yüksekliğinde hayal etmek zorundaydım. Poolelar'ın hâlâ orada yaşayıp yaşamadığını kontrol etmeye de değerdi. Mecbur olmadıkça onları rahatsız etmek istemiyordum.

Otopsi raporunu detaylı bir şekilde gözden geçirmek için çok yorgun olmama rağmen işin özünü anlamıştım: Elle boğma. Gözler kız ölmeden önce çıkartılmıştı. Bunu okurken bir an duraksadım. Genital bölgesi tahriş olmuştu ve kızlık zarında kanama izleri vardı. Patolog kızın içinde ve iç çamaşırında bir miktar spermin var olduğunu not düşmüştü. Ancak kızın iç çamaşırı normal bir şekilde yerindeydi. Patoloğun gözlemine göre bu yaralanmalar kızın rızasıyla olan cinsel ilişkiye bağlıydı. Alışıldık olduğu üzere hepsi de kaçamak laflardı.

Gözlerim kapanıyordu. Son sayfalara en hızlı şekilde göz attım. Böylece neyi atladığımı bilecektim. Kurbanın tırnaklarının içinden alınan kalıntılara dair bir rapor. Otobüste düşen

yolcunun ifadesi. Shane Poole ve annesinin Angela'yı son gördükleri zamana ilişkin verdikleri ifadeler. Olayın ertesi günü sabah erkenden Derwent'ın elbiselerini yıkayan annesinin ifadesi. Kahvaltıdan önce çamaşır yıkama alışkanlığı olduğunu açıklamıştı. İfadenin her satırında hakaret vardı. Derwent annesinden çamaşırlarını yıkmasını istememişti. Kadın her zaman olduğu gibi yatak odasından almıştı.

Annesinin onun çamaşırlarını yıkamış olması Derwent için iyi görünmüyordu. Ancak kıyafetlerinde bulunabilecek hiç bir şey yoktu. Tanığı vardı. Sonunda Lionel Orpen yaptığı özette, Derwent'ın suçunu ispatlamak için denedikleri yolların listesini veriyor ve herhangi bir sonuca ulaşamadıklarını söylüyordu. Elbette, başka şüpheliler de aramışlardı. Cinsel suçlar işlemiş kişiler. Şartlı tahliye olmuş katiller. Yerel fahişelerin kimliğini bildiği, cinsel ilişki sırasında boğmaktan zevk alan erkekler. Aradıkları kişiyi bulmak için her yola başvurmuş ama onu bulamamışlardı. Telefonumun alarminin çalmasıyla birden kendime geldim. Çoğu sabah fırlatıp onu duvara atasım gelen havalı kısa bir melodi çalıyordu. İfadeleri karıştırdım. Tanıdığım isimleri gördükçe okumaya can atıyordum. Hâlâ ayaktaydım ve yarın büyük zorlu bir gün olacaktı. Her şeyi yeniden dosyanın içine doldurdum ve soğuk, boş yatağımın yolunu tuttum. Düşünemeyecek ve farkına varamayacak kadar yorgun olduğum için mutlu idim.

Huzurumu kaçıran akşama rağmen ya da onun sayesinde, ölü gibi uyudum.

CUMARTESİ

Bölüm 16

“Katil kurbanlarını insan olarak görmüyor. Kurbanların rolü ona kişisel önemi olan bir sahneyi yaratmasında yardımcı olmaktan öte bir şey değil. Bu bir hatıra veya gerçekleştirmek istediği bir fantezi olabilir.” Dr. Chen ayak bileklerini çapraz biçimde yerleştirmiş, ellerini kucağında kavuşturmuş bir halde Godley’nin bürosunun bir köşesinde oturuyordu. Konuşurken yumuşak bir ses tonu vardı ve üçümüz de, Godley, Burt ve ben, ona doğru eğilmiş, söylediği hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyorduk. Halimiz odada garip bir hava yarattı, diye düşündüm. Bir suçlunun zihninin arka planının ve durumunun analizini değil de sanki geleceğimiz hakkındaki kehanetleri dinliyormuşuz gibi bir ilgi gösteriyorduk. Genellikle bu tür durumlarda daha fazla sayıda katılımcı olurdu. Ancak Godley’nin Derwent açısından konuyu gizli tutma politikasının sonucu, odada sadece dördümüz vardık.

“Bu kendisinin yaşadığı bir şeye mi benziyor? Yoksa bir fotoğraf veya film gibi, gördüğü herhangi bir şey olabilir mi?” Una Burt onu Angela Poole cinayetinin şüphelisi yapmak için zamanı geri çeviremeye de hâlâ Derwent’ın bu kişilik özelliklerine uygun olduğunu ortaya koymaya çalışıyordu.

“Olabilir. Ona çok önemli bir anlam ifade eden bir şey olabilir. Bu kendisini ifade etme imkânı veren bir tecrübe. Rahatlamak veya yeniden yaratmak istiyor.” Dr. Chen her zamanki kırmızı rujunu sürmüş, beyaz gömleğinin üstüne kiraz rengi hırkasını giymişti; kusursuz görünüyordu. “Kadınlar arasında-

Bölüm 16

“Katil kurbanlarını insan olarak görmüyor. Kurbanların rolü ona kişisel önemi olan bir sahneyi yaratmasında yardımcı olmaktan öte bir şey değil. Bu bir hatıra veya gerçekleştirmek istediği bir fantezi olabilir.” Dr. Chen ayak bileklerini çapraz biçimde yerleştirmiş, ellerini kucağında kavuşturmuş bir halde Godley’nin bürosunun bir köşesinde oturuyordu. Konuşurken yumuşak bir ses tonu vardı ve üçümüz de, Godley, Burt ve ben, ona doğru eğilmiş, söylediği hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyorduk. Halimiz odada garip bir hava yarattı, diye düşündüm. Bir suçlunun zihninin arka planının ve durumunun analizini değil de sanki geleceğimiz hakkındaki kehanetleri dinliyormuşuz gibi bir ilgi gösteriyorduk. Genellikle bu tür durumlarda daha fazla sayıda katılımcı olurdu. Ancak Godley’nin Derwent açısından konuyu gizli tutma politikasının sonucu, odada sadece dördümüz vardı.

“Bu kendisinin yaşadığı bir şeye mi benziyor? Yoksa bir fotoğraf veya film gibi, gördüğü herhangi bir şey olabilir mi?” Una Burt onu Angela Poole cinayetinin şüphelisi yapmak için zamanı geri çeviremeye de hâlâ Derwent’ın bu kişilik özelliklerine uygun olduğunu ortaya koymaya çalışıyordu.

“Olabilir. Ona çok önemli bir anlam ifade eden bir şey olabilir. Bu kendisini ifade etme imkânı veren bir tecrübe. Rahatlamak veya yeniden yaratmak istiyor.” Dr. Chen her zamanki kırmızı rujunu sürmüş, beyaz gömleğinin üstüne kiraz rengi hırkasını giymişti; kusursuz görünüyordu. “Kadınlar arasında-

ki benzerliklere bakabilirsiniz ama aralarındaki tek bağlantının katilin kendisine güvenmelerini sağlamış olması da mümkün.”

“Ya bir polis memuru gibi davranıyorsa?” dedim. ‘Gibi davranmak’ kelimelerine vurgu yapmıştım.

“Bu işe yarardı. Kendisini nasıl tanıttığına da uyardı. Güvenilir ama karşısındaki kişinin davranışlarını da kontrol edebilir. İçlerinden hiç birisinin arkadaşlarına veya ailesine ondan bahsetmemiş olmasını ilginç buluyorum. Onu gizli tutmaları konusunda kadınları ikna etmeyi başarmış. Ya da başka nedenlerden ötürü ondan bahsetmek istememişler. Belki de utanıyorlardı veya müstakbel romantik arkadaşlarına bir uğursuzluk gelsin istemediler.”

“Hepsi de mutlu son için bekliyorlardı. Sadece işler bu yönde gitmedi.” Godley başını salladı.

“Bu olayların hiç birisinde cinsel saldırı yok. Bu belirleyici bir özellik mi?” diye sordu Burt.

“Öyle olsa gerek, evet. Ancak cinsel bir saldırı olmasa da cinsel bir bileşeni var. Bu tabiattaki katillerde boğmak çok tahrik edici olabilir.”

“Kız arkadaşlar veya birlikte yaşadığı kişiler bunun farkında olabilir mi?” diye sordum. “Özellikle de boğma konusunda?”

“Muhtemelen. Ancak güçlü bir olasılıkla kadınlarla yaşadığı sıradan cinsel ilişkilerde iktidarsızlık sorunu yaşıyor. Buna karşın kadınlarla sağlıklı bir cinsel hayatı da içinde barındıran orta vadeli ilişkileri yürütebildiğine de rastlayabilirsiniz. Yine de büyük olasılıkla çok az belli ettiği asıl arzularını dışa vurmak için pornografik malzemeler kullanıyor veya fahişelerle cinsel ilişkiye giriyor.”

“Yani iktidarsız veya ahlaksız ya da porno düşkününü yahut da normal olabilir.” Bizim için çerçeveyi hiç de daraltmıyordu.

Dr. Chen neyi ima ettiğimi anladı ve yüzü kızardı. “Katiller benzer özellikleri paylaşırlar ve bu kişi hakkında daha detaylı bir tahminde bulunabiliriz. Ancak onu bulduğunuzda kişilik

özelliklerinin bazılarının tamamen, diğer kısmının ise daha az uyduğunu göreceksiniz. Kişilik özelliklerinin tespiti ne kadar doğru yapılırsa yapılsın, tek başına bu özellikler katili bulmanızı sağlamaz.”

Zaten bu yüzden suçluları enselemeyi psikologlara devretmek yerine hâlâ polisler iş düşünüyor.

“Yani onları boğmaktan tahrik oluyor ama kendini kontrol edebiliyor. Onlara dokunmuyor” dedi Burt. “Bunu göze alamayacak kadar adli tiptan iyi anlıyor.”

“Cesedi istediği hale getirene kadar bekleyip, sonra kendi kendini tatmin etmesi çok daha muhtemel. İsteddiği zaman sahneye geri dönmek için resimlerini çekiyor da olabilir.”

“Ancak olay yeri inceleme ekibinin herhangi bir şey bulmasına imkân vermeyecek kadar aşırı temiz çalışıyor.” Burt buna dikkat çekti. “Bir sonraki sefer bunu aklımızda bulunduracağız.”

“Una.” Godley’nin ses tonu bunu doğrular nitelikteydi.

“Şey, başka bir tane daha olacak. Şimdi durmayacak.” Burt bir sayfa daha çevirdi. “Tabi eğer korkup kaçmazsa. Ancak bana sorarsanız bir sonrakini yapmak için hâlâ zamanı var.”

Godley onu duymazdan geldi ve Dr. Chen’e geri döndü. “Ya onları bırakma şekli? Beyaz kıyafetler, çiçekler, mumlar?”

“Kurbanların bırakılma şekli, üzerinde çok düşünülerek yapılmış ama bu onları görenleri şoka uğratmak için değil. Birçok katil kurbanlarının cinsel organlarını ve göğüslerini açıkta bırakarak onları aşağılar.”

Maxine’nin dizlerinden boynuna kadar bir çarşaf ile örtüldüğünü düşünerek “Bu tam tersi” dedim.

“Evet. Katilin fantezisi saf olmakla ilgili. Vücutlar temiz. Kan yok. Kesilen saçlar toplanıp götürülmüş.”

“Ve gözlerini oyma?” dedim. “Onları öldürmenin dışında verdiği tek zarar bu. Neden?”

“Ah, bu ilginç” dedi Dr. Chen. “Otopsiye göre gözlerini iş-

kence etmek için çıkartmamış. Muhafazakar insanlar ölen bir insanın gördüğü son görüntünün ölümünden sonra silinmeden gözlerinde kaldığına inanır. Bunu ciddiye alırlar; Karın Deşen Jack'in kurbanlarının gözlerinin resmini çekmeyi denediler. Gözleri duyunca aklıma ilk gelen şey bu oldu."

"Lütfen, Karın Deşen Jack'in bu suçlarla ilgili olduğundan bahsetme" dedi Godley. "Whitechapel'de bir kurbanıyla Londra'da cinayet işleyen seri bir katil; her hâlükârda gulyabani hikâyeleri ortalıkta dolaşmaya başlar."

Dr. Chen'in kırmızı dudakları tek çizgi oldu; kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu. Aceleyle "Ya saçları?" dedim.

"Geleneksel olarak, saçların kesilmesi bir cezalandırmadır. Muhtemelen onları kendisine göre ahlaksızca bir davranışa itiyor; belki de kurbanları onu yatıştırmanın bir yolu olarak cinsel ilişki teklif etmeyi deniyor ama bu tam tersi etki yaratıyor. Bunun üzerine onların günahlarını cezalandırmak için saçlarını kesiyor. Ya da onları öldürdükten sonra yapabilir."

"Bu onları vitrin mankeni gibi gösteriyor. İnsan olmaktan çıkarıyor." Burt tükenmez kalemını dişlerini vuruyordu. "Veya onları kadınlıklarından arındırmak için olabilir."

"Bu kurbanları daha genç gösteriyor" diye belirttim. "Hepsi de oldukça kısa boylu ve çok zayıf. Anna bir çocuk gibi görünüyordu."

Dr. Chen saatine baktı. "Kestiğim için özür dilerim ama gitmem gerekiyor."

"Elbette." Godley ayağa kalktı. "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

"Baş komiser Burt haklı. Kendini tehdit altında görmediği sürece öldürmeye devam edecek. Risk alan birisi değil. Şu anda olasılıkların fazla olması onun en büyük avantajı. Ancak bu olasılıkların sayısını azaltabilirsiniz, onu durdurabilir ve kaçıp gitmesini sağlayabilirsiniz. Eğer Londra'da cinayet işlemeyi

keserse, bir gözünüz Birleşik Krallığın başka bölgelerinde ve hatta Avrupa'nın veya ABD'nin yargısal yetki alanlarında olsa iyi olur.

"Bu olmayacak" dedi Godley. "Kaçmadan onu yakalayacağız."

Eğer dönüp Josh Derwent'a bakamazsan bunu yapamayacaksın, diye düşündüm.

Nazik bir beyefendi olarak Godley Dr. Chen'i geçirdi. Gözünü panosuna gidip Godley'nin iğnelediği ölen üç kadının resimlerine baktım.

"Yorgun görünüyorsun" dedi Burt.

"Öyleyim. Gece geç saate kadar ayaktaydım."

"Angela Poole'un dosyasını okuyarak. Dosyadan neler çıkardın?"

Omuzlarımı silkdim. "Henüz emin değilim."

"Bu soruşturmayla ilgili olduğuna inanıyor musun?"

Evet demek için ağzımı açtım, ancak fikrimi değiştirdim. "Bilmiyorum. Olmayacak bir işin peşinden koşuyor olabiliriz."

"Bunu söylemenin sebebi ne?"

"Farklara bakın. Kız dışarıda öldü. Bu kadınlar evlerinde öldürüldüler. Bizim kurbanlarımız yirmilerinin sonunda ve kız on beş yaşındaydı. Yataklarında yatarken bulundular, yerde değil. Kızın kıyafetleri beyaz değildi ve saçları kesilmedi. Birisi onu takip etti ve öldürdü; öyle fazla bir plan veya ayin gibi bir şey yoktu, ancak bu ölümlerde var. Arada ölüm olmadan yirmi yıllık bir boşluk var. Aynı katili arıyor olamayız. Bu hiç mantıklı gelmiyor." Birden kendimi bitkin hissederek gözlerimi ovuşturdum. "Derwent Angela'ya takıntılı ve elle boğma yoluyla işlenen her kadın cinayetiyle Angela cinayeti arasında benzerlikler görüyor. Arada bir bağlantı olmasını istiyor ve siz de bu fikirdesiniz ama böyle düşünmek gerçekte de öyle olmasını sağlamıyor."

“Ya gözler?”

“Ne olmuş onlara? Dr. Chen’i duydunuz. Belki de katil batıl inançları olan biri. Her neyse, Angela’nın gözleri ölmeden önce elle oyulup, bir kenara konmuş. Bizim soruşturmamızdaki üç kurbanın gözleriyse öldükten sonra bıçakla çıkartılıp ellerine yerleştirilmiş. Bu Masonik bir sembol, değil mi? Elin avuç içinde bir göz. Belki de bir mason arıyor olmamız gerekiyor.”

“Belki de öyle yapmalıyız.” Ben konuşurken Godley içeri girmişti. Kollarını bağlamış kapının pervazına dayanıyordu. “Bizim görmek istediğimiz şeyi mi gördüğümüzü düşünüyorsunuz, Maeve?”

“Öyle düşünüyorum. Ve sanırım arada bir bağlantı olduğunu düşünmesine izin vererek Derwent’a adil davranmıyorsunuz. Bu yüzden aklını kaçırarak. Muhtemelen” demeyi akıl ettim. Çünkü beni rahat bırakmasını söylediğinizden beri onu görmüyorum.

“Sen ne düşünüyorsun Una?” diye sordu Godley.

“Buna katılamam.” Gözlerini dikip bana baktı. “Bulguları onun suçlu olmadığı hakkındaki teorine uygun hale getirmeye çalışarak hata yapıyorsunuz.”

“Eğer bir bulgu olsaydı, bu doğru olabilirdi.” Öfkelenmiş göründü. Benden kıdemli bir memurla konuştuğumu kendime hatırlatıp ölçülü bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim. “Haklıysanız ve Angela Poole’unkinyle bu cinayetler arasında bir bağlantı varsa, neden bu işten Derwent’ın sorumlu olduğunu varsayıyorsunuz? Angela’nın katili asla bulunamadı.”

“Angela’nın katili muhtemelen öldü. Biz hayatını kızı düşünerek geçiren birini arıyoruz.”

“Araştırmayı çok çabuk daralttınız.”

Elini masaya vurdu. “Senin için aynısını yapmayacak birisi için bahaneler üretiyorsun.”

“Ne yapıp yapmayacağı önemli değil. Bunun kişilerle bir

ilgisi yok. Gerçek hakkında.” Benim sesim de yükselmşti. Dışarıdakiler dönüp Godley’nin bürosuna baktı.

“Bu kadar yeter.” Godley aramıza girdi. “Una, sanırım başka bir yerde olman gerekiyordu.”

“Whitechapel. Maxine’nin komşularını sorguluyorum.” Pat diye not defterini kapattı ve bana ters bir bakış attı. “Gelmek ister misin?”

Hayır.

“Hayır.” Godley ona kibar bir bakış attı. “Maeve’in yapacağı başka işler var. Yanına Belcott’u al.”

Pek istekli görünmedi ama bundan dolayı onu suçlamadım. Belcott çoğu zaman pek eğlenceli biri değildi. Una Burt’e gıcık oluyordum ancak yine de onun yerine Belcott’u tercih etmezdim. Suratını asarak hızla bürodan çıktı. Godley onun arkasından kapıyı kapattı.

“Gerçekte ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Hem de hiç. Ancak Derwent’in bu işle bir ilgisi olabileceğini sanmıyorum.”

“Bir gün onu savunduğunu göreceğimi hiç düşünmezdim.” Masasının arkasına geçip oturdu.

“Ve ben de onu böyle bir duruma düşüreğiniz günü göreceğimi asla aklıma getirmezdim. Bahsettiğimiz kişi Derwent. Onun tek özelliğı, onu saygın yapan tek şey, tamamen işine sadık biri olması. O sizin için ölür. Ve siz onu bir seri cinayete bağlamak istiyorsunuz.”

Godley çenesini sıktı. “En azından işleri kitabına göre yapmaktan bihaber birinin soruşturmayı karıştırmasını istemiyorum.”

“Sizin için işleri kitabına göre yapmanın bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.”

“Bunun anlamı ne?”

“Ne demek istediğimi biliyorsunuz.”

Ayağa kalktı, yüzü bembeyazdı. “Kendi ekibimin bir üyesinin şantajına boyun eğmem. Benim hakkımda yapacak özel bir şikâyetin varsa, bunu yapmak için resmi yollar var.”

“Şikâyetle bulunmak istemiyorum ve şantaj yapmıyorum. Ben sadece Derwent’a karşı adil davranmadığınızı hissediyorum.”

“Ben olsam inkâr edilemeyecek avantajını Derwent’ın yararına kullanıp kullanmadığım üzerinde dikkatle düşünürdüm.”

Kısmen sinirden, kısmen gerginlikten ellerimin titrediğini hissedebiliyordum. Yanlış anlarsa, şanslıysam İlçe Suç Araştırma Bölümüne giderdim. Çok yanlış anlarsa kabak lastikler için ceza kesen trafik memuru olurdu. “Bunun benimle bir ilgisi yok. Veya sizinle. Hâlâ kariyerinizi ve adınızı para için neden riske attığınızı bilmiyorum ama daha önce bunu konuştuğumuzdaki sözlerimde samimiydim; bu beni ilgilendirmez. Ve ben bildiklerimi kendi çıkarım için kullanacak insanlardan değilim. Bu yüzden lütfen, sizi rezil etmekle tehdit etmek üzere olduğumu zannetmekten vazgeçin. Ayrıca Baş komiser Burt’ün ona tahammül edemediğini biliyorsunuz. Ona acı çektirmek için her fırsatı kullandığını da biliyorsunuz. Her ikiniz de aslında onun suçlu olduğu konusunda ciddi değilsiniz, değil mi?”

“Bilmiyorum. Dosyayı okudun mu?”

“Evet.”

“Hepsini mi?”

Bunu biraz düşündüm. “Ben – evet. Detaylı olarak değil. Zamanım yoktu. Gece yarısına kadar açıp bakamadım.”

Kaşları birden kalktı. “Eve gitmen çok uzun sürmüş olmalı.”

Kahretsin. Ne zaman çıktığını bildiğini unutmuştum. “Dosyada neyi gözden kaçırdığımı düşünüyorsunuz?” diye hemen sordum.

“O zaman başka biriydi.”

“On yedi yaşındaydı. Kim olsa yirmi yılda değişir. Üstelik orduya katıldı. Vuruldu.”

“Kesinlikle benim dediğim de bu. O sıralarda günleri kolay geçmedi. Artık onu iyi tanıyorsun, Maeve. Onun dengeli biri olmadığını biliyorsun.”

“Her zaman hoş biri değil.”

“Onun daha kötü biri olduğuna inanmak istemiyorsun. Ben de istemiyorum.”

“Kanıtı gördüğümde inanırım.”

“Pekâlâ” dedi Godley. “Pekâlâ. Josh’u ve onunla çalışmayı sevdiğimi biliyorsun. Una hakkında söylediğini anlıyorum bundan hoşlanıyor. Ancak o benim gibi bir profesyonel. İkimiz de bu soruşturmada onun hakkında dikkate alınması gereken yeterince soru işareti olduğunu düşünüyoruz. Şu anda kendinde değil ve bu cinayetler onu yanlış yöne doğru itiyor.”

Bir önceki gece üzerime atlayışı aklıma geldi. “Katılıyorum.”

“Ona zarar vermek istediğimi düşünüyor gibisin ama değilim. Yapmak istediğim tek şey onu korumaya çalışmak. Bir bağlantısı olup olmadığından emin olana kadar Angela Poole dosyasının üzerinde durmak istiyorum. Eğer son üç cinayetle birlikte onun dosyasını da soruşturmaya başlarsak, herkes bunu konuşur. Sessizlik içinde halledilmesi gerekiyor.”

“Angela Poole cinayetine bakabilir miyim?”

“Derwent hakkında objektif olabilecek misin?” diye sordu Godley.

“Elbette.”

“Onu bir arkadaş olarak görüyor musun?”

“Hayır.”

“Bir düşman?”

“Hayır.”

“Kendinin tarafsız olabileceğini düşünüyor musun?”

Derwent'a karşı tarafsız olmak zordu. "O bir meslektaş. Bazı taraflarına saygı duyuyorum. Bazılarından hoşlanmıyorum. Onunla çalışmak için ondan hoşlanmama gerek yok."

"Pekala. Sessiz ol. Bana rapor ver. Mevcut cinayetlere ekibin başka üyelerini kaydıracağım ama Poole cinayetinin detaylarının aramızda kalmasını tercih ederim. Josh yine burada çalışacak ama daha önce söylediğim gibi, onun hakkında dedikodu istemiyorum."

"Peki ya Başkomiser Burt?"

"Bradbury ve Groves ile irtibatı sağlıyor. Mevcut cinayet soruşturmalarıyla meşgul. Dosyayı okuyup kendi fikrini çıkardı. Çözülmemiş bir cinayetin arşivinden değil işin bu taraftaki ucundan başlarsak adamımızı yakalayacağımızı düşünüyor."

"Derwent'la konuşayım mı?"

"Ondan uzak dur."

"Yardıma dokunabilirdi."

"Tehlikeli olabilir." Godley bana uyarıcı bir bakış attı. "Bunu aklından bile geçirme, Maeve."

"Zaten ifadesi bende var" dedim. Bu doğrudu ama pek içten söylememiştim.

"Tanıklarla konuş. Kızın öldüğü yeri gör. Sessiz ol. Bana rapor ver. Bu soruşturmayı ele aldığımızı Derwent'a söyleyebilirim ve bu konuda samimiyim." Godley iç geçirdi. "İki olay arasında bir bağlantı olmadığını ve Derwent hakkında bir endişe duymamıza gerek olmadığını düşünüyorsun. Umarım kendi yararına her iki konuda da haklı olduğunu ispatlarsın."

Bölüm 17

Günümü Angela Poole'un dosyasını detaylı bir şekilde okuyarak ve bazı evrak işlerini yaparak geçirdim. Akşam olduğunda başım ağrıyordu. İşten çıkmak için bir bahanem olduğuna sevinmiştim. Bunun yanı sıra James Peake ile tekrar görüşmek için sabırsızlanıyordum. Patronuna göre çok daha sevimli biriydi, gerçi Bradbury'den daha sevimli olmak pek de zor değildi. Ayrıca Una Burt'e sormadan Maxine Willoughby'nin soruşturmasının iç yüzünü görmek fikri de hoşuma gidiyordu. Burt'ün Derwent'a karşı kindar tutumunu artık pek fazla umursamıyordum. Derwent'ın kin tutulanların prensi olması ironikti. Kadının konumunda olsa Derwent da aynısını hatta daha beterini yapardı. Benim hâlâ kendime ait ölçütlerim vardı ve şu anda Una Burt bunları karşılamıyordu.

Peake Kensington'da bir otelin barını seçmişti. Bir çok ayna ve cam bulunan mekan alçak tasarımlı koltuklarla döşenmişti. İçerideki ışık loştu. Kalabalıktı ama gürültü memnuniyet verici derecede düşüktü. Sohbetler mırıltı seviyesindeydi. Oraya vardığımda salonun sonundaki bir masada oturuyordu, kalkıp el salladı. Takım elbisesi ve kravatını gevşetmiş haliyle tam bir mesaisini bitirmiş çavuş gibi görünüyordu. Umarım ondan daha iyi görünüyordumdur, diye içimden geçirdim. Liv'in beğendiği kömür grisi pantolon ceket bir takım ve alçak topuklu ayakkabı giyiyordum. Saçlarımı bırakmıştım ama öyle fazla dağınık değildi. İş tipi idi. Nihayetinde çapkınlığa gelmemiştim. Ancak Peake masaya varıncaya kadar gözlerini üzerimden ayırmadığında, duyduğum keyfin az da olsa yarattığı suçluluktan yüzü-

mün kızarmasına engel olamadım. Adamın yüzündeki ifade, gördüğünden hoşlandığını söylüyordu. Beni meslektaştan başka herhangi bir şekilde düşünmesinin ne kadar tuhaf olduğu aklıma gelince yüzümün rengi de yerine geldi. Ve elbette Maxine Willoughby hakkında bildiklerini öğrenmekten öte ona karşı bir ilgim yoktu. Hem de hiç yoktu. Rob'dan önceki eski halim olsaydı şehvetle içim titrerdi ama hiç istifimi bozmamıştım.

“Geldiğin için teşekkürler.” Ayağa kalkıp bana bir sandalye çekti. “Ne alırsın?”

“Tonik, lütfen.”

“Cinle mi, votkayla mı?”

“Gülümsedim. “Hâlâ çalıştığım için istemem.”

“Evet. Elbette. Belki sonra.”

Gidip bara yaslandı. Bankonun diğer tarafındaki adamdan birkaç santim uzundu ama çok daha yapılıydı. Sanki etraftaki biriyle yapacağı bilek güreşini kazanmayı bekler bir hali vardı. Tesadüfen saçları tam da benim hoşlandığım gibi hakiki kızıldı. Peake'in bardaki kadınlardan ve birkaç erkekten aldığı bakışlardan kızıl saçlarının ona yakıştığını fark edenin bir ben olmadığımı görebiliyordum.

Elinde kendisi için bir bira, benim için bir şişe tonik ve içinde buz bulunan bir bardak, yanında da fındık ve cipsle dolu bir tabakla geri döndü.

“Zihin açıcı yiyecekler. İşte burada.”

Çıtırdatarak cipsi ağzıma attım. Birden pisboğazlığım tutmuştu. “Seni burada tanıyorlar mı? Nasıl oldu da başka hiç kimse yokken sen bunları aldın?”

“Magda'ya karşı kibar davrandım.” Barda bizden tarafta çalışan kıza dönüp baktı ve sıırttı, karşılığında orantısız bir gülümseme aldı. “Krakowlu.”

“Sanırım kızın gecesini aydınlattın.” O anda barın üzerinde bir yeri parlatıp duruyordu. Aslında iki dakika boyunca ovalan-

mayı gerektirecek bir yer değildi ama bu sayede Peake'i arada herhangi bir engel olmadan görebiliyordu. Hiç şaşırtıcı değil, diye düşündüm. Adam sevimli ve yakışıklıydı. Ben de onu çeki-ci buluyordum. Erkek arkadaşımın bu üç özelliğe de haddinden fazla sahip olduğunu sıkıca kendime hatırlatıp içeceğimden bir yudum aldım.

“Patronumun canını sıkamak için ne yaptın?” Peake yavaşça bir kaşını kaldırdı. “Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Benimle karşılaştığını hatırladığını sanmıyordum. Neden, ne söyledi?”

“Senin küstah olduğunu söyledi.”

“Sadece küstah mı?”

“Küstah bir sürük.”

Anladığımı belirterek başımı salladım. “Güzel.”

“Üzgünüm.” Alman birasından içti. “Bu kadar fazlasını söylemeyi planlamamıştım.”

“Elçiye zeval olmaz. Yoksa bu kötü bir görüşme olurdu.”

“Ne diyebilirim? Sana yalan söyleyemem.”

Nazıkçe gülümseyerek başımı çevirip uzağa baktım. “Bu nedenle benim hıyarın teki patronum ve senin... Baş komiser Burt olmadan buluşup birkaç laf etmemiz gerek diye düşündüm.”

Burt için seçtiği hangi sıfatları kullanmak istemediğini merak ettim. Onun hakkındaki düşüncelerimi bilmediğinden Burt hakkında küfürlü konuşmamak Peake için akıllıca bir davranıştı. İşin komik tarafı ben de Burt için ne düşündüğümden pek emin değildim.

“Neler oluyor? Daha yeni terfi etmişken nasıl oldu da Bradbury bu soruşturmayı aldı?”

“Başka hiç kimse istemedi. Herkes bunun Bradbury'nin üstesinden gelebileceği, sonu kötü biten basit bir ilişki cinayeti olduğunu varsaydı. Dr. Hanshaw'un benzer özellikler gördüğünü söylediği otopsi sonucuna kadar diğer kadınla bir bağlantı

kurmadılar. Ve ardından Groves ve şişko arkadaşı çıkıp geldi ve işimize burnunu soktu.”

“Oldukça komik bir ikili” diye gözlemimi belirttim.

“İşi üzerlerine almak için ölüyorlar. Bunun için onları suçlamıyorum.” Uzun bir dikişle birasını bitirdi ve bardağını kaldırarak Magda’ya bir bakış attı. “Fikrini değiştirdin mi?”

İçkime hemen hemen hiç dokunmamıştım. “Ben iyiyim. Soruşturmayla ilgili sorun ne? Neden üzerlerine almak istiyorlar?”

“Bradbury hiç kimseyi dinlemek istemiyordu. Hem de, hiç kimseyi. Katilin aynı kişi olduğunu kabul etmemek konusunda kesin bir inanca sahipti.”

“Suç mahallinin resimlerini görmedi mi?”

“Evet. Belirgin bir şekilde benzerlik olduğunu kabul etmeye hazır değildi. Sanırım soruşturmanın ondan alınacağından korkuyordu.”

“İşlerinin sonunda geldiği noktadan tamamen hoşnut olmalı, artık sorumluluğu Godley devraldı.”

“Aslında, sanırım öyle. Senin patronu etkileme fırsatını yakaladığına memnun.”

“Lütfen, Tanrım, onu ekibine alacak kadar Godley’i etkilemesine izin verme.”

“Godley bunu yapmayacak kadar zekidir.”

“Ben de öyle sanırdım ama geri zekalılıklarına bakmaz.” Tamamen gereksiz yere konmuş pipeti hırsla buzların içine batırarak toniğimi karıştırdım. “İyi polis oldukları sürece, ekibe katılabilirler.”

“Rahat ol. Bu zaten Bradbury’yi dışarıda bırakır.”

“İşleri gerçekten de yüzüne gözüne mi bulaştırıyor, yoksa sadece ayak sürüyerek geciktiriyor mu?”

“Yüzüne gözüne bulaştırıyor. Kızın ve iş yerindeki başka herkesin cinsel hayatı hakkında sorular sorarak Maxine konusunda herkesin sinirlerini tepesine çıkartıyor. Ebeveynlerini de

kızdırdı; onlarla görüntülü bir görüşme yaptı, ileri sürdüğü şeyler hakkında çileden çıkıp onu patrona şikayet ettiler.”

“Ne diyordu, Tanrı aşkına?”

“Kızın fazladan para kazanmak için bir fahişe olarak çalıştığı fikrini kafasına sokmuş. Bana bu fikre nereden kapıldığını sorma, çünkü gördüğüm hiçbir kanıt yok. Önsezi anlaşılan. İçine doğmuş.”

“Her zaman güvenilir bir duygudur.”

“Sanırım ona bunu düşündüren adrestir.” Abartılı hareketlerle Magda onun önüne yeni bir bardak altlığı ve bardak koyarken sustu. Rahatsız ettiği için kadın gülümsedi, heyecandan elleri titriyor gibi görünüyordu. Kadın konuştuklarımızı duyamayacak kadar uzaklaşıncı “Sebepler daireler. Sağındaki ve üst kattakilerden biri yarım günlük fahişelik işi için kullanılıyordu. Sadece önceden ayarlanmış buluşmalar için. Öyle sokakta müşteri ayarlayıp ardından tanımadığı, rastgele kişileri evine getirmiyordu. Kendisi de orada yaşamıyordu. Bunu sorgulamak için komşularla konuşurken bulduk.”

“Verdiği hizmetin reklamını nasıl yapıyordu?”

“Eskort sitelerinden. Adres vermek için özellikle o müşteriyle buluşmak istediğine emin oluncaya kadar bekliyordu. Yanlış müşterileri seçme konusunda becerikli olduğunu söyledi.”

“Doğruyu bulduğu an gelene kadar” dedim. “Biriyle buluşma ayarlayıp atlattığı hiç olmuş mu?”

“Her zaman.” Peake sırtıttı. “Görünüşe göre bir çok adam ilk seferinde cesaretini kaybetmiş. Bir sefer buluştuklarındaysa yine buluşmak için can atmışlar. Bana böyle dedi” diye ekledi. “Yoksa kendim böyle bir şey yaşadığımdan değil.”

“Birisi müşteri gibi davranarak daireye gelip de daire numaralarını karıştırdı mı diye merak ediyorum.”

“Bizim araştırdığımız şeylerden biri de buydu ama bu konuda fazla bir ilerleme kaydedemedik. Bradbury, Maxine’in bir

fahişe olma fikrini ondan aldığına ve nerede olduğuna bakmaksızın veya kendini güvende tutmak için akıllıca davranmaksızın sokaklarda çalışmaya başladığına karar verdi.”

Suç mahallinin resimlerini düşündüm. “Aslında o türden bir kız gibi görünmüyor.”

“Ebeveynleri de bunu söyledi. Her neyse, kız ona fahişelik yolunda tavsiye vermek bir yana Maxine’i hiç görmediğini söylüyor. Maxine’in orada yaşadığı sıralarda sadece aynı saatte girip çıkan insanları görmüş. Bu arada kız bir öğrenci. Okul parasını bu yolla ödüyor. Muhtemelen sonunda bir avukat olacak ve benim kazandığımın beş katını kazanacak.”

“Müşterileri hakkında çok seçici olmasa muhtemelen şu anda da bu parayı kazanır.” Kaşlarımı çattım. “Eğer katil Maxine’in bir fahişe olduğunu düşündüyse, belki kızı hayatının günahından arındırmaya çalışıyordu. Belki de yaptığı budur.”

“Saçlarını kesmek. Onlara beyaz giydirmek. Bu mümkün.”

“Kirsty olayında fahişelikle herhangi bir bağlantı var mı?”

“Bildğim kadarıyla yok.”

“Groves ve Burns buna baktı mı?”

“Onlara sorman gerekiyor.” Peake üzgün göründü. “Bradbury bütün sorgulamalarda kendisinin bulunması konusunda ısrar etti. Anna Melville’in evine gidene kadar kendi başıma onlarla beş dakika konuşma fırsatı bile bulamadım.”

“O halde Godley’i her zaman yanımda getirmem gerekiyor. Galiba o Bradbury’nin görüştüğü en üst düzey polis memuru. Eteğinin dibinden ayrılmıyor.”

“Bradbury, Godley’nin hoşuna gideceğini bilse kendi üstüne bile işer.”

“Onunla çalışmak pek eğlenceli değil galiba?”

“Birilerinin yanlış yaptığını bilip bunu onlara söylediğinde, karşılık olarak sadece yanlış yaptıklarını söylemenden ötürü

kendi söylediklerine daha sıkı inanmalarına sebep olmanın nasıl bir şey olduğunu bilir misin?”

“Derwent”ı düşünerek “Hem de çok iyi bilirim” dedim.

“Herif hıyarın teki.” Peake bir avuç fındık alıp yemeye koyuldu. “Onunla işe gitmekten nefret ediyorum. Eğer biraz açık fikirli olsaydı ve Maxine hakkında daha az sersemlik etseydi, şu anda herkesi sil baştan sorgulamak zorunda kalmazdık. Senin başkomiser onu istediği yere yolluyor, Bradbury gerçekten de ondan korkuyor. En azından bu da bir şey.”

“O da Bradbury’dan iyi değil.”

“Bradbury’yle konuşmaya başladıktan iki saniye sonra onun kalıbının adamı olmadığını ortaya çıkardı.” Olumsuz anlamda başını salladı. “Kadınların yetenekleri hakkında Godley’nin keskin bir gözü var.”

Üstü kapalı iltifatı görmezden gelerek sakince “Şöhretini Godley onu ekibine almadan çok önce kazandı” dedim.

“Onun ekipte olmasından memnun olduğuna bahse varım. Godley’nin dış görünüşe asla aldanmadığının ispatı.” Başını öne eğdi ardından yeniden kaldırdı. Aslında hiç de öyle biri olmadığı halde tuhaf davranıyordu. “Üzgünüm. Ancak bilirsin, sen çok çekicisin. Bulunduğun yerde olma sebebinin bu olduğunu söyleyen insanlarla karşılaşmış olmalısın.”

“Ah, bunu söylediler. Ve ağızlarının payını aldılar.”

“Eminim almışlardır.” Öne eğildi. “Bu gece geldiğine memnun oldum. Seni gördüğümünden beri daha fazla tanımayı istiyordum.”

Çoğu zaman bir yolu veya ötekini seçmenin ne kadar önemli olduğunun pek farkında olmazdım. Görüntüler film şeridi gibi gözümün önünden geçti. A seçeneği: Eve gitmek, hoş bir erkek arkadaşım olduğuna sevinmek, değer verdiğim her şeyi yerle bir etme tehlikesiyle karşılaştığımda mantıklı davrandığım için şükretmek. B seçeneği: Konuşmaya devam etmek, içmeye devam etmek, orada burada biraz flört etmeye izin vermek. Sonun-

da havalı Çavuş Peake’i daha iyi tanımak. Ciddi bir ilişkim olsa bile, hâlâ hatalar yapma özgürlüğüm olduğunu ispatlamak için pişman olacağım şeyler yapmak. Eski Maeve gibi davranmak. Eskiden olduğum gibi biri olmak.

A seçeneği güveliydi. B seçeneği ise kendi tehlikeli cazibesine sahipti. Risk almayı seven tarafım bunu özlüyordu. Geri kalan yanımda ise bu olasılıktan şiddetle korkuyordu.

Çantamı aldım. “Korkarım bir sonraki sefere kadar beklemek zorunda. Gitmem gerek.”

Gerçekten de şaşırılmış göründü. “Daha yeni geldin.”

“Şimdi biriyle buluşmam lazım.”

“Bir randevu mu?”

“Hayır. İş. Bunun gibi.”

Yüzü karardı, ardından kendine geldi. Peake buna canının sıkıldığını veya hayal kırıklığına uğradığını itiraf edemeyecek kadar gururluydu. “Başka bir zaman, o halde. Daha az resmi bir yerde, belki.”

“Burası güzel.” Ayağa kalktım. “Sessiz.”

“Ve eğer eve gitmek istemiyorsan yukarıda odalar var.” Bakışları benimkileri yakaladı, ardından dudaklarına indi, sonra vücudumda gezindi. Yanaklarıma ateş bastı.

Bana düşen şunu söylemekti, Aslında bir erkek arkadaşım var, bu yüzden... Ancak bunu söylemeye dilim varmadı. Kendime bu şekilde bahane bulmaktan nefret ediyordum; ben başka bir erkeğin malıyım, bu yüzden ne kadar istesem de kalamam. Bir içki daha içmek için kalmamamın tek sebebi bu değildi, bu yüzden neden bunu belirtmeliydim ki?

Gülümsedim, yeniden sakinleştim. “Bu gayet uygun olur. Eğer Magda’nın işinin ne zaman bittiğini öğrenirsen, bir oda ayarlamayı deneyebilirsin.”

“Sanmıyorum.” dedi usulca. Umarım kıskandığımı düşünmüyordur, diye içimden geçirdim. “Bir dahaki sefer sen bir yer

seç. Bunu sana bırakacağım. Yeniden boş zamanın olduğunda haber ver, orada olacağım.”

Şu anda Rob’dan bahsetmek veya geç saatlere kadar çalıştı-ğıma dair zayıf bir bahane uydurmak çok tuhaf olurdu. Tereddüt edip cevap vermekte geciktim, kararlı olmaktan ziyade fısıltıyla hoşça kal diye kekeleyip ayrıldım. Verdiğim ilgilenmediğime dair işaretleri fark etmeyen veya edemeyen erkeklere basıp gitmelerini söylemenin neden bu kadar zor geldiğini merak ettim. Kaba davranınca sürtük diyorlardı. Nazik olunca işin sonu onlara telefon numaranı vermek veya bir daha buluşmayı kabul etmekti.

Ondan sonra hayır cevabını kabul etmeyen ve seni ona güvenmeye ikna eden biri çıkıyordu. Evine alacağını, böylece seni öldürüp keyfine göre giydirecek biri.

Birden Rob’u çok özledim. Muhtemelen işe yaramayacağını bilerek ona telefon ettim. ABD’de alabileceğinden emin olamadığım sesli mesaja düştü. Yine de ona çok meşgul olduğumu ama kendime bakabildiğimi, çiçekler için teşekkür ettiğimi söyleyen bir mesaj bıraktım. Onsuz başımın çaresine bakıyordum. Onu biraz özlüyordum.

Kısmen doğrudu.

Beni bundan çok daha fazlasını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Telefonu kapattım. Barda kendi başına kalan yakışıklı, sevimli James Peake’i bırakıp çıktığım için hiç pişmanlık duymuyordum. Uzun süre yalnız kalmayacak, diye düşündüm. Hoşlandığı herkesle yaramazlık yapmakta özgürdü.

Ama o kişi ben değildim.

Bölüm 18

Derwent kapıyı kazanmak zorunda olduğu son raunda çıkan bir boksörün olumlu ruh haliyle açtı. Ardından daha ilk vuruşta nakavt etti. “Saatten haberin var mı?”

“Çalışmak zorundaydım. Ardından biriyle buluşmam gerekti. Sonra da bunları almak için ofise dönmek zorunda kaldım.” Tek ayak üstünde duruyordum. Kollarım dosyalarla doluydu, kucağımdan düşecek gibi olan dosyaları tutmak için bir dizimle destek oluyordum. “Şunları alabilir misin? Veya içeri girmeme izin versen?”

Üstteki iki dosyayı alıp karıştırmaya başladı. Ben hâlâ kapı ağzında dikiliyordum.

“Af edersin.”

“Ne var?” Başını kaldırıp da bakmamıştı bile.

“Ben hâlâ dışarıdayım. Sokakta. Ve burası soğuk.” Ayak bileklerimi kesen soğukla ürperdim. “Beni içeri al, Tanrı aşkına.”

“Seçim dosyaları almak veya yeniden daireme girmene izin vermek arasındaydı.” Hâlâ okuyordu. “Seçimimi yaptım.”

Sinirden kudurarak dosyaların kalanını ayaklarının dibine attım. “Güzel. Keyfine bak. Bunları sabah geri istiyorum.”

Beni yakaladığında sokakta on metre ilerlemiştim. “Şaka yapıyordum. Haydi, Kerrigan. Öyle demek istemedim.”

Soğuk bir ifadeyle “Dosyalarda olmayan her şeyi sana anlatacaktım” dedim. “Ama bunu hak etmiyorsun.”

“Biliyorum. Hıyarın tekiyim. Ama yine de beni seviyorsun.”

“Kısmen haklısın.”

“Haydi.” Koluma girdi. “Bana yine kendini kaçtırttırma.”

Kendimi ondan kurtardım. “Bana dokunma. Burada olmayı istediğim için buradayım ve yine kolayca eve gitmeyi de tercih edebilirim.”

“Biliyorum. Üzgünüm.” Başını bir yana eğdi, beni değerlendirdiyordu. “Neden burada olmayı seçtin?”

“Çünkü sana adil davranılmıyor.”

“Bir mazlumu sevdiğin için şanslıyım.”

“Evet, öyle. Ve eğer Angela cinayetinin bu yıl olan diğer üç cinayetle bağlantılı olduğu konusunda haklıysan benim kariyerim için de iyi olacak.”

“Daha çok buna benziyor.” Rahatlamış göründü. “Her zamankinden daha hırslısın, Kerrigan.”

“Benim yerimde olsan sen de aynı olurdu.”

“Büyük olasılıkla.”

Rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu. Titreyerek düzelttim. “İçeri giriyor muyuz, girmiyor muyuz?”

“Elbette.” Tereddüt etti. “Sadece dalga geçtiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama diğer yandan neden sana yardım etmemi istediğini anlayamıyorum.”

“Kendimin en kötü düşmanı yine benim.”

“Kötü olmak konusunda ikisi arasında önemli bir rekabet var.”

Gözlerini bana dikti, nasıl bir tepki göstereceğine karar vermeye çalışıyordu. Ardından başını geriye atarak güldü. “Biliyorum, Kerrigan, senin bakış açını anlamaya başlıyorum.”

“Bundan sonra ölsem de gam yemem.” Ancak bunu peşinden onu daireye doğru takip ederken mırıldanarak söyledim. Beni duymadığından oldukça emindim. Derwent’a söylenebilecek sözlerin sınırına gelmişim. Bundan sonraki ukalaca her lafıma sinirlenerek karşılık verirdi.

Derwent'ın evi sıcaktı ve bir şeyin işareti olarak, emin olmadığım bir şeyin, bu defa paltomu alt katta asmasına izin verdim. Tam olarak güven değildi. Kendimi pek de evimde gibi hissetmiyordum ama onun etrafında olmaya alışmaya başlıyordum.

Dosyalar elimizde, yukarı çıkarken merdivenlerin ortasında Derwent herhangi bir uyarıda bulunmadan birden durdu. Neredeyse ona toslayacaktım. "Bu soruşturmada başka kimler var?"

"Genel olarak mı? Burt, Maitland, Colin Vale, ben... ah, Peter Belcott bugün Burt'le birlikte gitti. Ondan sonra Whitechapel ve Levisham'dan ekipler var." Derwent yerinden kıpırdayacakmış gibi görünmediğinden, taşıdığım dosyaları en yakın basamağa dayadım.

"Ve hepsi de Angela'yı biliyor mu? Ve beni?"

"Hayır!" Birden nereye varmak istediğini kavradım. "Kesinlikle bilmiyorlar. Godley ekipteki itibarını korumak için bunu gizli tutuyor."

"O zaman kim biliyor? Burt biliyor."

"Evet, ama o senden kıdemli." Bu basit bir gerçektir ama te-dirgin olduğunu gördüm; kadının ondan kıdemli olduğu gerçeğinden nefret ediyordu. Ben de ona hatırlatmaktan keyif alıyordum. "Ondan başka dosyayı gören tek kişi benim. Diğerlerinin Angela'nın adını bile duyduğunu sanmıyorum."

"Dosya?"

Geç de olsa kendi kazdığım kuyuya düştüğümü ve şu anda da kuyunun dibinde olduğumu fark ettim.

"Angela'nın dosyası sende var mı?" Gözlerini bana dikmişti.

"Gördüm."

"Okudun mu?"

Evet anlamında başımı salladım.

"Görebilir miyim?"

"Bunu yapmayı neden istiyorsun?"

“Yapma.” Beni uyarak başını salladı. “Bunu yapmayacak kadar zekisin.”

“Tamam. Pekala.” Karanlık bir gölge gibi üzerime eğilmişti. Bir adım geriledim, heyecanlanmıştım. “Godley’e sormam gerek.”

“Hayır diyecektir.”

“Sormasam da olur.”

Derwent elinin kenarıyla korkuluğa vurdu, aklından bir şeyler geçiriyordu. Taşıdığım dosyaları getirmek için yeterince casusluk yaptığımı ve artık gitmemi söyleyebilirdi. Diğer kurbanlar hakkında bir şeyler öğrenmeyi de isteyebilirdi. Ölçüp biçip doğru tercihte bulunmak için yeterince akliselime sahipti.

“Tamam. Önce ona söyle. Nasıl davranmak gerektiği konusunda seni ben bu şekilde eğittim. Kendi başına buyruk davranmak yok. Emir komuta zinciri.” Son üç kelimeyi işaret parmağını kafama hafifçe vurarak söyledi.

“Sırf kendi kararlarımı alabildiğimi ispat etmek için sana dosyayı gösterecek değilim.”

“Benim de söylediğim kesinlikle bu. Eğer aksine davransaydın hayal kırıklığına uğrardım.”

Peşinden onu oturma odasına doğru izledim. Hâlâ oldukça temkinli davranıyordum.

Derwent taşıdığı dosyaları sehpanın beş santim kenarından itibaren düz bir hat halinde dizdi. “İçecek bir şey alır mısın?”

“Gördüğüm en iyi ev sahibisin. Eğer yaparsan, çay.” Obsesif kompulsif bozukluğun bastırmaya çalışırken yüzünün aldığı şekli görmek için elimdeki dosyaları kanepenin üstüne yığdım. Hiç kaçarı yoktu.

“Şunları bana ver.” Onları alıp diğerlerinin yanına koydu. Sürüden ayrılan koyunları yeniden sürüye katan bir çoban köpeği gibi düzelterek yerleştirdi. “Ve ben çay yapmam. Daha baştan, süt bile yok. İstersen neskafe içebilirsiniz.”

“Beni şımartıyorsun. Kahve uyar.” Sıcak olan her şey, diyecektim neredeyse ama kendimi tuttum. Bu onun üzerine gitmekten hoşlanacağı her yana çekilebilir bir ifade olurdu.

Odadan çıktı. Koridorun sonunda dolap kapaklarını açıp kapattığını duydum. Sesleri takip ederek küçük ve tertipli mutfak buldum; her iki yanda beyaz eşyalar duruyordu, pencerenin altına katlanır bir masa yerleştirilmiş iki yanına birer sandalye konmuştu.

“Şık.”

“Ne? Masa mı? Ben yaptım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Tezgâhın üzerindeki gerçekte olmayan damlaları sildi. “Oturma odasında yemek yemeye dayanamıyorum.”

“Her şey uygun yerde yapılmalı ve her şey yerli yerinde olmalı.”

“Bunun nesi yanlış? Hayatın ilk kuralı ettiğin yerde yemektir.”

“Sakin bana oturma odana ettiğini söyleme.”

“Elbette hayır. Ama oturma odasını uyumak ve TV seyretmek için de kullanıyorum. Yatağa kırıntı dökmek, döşemeleri lekelemek yok.”

“Sanırım bu ne kadar dağınık olduğunla alakalı.”

“Hayır, değil. Yiyecekler mutfakta durur ve onları yemen gereken yer orasıdır.”

“Ama TV karşısında yenilen atıştırmalıklar bundan muaf tır.”

Beni tepeden tırnağa süzdü. “Evet. Şişmanlamanın sebebi de bu.”

“Af edersin?”

“Uzun boylu olmanın avantajına sahipsin ve metabolizman şimdilik iyi çalışıyor ama otuzlarının ortasına geldiğinde bunların hepsi kaybolmaya başlayacak. Kızının üstünde oturup,

cips yiyerek televizyon seyretmek obezleşmenin en çabuk yolu. Akılsız tüketim.”

Derwent’ın genellikle kışkırttığı tanıdık öfkenin ateşiyle yavaşça yandığımı hissederek kollarımı bağladım. “Obez olmaktan çok uzağım.”

“Şimdilik, belki. Ama biraz zaman geçince göreceğiz.” Kupaları aldı. “Hafiyelik etmeyi bitirdin mi?”

“Biz sadece sohbet ediyorduk.” diye belirttim.

“Her şeye burnunu sokuyordun.”

Tartışmak için ağzımı açtım, ardından yine kapattım. Temelde haklıydı. Yakalanmıştım. Onu kendi silahıyla vurup saldırıya geçtim. “Sen de öylesin.”

“Mesleki tehlike. Polisler laf olsun diye konuşmaz.” Sırıttı, ardından bir kupayı bana uzattı. “Haydi. Ben senin kölen değilim. Kendin taşı.”

Oturma odasına dönüp oturdu. “Bunun nasıl yapmak istiyorsun? Ben okurken kalmak mı istiyorsun yoksa gelip yarın mı alacaksın?”

“Ben birlikte üzerinden geçeriz diye düşünmüştüm. Bakalım ne çıkacak.” En yakında duran dosyayı açtım, Maxine’in dosyasıydı. “Biliyorsun, herkes aralarındaki benzerlikleri görmek için bu dosyalara bakıp duruyor. Bence farklılıklara da bakmamız gerekiyor.”

“Yere geçelim mi?”

“Geçelim.” Önümüzden çekmek için sehpayı taşımaya yardım ettim ve ardından dosyaları ayıran Derwent’a katıldım. Boşluk çabucak doldu: Daha önce görmediğim, üç kadının kurbanın gülerken çekilmiş tam yüz resimleri, suç mahallinin fotoğrafları, haritalar, yerleşim planları, kurbanların yaralarının şemaları, otopside yakın çekim resimler, adli tıp raporları. Tanık ifadeleri. Sorgulamalar. Telefon kayıtları. Banka beyanları. Evraklar, tonla evrak. Üç ölü kadın birçok yazı yazmıştı.

“Bunlar sadece öne çıkan başlıkları gösteriyor” dedim. “Birçoğunu işte bıraktım.”

“Bu bir başlangıç.” Derwent Anna Melville’in adli tıp raporunu inceliyor, okurken notlar alıyordu. “Bakalım ne kadar ilerleme kaydedeceğiz.”

Takip eden birkaç saat boyunca okuduk. Maxine ve Kirsty dosyalarını detaylı olarak incelemeye zaman bulamamıştım. Bu dosyalarla haşır neşir olma şansını yakaladığım için mutluydum. Derwent çalışırken kendi kendine konuşuyordu. Böyle davrandığını daha önce hiç fark etmemiştim. Bunu yapması garip bir şekilde hoşuma gitti.

Derwent gerindiğinde odanın diğer tarafında yerde oturmuş, Maxine’in evinin yerleşim planına bakıyordum. “Bu kafama takılıyor.”

“Sorun mu var?”

“Sadece kafamda her şeyi doğru bir şekilde oturtmaya çalışıyorum.”

Çok rahatsız bir biçimde oturduğumu fark ederek planı yere koydum. Boynum ağrıyordu. “Biraz ara vermek ister misin? Üzerinde konuşalım mı?”

“Evet. Ne diyorsun? Farklılıklara mı odaklandın?” Not defterinde bir sonraki sayfaya geçti. “Anlat bakalım.”

“Pekâlâ. Şey, sanırım aynı adam tarafından öldürüldüklerinin şüphe götürür yanı yok.”

“Farklılıklar, Kerrigan.”

Ağırbaşlılıkla “Oraya geliyorum” dedim. “Söyleyebileceğim kadarıyla, her biri farklı bir kişiliğe sahip. İşleri tamamen farklı ve hiç birisi diğerine yakın bir yerde oturmuyor veya çalışmıyor. Geçmişlerinde herhangi bir bağlantı yok; Kirsty İskoçya’da büyümüş, Anna Hampshire’da, Maxine Avustralya’da. Yani gerçekten de adamımızın onları nereden bulduğunu veya neden onları seçtiğini bilmiyoruz.”

“Bir şey onun dikkatini çekmiş olmalı” dedi Derwent. “Yaptıkları, söyledikleri bir şey veya görünüşleri.”

Dizlerimin üzerinde durduğum yerden kurbanların resimleri tepe taklak görünüyordu. Onlara söyle bir baktım, ardından dönüp yine baktım. “Bekle.”

“Ne?”

Üç parça kâğıt aldım ve bir çerçeve yaparak Kirsty’nin resmine eğilip saçlarını kapattım. “Bir.” Bir başka çerçeve hazırlayıp Maxine’in resmine de aynısını yaptım. “İki.”

“Nedir bu, ana okulu mu?”

“Biraz sabırlı ol.” Anna’nın saçlarını örttüm. “Şimdi benziyorlar. Bu aynı gülümseme.”

“Ona gülümsediklerini düşünüyorsun.” Derwent buna pek ikna olmamıştı.

“Bu yeterli olabilir.” Yüzüm asıldı. Aklıma bir şeyler gelir gibi oldu. Ardından henüz okumaya fırsat bulamadığım Anna Melville’in adli tıp raporunu karıştırmaya başladım. “Bingo. Anna’nın cesedinde bir saç kılı bulduk. Bu rapor suni bir saç kılı olduğunu söylüyor. Bir peruktan. Onların saçlarını kesiyor böylece kurbanlar peruk takabiliyor.”

“Ne renk?”

“Sarı.”

“Angela gibi mi?”

Gerçekten de bunu karşılaştırmak isterdim. Çabuk karar vermek zorundaydım. Derwent’a cevap vermek yerine kalkıp çantamı buldum ve Angela dosyasını çıkarttım. “Hissi davranma.”

Dizlerinin üzerinde elimde ne tuttuğumu görmeye çalışıyordu. “Nedir o?”

Diğer üç kurbanın yanına onun okul fotoğrafını koydum. “Tahmin ettiğim gibi mükemmel uyuyor.”

“Bu Angela’nın dosyası mı?”

“Evet, ama buna odaklan. Bu önemli. Onları görüyor; nere-

de olduğu önemli değil. Bir bağlantı kuruyor. Angela'yla fiziksel benzerliğin yanında hepsi de hemen hemen aynı boyda ;bir elli beş, bir altmış. Peruk onları özdeş hale getiriyor. Haklısın. Bu tamamen onunla ilgili."

"Dosyayı bana ver." Derwent gözlerini dosyaya dikmişti.

"Beni dinlemiyorsun."

"Ver."

Kollarımı bağlayarak dosyayı göğsüne sıkıştırdım. "Henüz değil. Sen ne sonuçlar çıkardın? Bir şeyler mırıldandığını duydum."

Derwent öfkeyle homurdandı. "Şu anın tadını çıkart, Kerrigan, çünkü üstünlüğün fazla sürmeyecek. İşler normale döndüğünde çok kıdemsiz bir memur olduğunu sana hatırlatacak biri olacak." Maxine'in evi ve Anna'nın yatak odasındaki suç mahallerinin resimlerini aldı. "Pekâlâ. Şunlara bir bak. Neden Anna Melville başı yatağın ucunda yatıyor?"

"Bilmiyorum. Bu sayede pencereden görülebileceğı için mi?"

Vızıldamaya benzer bir ses çıkarttı. "İyi cevap ama yanlış. Neden katil Maxine'in yatağını yerinden oynattı?"

"Oynattı mı?"

"Kesinlikle." Derwent eliyle işaret etti. "Komodin şurada duruyor. Bu da duvardaki yatak başının izi. Halıdaki şu iz yatağın ayaklarının izi. Yatağın olması gereken yer orası değil."

Kirsty'nin resimlerini kontrol ettim. "Bu yatak yerinden oynatılmamış."

"Gerek yokmuş. Bana bir iyilik yap. Angela'nın dosyasından suç mahalli resimlerine bak."

Bana söylediğı gibi yaptım. "Ve?"

"Onları başları doğuya gelecek şekilde bırakıyor. Angela'nın da aynı olduğuna bahse varım."

Haklıydı. Dudağımı ısırdım, düşünüyordum. "Yani onları

tekrar Angela'ya benzetiyor. Bu da onu öldürenin de aynı katil olduğunu akla getiriyor. Peki, yirmi yıllık boşluğun sebebi ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Ona sorman gerek." Anlamalı bir şekilde dosyaya baktı. "Biliyorsun, bunlarla suç mahallinin asıl resimlerini karşılaştırmak faydalı olurdu."

Dosyadan resimleri çekip çıkarttım. Bir elimde tutarken te-reddüt ettim. "Bunlara bakabilecek durumda mısın?"

"Uzun zaman önceydi, Kerrigan."

"Öyle bile olsa."

Elini uzattı. "Haydi. Zaten daha önce görmüştüm."

"Ne zamandı?"

"Leonard Orpen serserisi beni sorguladığında." Alıp onları yere serdi, elleri titremiyordu. "Pekâlâ. Elimizde ne var?"

"Çiçekler ve yeşillik yeni kurbanlarımızla uyuyor." Görüntülerin üzerinde göz gezdirdim. "Gerçi, mumlar. Poole'un suç mahallinde hiç mum yok."

"Gecenin o saatinde bulunduğu yer karanlıktı. Odada ne kadar az ışık varsa Angela'nın ölümüne o kadar çok benziyor. Birkaç mum ona kurbanlarını görmesi için yeterli ışığı sağlıyor. Tülleri veya güneşlikleri birisi onu görebilir diye açmıyor ve elektrik ışığında ona aslı gibi görünmüyor."

"Mum ışığı titrektir" dedim. "Işık onları sanki hareket ediyor gibi gösterebilir. Yani eğer bir sahneyi canlandırıyorsa."

Katilimizi ve onun cesetle yaptığı konuşmayı hayal ederek bir anlığına durduk. Çünkü ölmüş kadınlar cevap veremezdi. Nereden aklıma geldi bilmem, Derwent'ın kurbanın mutfak zeminindeki kan gölü içinde yattığı bir aile içi cinayetin suç mahallinde yaptığı şakayı hatırladım.

İki gözü morarmış bir kadına ne söylersin?

Hiç. Zaten iki kere söylemişsindir.

"Ve gözler..." dedi Derwent. "Ya onlar?"

Dr. Chen'in göz retinasındaki görüntü hakkındaki teorisini anlattım.

"Kahrolası Karın Deşen Jack." Başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Artık başka türlü yapıyor. Bunun bir ilgisi var mı bilmiyorum. El yerine bıçak kullanıyor."

"Daha fazla titizlik gösteriyor." Parmak uçlarını güncel suç mahallerinin resimlerine vurdu. "Bunların hepsi de henüz belirsiz, değil mi? Dışarıda yapmak için cesareti yok. Angela'nın ölümü hızlı ve ahlâksızcaydı. Onu evin hemen yanında öldürerek büyük risk aldı."

"Öncelikle, onu niye öldürdü? Dosyaya göre cinsel tacize uğramadı."

"Belki de zamanı yoktu. Yarıda kaldı." Derwent derin bir of çekti. "Bağlantıyı ben hayal etmiyorum, değil mi?"

"Sanmıyorum. Aynı katili mi arıyoruz?"

"Kim bilir. Belki."

"Yirmi yıllık bir boşluk ve tam olarak aynı hareket tarzı değil, öyle değil mi? Ama Angela'nın katiliyle aynı imzayı kullanıyor. Olayı yeniden yaşıyor."

"1992'de yirmilerinde olup hapse girmiş veya ülke dışına çıkmış ve şimdi kırk küsur yaşında, dışarıda cinayet işlemeyi veya elleriyle göz çıkarmayı midesi kaldırmıyor. Yahut o sırada Angela'da da bıçak kullanmak istedi ama yanında yoktu. İçeride yapmayı tercih ederdi ama fırsat karşısına çıktığında dışarıda yapmak zorunda kaldı. Her ikisi de mantıklı. Belki tekniğini mükemmelleştiriyor, 1992'de olanı taklit etmiyor." Derwent ince uzun halının kâğıt deryasının kaplamadığı kısmında volta atıp duruyordu.

"Dosyaları yeniden gözden geçireceğim. Angela'nın ölümünden sonra o yıl hapse girip son zamanlarda serbest bırakılan biri var mı diye bak."

“Ve ya denetimli serbestlikle salıverilen biri. Artık hiç kimse dönüp ona bakmadığından bu onu kendinden çok emin biri haline getirmiş olabilir.” Parmaklarını şıklattı. “Denetimli serbestlik memurlarıyla da konuş. Bu cinayetlerden ötürü endişe duydukları biri var mı bir bak.”

Evrakların tamamını incelemek kabaca bir milyon saat sürerdi. “Coğrafi genişlik işimizi zorlaştırır” dedi belli belirsiz. “Gerçekte nerede yaşadığını öğrenmemizin bir yolu yok. Kurbanların yaşadığı yerde işini görmekten hoşlanıyor gibi görünüyor.”

“Eskiden orduda bulunmuş olması hoşuma gidiyor. Ortama uyum sağlıyor. Bu orduda kazanılan bir yetenektir.”

“Bir satranç oyuncusuna benziyor.”

“Kahrolası ineğin tekini aramıyoruz, Kerrigan. Dışarıda kadınları boğup gözlerini oyan kişi satranç oynamayı seven inek bir öğrenci değil. Bu herif bir alfa erkeği. Kontrolü eline alıyor. Ne istediğini biliyor ve onu elde etmenin yolunu buluyor.”

“Sanki ona saygı duyuyor gibi konuşuyorsun.”

“Başını hayır anlamında salladı. “Bu pislik için hissettiğim şey saygı değil. Ama kabul et, iyi iş çıkarıyor. Üç cinayet işledi ve elimizde hiçbir şey yok. Bir yığın sorgulamanın ardından elimizde bir tane bile makul bir şüpheli mevcut değil. Ellerindeki tek şüpheli bendim ve bir tanıgım olduğu için çok şanslıydım, çünkü diğer türlü hapsi boylamış olurdu.”

“Ya bu seferkilerde?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Cinayetlerin işlendiği geceler için tanıgın var mı?”

Bana ters bir bakış attı. “Muhtemelen. Kontrol etmedim.”

“Belki etmelisin.”

“Neden?”

“Bizim yaptığımız gibi başka birisi de aynı bağlantıyı kurup

ortaya çıkartır diye. Andy Bradbury sana bir sorgu odasında ter döktürme şansını elde etmeye bayılır.”

“Şu geri zekâlı.”

“Evet. Şu yükselen kıdemli geri zekâlı.” En yakındakilerden başlayarak kâğıt yığınlarını toparlamaya başladım. “Birisi çoktan bir polis memurunun peşinde olabileceğimizi ileri sürdü.”

“Olabiliriz. Ama o ben değilim.”

“Başımı kaldırıp ona baktım ve sinirlendiği anlamına gelen kendine özgü keskin mavi gözlerle dik dik bana baktığını fark ettim. Biraz geç olsa da “Elbette değilsin” dedim.

“Şimdi ne olacak? Godley’nin bu işi gizli tuttuğunu söyledin. Son üç cinayetle Angela’nın dosyasını karşılaştırma işini yapan bir tek sen ve Una Burt mü?”

İhtiyatlı davranarak “Bu tam olarak doğru değil” dedim. “Una Burt’ün eli kolu farklı ekipler arasında irtibat sağlamak işini organize etmekle bağlı.”

“Yani bir tek sen varsın.”

“Ve sen de bana güvenebileceğini biliyorsun.” İşe iyimser tarafından bak...

“Kahretsin be.” Derwent yeniden volta başladı. “Bu işe dahil olmam gerekecek.”

“Hayır, Josh, bu işin dışında kalmalısın.” Onun ilk ismini kullanmanın verdiği şaşkınlıkla bir an için duraksadım ama o bunu fark etmedi.

“Dışında kalmıyorum. Zaten içindeyim. Kahretsin ki bu benim hikâyem. Benim hakkımda.”

“Bu üç ölü kadın hakkında. Angela da dahil dört. Ve bu işe dahil olamazsın, çünkü haklı olarak Godley ikimizi de kapının önüne koyar. Bak, seni bulduğum her şeyden haberdar edeceğim. Sorgulama taktiklerini seninle konuşacağım ve kiminle konuşacağımı sana haber vereceğim. Ancak orada bulunamazsın.”

“Kerrigan...”

“Hayır.” Angela’nın dosyasını kanepeye koydum. “Geç oldu. Eve gideceğim. Bunu sana bırakacağım çünkü Godley ne derse desin bence bunu okuman gerekiyor. Geri planda kalman lazım ama kesinlikle bana tavsiyelerde bulunabilirsin. Aramızda kalsın ama sanırım bir yerlere varmayı başarabiliriz.”

Olumsuz anlamda başını sallıyordu. “Dosyayı bırakarak beni kandıramazsın.”

“Tamam, o halde onu da alırım ve sen de resmi olarak seni dahil etmesi için Godley’le konuşabilirsin.” Ki bu asla olmayacaktı. Omuzları çöktü. Kazandığımı bilmeme karşın bu bana pek fazla bir zevk vermedi. “Sana yardım etmeye çalıştığımı biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ben de ne olduğunu ortaya çıkartmak istiyorum.”

“Evet.” Pencereden aşağıdaki caddeye baktı. Yolun karşı tarafında çöpleri karıştıran sokak köpeği dışında, cadde ıssızdı. Köpek gözden kaybolana dek onu izledi. Neredeyse kendi kendine “Ben de bilmeyi çok isterdim” diye mırıldandı.

PAZAR

Bölüm 19

Sokakta görsem tanır mıydım bilmiyorum ama kendi işlettiği barında onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey Shane Poole'un on yedi yaşından beri hiç değişmediği oldu. Omuzları genişti, biraz göbek yapmıştı ve kırk yaşında olduğu düşünüldüğünde saçlarındaki griliğin azlığı şaşırtıcıydı. Ancak diğer yönlerden aynıydı: kocaman elleriyle uzun boylu, iri yarı bir adamdı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Nedenini bilmiyordum ama bana Derwent'ı hatırlattı; sesi olabilirdi, belki de davranışı veya biraz görünüşü. Aynı yerde büyümüş olmaktan mı yoksa Poole'un bunca yıl sonra hâlâ Derwent örneğinden etkilendiğinden mi böyle olmayı seçtiğini merak ettim.

İş yeri, Rest Bar, Brick Lane'in yan sokaklarından birindeydi. Adamın izini bulduğumda bir şey dikkatimi çekmişti. Brick Lane iş yerlerinin tercih ettiği, geç saate kadar açık olan ve canlı olarak tanımlanabilecek Hint restoranlarının merkeziydi. Anna'nın çalıştığı City'e yakındı, hatta Maxine'in yaşadığı Whitechapel'e daha da yakındı. Kurbanların haklı olarak gittiği ve muhtemelen katilleriyle karşılaştıkları yer olabilirdi. Görüldüğü kadarıyla katil, Shane Poole'un kız kardeşine ve onun ölüm şekline takıntılıydı. Onunla buluşmaya uzun bir soru listesiyle gittim. İçimde sanki hemen arkamda Derwent omuzlarımla üzerinden bakıyor ve her hareketimi izliyormuş gibi huzursuzluk verici bir his vardı.

Pazar sabahı saat dokuzda yavaşça ahşap zemini silen adam hariç Rest Bar boştu. Günün o saatinde kasvetli bir mekândı, müzik ve konuşmaların gürültüsü olmadan aşırı sessizdi. İçer-

risi pencerelerden giren günışığının çok kirli görünen gri deri koltuklarda parlamasıyla haddinden fazla aydınlıktı. Gece barın üstünde asılı polis ışıkları yandığında her şey daha güzel görünüyordu. Ancak mevcut haliyle hiçbir şey dökülen şarabın, bayat biranın ve çamaşır suyunun kokusunu düzeltemezdi. Shane Poole'un benimle arka taraftaki bir ofiste konuşmasını bekliyordum ama sanki rahat davranıyormuş gibi bir kolunu koltuğun arkasına atarak modül koltuklardan birine oturdu. Sağ göz kapağındaki titremeyi ve kendine hâkim olamayarak aniden parmağını masaya vurmaya başladığını fark ederek pek de rahat değil diye düşündüm.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

“Angela hakkında olduğunu söylediniz.” Kaba tonda bir sesi vardı, boğuk ve biraz yüksek perdedendi. Konuştuğunda temizlikçi başını kaldırıp baktı, ardından yine başını yaptığı işe eğdi. Adam korkmuş gibi geldi. Bunun sebebinin Shane mi yoksa benim işçilerin vizelerini kontrol etmek için geldiğimi ve ilk uygun uçakla onu Lagos'a geri yollayacağımı sanmasından mı olduğunu merak ettim.

“Son zamanlarda meydana gelen üç cinayetle ilgili yürüttüğümüz soruşturmada bu cinayetlerle Angela'nın ölümü arasında bir bağlantı olup olmadığını ortaya çıkartmaya çalışıyoruz. Kirsty Campbell, Maxine Willoughby ve Anna Melville.”

İsimler ona hiçbir anlam ifade etmemiş gibi çenesini bir kenara büküp omuzlarını silkti.

“Son dokuz ay içinde evlerinde boğularak öldürüldüler.”

“Duyduğuma üzüldüm.”

“Angela'nın ölümüyle karşılaştırmak istememize neden olan ... Bazı şartlar var.”

“Aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu mümkün.”

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru uzandı,

gözlerini bana değil yere dikmişti. “Bütün bunları geride bıraktığımı düşünüyordum. Sizden haber almayalı yıllar oldu. Yıllar.”

Bu konuşmadaki ‘Siz’ lafının polisi kastettiğini anladım. “Bazen çözülmeyen olaylar hakkında ailelere söyleyebileceğimiz hiçbir şey olmuyor. Bazen sebepsiz yere sizi rahatsız etmek yerine dosyanın yeniden uygun bir şekilde gözden geçirilmesine kadar beklemek daha iyi oluyor.”

“Hâlâ birilerinin ilgilendiğini bilmek güzel olurdu.”

Birisi ilgilendi. Josh Derwent adında biri çok ilgilendi. Ancak henüz onun adını vermeye hazır değildim.

“Yeni bir gelişme yoktu. Bir cinayeti çözmek sabır işidir ama hiçbir şey yapılmadığını hissettiğinizde sabretmenin zor olduğunu anlıyorum.”

“Annem bekledi. Annem size sabır gösterdi. Artık öldü. Gelecek Aralık ayında ölümünün üzerinden üç yıl geçmiş olacak.” Tıraşı gelmiş sakallarını törpüler gibi bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, olanları atlatamadı. Engel olamadığı için kendini asla affetmedi. Onu yakalayamadığınızı bilerek hiç huzur bulamadı.”

“Basit bir olay değildi” dedim sessizce. “İlerleme kaydetmek için pek bir şey yoktu.”

“Alenen bir şüpheli vardı ama onu serbest bıraktılar.” Shane bana baktı, gözleri sulanmıştı ama kendini tutuyordu. “Şimdi herif sizden biri.”

“Bir tanığı vardı. Babanız –“

“Babam. Onun nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Başımla hayır dedim.

“Bir evde – eskiden yaşadığımız yerden pek uzak sayılmaz, gerçi o bunun farkında değil. Bunadı. Bu gün hangi gün onu bile bilmez. Muhtemelen 1992’de de böyleydi – iki yıl sonra emekli olmak zorunda kaldı. Annem ona bakmaya çalıştı ama durumu

umutsuzdu. Yattığı bakımevinin masraflarını karşılamak için evi sattık. Annem kız kardeşinin yanına taşındı.” Shane bir parmağıyla beni işaret etti, parmağı rahatsız edecek kadar yakındı. “Bana hata yapmış olamayacağını söylemeyin. Akli karışmıştı. Genç bir delikanlıyla bir diğerini karıştırdı. Angela’nın başına gelenlerden tek kişi sorumluydu. Tek. Ve elini kolunu sallayarak gitti.”

“Soruşturmanın başında muhtemel şüpheliydi ama sonra salıverildi.”

“O benim arkadaşımды. Kız kardeşime tecavüz etti.”

Lafı çevirdim. “Bir tecavüzcü için af dileyecek son kişiyim, bana inanın, ama eğer tecavüz olsaydı bu sadece teknik anlamda olurdu. Anladığıma göre karşılıklı rıza vardı.”

“Kardeşim daha on beş yaşındaydı. Çocuk ondan büyüktü. Bu bir tecavüzdü.”

“Adalet Bakanlığı bunu o zaman değerlendirdi ve bunun bir kamu davası olmadığına karar verdi.” Tereddüt ettim, devam etsem mi diye düşündüm. Ne kadar zor olsa da sonuna kadar gitmelisin... “Dosyayı okudum. Arkadaşlarının ifadelerini. Günlüğünün tutanaklarını. Soruşturmaya konu olan gece olabilecek her türlü cinsel ilişkiye girme isteğinin bulunduğu dair bir sürü delil var. Olanlar hakkında biriyle konuşmadan veya yazmadan öldürüldüğü ortada ama –“

Burun delikleri açıldı. “Ondan yararlandı ve sonra onu öldürdü, bu da yetmezmiş gibi bir de gözlerini oydu.”

Onunla daha fazla tartışmayacaktım; yirmi yıldır Derwent’a karşı kinliydi ve bunu yirmi dakikada değiştiremezdim. “Angela’ya olanlar korkunçtu. Dediğim gibi, dosyayı okudum. Katilin yakalanmamasından dolayı söyleyebileceğimden çok daha üzgünüm. Kimin sorumlu olduğu hakkında söylediklerini hafife almıyorum ama diğer açılardan da bakmak gerektiğini düşünüyorum.”

“Gerçeği görmez ya da göremezseniz size yardım edebilece-

ğim bir şey yok.” Sesinden son sözlerini söylediği anlaşılıyordu. Kalkıp gitmesinden korktum.

Hızla üç resim çıkartıp Shane’in önündeki masaya yaydım. “Şunlara bir bakıp herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı söyleyebilir misiniz?”

Resimlere göz attı. “Bunlar kim?”

“Son kurbanlar.” Bunun ötesinde bir tanımlamada bulunmadım. Gördüğü yüzlerden birisini tanırsa isim versin diye zaman tanıdım. Uzanıp birkaç saniye daha gözlerini resimlere dikti.

“Bunlardan herhangi birisi burada bir şeyler içti mi?” diye şansımı denedim.

“Personele sormanız gerek. Müşterilerle konuşmak için fazla zaman harcamam.”

“Ama bar açıkken buradasınız.”

Kollarını açtı. “Burada yaşıyorum. Üst katta bir dairem var.”

Barın müşterilere açık kısmını tercih ederek beni dairesini görmeye davet etmemiştı. Buna aslında alınabilirdim. Ancak eğer polis beni de sorgulasaydı ben de aynı şeyi yapmak isterdim.

“Onlarla konuşmamış olsanız bile bu kadınları görmüş olabilirsiniz. Tekrar bakın.”

Uzanıp Maxine’in resmini aldığında o kısa bir anda yüreğim heyecandan hop etti ama hiçbir yorumda bulunmadan resmi yerine geri koydu.

“Hiçbiri bir çağrışım yapmadı mı?”

Başını salladı. “İsterseniz resimleri burada bırakın. Müdavimlere ve çalışanlara gösteririm. Bunlardan birisini tanıyan biri var mı diye bakarım.”

Şaşırmıştım. “Bu çok yararlı olur.”

“Katillerin kesin olarak yakalanmasına karşı kişisel bir ilgim var. Genel kamuoyunun her türlü yardımına ihtiyacınız var gibi görünüyor.”

Bir sürü kartvizitimi çıkartıp onun eline verdim. “Eğer kadınlardan birini hatırladığını düşünen biri olursa benimle irtibat kurabilir.”

Kartları bir kenara koydu ve kaşlarını kaldırdı. “Başka bir şey?”

“1992’ye geri dönmek. Angela’nın ölümüne. Bu konu hakkında biraz konuşmamızın sakıncası var mı? Üzüntü verici hatıraları geri getirmek istemiyorum ama eğer son cinayetlerle bir bağlantısı varsa elimizden geldiğince bunu ortaya çıkartmamız gerekiyor.”

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Angela ölmeden önce tuhaf gelen her hangi bir şey oldu mu? Etrafta dolanan tanımadığınız birisi veya birden fazla sefer evin etrafından geçen bir araba?”

“Hayır.”

“Angela’nın öldüğü sıralarda garip davranan biri var mıydı? Ve sonrasında herhangi birisinin davranışlarında bir değişiklik oldu mu? Sizce onun ölümünden özellikle etkilenen birisi oldu mu?”

“Herkes etkilendi. Adalet isteyen birkaç kişiyi yerle bir etti.”

“Ama öne çıkan birisi yok muydu?”

“Onu kimin öldürdüğünü size söyledim” dedi ağır bir ses tonuyla. “Neden bu sorularla uğraştığınızı bilmiyorum.”

“Biraz sabırlı olun, lütfen.” Yöntem değiştirdim. “Onun öldüğü gece hakkında ne hatırlıyorsunuz?”

Yine gözlerini benden kaçırarak iç geçirdi. “Bilmiyorum. Mahrem şeyler. O gece birkaç arkadaşımla dışarıdaydım ve biraz esrar içmiştim. Eve döndüğümde evin dışında polis arabalarını gördüm ve beni tutuklamak için oradaymışlar fikrine kapıldım. İnanması zor ama park etmiş iki arabanın arasına saklanmaya çalıştım. Ne saçmalık.”

“Polisin sizin için gelmediğini ne zaman anladınız?”

“Bir ambulans da vardı, bu bana garip gelmişti. İlk yardım ekibi annem hakkında konuşuyordu, ona yatıştırıcı ve benzeri şeyler vermek konusunda. Babama bir şey oldu sandım. Ve ardından polisler beni fark edince ortaya çıktım. Terden sıırıslıklamdım, titriyordum ve paranoyaya kapılmışım ama annem ve babam bunu fark edemeyecek kadar alt üst olmuştu. Asıl olanları kavrayınca polislerin marihuana içtiğim için beni tutuklamaya gelmediğini anladım. Ancak içlerinden biri, bir veya iki hafta sonra bu konuda bir şeyler söyledi. Esrar içmeyi kafamdan çıkarmamı tavsiye etti. Gerçi pek işe yaramadı ama kendince elinden geleni yapıyordu.”

“Angela’yı gördünüz mü?”

“O sırada mı? Hayır. Daha sonra cesedi teşhis etmek için babamla birlikte gittim. Annem yapamadı. Ben de babamın tek başına gitmesini istemedim.”

“Nerede oldu?”

“Yerel hastanede. Morgda.” Omuzlarını silkti. “Korkunç bir yer.”

“Hiç suç mahallinin resimlerini gördünüz mü?”

“Hayır.”

“Angela’nın bahçede veya morgda çekilmiş resimlerinden başına yansıyan bildiğiniz var mıydı?”

“Sanmıyorum. Neden sordunuz?”

“Herhangi bir şekilde onun cesedini gören insanların sayısını azaltmaya çalışıyorum. Bazen bu tür resimler etrafa yayılır, okulda mesela.”

Göğsündeki ve omzundaki kaslar gerildi. “Bunun olmasına asla izin vermezdim. Bir an için bile.”

“Başka ne hatırlıyorsunuz?”

“Cenazeyi. Onun yaşındaki bütün kızlar birbirlerinin ellerini tutarak ağlıyordu. Cenazenin başında saygı nöbeti tutmaları gerekiyordu ama yaptıklarıyla kendileri ve okul için kahrolası bir

utanç kaynağıydılar.” Başını salladı, yine birden Derwent’ı andırdı: onaylamaz tavrı, yapılacak bir görev olduğunda gösterilen her türden zayıflığı küçümseyişi.

“Herkes için çok üzücü olmalı.”

“Son gittiğim cenazeydi. Bir daha asla cenazelere gitmedim.” Kısa bir an için yeniden bana baktı. “Bunu kolayca öğrenebilirsiniz, bu yüzden size söyleyeyim. Josh cenazede bizimle konuşmaya geldi. Babamın ve benim ellerimizi sıkmak istedi. Kustum. Kilisenin zemininde her yerine. Bu rezalet derecede iğrençti. Angela’nın cenazesinden hatırladığım bu. Hastane kokusuyla karışan yatırılmış tabutun ağır zambak süslemesi.” Düşüncesiyle bile neredeyse kusacaktı. Bunun için onu suçlamadım. Kalktı. Yeşil gözleriyle bana bakıyordu. “Biraz su içmem gerek. İçecek bir şey alır mısınız?”

“Böyle iyiyim.”

Oturduğunda yüzünün rengi biraz yerine gelmişti ve yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. “Okulda Josh’u gördüğüm bir sonraki seferi de hatırlıyorum. Suratına yumruğu patlatmıştım. Sonradan bunu yaptığıma gerçekten pişman oldum.”

“Ah” diye konuşmaya başladım “Eminim bunu hatırlamıyordur –“

“Ona daha sert vurmam gerekirdi” diye Shane sözümü kesti. “Pişman olduğum şey bu.”

Derwent’a karşı nasıl böyle hissedilir bunu anlayabiliyordum. “Ondan sonra okula gelmeyi bıraktı.”

“Bu doğru. Orduya katıldı. İçip, düzüşmek ve Kıbrıs’ta, Almanya’da veya başka her neredeyse silah sallamak için gözden kayboldu. Askercilik oynayıp kendine kahraman dedi.”

“Başka herkese ne oldu?”

“Her şey kontrolden çıktı. Küçük bir grubumuz vardı – Josh, Ange, ben, arkadaşımız Vinny ve onun kız kardeşi. Her birimizi farklı şekilde etkiledi. Bir sürü uyuşturucu kullanmaya başla-

dım, haplar ve kokain, sıvı olanlar dışındakilerin hepsi, çünkü iğnelerden hoşlanmıyordum, benden uzak olsun. Clarie, Vinny'nin kız kardeşi birkaç yıl ortadan kayboldu. Birmingham'daki teyzesiyle yaşamaya gitti. Sanırım uzaklaşmak istedi, böylece geçen zamanla üstesinden gelebilirdi." Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Geri döndüğünde Birminghamlı biriyle nişanlanmıştı ama sonra ayrıldı. Ondan küçük bir çocuğu vardı. Çocuk bütün zamanını alıyordu, bu yüzden onu bir daha görmedik. Daha yaşı çok gençti ama iyi bir anne olmak konusunda kararlıydı. Sanırım bilerek hamile kalmıştı. Sanırım ispat etmek istediği bir şey vardı. Çok geç olmadan hayatta birçok şey yapmak istiyordu. Çünkü Ange'nin böyle bir şansı olmamıştı." Birden gözleri yaşardı ve yeniden kendini toparlayana kadar gözlerini sabit bakışlarla tavanın bir köşesine dikti. Fark etmemiş gibi davrandım.

"Ya Vinny?"

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi, ardından öksürdü, hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. "Vinny ben okulu bitirdikten sonra seyahate çıktı. Annem ve babamın bana ihtiyacı olduğundan ben gidemedim. Gitmediğim de iyi oldu, zira yolda bir yerde aşırı doz uyuşturucu kullanmaktan ölebilirdim. Vinny Tayland'ı, Kamboçya'yı, Laos'u, Vietnam'ı gezdi; basitçe, pirinçle beslenip ucuz pansiyon odalarında kalarak Asya'yı dolaştı. Tayland'da bir süre kick boksla uğraştı, birkaç turnuvaya katıldı. Orada kalıp profesyonel olmayı düşünüyordu ama bunun yerine geri döndü. Burada bir iş bulamadı, çok çabuk sıkılıyordu. Otoriteye hiç tahammülü yoktu, bu yüzden orduya katılması büyük bir şaka gibiydi."

"Josh gibi olmak için mi?"

"Farklı bir birlikteydi."

Fark yok demek istedim ama bunun pek akıllıca olmadığını biliyordum. "Tamam. Ama bu Josh'un Angela'nın ölümünü atlatmak için bulduğu yola oldukça benziyor."

"Belki. Bilmiyorum. Yine de Vinny'yle irtibatımı hiç kes-

medim. Josh'un ortadan kaybolması beni çok rahatlatmıştı. Dünyanın öbür ucunda bile olsa Vinny her zaman yanımdaydı."

"Onunla nasıl temasa geçebilirim?" diye sorunca irkildiğini gördüm.

"Geçemezsiniz." Bir şekilde ne söyleyeceği içime doğmuştu ama yine de söylemesine izin verdim. "Öldü."

"Ne zaman öldü."

"Geçen Kasım'da. Neredeyse bir yıl önce. Afganistan'da. El yapımı bir bombaya bastı. Dünyanın en berbat ülkesindeki bir keçi çobanı Ruslar tarafından bırakılmış bir plastik patlayıcıyı arabasının aküsüne bağladı."

"Ne kadar kötü." Bunu içtenlikle söylemiştim.

Shane başıyla onayladı. "O benim en iyi arkadaşımdı."

"Bilmiyordum. Kaybınız için üzgünüm."

"Onu çok özleyorum" diye itiraf etti. "İşte. Bu Vinny." Cüzdanından bir resim çıkarttı ve bana gösterdi: tamamen üniformalarının içinde, resmi bir fotoğraftı. Vinny şekilli çenesi, sert görünüşüyle yakışıklıydı. Boynu kafasından daha genişti.

"Ve bu Kasım ayında oldu" diye bir kez daha emin oldum.

"Dediğim gibi." Fotoğrafi ait olduğu yere geri koyup ardından cüzdanı cebine soktu.

"Başka kiminle konuşmam gerek? Babanız..."

"Vaktinizi boşuna harcamayın. Ona olanlar bir yana, beni veya Angela'yı bile hatırlamıyor."

"Başka kim var?"

"Claire olsa gerek. Bromley'e geri döndü. Evli değil, hâlâ Claire Naylor. Bir kartpostal dükkânı işletiyor."

"Onu bulurum."

"Size benimle aynı şeyleri anlatır ama ondan da duymak isteyebilirsiniz." Söylemek zorunda olduğu her şeyi söylediğini açıkça belirtmek için ayağa kalktı ve görüşmemiz bitti. "Evet. Claire'la konuşun."

Bölüm 20

Bromley'deki dört kartpostal dükkânını da arayarak Claire Naylor'un izini buldum. Şansa bakın ki, aradığım dördüncü dükkânı işletiyordu ve hasta olduğundan işe gelmemişti. Yerine bakan kişi çok korumacı davranıyordu, bir adres alabilmek için epey ısrar etmek zorunda kaldım. Pazar günleri çalışma saatlerinin azaltılması teoride iyiydi ama iş yerlerinin kısa süre için açık olmasından dolayı daha yoğun çalışmalarına neden oluyordu. Kadının yerine bakan kişiye göre bunun sebebi yaklaşan Noel'di. Çoktan başlamıştı.

Telefonla görüşmek yerine Claire'le yüz yüze görüşmek için gitmenin yerinde olacağına karar verdim. Araç havuzundan aldığım debriyayı netameli bir arabayla görüşmeye giderken trafikte sıkışıp kaldım ve bir saat Bromley'de dolanıp durduktan sonra onu bulduğumda iyice fenalık gelmişti.

Artık Asyalı bir ailenin yaşadığı Derwent'ın eski evini ve Angela'yla kırıştırdıkları mezarlığı buldum. Gerçi zorlu bir yürüyüşe çıkıp tam olarak işi pişirdikleri yere gitmedim. Yol gösteren bir tabela yoktur, diye düşündüm. Oradan arabayı Kimlett Yolu üzerinden Poolelar'ın eski evine doğru sürdüm. Shane Poole'un bana söylediği üzere, yıllar önce el değiştirmişti. Bu yüzden aile fertlerini üzme konusunda endişelenmeye gerek yoktu. Öyle bile olsa, etrafa pek fark ettirmeden bahçe kapısının yanında durup Angela'nın hazin sonucuyla karşılaştığı yeri görmek için baktım. Ağaç gitmişti, evlerin arasındaki çit yüksek ahşap parmaklıklarla değiştirilmişti ve eve sonradan bahçenin büyük kısmını kaplayan bir limonluk eklenmişti. Yandaki ev,

her nasılsa, resimlerdeki haliyle benzer şekilde kalmıştı. Stuart Sinclair'in evi. Kapıyı çalmaya değer, diye düşündüm ve çaldım. Kapıyı bir çocuk, dokuz on yaşlarındaki bir kız çocuğu açtı. Beni görünce yüzü asıldı. Karanlık koridordan annesi aceleyle yanıma geldi. Şişman vücut hatlarıyla oldukça kiloluydu. Onu sert gösteren kapkara düz kaşları vardı.

“Üzgünüm. Kızım arkadaşının geldiğini sandı.” Dönüp kızına “Oturma odasına Milly, çabuk. Kapıyı açmamanı sana daha önce söylemiştim” dedi.

Kız gözden kayboluncaya kadar bekledi, ardından “Kapıdan alış veriş yapmam.” dedi.

Kapıyı kapatmaya başlarken kimliğimi göstererek hemen “Ben bir şey satmıyorum.” dedim. “Ben bir polis memuruyum. Adım Memur Kerrigan. Sadece Stuart Sinclair hâlâ burada mı yaşıyor veya sizde onun ya da ailesinin bir adresi var mı diye sormak istedim.”

“Mülk sahibi o. Nerede yaşadığını bilmiyorum.”

“O halde nasıl irtibat kuruyorsunuz?”

“Ben kurmuyorum.” İç geçirdi. “Bakın, kocama sorabilirim. Bu işlerin hepsiyle o ilgileniyor.”

“Kendisi burada mı?”

“Yok. Erkeklere özel hafta sonu partisinde.” Gözlerini çevirdi. “Bu yaşta.”

Ona kartvizitimi verdim. “Onunla temasa geçmem gerçekten önemli. Eğer kocanızın beni aramasını veya e-posta göndermesini sağlarsanız, memnun olurum.”

“Ne yapabiliriz bir bakarım.” Hiç heyecan yoktu.

“Acaba isminizi alabilir miyim?”

“Sharon Parsons. Kocamın adı David.” Sanki başka bir şey yazmamdan veya isimleri yazarken imla hatası yapmamdan şüpheleniyormuş gibi isimleri not ederken beni izledi.

Tam dönüp gidecektim ki fikrimi değiştirdim. “Üst kata bir

göz atmam mümkün müydü? Sadece pencerelerin görüş alanına bakmak istiyorum, evinize değil.”

Çoktan başıyla hayır demeye başlamıştı. “Kesinlikle olmaz. Orası özel.”

“Anlıyorum. Ben sadece bir cinayet soruşturmasında bulduğumdan dolayı bunu istemiştım ve —“

‘Cinayet’ kelimesi genellikle bir karşılık bulurdu. Burada işe yaramadı. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. “Korkarım yardımcı olamayacağım.”

Yapabileceğim başka bir şey yoktu; beni evine alması için onu zorlayamazdım. Aklımda eskisinden çok daha fazla soru ve içimde çok küçük de olsa kocasının benimle temasa geçeceği ümidiyle ayrıldım.

Claire’in evini bulmam bir yirmi dakikamı daha aldı. Eski-den belediyeye ait uzun, dolambaçlı çıkmaz sokakların ortasına inşa edilmiş bir binada oturuyordu. Binayı bulana kadar dar sokaklardan dönmek için köşelerde haddinden fazla bir ileri bir geri gide gele dönüşler yapmak zorunda kalmıştım. Kapı ziline bastım ve beklerken dönüp tertemiz çim şeridine, evin önünde sokağa park edilmiş eski model ama temiz Fiat marka arabaya baktım. Bir mükemmeliyetçi.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Claire’in işe gidemeyecek kadar hasta olduğuna hiç şüphe yoktu: Gözleri cam gibi parlıyordu, rengi solgundu ve burnunun ucu kıpkırmızıydı. Shane’in aksine kadın alnındaki çizgiler ve göz alıcı mavi-siyah saçlarıyla Derwent’in sakladığı fotoğraftaki halinden hiç yoksa yirmi yaş büyüktü.

“Claire Naylor? Ben Memur Maeve Kerrigan. Size Angela Poole hakkında birkaç soru sormayı umuyordum.”

“Angela?” Bir elini beline koydu, diğer eliyle üzerine giydiği sabahlığın yakasını tutuyordu. “Neden onun hakkında soru sormak istiyorsunuz?”

“Angela’nın ölümü sürdürdüğümüz soruşturmayla ilgili olabilir.” Kadın hiç kıpırdamadı. Derwent’ın taktiğini kullanıp kapıyı yüzüme kapatamasın diye ayağımı kapının eşiğine koydum. “İçeri gelebilir miyim? Fazla zamanınızı almamaya çalışacağım.”

“Ben... Ah Tanrım.” Alnını ovuşturdu. “Nezleyim.”

“Kısa keseceğim.” Ve hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden beni içeri alsan iyi olur.

Yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalıydı. Zira birkaç adım geri çekildi, ben de yanından geçip giriş holüne girdim. Ön bahçe kadar tertemizdi, o kadar tertipliydi ki neredeyse insanın içini sıkıyordu. Konuşacağımız yerin orası olduğunu farz ederek oturma odasının kapısına yöneldim.

“Bekleyin! Önce derleyip toplamak istiyorum. Bana bir saniye verin.”

Beni itip yanımdan geçti ve oturma odasının kapısını arkasından kapadı. Kadın odanın içinde koşuşturup dururken açıp kapattığı çekmecelerin seslerini dinledim. Bir dakikadan kısa bir süre sonra kapıyı tekrar açtı.

“İçeri gelebilirsiniz.”

Claire Naylor orada yaşamaya başladığından beri hiç dağınık kalmamış bir odaya girdim. Evine takıntılı bir şekilde titizleniyor gibiydi, zira duvarlar ve raflar neredeyse bomboştu. Odanın bir köşesinde duran büfenin bir çekmecesine sanki aceleyle kapatılmış gibi biraz dışarı çıkık kalmıştı. İçinde ne var diye görmek için neler vermezdim. Sanki ne düşündüğümü biliyor muş gibi bir koltuğun arkasına tutunarak büfeyle arama girdi.

“Lütfen oturun.”

Bir not defteri çıkartırken, dediği gibi yapıp oturdum.

“İçecek bir şey ister misiniz? Çay? Su?” Hırıltılı bir öksürükle ince vücut hatları sarsıldı.

“Hayır, teşekkürler.” O da oturuncaya kadar bekledim. San-

ki her an kaçmaya hazırmış gibi koltuğun köşesine tüneyerek oturdu.

“Angela hakkında olduğunu söylediniz. Anlamıyorum. Neden benimle konuşmak istiyorsunuz?”

“Bize son birkaç ay içinde meydana gelen seri cinayetlerle bir bağlantısı var gibi geldiğinden Angela’nın cinayetini inceliyoruz.” Ona her birinin ismini vererek sırayla her bir kadının resmini gösterdim, anladığını belirterek başını salladı.

“Onlar hakkında yazılanları gazetede okudum. Angela gibi boğularak öldürülmüşler.” Başını kaldırıp bana baktı. “Tam Angela gibi mi?”

“Benzerlikler var?”

Omuzlarını silkti. “Bana daha fazlasını anlatmayın. Sizce aynı katil mi?”

Tereddüt ettim. “Şu anda elimizde belirli bir şüpheli yok. Sizinle konuşmaya gelmemin bir sebebi de bu. Biliyorum size pek mümkün görünmüyor ama bizi doğru yola yönlendirecek bir şeyler söyleyebilir misiniz diye bakmamız gerekiyor.”

“Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum” dedi düz bir ifadeyle. “Neden burada olduğunuzu gerçekten bilmiyorum.”

“Bana sizinle konuşmamı salık veren Shane Poole’du.”

“Shane? Onu yıllardır görmüyorum.”

“Anladığım kadarıyla, kardeşiniz onunla temastaydı.”

“Vinny öyleydi.” Burnunu çekti. Bunun nezleden mi yoksa üzüntüden mi olduğunu anlayamadım. “Olanlardan sonra uzaklara taşındım. Shane ve Vinny yakınlıklarını sürdürdüler ama ben istemedim. Kendimi sanki sürekli onu hatırlıyormuş gibi hissettim.”

“Angela’yla arkadaştınız.”

“Hepimiz arkadaştık. Vinny, Shane, Angela ve ben.”

“Ve?” diye onu konuşmasını sürdürmeye teşvik ettim.

“Josh Derwent.” Onun adını duygusuz bir ses tonuyla söy-

ledi. Onun hakkında ne düşündüğünü anlayamadım. Bana keskin bir ifadeyle baktı. “Şimdi o bir polis memuru. Onu tanıyor musunuz?”

Tanımıyormuş gibi yapmam için hiçbir sebep yoktu. “Onunla çalışıyorum. Ama bu soruşturmada yer almıyor.”

“Nerede yaşadığımı biliyor mu? Ona benimle konuşacağını zı söylediniz mi?”

“Hayır, hayır. Eğer istemezseniz söylemem de.”

“Ona söylemeyin. Lütfen.” Sabahlığının eteğini düzeltmeye başladı, yerinde duramıyordu. “Onu görmek istemiyorum. O zamandan beri görmedim ve şimdi görüşmeye başlamak içinde ortada bir neden yok.”

“Angela’nın ölümünde başlıca şüpheli oydu ama asıl soruşturma sırasında serbest bırakıldı” dedim nazıkçe. “Bir tanığı vardı.”

“Bunu biliyorum.”

“Yani sebep ondan korkmanız değil.”

“Josh’tan mı?” Güldü. “Hayır. Sadece eskiye dönmek istemiyorum.”

“Onu en son ne zaman gördünüz?”

“Olanlardan birkaç ay sonra.” Yine öksürmek için durdu. “Sonrasında da onunla arkadaşlığımı sürdürdüm. Herkesin onun hakkında söylediklerine inanmadım. Onunla yatmak isteyenin Angela olduğunu biliyordum. Bu Josh’ın fikri değildi. Ve kıza ayağının bastığı yere yüz sürece kadar tapardı. Onu asla incitemezdi. O asla bir kadını incitemez.”

“Bu, iş erkeklere gelince hiç tereddüt etmezdi anlamına mı geliyor?”

“Eğer Josh’u tanıyorsanız, birisi ona hatalı olduğunu söylediğinde buna kendince bulduğu tek çözümün kavga etmek olduğunu bilirsiniz ki bunu genelde herkes söylüyordu. Üstelik ailesi de onu kapının önüne koydu. Yapayalnızdı.”

“Kulağa sanki ona gerçekten acımışsınız gibi geliyor.”

“Acıdım.” Gözünü boşluğa dikmişti, yüzünde küçümseyici bir ifade vardı ama yeniden hızla ciddi bir ifadeye dönüştü. “Tabi bu onu tekrar hayatıma geri getireceğim anlamına gelmiyor. Hayatımın şu anki halinden memnunum. Bana ihtiyaç duyduğunda ona destek oldum ve onu yüzüstü bırakmadığıma memnunum. Gerçi o zamanlar çocuktuk, şimdi farklı biri olmuştur. Ben farklı biri olduğumun bilincindeyim.”

“Bildiğim kadarıyla anne oldunuz. Çabuk büyümek zorunda kalmış olmalısınız.”

“Bunu size kim söyledi? Shane mi?” Tekrar öksürdü. “Birmingham’da biriyle tanıştım, adı Mark’tı ama ilişkinin sonu gelmedi. Bu ilişkiden Luke’a sahip oldum ve benim için yeterliydi.”

“Luke sizinle birlikte mi yaşıyor?” Oturma odası çok eski modaydı, genç bir çocuğun bu kanepede oturup televizyon seyredeceği aklımın ucundan geçmezdi. Ancak TV’nin arkasında kabloları sökülüp düzgünce toplanmış bir PlayStation vardı.

“Uzakta. Öğrenci. Chambridge’te” diye ekledi. “Mühendislik okuyor.”

“Zeki olmalı.”

“Çok.” Onunla gurur duyuyor gibi göründü.

“Size mi çekmiş? Siz üniversiteye gittiniz mi?”

“Hamile kalınca gitmedim. Kreşleri vardı ve annem ona bakmama yardım ederdi ama okumayı düşünemeyecek kadar onunla meşgul olmuştum.”

“Çok yazık.”

“Hayatımı Luke’a adamak kendimi şımartmaktan çok daha önemliydi. Bir avukat olmak istiyordum ama kariyer yapma fikrimden vazgeçtim.”

“Gerçi çalışıyorsunuz.”

“Karnımızı doyurmaya yetecek kadar. Yoksa çalışmaya ba-

yılmıyorum. Bromley'nin en iyi kartpostal dükkânını işletseniz bile kimsenin umurunda değil. İyi bir işletmeci miyim değil miyim hiç ilgilenmiyorlar. Muhtemelen bir ya da iki gün dükkâna uğramasam hiçbir şey olmaz, bıraktığım yerden devam ederim ve kimse yokluğumun farkına bile varmaz. Ama Luke günün her anı bana ihtiyaç duyuyordu ve ben de öyle yaptım, buna pişman değilim.”

Kendi isteklerine gem vurmuştu, bunun ender rastlanan bir şey olduğunu düşündüm; kararlarını savunmaya hazırdı, ona neye mal olursa olsun doğru şeyi yapmaya kendini adanmıştı.

Claire'in yüzü asıldı. “Angela’ya olanlarla bunların ne alakası var?”

“Alakası yok. Üzgünüm. Sadece soru sorma alışkanlığımdan.” Genel konulardan bahsederek onu rahatlatmaya çalışıyordum. Üstelik annemden aldığım, insanları kıvama getirmek için ailelerindeki her kolu artık konuşacak bir şey kalmayıncaaya kadar incelemek alışkanlığım vardı.

“Güzel, bu sizin işiniz, değil mi?” Yine sabahlığının kuşağını sıktı. “Kabalık etmek istemem ama çabuk bitireceğinizi söylemişsiniz.”

“Angela’nın ölümü hakkında aklınızda kalanları bana anlatır mısınız? Ona olanları nasıl öğrendiniz?”

“Shane Vinny’le konuşmak için sabahın dördünde bizi aradı. Hiç birimizin cep telefonu yoktu; komik, değil mi? Düşününce o kadar uzun zaman önceymiş gibi gelmiyor ama yine de cep telefonları nadirdi. Bu yüzden ev telefonundan arayıp ailenin yarısını ayağa kaldırdı.” Bunları aklından geçirerek duraksadı. “Telefon çaldığında anlarsınız ya daha hiç kimse cevap vermeden haberin kötü olduğunu bilirsiniz. Evet. Aynen öyleydi. Birisi ölmemiş olsa o saatte kimse bizi boş yere aramazdı. Ama ölenin Angela olacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Cesedini gördünüz mü?”

“Hayır. Elbette görmedim.” Buna alınmış gibi göründü. “Kapalı bir tabuttu.”

“Kimin yaptığına dair aklınızda şüpheli biri var mıydı?”

“Josh’un olmadığını biliyordum. Bunun ötesinde bir fikrim yoktu.”

“Nasıl biliyordunuz?”

“Size söyledim, o olamazdı.” Kesin konuşmuştu. “O... tatlıydı. Düşünceli davranan bir tip değildi. Öfkeliydi ama birine bağırdıktan ya da vurduktan sonra yarım saat özür dilerdi. Sinirlendiğinde çabucak geçerdi. Onu kıskırtmış olsa bile asla Angela’yı boğmuş olamazdı.”

Sesindeki bir şey bana “Siz ve Angela yakın mıydınız?” diye sordurttu.

“Tam olarak değil.”

“Ama hepiniz birlikte takılıyordunuz.”

“Vinny ve ben öyleydik.” Parmaklarını çapraz yaparak kaldırdı. “Josh ve Shane’le iyi geçiniyordum ama öncelikle onlar Vinny’nin arkadaşıydı ve beni kabullenmeleri zaman aldı. Ben bir Erkek Fatma’yıdım. Birlikteyken bir grup erkek gibiydik; aynı espri anlayışı, aynı şeylere duyulan ilgi. Angela aslında çetenin bir parçası değildi. Yani, Josh onun olmasını istediği için oradaydı.”

“Ama başka hiç kimse istemedi.”

“Vinny ondan hoşlanmıyordu. Onun Josh’a uygun olmadığını düşünüyordu. Josh orada olmadığına Angela’nın hep kendisine kur yapmaya çalıştığını söylerdi. Sanırım kendisinin hayalini kuran çocuklara ihtiyacı vardı, bu sayede kendisinin çekici olduğunu bilirdi.”

“Aralarında bir şey oldu mu?”

“Hayır. Vinny ona asla dokunmadı çünkü en başta Josh’a sadıktı. Her neyse, aslında ondan hoşlanmıyordu ama onunla kısılp kalmıştık. Shane küçük kız kardeşinin etrafta peşimize

takılmasından ciddi şekilde bıkmıştı. Josh ve Angela birlikte gezerken ben de sonunda kendimi onunla ve Vinny'le daha fazla zaman geçirirken buldum. Shane onların öpüşüklerini görmek istemiyordu. O koruyucu büyük ağabeydi ama diğer yandan Josh'a tapıyordu, bu yüzden onların birlikte olmalarının kendisinde yarattığı rahatsızlığa aldırmamaya çalışıyordu. İki arada bir derede kalmıştı demek yerinde olur."

"Şimdi bile Josh'tan pek hoşlanmıyor."

"Evet. Şey, Shane pek laf dinleyen biri değildi." Burnunu çekti. "Vinny gerçekte onunla konuşabilen tek kişiydi. Vinny'yi biliyor musunuz? Öldüğünden haberiniz var mı?"

"Shane söyledi."

"Çok yazık." Gözleri yaşlarla doldu. "Çocukları olmalıydı. Otuz sekiz yaşından çok daha uzun bir ömrü olmalıydı."

"Gerçi bu kadar uzun süre kaldığına göre orduyu sevmiş olmalı. Sevdığı şeyi yaparken öldüyse – "

"Yine de yazık. Her neyse, Vinny düzenli, sabit bir hayatı severdi. Yapacak daha iyi bir şey aklına gelmediğinden orduda kaldı. Onu beslediler, barınak sağladılar, dünyanın uzak köşelerine yolladılar. Orduya katılmayı seçtikten sonra hiçbir zaman kendi adına karar vermek zorunda kalmadı."

"Ama o hayatı bilerek seçti. Seyahatler yapmış değil mi? Farklı seçenekleri görmek için şansı olmuş."

"Josh bir şey yaptığında, asla aynısını yapmaktan geri kalmazdı. Hep istediği tek şey Josh gibi olmaktı. Shane de öyleydi."

"Derwent gibi mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"O sıralar nasıl biri olduğunu bilmiyorsunuz." Omuzlarını silkti. "Belki şimdi farklıdır. O... eğlenceliydi, çılgındı ve herkes onun gibi olmak isterdi veya onunla olmak. Ondan hoşlanmayanlar vardı ama tek yapması gereken parmaklarını şıklatmaktı, hemen seslerinin tonunu değiştirirlerdi. Onlara ilgi

göstermediği için Josh'tan hoşlanmazlardı. Onun tarafından fark edilmek isterlerdi. Herkesin ama herkesin ondan hoşlanmasını sağlayacak doğuştan gelen bir özelliği vardı.”

“Siz de hoşlanır mıydınız?” diye sordum. Öfkeyle bana baktı.

“Biz arkadaşlık. Hepsi bu.”

“Ve hiçbir zaman onun suçlu olduğunu düşünmediniz.”

“Asla.”

“Vinny düşündü mü?”

“Hayır.”

“Kimin yaptığını dair herhangi bir düşünceniz oldu mu?”

İç geçirdi. “Bunun üzerinde çok düşündüm. Bu konuda Vinny'yle konuştum. Shane'le konuşmadım; bütün bu olanlar hakkında çok hassastı. Angela'nın adını ağzınıza alamazdınız yoksa tokadı çarpardı. Ama Vinny ve ben ne olduğunu ortaya çıkartmaya çalıştık ve hiçbir şey bulamadık. Hep bir yabancının onu evine giderken yolda gördüğünü ve takip ettiğini, sonra da yapmak istediği şeyi yaptığını varsaydım.”

“Etrafta dolanan birini görmüş müydünüz? Tanımadığınız bir arabayı veya yayayı birden çok sefer gördünüz mü?”

Hayır anlamında başını salladı ama ardından gözlerini yere dikerek bir an için durdu. “Bir gece parkta bizimle konuşan bir adam vardı. Adının Craig olduğunu söylemişti, bizden büyüktü; yirmi sekiz olduğunu söyledi ama asıl yaşını birkaç yaş küçültüğünü düşünmüştüm. Bunun yanı sıra kılığı modaya oldukça uygundu. Bizden biri gibi görünmek için aşırı çaba harcıyordu. Gençlerin nasıl herkesin yaşlı olduğunu düşündüğünü bilirsiniz, bu yüzden ben kendi payıma pek inanmadım.”

Anlattıklarının hepsine aynen inanmaya meyilliydim. O sıralar on yedi yaşındaydı, çocuk değildi, eğer adamın otuzlarında olduğu düşünmüşse muhtemelen bunda haklıydı.

Neredeyse kendi kendine “Komik, o zaman bunu hiç düşün-

memiştim ama şimdi neden bir grup gençle takılmak istediğini merak ediyorum.”

Muhtemelen sonunda bir şey çıkmayacağını bilerek not alıyordum. En azından yeni bir bilgiydi. “Onun hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?”

“Fiyakası yerindeydi.” Sırıttı. Derwent’ın en iyi arkadaşı olan Erkek Fatma’nın yüzünün kızardığını gördüm. Gerçi sadece bir anlığınaydı, hemen ardından yüz ifadesi ciddi haline geri döndü. “Başka pek bir şey hatırlamıyorum. Bizimle gerçekten ilgilendi; yani kızlarla. Benimle Angela arasına oturup bize okul ve erkek arkadaşlar hakkında sorular sordu. Nazik biri gibiydi, korkutucu bir yanı yoktu. Bu olanlardan on gün önceydi.”

“Angela ölmeden önce onu yine gördünüz mü?”

“Şehirde bir kez gördüm. Konuşmadık. El salladı.”

“Daha sonra?”

“Hiç karşılaşmadık. Sadece oradan geçtiğini söyledi. Güneye gidiyordu.”

“Nereye?”

“Fransa’ya, demişti. Oradan oraya. Hiçbir yere yerleşmeyi düşünmüyordu.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Uzun boyluydu. Boynu uzundu, adem elması çok belirgindi. Beyazdı. Kahverengi saçları vardı.” Omuzlarını silkti. “Hatırladıklarımın hepsi gerçekten bu kadar. Onu daha detaylı tarif edebileceğimi sanmıyorum.

“Ya robot resim?”

“Hayır. Yüzünün şeklini bile hatırlamıyorum.”

“Size bazı resimler göstersem, onu seçebilir miydiniz?”

“Bundan gerçekten şüpheliyim.” Yüzümdeki bakışı gördü. “Yardım etmek istemediğimden değil. Uzun zaman önceydi, üstelik karanlıktı ve kafamız kıyıktı. Onu unutmuştum, biliyor musunuz?”

“O sıralarda polise ondan bahsettiniz mi?”

“Hayır.” Oturuşunu değiştirdi. “Buna pek hevesli değildim. Eğer katil o ise muhtemelen adı ve yaşı hakkında yalan söylüyordu. Ve eğer değilse, sadece görünce yolunuzu değiştireceğiniz işe yaramazın biriydi.”

“Haklı olabilirsiniz ama bu bir başlangıç. Size hiç kendisi hakkında bir şey söylediğini hatırlıyor musunuz?”

“Kuzeye gittiğini ama oranın kendisi için çok soğuk olduğunu söyledi. Fransızca bildiğini söyledi ama zırvaydı, bildiği birkaç deyişten ibaretti, gerisi ucuz sokak numarasıydı. Angela ve ben bütün gece onunla dalga geçip durduk. Ama kendisinden pek bahsetmedi. Daha çok bizimle ilgiliydi. Sanırım bizi pohpohluyordu. Yaptığımızın doğru olduğunu sanarak kendi hakkımızda bir sürü şey anlatacak kadar toyduk.” Uzun süre öksürdü. “Çok şey anlatmak derken, bu konuşma sesimi mahvediyor.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Biraz sonra gideceğim.” Tereddüt ettim. “Aklıma sonradan bir şey gelirse, yine gelebilir miyim?”

“Elbette. Ama yalnız gelin. Josh’la değil.”

“İsteklerinize saygı göstereceğim, söz.”

“Teşekkürler.” Sizden bunu anlamanızı beklemiyorum ama hayatımın o dönemini uzun zaman önce geride bıraktım. Ve beni bu şekilde görmesini istemiyorum. Hayatımı bir bataklığa çevirmekten başka hiçbir şey beceremedim.”

“Bunun sizin için bir anlamı var mı bilmiyorum ama gelseydi göreceği şey bu olmazdı.” Ancak kafamın içinde Derwent’ın sesini duyabiliyordum. Kahretsin, yaşlanmış. Arada sırada nemlendirici krem sürmek bu kadar zor mu?

“Evli mi?”

Başım la hayır dedim.

“Kız arkadaşı var mı?”

“Bildiğim kadarıyla bu hafta yok.”

İç geçirdi. “Onu iyi tanıyor musunuz?”

“Onunla epeydir çalışıyorum ama çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Benden kıdemli.” Ve ahmağın teki, bu yüzden... “Gerçek anlamda arkadaş sayılmayız. Bu bir iş ilişkisi.”

“İşinde iyi mi?”

Pek fazla düşünme ihtiyacı duymadan “Hem de çok” dedim.

“Hâlâ eğlenceli biri mi?” Dalgın konuşuyordu.

“Kendine has bir espri anlayışı var” dedim içtenlikle. “Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.” Tanrı’ya şükür.

Evet anlamında başını salladı. “Size onun hakkında sorular sorduğum için üzgünüm. Sadece merak ettim. Onu görmek istemiyorum ama şimdi nasıl biri olduğunu bilmek istedim. Sorduğumu ona söylemeyin.”

“Söylemem.”

Kapıya kadar bana eşlik etti ve arabama gidene kadar beni izledi. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Bana güvenmediğini biliyordum.

Bromley’de geçirdiğim zamanın ardından içinde bulunduğum kötü ruh hali kaybolup yerini bir hüznün aldı. Laflayacak biri yoktu, bu yüzden radyoyu Altın Klasikler istasyonuna ayarlayıp geri dönüş yolculuğu boyunca devam eden tıkanmış trafikte romantik şarkılar dinledim.

PAZARTESİ

Bölüm 21

Parsonslara haksızlık etmiştim. Ertesi sabah daha evden çıkmadan cep telefonum çaldı. Eşinin aksine, David Parsons yardımcı olmak için çok hevesli konuşuyordu.

“Bu kadar erken aradığım için üzgünüm ama eşim bunun acil olduğunu söyledi. Bende Stu Sinclair’e ait bir telefon numarası var ama ev telefonu değil, nerede yaşadığını da bilmiyorum.”

Yazmak için kalem ararken “Cep telefonu da olur” dedim. Bana geri okutarak doğru aldığımı kontrol ederken yavaşça numaraları okudu.

“Muhtemelen mesaj bırakmak zorunda kalacaksınız, zira çağrılara hiç cevap vermez ama genellikle oldukça çabuk geri arar.”

“Yardımanız için teşekkürler.”

“Başı dertte değil, değil mi? Sadece merakımdan soruyorum. Eşim yaptığınız soruşturmanın bir cinayet olduğunu söyledi.” Çıplak ve yapmacıksız bir meraktı. Konuşurken gülümsediğimi belli etmedim.

“Eski bir olay ve o bir anahtar tanık, hepsi bu. Yine de onunla konuşmaya gerçekten ihtiyacım var, bu yüzden size minnettarım.”

“Ne zaman bir yardımımız olursa.” Bunu gerçekten de içtenlikle söylemiş gibiydi.

Nasıl olup da böyle iki farklı kişilikteki insanın hâlâ evli kalabildiğini merak ederek telefonu kapattım. Belirttiği gibi,

Stuart Sinclair telefona cevap vermedi ama ona sesli bir mesaj bıraktım. Zaten çoktan işte olmam gerekiyordu; evrak işleri yığılmıştı ve yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi vardı. Bir kez daha kendimi, Derwent'ın bilgilendirme toplantılarını önemsemeyerek düştüğüm hatayı eleştirmesini düşünürken buldum. Derwent'a asıl sorununun boş zamanlarımı onun kız arkadaşının ölümünü araştırmakla geçirmem olduğunu söyleyebilmeği istardım.

Evden çıkmadan önce birkaç santim aralık olan oturma odasının penceresini açık bırakmak konusunda tereddüt ettim. Rob'un yokluğu ve benim de sürekli dışarıda olmam nedeniyle evde bayat bir koku oluşmaya başladığını fark etmiştim. Bozulmuş bir şey var mı diye buzdolabını kontrol etmiş, mutfaktaki erzak dolabını boşaltmışım ama hâlâ içerde hiç de hoş olmayan bir koku vardı. Hırsız girmesinden endişe etmeyecek kadar yüksekteydik ama yine de risk alıp açık bırakmak istemiyordum; geceleri rahatça uyuyabilmek için bütün kapıları ve pencereleri kilitlemek alışkanlık haline getirdiğim bir emniyet tedbiriydi. Sonunda pencereyi kapatıp iki sefer kilitledim. Kokuyla baş edebilirdim ama kendi korkularıma katlanmak o kadar kolay değildi.

İşe gider gitmez çalışmaya koyuldum. Stuart Sinclair bana dönüş yaptığında saat on biri geçiyordu. Telefon çaldığında yaptığım işi bırakıp cevap vermek kısa bir zamanımı aldı. İşimin ehli gibi değil, acemi biri gibi konuşuyordum.

“Ah. Doğru. Evet, şöyle ilgili – “

Sözümü kesti. “Esasen siz beni aradınız. Umarım ne hakkında olduğunu biliyorsunuzdur çünkü benim en ufak bir fikrim bile yok.”

Ben Derwent'ın hakkından geliyordum; Stu Sinclair'in beni bocalatma şansı yoktu. “Söylediğim gibi, 1992 yılında Angela Poole cinayetine ilişkin verdiğiniz tanık ifadesiyle ilgili olarak sizinle görüşmek istiyorum.”

Derin bir nefes verdiğini duydum. “Biraz eskiye gidiyor. O sıralarda bir çocuktum. Bunun şu an acil olmasının özel bir sebebi var mı?”

Eğer daha hoş bir tutumla yaklaşıyorsa ona bunun son zamanlarda işlenen cinayetlerle ilgili olduğunu söyleyebilirdim. “Soruşturma dosyasını bir süredir tekrar gözden geçiriyorum. Bazı anormallikler var. Sizinle şahsen konuşmam lazım. Tercihen bugün.”

Cevap verdiğinde sesi korkunun sınırındaydı. Bu iyiydi: Bir cinayet soruşturmasıyla ilişkilendirilen birinin vermesi gereken normal tepki buydu. İçimden bir ses bu sert adam tavrının sahte olduğunu söylüyordu. “Ah, Tamam. Çok uzun zaman önceydi. Şu anda o zamanki kadar detaylı olarak hatırlamadığım ortada ama eğer yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız, elimden geleni yapmaya çalışırım. Aslına bakarsanız bu öğleden sonra çocuğumla ilgilenmek zorundayım. Bu yüzden daha yeni yürümeye başlamış bir afacanın etrafta dolanmasına aldırılmazsanız, evime gelebilirsiniz.

“Gayet güzel. Adres neydi?”

“Seksen iki numara Danbury Yolu, Batı Norwood. SE27 oluyor.”

Adresi yazarken “O muhiti biliyorum” dedim. “Saat iki?”

Terddüt etti. “Buçuk yapalım. Ve korkarım uzun süre kalamayacaksınız. Eğer yarım saatten fazla sürecekse, bunu yeniden ayarlamak zorundayız.”

Gerçekten böyle düşünerek “Elimi çabuk tutarım” dedim. Stuart Sinclair’e sorulacak kısa bir soru listem vardı ama bu sorular önemliydi ve sonraya bırakmak yerine onunla en kısa zamanda görüşebilmek için her şeye razıyım.

Danbury Yolu Viktoryen tarzı sıralı evlerin bulunduğu bir

yerdı ama evler büyük değildi. Dört katlı, genellikle üst düzey memurlar ve müdürlerin oturduğu renkli minik pasta şekerleri gibi küçük evlerdi. Sokaklar yılan gibi kıvrılarak Londra'nın dış mahallelerine doğru uzanıyordu. Geç Viktoryen dönemi orta sınıfının banyo ve bahçe arzusu kendini bu kırmızı tuğlalı evlerde gösteriyordu. Norwood hiçbir zaman popüler bir yer olmamıştı ve Danbury Yolu kelimelerle anlatılamayacak kadar perişan haldeydi ama sakindi. 82 numaraya doğru yürürken bir çok evde cumbaların önüne bırakılmış bebek arabalarını görerek küçük çocuğu olan bir sürü aile var diye içimden geçirdim.

Üzerinde fazla düşünmeye gerek görmeden Derwent'ın tarif ettiği bahtsız, çarpık dişli Şişko Stu'nun büyümüş halini görmeyi bekliyordum. Bu yüzden koyu saçlı, vücudu yapılı bir adam kapıyı açınca birden yanlış adrese geldiğimi sandım. Ancak ilk sözleriyle doğru yere geldiğim ortaya çıktı.

“Tam zamanında. Etkilendim Memur Kerrigan.”

“Bay Sinclair?”

“Başka kim olacak. İçeri gelin.” Geriye çekildi. Aceleyle dar ve karanlık koridordan içeriye daldım. Koridordaki karmakarışık lastik botlar ve küçük ayakkabılar evdeki yaşamın orada yaşayan çocuğa göre ayarlandığını söylüyordu.

Sinclair alçak bir sesle “Oğlum hâlâ uykuda” diye durumu açıkladı. “Lafımız bölünmeden konuşabiliriz.”

Başım la evet deyip, duvardan duvara yere saçılmış oyuncaklar ve bir köşeye yığılmış kanepelerle minderleriyle destansı bir dağınıklığa sahip oturma odasına doğru onu takip ettim.

“Af edersiniz. Öğle yemeğinden sonra saklambaç oynuyorduk.” Ortalıktaki dağınıklığı toplamaya başladı. Ortalığı toplamasına gerek olmadığını söyleyen bir şeyler mırıldandım, adamın görünüşü dikkatimi dağıtıyordu. Gözlerimi dikip ona bakmama sebep olan şey odayı toplarken kasılıp gevşeyen kol kasları veya yağsız vücudu ya da spor salonunda şekillendirdiği gövdesi değildi. Bundan daha çok, Shane Poole gibi, büyüyüp

bir yetişkin olurken kendi vücudunu Derwent'in vücudunun şekline benzetmesiydi. Onları birbirine neyin benzettiğini ortaya çıkartmaya çalıştım. Derwent'tan daha hoş görünüşlüydü ama saçları onunla aynı biçimde kesilmişti ve kıyafetleri, benimde artık bildiğim gibi, Derwent'ın iş dışında giydiği elbiselere benziyordu. Bembeyaz, mükemmel bir gülüşü vardı, Derwent'ın dediği doğruysa ortodontisti için güzel reklamdı. Derwent'la benzerliğine rağmen onun çekici biri olduğunu düşündüm; mavi gözlerle yakışıklı bir yüz, belirgin hatlı bir çene ve düzgün bir burun. Yanlış bir anda dönüp beni gözlerimi dikmiş onu izlerken yakaladı: Karşılığında bana verdiği pişmiş kelle gibi mandar sırtışı hak etmiştim. Düzeltilmiş olan kanepeye oturup not defterimi çıkarmak ve aslında yerini bildiğim kalemimi uzunca bir süre aramakla oyalandım. Eğer Stuart Sinclair'in benim üstümde bir üstünlük kurmasına izin verirsem Derwent bunu asla unutturmaz, diye aklımdan geçirip biraz daha dik oturdum.

"Bu kadar kısa süre içinde beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Yardımcı olduğuma sevindim" dedi, bir koltuğa oturup sağ ayağını sol dizinin üzerine attı. Derwent'ın bunun hakkındaki fikrini duyar gibiydim: Ne kadar hoş olurlarsa olsunlar, sadece tamamen salaklar böyle oturur, Kerrigan. Kalın tabanlı botlar giyiyordu. Boyu konusunda hassas mı acaba diye içimden geçirdim. Benden biraz kısaydı, benim bir seksen boyuna göre o bir yetmişti, böyle ağır botlar giydiğinde aradaki fark önemsiz hale geliyordu. Zaten ufak tefek biri olmaktan uzaktı ama Derwent'ın onu nasıl tarif ettiği aklıma geldi. Diyet ve spor yapmak genetik mirasınıza bir şeyler katabilirdi ama boyunuzu değiştirmek hayli zor bir işti. Kendim uzun biri olarak buna insanın neden kafayı taktığını pek anlayamıyordum; uzun bacaklara sahip olmak o kadar da hayranlık verici değildi.

Çabucak onu Angela Poole ve son zamanlarda işlenen üç cinayet arasındaki muhtemel bağlantı konusunda bilgilendirdim.

Her bir kurbana bakarken iki saniyeliğine kaşları çatıldı ama bunun ötesinde bir tepki vermedi.

“Size bir bağlantı olduğunu düşündüren nedir?” Üç resmi bana geri verdi.

“Cinayetlerin işleniş tarzı. Katilin kendine has yöntemi.”

“Biliyorum. Bir sürü cinayet filmi izlerim.” Kocaman sırtıttı. “Sizin seyretmekten kaçındığınıza eminim.”

“Hem de veba gibi. Angela’nın ölümünü ne kadar hatırlıyorsunuz bilmiyorum –”

Hızlıca “Sandığımdan fazla” dedi. “Beni aradığınızdan beri bunu düşünüyorum. Hepsi yeniden zihnimde canlandı.”

“Harika. Çünkü siz Angela’nın katilini gören yegâne kişi olabilirsiniz ve o sıralarda polise söylemediğiniz bir şeyi hatırlamayı başarabilir misiniz diye merak ediyorum.”

Hayır anlamında başını salladı. “Onlara söyledim, şimdi size de söylüyorum, gece yarısından hemen sonra erkek arkadaşını yürüyerek uzaklaştırırken gördüm. Bundan birkaç dakika önce bir şey beni uyandırdı; sanırım zavallı kızın çığlığı olsa gerek.”

“Kız hakkında konuşurken sesinde tuhaf bir soğukkanlılık vardı, özellikle de Derwent’ın hâlâ ateşi sönmemiş kederiyle karşılaştırıldığında. Gerçi kız öleli çok uzun zaman olmuştu. “Onu tanıyor muydunuz? Angela’yı?”

“Yan evdeki kızdı. Onu tanımaktan ziyade hakkında bir şeyler biliyordum.”

“Ona âşık oldunuz mu?” İlk defa olarak şaşırdığını görünce ne demek istediğimi açıkladım. “Çünkü yan evdeki kızdı. Genelde böyle olması gerekir, değil mi?”

“Bunu hatırlamıyorum.” Gülümsedi. “Her neyse, bana dönüp bakmazdı bile. Kısa boylu, şişko ve çirkindim. Ve dediğim gibi, bir erkek arkadaşı vardı. Onu öldürdüğü için polisin tutuklamadığı biri.”

“Bir tanığı vardı.”

“Bir hata olmuş olmalı. O yaptı. Onu gördüm.” Sabit gözlerle bakıyordu. Sesi kendinden emin gibi geliyordu. Öyle ki, içimde onunla tartışmak ve Derwent’ı savunmak için kabaran isteği bastırdım.

“Tam olarak ne gördünüz? On ikiden önce kalktığınızda; bahçede bir şey gördünüz mü?”

“Hayır, görmedim, duymadım da. Yazdı ve pencerem açıldı. Dışarı uzanıp baktım, hiçbir şey duymadım ve bıraktım. Yatağa geri dönmemin sebebi buydu.”

“Ve sonra...”

“Endişelendim. Gidip bir başka pencereden dışarıya bakayım dedim.”

“Öndeki pencereden.”

“Evet.”

“Ana yatak odasıydı, değil mi? Ebeveynlerinizin?”

“Anneminki. Babam bizi terk etmişti.” Beyaz dişleri parladı. “Artık bunu atlattım ama ara sıra onu özleyorum.”

“Yani gidip dışarı baktınız.”

“Evet.”

“Anneniz yataktaydı, uyuyordu veya...”

“Hatırlamıyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Detaylarla çok ilgileniyorsunuz, değil mi?”

Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. “Üst kattaki ön odanın penceresinden dışarıya gerçekten baktığınıza inanmıyorum.”

“Bana yalancı mı diyorsunuz?” Sesi hâlâ hoştu ama parmakları üstteki bacağını eşeliyordu, parmak boğumları beyazlaşmıştı.

“Sanırım hikâyeyi çok sık tekraren anlattığınızdan kendiniz de neredeyse inanıyorsunuz ama saat on ikiden sonra yürüyerek uzaklaşan hiç kimseyi görmediniz. Angela’nın erkek arkadaşından hoşlanmıyordunuz ve onun başının belaya girmesini iste-

diniz, bu yüzden onu gördüğünüzü söylediniz. Onun bir tanığı olduğundan haberiniz yoktu ve bir kere söyledikten sonra sözlerinizin arkasında durdunuz.”

Karşı çıkararak başını sallıyordu. “Hayır. Yanlış.”

“Size karşı kötü davranıyordu, değil mi? Size zorbalık ediyordu. İsimler takıyordu. Ona karşı derin bir kininiz vardı ama ondan korkuyordunuz. Bu onun başını belaya sokmak için inanamayacağınız kadar iyi bir şanstı. On beş yaşındaydınız, muhtemelen bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunu bile anlamadınız ve yapmanız gerektiğini düşündüğünüz son şey yalandı.”

“Bana psikoloji öğretmeyi bir kenara bırakın.” Artık yüzü kırmızıydı. “Birisini gördüm ve onun Josh Derwent olduğunu düşündüm. Josh Derwent’a benziyordu.”

“Hangi yönden?”

“Uzun boyluydu. Hızlı hareket ediyordu. O – bilmiyorum. Onun Josh Derwent olmasını bekliyordum. O olduğunu sandım.” Gözlerini yeniden bana çevirdi. Fal taşı gibi açılmış gözlerle samimiyete geri dönmüştü. “Gerçekten de o olduğunu düşündüm.”

“Tekrar düşündüğünüzde, verdiğiniz tarife daha önce söylemediğiniz bir şey ekleyebilir misiniz?”

“Hayır.”

“O akşam daha önce Der – Josh Derwent’ı görmüşsünüz. Onun üzerinde gördüğünüz kıyafetleri mi tarif ettiniz? Yoksa gördüğünüz kişi gerçekten de Josh Derwent’la aynı renk bir tişört ve benzer bir kot pantolon mu giyiyordu? Sokak lambalarının ışığında hızla sizden uzaklaşarak yürürken bunu söyleyebilir miydiniz?”

“Tamam. Tamam. Haklısınız. Aslında sadece bir karaltı gördüm. Siyah giyiyor olabilirdi. Koyu renk, her neyse.” Stuart bir eliyle üst dudağına dokundu ve sonra eline baktı. “Gerçekten terliyorum. Bu işte iyisiniz, değil mi?”

“Her şeyi olması gerektiği gibi yapıyorum.”

“Fakat ağzınızdan bir şey kaçırdınız. Ondan bahsederken soyadını kullanıyorsunuz. Onu tanıyorsunuz, değil mi?” Josh Derwent? O bir polis, bu kadarını biliyorum. Arkadaş mısınız?” Bir an için bekledi. “Sevgili misiniz?”

“Onu tanıyorum. Bazen de onunla çalışıyorum. Ancak Derwent yüzünden değil, müdürüm benden Angela’nın ölümünü aydınlığa kavuşturmamı istediği için buradayım.”

“Bunun için size ısrar etmiş olmalılar. Eğer onunla bir ilişkiniz varsa, demek istiyorum.”

“Şaşırtıcı bir sıklıkla” diye ona katıldım. “Özellikle de Derwent benim tipim olmadığı için.” Son on yılın en büyük küçümsemesiydi.

“Bana inanma nezaketini gösterirseniz ben de size aynı nezaketi gösteririm. Gerçekten de onu gördüğümü düşündüm. Bu konu hakkında yalan söylemeyi sürdüremezdim.” Ürperdi. “Neredeyse o herifi unutuyordum; Orpen, adı buydu. Serserinin tekiydi. Tam eski kafalı bir aynasıydı. Benimle her konuştuğunda korkardım. Hep kendini saldırmamak için zor tutuyormuş gibi görünürdü. Onunla karşılaştınız mı?”

Gülümseyerek “Zevkle bekliyorum” dedim.

“Onunla görüşmek hoşunuza gidecek.” Saatine baktı. “Vay. Zaman hızla geçiyor. Başka bir şey var mıydı?”

Çabucak yabancı birileri veya yabancı arabalar hakkındaki alışıldık sorularımı sordum, hepsine olumsuz cevap verdi.

“O gece hakkında başka bir şey aklınıza geliyor mu? Hatta ceset bulunduktan sonra? Gürültüler ve ışıklar sizi rahatsız etmiş olmalı.”

“Öyle olmalı. Gerçekten hatırlamıyorum.”

Buna inanmak çok güçtü, bense beş yaşından beri polisi ve yaptığı işi görünce ağzım açık seyrederdim. Yan evdeki bir ci-

nayet en iyi pembe diziden daha eğlenceli olurdu. “Polisi gördünüz mü? Ambulansı?”

“Evet. Gördüm.”

“Ya Angela’nın cesedini?”

“Hayır.” Sinirlenmiş göründü. “Neden soruyorsunuz?”

“Üzerinde çalıştığımız suç mahalleri arasında benzerlikler var. Angela’nın cesedinin bırakılış şekline aşına birisi bu cinayetleri işliyor gibi görünüyor. Ben sadece kızın cesedini kaç kişinin yerinde gördüğünü ortaya çıkartmaya çalışıyorum. Ama siz pencereden hiçbir şey göremediğinizi söylediniz.”

“Hayır.” Dudaklarını büzdü. “Bu önemli mi?”

“Çok. Okulda veya okul dışında dolaşan fotoğraflar var mıydı, biliyor musunuz? En azından bu konu hakkında konuşan birileri olduğunu hiç fark ettiniz mi?”

“Hayır. Ama...” Hole gidip deri bir evrak çantasıyla geri döndü, Derwent’in anında ve amansızca neşeyle zenginlerin sahip olacağı cinsten diye tarif edeceği bir çantaydı. Bunu iltifat olsun diye de söylemezdi. Yıpranmış bir iPad çıkartıp, bana uzatmadan önce parmağıyla ekranına dokundu. “Eğer Angela’nın cesedini kimlerin gördüğünü bilmek istiyorsanız, buna bir göz atsanız iyi olur.”

Gözlerimi dikip baktım, bir an için anlayamadım. Ekranı kaplayan görüntü dosyada gördüğüm Angela’nın yakın çekim resmiydi. Saçları çiçeklere takılmıştı, göz kapakları boş olan göz çukurlarını örtüyordu. “Bu ne rezillik böyle?”

Bir cevap yerine, feci bir ağlamayla yerimden sıçradım.

“İzleme tertibatı. Oliver kalktı.” Sturart beyaz bir kulaklığı alıp gürültü kesilene kadar kurcaladı. “Çok şükür sesi kesildi.”

Evin üst katından bir çığlığın soluk sesi geliyordu.

“Gidip onu alsanız iyi olmaz mı?” diye sordum.

“Galiba.” Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor, ne düşündü-

ğümü anlamaya çalışıyordu. “Bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Angela Poole’un suç mahallinden bir resim.”

“Aşağı doğru kaydırın. Fazlası var. Gördüğümde inanamadım. Eminim siz de aynı şeyi hissedeceksiniz.”

Önerdiği şekilde yaptım, üst kattan gelen ağlama sesi dikkatimi dağıtıyordu. O sırada daha yüksek ve tiz bir sese dönüşmüştü. “Bunu nasıl buldunuz? Bu internet sitesi ne?”

“Suç Mahalli Resimleri isimli bir blog. Daha önce hiç duymamıştım. Biz konuştuktan sonra Angela’yı düşünüyordum ve bilmiyorum, sadece bilmediğim bir gelişme olmuş mu diye görmek için internette araştırmak aklıma geldi. Ardından bu çıktı.”

Ekranda görüntüler kaydıkça içimden bunları dosyada bile görmediğime yemin ediyordum. “Bunları sıradan herkes görmüş olabilir.”

“İnternet ulaşımı olan herkes” diye Stuart bana katıldı. İsteksizce, kapıya yöneldi. “Yukarı çıksam iyi olur.”

“Evet, ben beklerim.”

“Güzel.” Yeniden saatine baktı. “Mesele şu ki, karım birazdan geliyor olacak ve ona sizin burada olacağınızdan bahsetmedim.”

Yerimden kıpırdamayarak “Ben durumu açıklamakta iyiyimdir” dedim.

“Ona Angela’dan bahsetmek zorunda kalmak istemiyorum. Bu geçmişte kaldı. Şimdi kim olduğumla hiçbir ilgisi yok.”

“Beş dakikaya gitmiş olurum” diye söz verdim. Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi ve gitti. Basamakları ikişerli çıktığını duydum.

Çabucak geri döndü, kucığında parmağını emen yaklaşık on dört aylık kısl saçlı bir çocuk tutuyordu. Çocuğun üstünde bir atlet ve bebek bezi vardı, iki gözü iki çeşme akan göz yaşları

hâlâ yanaklarında duruyordu. Yeğenlerimi ve damaklarını yarıp çıkan süt dişlerini hatırlayarak diş çıkartıyor, diye düşündüm.

“İyi mi?”

“iyi.”

“Azı dişleri mi? Çıkarlarken çok fena acıtırlar.”

Stuart omuzlarını silkti. “Olabilir. Her zaman bir şey vardır.” Oğlan kendini ondan iterek uzaklaştırıyordu. Eğilip çocuğu yerde ayaklarının üzerine bıraktı. “Haydi bakalım, Oliver. Bir oyuncak bul. Etrafta çok var.”

Oliver bana baktı, ardından odayı kolaçan etmek için kendi etrafında döndü. Başka hiç kimseyi bulamayarak yere düşüp üzüntüyle ağlamaya başladı.”

Stuart gürültüyü bastırmak için yüksek sesle “Annesini öz-lüyor” dedi. “Onunla karşılaştırılınca kesinlikle ikinci sırada ge-liyorum. Başka bir şey var mıydı?”

“Angela’nın ölümünden sonra farklı davranan birini hatırlı-yor musunuz? Dengesiz davranan, üzgün görünen veya günde-lık hayatını değiştiren?”

“Evet. Bir kişi. Josh Derwent.” Başını salladı. “Bunu duy-mak istemediğinizi biliyorum ama ben hâlâ onun suçlu olduğu-nu düşünüyorum.”

“Eğer olsaydı, bunu kanıtlayacak delil olurdu.”

“Her şeye verecek bir cevabı vardı. Bir hikâye uydurdu ve bu sayede kurtuldu ama kızı o öldürdü.” Yerde Oliver dönü-şümlü olarak öksürüyor ve ağlıyordu, üst dudağının üzerinden gri-yeşil renkte bir nehir gibi sümükleri akıyordu. Stuart eğilip saçlarını okşadı. “Haydi, Oliver. Sus. Birazdan annen gelecek.”

“Aklınıza başka bir şey gelirse...”

“Aramım.” Ona uzattığım kartı hızla kaptı ve arka cebine soktu. “Pekâlâ. Size yolu göstereyim.”

Oliver’i içinde bulunduğu perişan halde bırakıp koridorda

gözden kayboldu. Çocuğun yanından öylece geçip gidemedim. Yanına çömeldim.

“Her şey yoluna girecek. Annen yakında dönecek. Ben gi-dince baban seninle oynayacak.”

Oliver gözlerini dikip bana baktı, yüzünde boş bir ifade vardı. Kâğıt mendil almak için çantamı karıştırdım ve mendil-le yüzünü sildim. Vıcık vıcık olmuş mendili katlarken hafifçe kalktım. Görünürde çöp kutusu yoktu. Bu yüzden çantama geri koymak zorunda kaldım. Umarım bir şey ararken elimi ona sür-meden önce orada olduğunu hatırlarım diye düşündüm.

Stuart koridorda dikiliyordu, sabırsızlığı yüzünden belliydi. Oturma odasından çıktığımı görünce kapıyı açtı. Uzun uzadıya vedalaşacak zaman yoktu.

Ben kapıdan dışarıya adımımı atarken, ufak tefek koyu renk saçlı bir kadın hızlı adımlarla ön taraftaki yoldan geliyordu. Üzerinde gri takım ve taşıdığı evrak çantasıyla zarif görünüyordu. Dikkatle bana bir göz attı, ardından uzanıp Stuart’a baktı.”

“Neler oluyor?”

“Tam gitmek üzereydi.”

“Siz kimsiniz?” İçeriden ağlama sesi geliyordu, ben daha cevap veremeden dikkati Stuart’a kaydı. Hemen beni itip ya-nımdan geçti. “O Oliver mıydı? İyi mi? Ne zaman uyandı?”

“Az önce.”

“Kahretsin. En azından yarım saat daha uyur diye düşünüyordum.” Yine dönüp öfkeyle bana baktı. “Siz kimsiniz? Söyle-miş miydiniz?”

Kadının arkasından “Yehova Şahidi” diye bir ses geldi. Ne yapabilirdim ki, der gibi Stuart’ın yüzünü değiştirdiğini gördüm. “Onu gerçekten vazgeçirmeye çalıştım.”

Kadın bana dönüp “Tanrıya inanmam” dedi. “Stu, samimi söylüyorum. Seni bir saatliğine yalnız başına bırakıyorum ve

tanımadığın insanları eve alıyorsun. Durumun gerçekten ümitsiz.”

“Beni bilirsin. Kaba davranmam.” Kadının omuzunun üzerinden gözlerini açarak bana baktı. Artık git.

Ona destek olacak veya zor duruma sokacak bir şey söylemeden yürüyerek uzaklaştım. Arkamdan Stuart’ın “görüşme nasıldı?” diye sorduğunu duydum. Cevabı duyamadan kapı kapandı. Oliver’in sorumluluğunun genellikle ona bırakılmaması mantıklıydı. Ebeveynliğin nahoş yanlarına pek alışmış gibi görünmüyordu. Tipik bir baba diye düşündüm. Oyuncakları ve oyunları seviyor ama sümüklerden ve bebek bezlerinden nefret ediyordu. İçimde beliren, her şey yolundayken babalık yapan babaların haklı olduğu hissini bastıramadım. Sümüklü burunları silmek benim de eğlence anlayışına uymuyordu.

Stuart’ın başının çok fazla derde girmediğini umuyordum. Eğer karısı ben olsaydım yalan söylediğini bilirdim ve daha o anda lafı uzatmadan üstüne gitmeye başlardım. Bir çocukları olduğu göz önüne alınırsa belki de kadın için ona inanmış gibi davranmak daha kolayına geliyordu. Belki de nispeten hoş bir kadınla baş başa kalmasına aldırılmıyordu bile. Yahut adam kadını bu konuda kandırmaya çalışmak için hazırlıklıydı.

Ya da belki ben kişisel cazibemi çok abartıyordum. En gözde seçeneğim bu değildi ama galiba büyük ihtimalle durum buydu.

SALI

Bölüm 22

Arabada oturmuş trafik ışığının yeşile dönmesini bekliyor ve keşke o an başka bir yerde olsaydım diye düşünüyordum. Emekli Komiser Lionel Orpen'i kendi başıma sorgulamak konusunda yeterince gerilmiştim. Derwent'la beraber gitmek zorunda kalmak da tam anlamıyla bardağı taşıran son damla olmuştu.

“Ne dediğini bana tekrar anlat.”

“Bana seni de yanımda getirmemi söyledi. Büyümüş halinin nasıl olduğunu görmek ve sana soruşturma hakkında başka hiç kimseye söylemediği bazı şeyleri anlatmak istediğini söyledi.” Emekli polis memuruyla yaptığım telefon konuşmasını tekrar etmekten bıkip usanmıştım. Huysuzluk bu konuşmayı tarif etmekte yetersizdi. Kim olduğumu açıklayınca, öğrenmek istediği tek şey Derwent'ı tanıyıp tanımadığımdı.

“Ya sonra?” diye Derwent beni sözümü sürdürmeye zorladı.

“Ve ardından eğer sen de gelmezsen benimle hiç konuşmayacağını söyledi.” Ona bir bakış attım. “Artık mutlu musun?”

“Meraklandım.” Sırıttı. “Yeniden iş üstünde olmaktan mutluyum.”

“Değilsin. Bu yüzden arabayı sen kullanmıyorsun.” Araba hızla fırlayıp trafik ışıklarını geçti, fren yapıp alt dudağımı ısır-dım. Arabanın ilerlemesi için gaz pedalına basmak gerekiyordu ve uygulamada ne kadar basılması gerektiği konusunda hata yapmak işten bile değildi. Derwent'ın onu aldıktan iki dakika sonra söylediği gibi, bu hataya düşmek benim için kolaydı. Göründüğü kadarıyla, normal bir sürücü rahatça bunun üstesinden

gelirdi. “Benimle birlikte olduğunu kimseye söylememelisin, unutma.”

“Elinden tutacak birine ihtiyacın var, Kerrigan. İlk olarak, Lionel kahrolası korkutucu herifin tekidir. İkinci olarak, Şişko Stu senin aklını başından aldı. Ve Shaney.”

Ona Claire’i gördüğümü söylememiştim; onun adını bile anlamamıştım. Zaten, hiç kuşkusuz o sorgulamayı da yanlış yapmıştım. Derwent yan koltukta oturup laf yetiştiren en berbat sürücü tipi idi ve bunu sadece arabadayken yapmıyordu. Lionel Orpen’i daha açık sözlü yapacaksa onu yanımda götürmek memnuniyet vericiydi ama geri dönerken yol üstünde kenara çekip arabadan atmayı ciddi şekilde düşünüyordum.

“Godley’e bugün benimle geldiğini söylemiyorum, unutma. Eğer ağzından kaçırırsan başım tonla belaya girer.”

“Rahal ol” dedi Derwent. Camı açarak dirseğini dışarı çıkarttı. Serin rüzgar yüzüme vurup saçlarımı gözlerime yapıştırıyordu.

“Hey! Kapa şunu.”

“Havaya ihtiyacım var.”

“Köpek beslemek gibi. Görüşmeden önce seni yürüyüşe çıkartmam gerekiyor mu yoksa sonrasına kadar bekleyebilir misin?”

Pencereyi kapatmaksızın “Çok komik” dedi. Sinirden dişlerimi gıcırdatıp dikkatimi yola verdim. Bitişik nizam küçük evlerden birinde emekliliğini geçiren Lionel Orpen’in yaşadığı Kensal Rise’a gidiyorduk.

Orpen’in sokağında park edecek yer yoktu, bu yüzden köşeden dönüp arabayı içinde çocuk bahçesi bulunan küçük bir parkın yanına bıraktım. Serin ama güneşli bir gündü. Park etrafta koşturup avazı çıktığı kadar bağırان küçük çocuklar ve onların anneleriyle cıvı cıvıldı. Aklıma Oliver Sinclair geldi. Yabancı bir kadının eve girmesine izin verdikten sonra Stuart’ın tek başına ona bakmasına izin verilip verilmeyeceğini merak ettim.

Derwent gözlerini kısıp acı dolu bir ifadeyle arabanın üzerinden onlara baktı. “Bu kadar çok gürültü çıkarmak zorundalar mı?”

“Küçükken eğlenmenin en önemli kısmı budur.”

Parmaklıkların diğer tarafından iki küçük çocuk koşarak yanımızdan geçti, birbirleriyle itişip kakışıyorlardı.

“Aradan on beş yıl geçsin, kapanış saatinden sonra barın önünde kavga ettikleri için tutuklanırlar.”

“Şey, bu artık senin sorunun olmayacak. O zamana kadar emekli olursun” dedim.

Yüzünü astı. “Pek değil. Zaten, ödemeleri kısmak için emeklilik yaşını yetmişe çıkarmak zorunda kalacaklar. Yoksa bedavaya çalışmaya devam edeceğim. Hayatımın geri kalanında bir bok yapmadan evde oturmak fikri beni hiç de heyecanlandırmıyor.”

“Bir bok yapmadan oturmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Seni oyalayacak bir şeyler bulabilirsin.”

“Ne tür şeyler yapabilirim? Başka ne yapabilirim ki? Bulmaca mı çözeirim?” Homurdandı. “Haydi. Gidip emekliyken neler yapıldığını görelim.”

İyi bir polis memuru olsun ya da olmasın, Lionel Orpen emeklilik için örnek alınacak birisi değildi. Kapıyı açıp şüpheyle bize baktı, yanaklarında kılcak damarların görülebildiği buz gibi yüzünde bir karış sakal vardı. Zamanında iri bir adamdı ama şimdi elbiseleri üzerinden dökülüyor, buna karşın ince yün kazağının önünden belirgin bir göbek dışarı fırlıyordu. Daha nefesindeki alkol kokusunu almadan onun ayyaş biri olduğunu biliyordum. Saat daha on buçuktu, bizi gazeteler ve kitaplarla tepeleme dolu oturma odasına götürürken sendeliyordu.

“Dağınıklığın kusuruna bakmayın. Hatıralarımı yazıyorum. Bir yığın ham malzeme. Kaynaklar ve bu tip şeyler.” Şöminenin yanındaki eski püskü bir koltuğa oturup, bizi bulduğumuz yere oturmakla baş başa bıraktı. Derwent sararmış dergilerle

dolu olmaktan başka bir işe yaramayan kanepenin koluna oturdu. Ben hiçbir şeye dokunmak istemediğimden kapının yanında ayakta duruyordum. Ev küf kokuyordu. İçinden bir şey çıkıp üstüme atlar diye gazete ve dergi yığınlarına dokunmaya korkuyordum. Odanın arka tarafında bir hareket olunca hızla arkamı dönüp baktım, kalbim küt küt atıyordu.

“Seni korkuttu, değil mi?” Orpen eliyle hafifçe birkaç sefer kucağına vurdu. Bir kedi kitap yığınlarının arasından yolunu bularak çıktı, alçak sesle miyavlıyordu. Zıplayıp Orpen’in dizine çıktı. Adam kedinin çenesinin altını okşadı. “Zavallı yaşlı Rudolf.”

“Ren Geyiği Rudolf gibi mi?”

“Hess gibi.”

Derwent bana bir bakış attı. Ne düşündüğünü hemen anladım. Ah, işte başlıyoruz...

“Ona neden bir Nazi ismi verdiğimi merak ediyorsunuz. Şey, bana onu hatırlatıyor. Eskiden özgürdü, ara sıra bahçeye geldikçe onu besliyordum. Harika bir hayatı vardı, dövüşüyor, başka kedilerle düzüşüyor ve fare kovalıyordu. Ardından yan evdeki iyilikseverler tarafından alınıp, sanki onu almak isteyen biri çıkacakmış gibi bir hayvan barınağına götürüldü. Nereye gittiğini bulduğumda ölmek üzereydi. Onu kurtarmak için tam zamanında yetiştim ama kısırlaştırılmıştı. Kafesin parmaklıkları arkasından bana bakış şekli tıpatıp Spandau Hapishanesindeki Hess’ti.”

“Ah. Bu”

Orpen Derwent’in sözünü kesti. “Buraya Rudy Guliani’dan bahsetmek için gelmediniz. Angela hakkında konuşmak için geldiniz. Beni kandırmaya çalışmayın. Yapmayı beceriyormuş gibi göstermeye çalıştığınız işi yeterince uzun süre yaptım.”

“Pekala.” Derwent kanepenin kolundaki oturuş şeklini değiştirdi. “Bize Angela’dan bahset.”

“Önce sen anlat bakalım. Polis teşkilatına katılmana sebep olan neydi?”

“İyi bir iş kariyeri gibi göründü.”

“Sen onu külahıma anlat. Gerçeği söyle.”

“İnsanlara yardım etmek istedim.”

“Zamanımı harcıyorsun.”

“Başkalarının hayatlarıyla istedikleri gibi oynayabileceğini düşünen insanların ağızlarına etmek istedim.”

Orpen’in gözleri parladı. “Sende hoşlandığım şey bu, Joshua. Ne yapmak istediğimizi anladın.”

Derwent bu sözlerden sınırlı bir övünç duyarak “Beni Angela cinayetine bulaştırmaya çalışıyordun” dedi.

“O kesinlikle sendin. Bütün deliller seni işaret ediyordu. Bir tek bunu yapmış olamayacağın gerçeği hariç.” Hırıltıyla balgam çıkartarak öksürdü. “İfadesini geri alması için Charlie Poole’a çok baskı yaptık ama başaramadık. Bunun doğru olmadığını söyledi. Yanlış yerde ve zamanda her şeyden çok sevdiği kızını kötü bir duruma düşürdüğün için senden intikam almak değil, adaletin yerini bulmasını istiyordu.”

“İyi bir adamdı.”

“Ah, öyle mi düşünüyorsun?” Orpen kedi üstüne tırmansın diye koltuğunda arkasına dayandı ve omuzlarını geriye yasladı. “Sana karşı hiçbir sevgisi yoktu.”

“Şaşırmadım. Erkekler kızlarının erkek arkadaşlarıyla sorunlu olmaya eğilimlidir.”

“Senin bir aptal olduğunu düşünüyordu.”

“Muhtemelen haklıydı.” Derwent gülümsedi. “Genç bir delikanlıydım.”

“En beteri sen değildin. Sandığın kadar akıllı değildin ama birçoğundan daha zekiydın.” Yine öksürdü. “Bilirsin, senin orduya katıldığını öğrendim. Seninle ilgilenen sosyal hizmetler

görevlisiyle irtibatla kaldım. Ordudan ayrılıp polis memuru olmaya karar verdiğini öğrendim.”

“Gururlandım.” Alaycılık Derwent’ın, gerçekten dalga mı geçtiğini yoksa ciddi mi olduğunu anlayamadığım bir alışkanlığıydı.

“Gururlanma. Birkaç herifin izini takip ettim. Çeşitli sebeplerden ötürü enseleyemediklerimin. İçlerinden birkaçı tam da düşündüğüm gibi katil ve tecavüzcüye dönüştü ve hapsi boyladı. Bazılarıysa doğru yoldan ayrılmadı. Sana şu kadarını söyleyeyim, polis teşkilatına katılan bir tek sensin.”

“Buna şaşırmadım. Karşılaştığım en iyi örnek de sen değildin.”

“Ben. İşimi. Yaptım.” Koltuğunun koluna eliyle sertçe vurdu, yüzü öfkeden morarmıştı. Aslında benimle konuşmuyor olmasına rağmen birkaç adım geriledim. Kedi bundan ürkerek kucagından atladı ve sürünerek koltuğun altına kaçtı. Orpen artık bitip tükenmişti, gençliğindeki halinden eser kalmamıştı. Ancak orta yaşlarında, gücünün zirvesinde onun tarafından sorgulanmak gerçekten de korkutucu olmalıydı.

Derwent kollarını bağıladı, görünüşe göre hiç istifini bozmamıştı. “Evet, ama yapmadın. Çünkü Angela’yı öldürmek suçundan hiç kimseyi enselemedin. Benim dışımda kimi enselemeyi isterdin?”

“Başlangıçta, babasını. Ama bir sonuç çıkmadı. İkiniz birbirinizi ekarte ettiniz, değil mi? Birbirinize tanık oldunuz.” Orpen yüksek sesle geçirdi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sözlerine devam etti. “Yerel baş belaları. Elimizde o civarda yaşayan, bu işi yapmaya uygun cinsel suçlar işlemiş kişiler vardı ama ortada cinsel bir taciz durumu yoktu.”

“Sizce neden böyle yaptı?” diye sordum, sessiz kalamayacak kadar merak etmişim.

“Bilmiyorum. Belki soğukkanlılığını yitirmişti. Başaramadı. Bir şey onu rahatsız etti ve kaçırttı.” Gözünde bir pırıltıyla

Derwent'a baktı. "Saniyeler içinde fantezilerini yarım yamalak gerçekleştirmek istemedi."

Tam hedefe isabet ettirdiğini gördüm. Sadece duruşundaki küçük bir değişiklikti ama yine de belli etmişti ve Orpen da bunu gözden kaçırmadı.

"Hâlâ ona üzülüyorsun, değil mi? Hâlâ keşke onunla eve kadar yürüseydin diyorsun."

Genellikle Derwent kurtarılmaya ihtiyaç duyacak son kişi olurdu ama şu durumda savunmasız görünüyordu ve kendimi onu arkalamak için öne çıkarken buldum.

"Bay Orpen, dün Stuart Sinclair ile konuştum. Kendisinin verdiği asıl tanık ifadesinde size yalan söylediğini itiraf etti."

"Adamını gördüğü hakkında mı?" Orpen uzun, cildi kırışmış bir parmakla Derwent'ı işaret etti. "Bunu biliyordum. Tam bir ana kuzusuydu. Annesi gece odasına gelmesin diye kapısını kilitli tutuyordu."

"Kahretsin" dedi Derwent. "Yani –"

"Öyle değil." Derwent'ın devam etmesini durdurmak için bir elini kaldırdı. "Fazla heyecanlanma. O yılın başlarında Sinclairler'in evlilikleri sona erdi. Stuart zor günler geçiriyordu ve gözüne uyku girmiyordu. Bütün gece evde dolanıp duruyordu. Annesini çılgına çeviriyordu. Kadın kendisini rahatsız etmesini istemiyordu."

"Yani ön pencereden hiçbir şey görmedi" dedim.

"Hayır."

"Ve o sırada yalan söylediğini biliyordunuz."

"Evet, ama sözlerinden ödün vermeyecekti. Gördüğünü söylediği şeyi gerçekten gördüğünü söyledi."

"Onun yatak odasına gittiniz mi?" diye sordum. "Yandaki evin bahçesi oradan ne şekilde görünüyordu?"

Yüzündeki ifade gevşedi, hatırlamaya çalışarak gözlerini

tavanın bir köşesine dikti. “Sanırım biraz görebiliyordu. Odası arkada sağdaydı.”

“Kendi yatak odasından Angela’yı katiliyle beraber görmüş olabilir mi?”

“Görmediğini söyledi.”

“Derwent’ı görmesi hakkında yalan söyledi” diye belirttim.

“Bahçenin o köşesinde bir ağaç vardı. Dalları yapraklarla tamamen kaplıydı. Eğer o sırada bir şey varsa bile, pek fazla bir şey göremezdi.”

Kendimi orada hayal etmeye çalışarak bunu düşündüm. Bir boğuşmanın gürültüsünden etkilenip ağaçların altında hareketler gören on beş yaşında uykusuz bir çocuk. Bunun yan evdeki kız ve onun erkek arkadaşı olduğunu varsayıyor. Tam orada, o anda onun burnunun dibinde cinsel ilişkiye girdiklerini farz ediyor. Ve Derwent’tan nefret ediyor. Bunlar kesinlikle onu rahatsız etmek için yeterli sebeplerdi.

“Kimin tanığı olmadığını biliyor musun?” Orpen yeniden Derwent’ı izliyordu, yüzündeki ifade alaycıydı. “Arkadaşın. Adı neydi? Vinny. Shane’le birlikte olduğunu söyledi ama palavraydı.”

“Neden onları tutuklamadınız?” diye sordum.

“Kanıt yoktu.” Dişlerinin arasından içine derin bir nefes çekti. “Ve Shane’in sonradan ortaya çıkan gerçek bir tanığı vardı. Görüşmemesi gereken bir kız. Bu yüzden yalan söyledi. Vinny’yi kendisine arka çıkması için peşinden sürükledi; hikâyeleri buydu.”

“Yani Shane’in bir ilgisi yoktu. Ama Vinny’yi neden tutuklamadınız?” diye sordum.

“İstedim. Ancak elimde önsezilerimden başka bir şey yoktu. Kanıt yoktu. Onu iki kere sorguladım ve bir sonuca ulaşamadım. Beni amirime şikâyet ettiler. Çünkü daha çocuk yaştaydı ve ailesi huzursuz oluyordu.”

“Kız kimdi?” diye Derwent sordu.

“Şimdi bana soruyorsun.” Sayfaları daha kolay çevirmek için başparmağını ıslatarak koltuğunun yanındaki kâğıt yığını-
nı karıştırmaya başladı. “İşte burada. Claire Naylor. Bunu Vin-
ny’yle yeniden konuşman gerekiyor. Soruşturduğunuz cinayet-
lerle ilgili bir şey bilip bilmediğini öğren.”

Derwent bir şey söylemedi. Boşluğa bakıyordu. En sonunda
Vinny’nin başına gelenleri Orpen’a anlatmasının zor olduğunu
kavradım. Ona söylediğimde yürüyerek yanımdan uzaklaşmış-
tı; üzgün olduğumu bile söyleyemeden, öylece arkasını dönüp
gitmişti.

“Vinny öldü, Bay Orpen. Afganistan’da” dedim.

“Muhtemelen aradığınız katil o değil, o halde.”

“Muhtemelen değil.”

“Angela’yı incitmiş olamazdı.” Derwent kendine geldi.
“Asla olmaz.”

“Şey, birisi yaptı. Bana ne düşündüğümü sordun, ben de dü-
şündüklerimi söyledim.”

“Sorgulamaları yaparken suç mahallinin resimlerini kaç ki-
şiye gösterdiğinizi hatırlıyor musunuz? Fazla mıydı? Resimleri
kimlerin gördüğü hatırlınızda mı?”

Orpen biraz çekindi. “Biraz üzücü bir nokta, resimler. Bir
setini kaybettik.”

“Kaybettik demekle ne demek istiyorsunuz?” Derwent üs-
teledi.

“Kayboldular. Karakolda bir masanın üzerindeydiler ve biri-
si onları alıp başka yere koydu.”

“Veya çalındı” dedim.

“Kim bunu yapmak ister ki?” diye sordu Orpen. “Her neyse,
bana neden onları soruyorsunuz?”

Ona Stuart’ın bana gösterdiği internet sitesinden ve bizim

soruşturmamızla olan ilgisinden bahsettim. Orpen omuzlarını silkti.

“Size yardım edemem. O sıralarda kimin onları yürüttüğünü bulamadım ve şimdi de size söyleyebilecek durumda değilim. Başka sorunuz var mı?”

“Son bir tane” dedim çabucak. “Craig diye bir adam hakkında herhangi bir ihbar aldınız mı? Angela’nın öldürüldüğü sıralarda o civardan geçiyordu.”

“İlk adı mı soyadı mı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Tanımlama?”

Claire’in bana anlattıklarını ona söyledim. Olumsuz anlamda başını salladı. “Bunu nereden öğrendin?”

“Bu isme rastladım” dedim belli belirsiz.

“Onu daha önce hiç duymadım. Ve yirmi yıl aradan sonra onun izini sürmekte de size iyi şanslar dilerim.”

“Teşekkürler.”

Orpen başıyla beni selamladı. “Akıllı bir kadın, Joshua.”

“Güzel bir yüze kanacağını hiç ummazdım” dedi Derwent. Her zamanki gibi beni görmezden geliyordu.

“Benim tipim değil. Çok uzun. Ama onda bir şeyler var.”

“Evet. Kulakları.” Her ikisine de dik dik baktım. “Sanki ben burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı keser misiniz?”

“Bunu bir iltifat olarak al, tatlım.” Eski polis memuru öksürüğe dönüşen hırıltılı bir kahkaha attı.

Derwent arkasını döndüğünden Orpen onun yüzünü göremedi ama bana bakıp gözlerini kapıya doğru kaydırdı. Mesajı alıp Derwent’ı arkamda bırakarak vedalaştım. Derwent birkaç dakika sonra kapının ağzında bana katıldı ve burnunu sümkürdü.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordum.

“Evet. Hazırım.” Arabaya doğru yola koyuldu, hızla peşinden takip ettim.

“İyi misin?”

“Elbette. Burnuma toz kaçtı. Bu yer sağlığa zararlı.” Yeniden burnunu sümkürdü. “Ah, kahretsin. Artık yumuşuyor olmalıyım.”

Yanımızdan hızla bir kamyon geçti. Arkasındaki yük kafesi yavaş geçilmesi için konulmuş her bir kasisin üzerinde yerinden hopluyor, havaya fırlayıp küt diye yeniden yerine oturuyordu. Bir şeyler sormaya başlamadan önce, kamyonun uzaklaşmasını ve silah sesi gibi gelen küt, pat seslerinin geçmesini bekledim.

“Sana ne dedi?”

“Nasıl değiştiğimi görerek bundan gurur duyduğunu söyledi.”

“Vay. Bu çok güzel.”

“Değil” dedi Derwent, hayır anlamında başını sallıyordu. “Hiç de değil.”

“Senin duygusal olduğunu biliyorum ama bu davranışın hayret verici. Seni sorgularken asla ağlatamadığına bahse girerim.”

“Haklısın. Başaramadı.” Derwent burnunu çekti. “Bundan hiç kimseye bahsetme. Asla.”

“Burada değilsin, unuttun mu?” Arabanın anahtarlarını çıkarttım. “Bu yüzden hiç kimse bilmeyecek.”

Köşeyi dönünce çocuk parkı ortaya çıktı. Çocuklar hâlâ çığlık atıyordu, sesleri her zamankinden daha tiz geliyordu. Çocuk bahçesinde şöyle bir göz gezdirdim. Tam Derwent’a bir yorum yapmak üzereyken durdum. Onun da durduğunu fark ettim, aynı yöne bakıyorduk. Yanlış olan bir şey var, diye düşündüm, ne olabileceğini anlamaya çalışıyordum. İlk bakışta anneler ve çocukları ortada yoktu, sadece terk edilmiş bir sürü puset ve

oyuncak araba vardı. Ancak dikkatli bakınca parkın ortasında tamamen siyahlara bürünmüş bir adamın dikildiğini fark ettim.

Ve bize doğru dönerken elindeki silahı gördüm.

Derwent ve ben aynı anda koşmaya başladık. Tabi ki adama doğru koşuyorduk, kaçmıyorduk.

Her ikimiz de başka bir şey yapmayı aklımızın ucundan bile geçirmedik.

Bölüm 23

Derwent daha fit ve hızlı olduğundan önden gidiyordu ama o kadar da önümde değildi.

Parkın kapısına en yakın arabanın arkasında geçtim, birkaç saniye sonra o da aynı şeyi yaptı.

“Burada kal. Çağrı merkezini ara. Onlara özel timi göndermelerini söyle.”

“Onlara bunu yapmalarını söylememe gerek yok” dedim, bu çok mantıksızdı. Çocuk bahçesinde silahlı bir adam polis teşkilatının elindeki bütün imkânları buraya çekerti. Çoktan telefonumu çıkartmış arıyordum. Derwent dönüp fırlamaya hazırlandı.

“Hey” diye fısıldadım. “Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Burada kalıp çocukları öldürmeye başlamasını bekleyemem.”

“Peki ne yapmayı öneriyorsun? Onu konuşarak mı öldüreceksin? Silahlı değilsin.” Derwent’a başka bir şey diyemeden polis çağrı merkeziyle konuşmaya başladım. Bundan yararlanarak arabanın arkasından çıkıp parkın kapısına doğru süzüldü. Biraz daha öne çıktım, böylece onu, silahlı adamı ve aralarındaki mesafeyi görüş alanımda tutabilirdim. Hâlâ çömelmiş telefonda konuşuyordum. Yeterli değildi ve zamanım daralıyordu.

Tam o anda Derwent ıslık çaldı, adamın dikkatini çekmek için birkaç notalık neşeli bir ıslıktı.

“Her şey yolunda mı dostum? Bunu yapmak için harika bir gün.”

Silahlı adam döndü, boştaki eli Derwent'ı uyarmak için ileriye doğru uzandı. "Uzaklaş."

Düşündüğümden daha yaşlıydı; sanırım kırktı. Beyazdı. Sarı saçları biraz döküktü. Alnında derin çizikler vardı ve ağzının kenarlarında parantez gibi izler vardı. Gözlerini dikmişti, saklandığım yerden bile irislerinin etrafındaki beyazlığı görebiliyordum. Sağ elindeki silah zımba gibi hazırdu.

"Haydi, dostum. O elindekini sallayarak etraftaki herkese göstermek istemezsin." Elleri cebindeydi, Derwent adama doğru yavaşça ve soğukkanlılıkla yürüyordu. Silahlı adam bir adım geri attı.

"Defol git, dostum. Bu seni ilgilendirmez."

"Sorun ne? Neler oluyor?"

Dişlerinin arasından tıslayarak "Sürtük karımı ve küçük oğlumu arıyorum" dedi.

Operatör ona söylediğim her şeyi kulağıma tekrar ediyor ve adresi kontrol ediyordu, sesi sakın ve genizden geliyordu. Dikkatimi tamamen önümdeki sahneye vermiştim.

"Size destek ekibini olabildiğince çabuk göndereceğiz. Özel tim yolda. Hava Destek Birimi kalkıyor. Hatta kalın."

Onunla tartışmayacaktım ama iki elimi de kullanmam gerekiyordu. Telefonu ceketimin cebine koydum, sesi açıldı, böylece kadın neler olup bittiğini duyabilirdi. Bahçeye doğru ileri atıldım. Derwent'la aramızda yaklaşık on metre mesafe vardı, giderek silahlı adama ve daha da önemlisi silahına yaklaşıyordu. Adamın ötesinde yaklaşık on kadın ve on beş çocuktan oluşan bir grup vardı. Sanki tek umutları oymuş gibi Derwent'a bakıyorlardı.

"İkiniz artık birlikte değil misiniz?"

"Ayrıldık. Birkaç ay önce. Beni kapının önüne koydu."

Derwent hayıflandı. "Adın ne dostum?"

"Lee."

“Bunun bir faydası olmayacak, öyle değil mi, Lee? Küçük oğlunun seni bir silahla görmesini istemezsin, değil mi? Aslında bunu istemiyorsun.”

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum.” Lee yüzünü çocukların ve kadınların olduğu gruba çevirmek için arkasını döndü. Elindeki silahı onlara doğru sallıyordu. “Bana söylemezler.”

“Belki burada değil. Belki eve gitti.”

“Annesi olmadan gitmez.” Yüzünde korkunç bir gülümseme belirdi. “O hiç bir yere gitmiyor.”

Derwent’la aynı anda onu gördüm: Cesedi yerde yatıyordu. Bulduğum görüş açısından görebildiğim dar kot pantolon içindeki cılız bacaklar ve düz kahverengi deri çizmelerden ibaretti. Ayakları hareket etmiyordu. Çocukların tırmanması için yapılmış, parlak renkli, zürafa şeklindeki parmaklıklılı merdivenin hemen yanında yüzükoyun yatıyordu.

“Ne yaptın Lee?” Derwent’ın sesi keskindi. “Onu vurdun mu?”

“Bazen konuşmayı bırakıp icraata geçmen gerekir. Asla dinlemedi. Bu konuda onu uyardım ama hiç değişmedi. Her neyse, sana ne bundan?” Yeniden silahı kaldırıp doğruca Derwent’ın göğsüne doğrulttu. “Hareket etmeyi bırak kahrolası, yoksa seni de vururum. Sana daha önce söyledim, defol git.”

“Bu olmayacak, dostum.” Ama Derwent durmuştu. “Hiçbir yere gitmiyorum. Onun yardıma ihtiyacı var ve senin de silahını indirmen gerekiyor.”

“Oğlumu istiyorum. Bu sürtük onu benden aldı. Onun aklını bana karşı zehirledi. Ona beni görmek istemediğini söyledi. Beni! Babasını!” Lee kuşkucu bir ifadeyle başını sallıyordu. “Bu benim kalbimi kırdı. Eğer hiç kimse beni ve benim gibi insanları dinlemeyecekse, kontrolü ele almanın zamanı geldi. Göz ardı edilemeyecek bir şeyi yapmanın zamanı geldi.”

“Bu gidip onu geri almak için doğru bir yol değil” dedi Derwent. “Ateş etmeyi kesip düşünmeye başlamadıkça, bu yap-

tığın bütün şansını kalıcı bir şekilde berbat edecek. Silahı bana ver ve hanımefendi için bir ambulans çağırırım.”

“O bir kaltak ve başına geleni de hak etti.”

Artık adamın elindekinin bir tabanca olmadığını görecektim kadar yakındım. Silahın tabanca olmaması mantıklıydı çünkü tabancalar yasa dışıydı ve sokakta el altından temin etmek zordu. Silah modifiye edilmiş, spor müsabakalarında yarışı başlatmak için kullanılan tabancalardandı, yine de yasa dışıydı ama çok daha ucuz ve elde etmesi daha kolaydı. Uzman ellerde bile dengesiz bir silahtı ve kullanması riskliydi. Bir dahaki teşebbüsü boşunaydı. İlk atışında tabancanın horozu çalıştığı için çok şanslıydı ama silah kullanılmaz hale gelmişti. Tekrar ateş ettiğinde o kadar şanslı olmayabilirdi. Ağır mühimmat kullandığından şüpheliydim ama kısa mesafede küçük çaplı bir mermi öldürebilirdi. Yerdeki kadını daha fazla görmeyi dilerdim. Telefonumu çıkartıp mırıltıyla ilk yardım ekibinin silahla vurulan en az bir kurbana hazırlıklı olmalarını söyleyerek operatöre durumu rapor ettim.

“Bunun bir yararı yok” dedi Derwent yine. “Bu kötü bir fikirdi ve bu işten nasıl yakanı sıyracağını düşünmeye başlaman gerekiyor.”

“Yapmak istediğim şey buydu. Mahkemeler erkekleri dinlemiyor. Dürüst, lafını esirgemeyen insanları dinlemiyorlar. Marianne gibi tembel sürüklerin gelirine kaynak olması dışında babalara değer vermiyorlar.”

Marianne, yerde yatan kadın diye kabul ettim.

“Philip Pace gibi konuşuyorsun” dedi Derwent. “Şu Babalar Meselesi herifi.”

“Philip Pace bu ülkeyi yöneten sol görüşlü Nazi kılıklı feminist sürüklere karşı direnen tek kişidir.”

Şu anda herhangi bir politik görüşe sahip, elinde gerçek bir siyasi güç bulunan bir kadın bulmaya çalıştım ama bulamadım.

Ancak, Lee bu konuyu tartışacak ruh halinde değil, diye düşündüm.

En kötü müzakereci olduğunu ispatlayan Derwent muhtemelen sıkılmaya başlamıştı. Her şeyi içinde barındıran dostça konuşma tonunu bırakıp her zamanki sivri dilli haline döndü. “Pace egomanyak herifin teki. Dikkat çekmek ve ünlü olmak için bu işe girmiş. Seni umursamıyor.”

“Umursayan tek kişi o. Tek kişi.”

“Dostum, gerçekten de kendini kandırıyorsun. Ama bir çocuk bahçesinde dikilip elindeki silahı etrafa sallıyorsan o halde gerçekten de buna inanmış olmalısın.”

“Çocukların var mı?” diye sordu Lee. “Burada ne yapmaya çalıştığımı hiç anlıyor musun?”

“Ne yapmaya çalıştığımı bile bildiğini sanmıyorum. Bu asla işe yaramazdı, değil mi?”

“Ne düşündüğün umurumda değil. Bu iş seni ilgilendirmez.

“Bunu benim işim haline sen getirdin. Senin evlilik sorunların hiç umurumda değil ama asıl umurumda olan herkesin evine tek parça dönmesi.”

“Bunun için artık biraz geç.”

“Hâlâ çok geç değil. Ancak özel tim memurları ortaya çıkıp silahlı ve tehlikeli olduğun için seni vurduklarında, o zaman geç olacak. Hedeflerini şaşırmazlar. Seni öldürecekler.”

“Umurumda değil.”

“Elbette umurunda. Küçük oğlunun büyüdüğünü görmek istiyorsun. Sana göre bütün bunların sebebi bu. Eğer silahımı indirip teslim olursan bunu yapabilirsin.” Tepemizden bir helikopterin patırdayan sesi geldi, hızla yaklaşıyordu. Derwent söylediklerini duyurabilmek için daha yüksek sesle konuşmaya başladı. “Başını dünya kadar belaya sokmak üzeresin, dostum. İşleri yoluna koymak için tahminen üç dakikan var. Özel timin bütün olayı, hayatları boyunca bu an için eğitilmeleridir. Öldür-

mek için ateş ederler. Kafaya, göğse, sonra bum. Eğer onlara bu fırsatı verirsen ateş edeceklerini biliyorsun. Bu konuda akıllı ol.”

“Sen bir aynasız mısın?”

“Evet.”

“Neden üniformalı değilsin?”

“Ben suç araştırma bölümündeyim. Bir komiserim. Bu yüzden sana ne söylediğimi biliyorum.”

Benim sıramın geldiğine karar verdim ve ilerledim. “Bu kadın ve çocukların seninle bir ilgisi yok. Onları serbest bırakmanın zamanı geldi.” Maalesef, parkın kapısından çıkmak için adamın önünden geçmeleri gerekiyordu. Parkın etrafındaki parmaklıklar insanları dışarıda tutmak içindi. Yüksek ve tırmanılması imkânsızdı.

Silahlı adam ilk defa olarak bana baktı, ardından dönüp arkasında toplanmış grubu kontrol etti. Çığlıklar durmuştu ama birisi hıçkırığa hıçkırığa ağılıyordu. Kuru ve korkunç sesi midemin kasılmasına sebep oldu. “Hiçbir yere gitmiyorlar.”

Derwent olumsuz anlamda başını salladı. “Bunun hiç kimseye faydası yok, arkadaşım. Biraz zaman kazan. Gitmelerine izin ver.”

“Hayır.”

“Onlara ihtiyacın yok. Onlar sana sadece ayak bağı oluyor.”

Omuzumun üzerinden dönüp arkama bakmayı göze alıp söz verilen desteğin yettiğini gördüm. Gerçi emniyetin özel kıyafetli ve çelik yelekli özel timi henüz ortalıkta yoktu. Durduğum yerden üç memur görebiliyordum. Aşağı yukarı hepsi de arabanın arkasına gizlenmişti. Demek ki daha göremediğim bir sürü polis vardı ama en iyi ihtimalle tek silahları şok tabancasıydı.

Kaldı ki, silahlı olsalardı bile onların atış alanlarının ortasında duruyordum. “Bir rehine almak istiyorum” dedi adam. “İçlerinden biri kalmak zorunda.”

“Hiç şansın yok. Onlara doğru gidersen seni durdurmak zorunda kalırım.” Derwent kendinden emin konuşuyordu. Helikopter tepemizde durdu, motorlarının rüzgârını hissedecek kadar alçalmamıştı ama ateş etmeye yetecek kadar alçaktı.

“Yerinde olsam buna kalkışmazdım.”

“Buna mecburum.”

Lee yine silahını Derwent’a doğrultarak “Semi vururum” diye tehdit etti. “Yaparım biliyorsun.”

Derwent bir adım daha yaklaştı, pozisyon alıyordu. “Onları götür, Kerrigan.”

Bunun tehlikeli olabileceğini aklıma bile getirmeden hızla her ikisinin yanından geçtim. Ancak içimdeki korkunun ağırlığı mideme oturmıştı. Kendimden çok çocuklar için korkuyordum. Ve Derwent, doğuştan sahip olduğu özelliğin farkında olmayan, hayatını kahraman olmakla geçiren Derwent için.

Diğerlerinden daha sakın görünen ve yaşça büyük, iki çocuğun elinden tutan bir kadını seçtim. “Yürüyün, koşmayın ve küçük gruplar halinde kalın. İlk önce siz üçünüz.”

Kadın başını sallayarak anladığını işaret edip çocuklarla parkın kapısına doğru yöneldi. Koşmuyordu ama işi ağırdan da almıyordu. Onun ardından iki kişi daha yolladım, ardından dört kişi daha. Başardıklarından emin olmak için onları izliyordum. İlk kadın yolu geçip köşede gözden kayboldu. Polislerin arabaların arkasında saklandıkları yerden onları yönlendirdiğini biliyordum. Görüş alanından çıkartarak emniyetli bir yere gönderiyorlardı. Bir başka dördü. Üçlü. Sonra hepsi birlikte bir beşli. Şansımı zorluyordum ama iki kadın ile üç çocuk el ele tutuşmuşlardı. Grup artık azalıyordu. Ben kalan son bir kaçıyla ilgilenirken gittikçe sinirleri geriliyordu. İçlerinde biri kıvrılıp oturmuş küçük bir çocuğun elinden tutuyordu. Kadın sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

“Bunu yapamam. Yapamam.”

“Sakin olun.” Bir elimi omuzuna koyup, çocuklarını kucak-

larında taşıyan diğer iki kadını güvenli bir yere gönderirken, elimi onun omuzunda tutmaya devam ettim. “Benimle beraber yürüyeceksiniz.”

“Bana bunu yaptırmayın. Lütfen.”

“Her şey yolunda gidecek.” Kadının paniği biraz önce gidenleri de etkiliyordu: Bir ana ve kız ile daha genç bir anneye koala gibi sımsıkı sarılmış küçük bir kız. “Başka herkesin yaptığını gördünüz. Yolunda gidecek.”

Bütün bu zaman boyunca Derwent silahlı adamla konuşuyordu, sesi alçak ve sakindi. Benden acele etmemi istediğini biliyordum, makul olarak onun bunu düşündüğünü duyar gibiydim. Kendimi sabırlı davranmaya zorluyordum.

“Pekala hanımlar. Hepimiz, hep birlikte gidiyoruz. Ağlamak yok, çığlık atmak yok, koşmak yok. Çocukları korkutmayalım.”

Panikleyen kadın “Ama ben korkuyorum” diye feryat ederek ağlamaya başlayınca Lee’nin arkasını döndüğünü gördüm. Derwent öne eğildi, hâlâ konuşuyor tekrar onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ama adamın dikkati artık bizim üzerimizdeydi.

Sıktığım dişlerimin arasından “Yürüyün” dedim ve kadının koluna girip sanki gözaltına alıyormuş gibi parkın kapısına doğru onu yürüttüm. Lee yakın olan tarafı ben aldım, hızlı ve büyük adımlarla ilerlerken kadına kalkan oluyordum. Ancak adam öne eğilip onu gördü.

“Izzy, seni ökü. Bunların hepsi senin hatan.” Ona uzanmak için kolumdan tutup beni geriye çekti. Silahı kaldırıp kadının kafasına doğrulttu.

Hâlâ Izzy’yi sıkıca tutuyordum, kendimle birlikte onu da sürükleyerek silahın önünden uzaklaştırdım. Bu sayede ikisinin arasına girdim. Kadının korkmuş yüzüne ve göğsüne yaslayarak tuttuğu erkek çocuğunun küçük başına bakıyordum. Çocuğun yüzü kadının omuzuna gömülmüştü. Artık silahı görmediğime ve adam ateş ettiğinde bunu önceden fark etmeyeceğime mem-

nundum. Her şey sükûnete bürünmüş gibiydi. Kendimi yer çekiminden kurtulmuş, boşlukta sürüklenir gibi hissettim.

Gözümün ucuyla bir hareketlenme gördüm: Derwent adamın elindeki silahı yakalamak için son birkaç adımını attı. Çok yavaştı. Çok geçti.

O an, silah sesiyle kıyamet koptu. Izzy yere düştü, ben de onunla birlikte düştüm. Birlikte kauçuk kaplı zemine serildik. Arkamda Derwent sendeledi, dengesini yitirmişti. Dudaklarının oynadığını görebiliyordum ama hiçbir şey duyamıyordum. Silah sesinden dolayı kulaklarım çınlıyordu. Yaralanan ben miydim, Izzy miydi yoksa Tanrı saklasın çocuk mu vurulmuştu bunu söyleyemiyordum. Her ikisini de kontrol ettim ve sonunda vurulmadıklarını anladım. Sanki birisi sesi açıyormuş gibi, yeniden duymaya başlıyordum. Önce alçak tondan helikopterin sesini, bağırıışları ve silahlı adama atış emirlerini duydum.

Etrafıma bakıp Derwent'in hâlâ ayakta olduğunu gördüm. Ancak sadece geri geri adım atıyordu, dik durmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Başaramıyordu. Sanki ağır çekim film izliyordum. Onun mağlup olduğunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi ama yüzünden belliydi; boyun eğmişti. Bir omuzunun üzerine düşerek sertçe yere çarptı. Başını yumuşak zemine değil, sert olan beton bir parke taşına vurdu. Onu düşünecek zamanım yoktu. Çünkü hâlâ dönerek etrafa bakıyordum ve Lee'yi gördüm. Yüzünü buz kesmişti. Başımı kaldırıp bakarken o da silahını kaldırıp suratımın ortasına doğrulttu. Silahı tuttuğu eli değiştirdiğini gördüm. Sağ elinden kan damlıyordu. Büyük ihtimalle silah bu sefer doğru dürüst ateş almamıştı. Tahrip olmuştu. Kullanılamaz haldeydi. Tahminimce sağlağı ve sol elini kullandığında hareketleri daha yavaş olacaktı. Hızla ona doğru atılabilirdim. Elinden silahı kapardım. Derwent'in niyet ettiği gibi onu etkisiz hale getirebilirdim.

Yerimden kıpırdayamadım.

Arkamda, Izzy ayaklarının üzerinde sürünerek koştu. Çocu-

ğunun elinden tutuyordu. Adımlarını saydım. Parkın kapısına doğru giden yolu, dışarıdaki kaldırım ve sığınacak polis koronunu gözlüyordum. Polisler onlara yardım ederdi.

Oysa bana hiç kimse yardım edemezdi.

“Ateş etmeyin, ateş etmeyin.” Tam bir hüsrandı: çocuk bahçesindeki aletler ve kapıya doğru gelen çocuklu bir sivilin arasında, özel tim polisleri Lee’yi saf dışı etmek için yanlış açıda duruyorlardı. Cevap olarak bir haykırış geldi, o an aldığım temel eğitim yeniden kendini hissettirdi. Eğildim. Ellerimle başımı kapatıp, hiçbir insanın yetişemeyeceği bir hızla havada uçarak giden şeyin yanımdan geçmesini bekledim. Tek bir amacı vardı. Öldürmek.

Ardından Lee’nin sanki üstüne seksen kiloluk bir Belçika Malinois’i çullanmış gibi haykırarak yere yığıldığını duydum.

Birkaç dakika içinde köpeğiyle beraber eğiticisi yetişti, Özel timin kalanı da onların arkasından gelmiş gibiydi. Ancak o ana kadar geçen zaman hiç geçmeyecekmiş gibi gelmişti. Yerimde doğruldum. Köpeklerle çalışma eğitimi aldığımızda eğitime katılanlardan birisinin köpek eğitmenlerinden birine sorduğu soru aklıma gelerek temkinli davrandım.

“Polis memurlarını ısırılmayı nereden biliyorlar?”

“Bilmiyorlar. Yüksek bir av sürme istekleri vardır. Onlara göre, hepimiz meşru hedefleriz.”

“Onlara üniformalı insanları ısırılmayı öğretemez misiniz?”

Adam omuzlarını silktili. “Neden uğraşayım ki? Uzak durun. İşlerini yapmaktan zevk alırlar. Bunun için heyecan duyarlar. Yollarına çıkarsanız sizi ısırırlar.”

Lee en meşru hedefti ve içinde bulunduğumuz şu durumda ona dersini vermekten büyük zevk alıyordu. Diğerleri mesafelelerini korurken özel tim polislerinden birisi silahı adamın yanından uzaklaştırdı. Eğiticisi buna pek hevesli olmasa da köpeğe Lee’nin kolunu bıraktırmaya uğraştı.

“Haydi, Bruiser. İyi çocuk.”

Bruiser zevkin doruklarında kuyruğunu sallıyordu. Çenesi Lee’nin pazısına kenetlenmişti. Lee hâlâ kayda değer bir gürültü çıkarıyordu ama artık bu korkunun iniltisiydi, bağırıp çağırarak hakaret etmiyordu.

Durup gösteriyi izlemedim. Lee’nin kurbanı için daha fazla endişeleniyordum. İlk yardım ekibi şu anda yaralı kadına müdahale için yan yatırmıştı, hepsi onun etrafına çömelmişlerdi. Kadının bir süredir üzerinde yattığı zemin kana bulanmıştı ama ilk yardım ekibiyle konuşuyordu. Hayati organlarından değil sadece sol omuzundan yaralanmıştı. Koşarak yanlarına gittim.

“Marianne? Oğlun nerede? Küçük çocuğun nerede? O iyi mi?”

“Başını kaldırıp bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Ona saklanmasını söyledim. Lee’yi bu şekilde görmesini istemedim.”

“Nerede?”

“Uğur böceğinin içinde.”

Çılginca etrafa bakındım, ardından ne demek istediğini anladım: Arka tarafında merdivenler ön tarafında ise kaydırak bulunan büyük, plastikten, kırmızı bir uğur böceğiydi. İçi boştu, yan tarafında bu boşluğa açılan bir aralık vardı.

“Adı neydi?”

“Alfie.”

Gidip uğur böceğinin yanına çömeldim. “Alfie? Artık dışarı gelebilirsin.”

“Ben şaklambaç oynuyorum. Ayneyle.”

“Oyun bitti. Dışarı çıkmanın zamanı. Anne seni bekliyor.”

“Saymak zoyundasın.” Aralıktan öfkeli bir yüz belirdi: annesinin gözleri, babasının ağzı, açık sarı saçlarıyla. “Onu bekleyip duydum. Uzun zamandan beyi. Oynamak istiyosan saymak zoyundasın.”

İlk yardım ekibinden birisi gelip yanıma çömeldi. Kırklarının ortasında babacan bir tipti. Alfie'ye göz kırptıktan sonra "Bununla ben ilgilenirim. Sanırım sana orada ihtiyaçları var" diye mırıldandı.

Onun işaret ettiği yöne bakınca kanım dondu. Etrafına toplanmış bir başka ilk yardım ekibiyle Derwent hâlâ yerde yatıyordu. Onların arkasında yüzlerinde derin bir üzüntüyle üniformalı polisler duruyordu. Çocuk bahçesini uçarcasına geçtim ve toplanmış izleyenleri omuzlayarak kendime yol açıp Derwent'ın başının yanına diz üstü çöktüm. Kendindeydi ama rengi kağıt gibi bembeyazdı ve acıyla titriyordu.

"Ne oldu? Seni nerenden vurdu?"

"Uyluğundan vurulmuş" diye genç bir kadın cevap verdi. Kadın açıkça görülen önlüğünden anlaşıldığı üzere doktordu ve bir şırınga hazırlıyordu. "Bu Josh'a yardımcı olur."

Yattığı yerden sıktığı dişlerinin arasından "O ne?" diye sordu. "Mofin mi? İstemiyorum."

"Acına iyi gelir."

"Acının üstesinden gelebilirim." Tipik maço Derwent hareketleriydi. Terliyordu.

"Üstesinden gelmek zorunda değilsin. Acını geçirebiliriz."

Kadına elini salladı, çok kesin bir ifadeyle hayır diyordu. Dönüp bana baktı. "Ne saçmalık."

"Kendini feda ettin" dedim.

"Çok canım yanıyor." Elimi alıp kendi elinin üzerine koydu, parmaklarını avucuma batırıyordu. "Üzgünüm. Yardımcı oluyor."

"Dert değil."

"Beni vurduğuna inanamıyorum."

"Seni aslında uyardı."

"Evet, ama numara yapıyor sandım." Başını kaldırıp göğe baktı. "Bazen kazanır bazen kaybedersin. Nasıl görünüyor?"

Bacağına bir göz attım. Merminin girdiği tarafa bir pedle bastırıyorlardı, uyluğunun altına da bir tane yerleştirmişlerdi. Bu yüzden yaranın ne kadar kötü olduğunu göremiyordum ama kötüye benziyordu. Sesimi neşeli tutmaya çalıştım. “Sanırım olan pantolonuna olmuş. Ancak bacağını kurtarmışsın.”

“Elbette kurtaracak.” Doktor öfkeyle bana baktı. “Tamamen doğru. Sanırım mermi kemiği sıyrıp geçmiş, bu kadar acı çekmesinin nedeni de bu.”

“Bunu duydun mu?” diye sordu Derwent, gözlerini kapamıştı.

“Her kelimesini.” Yine elimi sıktı. “Üzgünüm daha iyisini yapamadım.”

“Harikaydın.”

“Bir kadın bunu bana her söylediğinde kenara bir pound koysaydım...”

“Sadece bir poundun olurdu” diye cümlenin gerisini tamamladım.

“Tamam, bir olsun.” Derwent göz kırptı. “Tanrım.”

“Morfini kabul et. Bir gün için yeterince kahramanlık yaptın.”

“Hayatımda ilk defa.” Başını salladı. “Hayır, teşekkürler. Morfinden hoşlanmıyorum. Bana gerçekten içimden geçenleri söylüyor.”

Bu sözlerini korkuyla karışık bir saygıyla karşıladım. “Yani genellikle bir süzgeçten mi geçiriyorsun? Ağzından çıkanları düşününce neleri söylememek için kendini tuttuğunu hayal bile edemiyorum.”

“Aynen öyle.” Başını kaldırıp gözlerini doktora çevirdi. “Bunda samimiyim. İğneyi indir. Ben başımın çaresine bakayım.”

Doktor keskin bir ifadeyle “Evet, bakarsın” dedi. “Ama şimdi seni hareket ettirmemiz gerekecek.”

Derwent'ın elini bıraktım.

İtiraz ederek "Hey" dedi. "Geri dön, Maeve."

İlk yardım ekibinden biri "Ambulansta yer yok." dedi.

"Seninle hastanede görüşürüz." diye söz verdim.

"Görüşsen iyi olur."

Onu sedyeye koyup ambulansa götürürlerken izledim. Bunu izlemekle öylesine meşguldüm ki, parkın yanında duran siyah Mercedesi tamamen gözden kaçırmıştım. Onun geldiğini daha ben fark etmeden Godley yanımda bitiverdi.

"Ne oluyor burada? Neler oldu? Josh'un burada ne işi vardı?"

Başımı kaldırıp Godley'e baktım. "Bana Maeve dedi. Normalde bana hiç Maeve demez."

Ardından, bunu yapmaktan utanmama rağmen, göz yaşlarına boğuldum.

ÇARŞAMBA

Bölüm 24

“Tanrım, benden daha kötü görünüyorsun.”

Çantamı Derwent’ın yatağının ucuna koyup yanına tüner gibi otururken “Bu tartışılır” dedim. “Her neyse, neden pek dinlenememiş gibi görünüyorsun? Son yirmi dört saattir yapmak zorunda olduğun tek şey yan gelip yatmak.”

“Vuruldum” diye itiraz etti. Yaralıyım. Kan nakli yapılmak zorunda kalındı.” Hafif kül rengine dönmüş rengi ve karışmış saçlarıyla belli olduğu üzere pek keyfi yerinde değil gibiydi. Duş yapmaya, tıraş olmaya ve bu sıraya uygun olarak insanın ağzını sulandıracak bir bifteğe ihtiyacı vardı. Masanın üzerindeki tepside duran öğle yemeği hikâyenin aslını anlatıyordu: soğumuş bir tabak peynirli makarnaya ve bir kâse dolusu krema kaplı bir şeye dokunulmamıştı. Tabağın yanında iki dilim beyaz ekmek duruyordu, kenarları aşırı sıcak ve kuru hastane havasından yukarı doğru kıvrılmıştı. Bir işe yaramayacağı belli, berbat bir yemektir. Tadına bakmadığı için Derwent’a bir kabahat bulmadım.

“Boş ver. Doktorlara göre iyileşme yolundaymışsın.”

“Hasta mahremiyetine ne oldu?”

“Onları suçlama. İfade vermek zorunda kaldılar.” Yanımda getirdiğim diğer çantayı almak için eğilip, bir tomar gazete çıkardım. “Bunları gördün mü?”

“Sadece TV’de olanları gördüm.” Derwent oturmak için çabaladı. Bende kalkıp yastıklarını yeniden ayarladım. “Biraz ara ver, Florence. Ben yapabilirim.”

“Güzel.” Geri çekildim. “Küçük gazetelerin ve geniş sayfalı siyasi gazetelerin çoğunun ilk beş sayfasında kendi resmini bulacaksın ama sana pek hak ettiğin gibi davranmamışlar. Genellikle dünden çekilen belirsiz resimlerle eskiden çekilmiş resimler. Guardian polisin silah taşımamasının gerekli olup olmadığı üzerine özel bir anket yapıyor ama cevabın zaten hayır olacağını söylememe gerek yok. Mail bize standart donanım olarak şok tabancası verilmesi için kampanya düzenliyor. Ve The Times senin polis teşkilatındaki başarılarını ve aynı zamanda ordudaki geçmişini irdeliyor. Keskin nişancı olduğunu biliyordum.”

Bunu söylemeye çekindi. “Bu konu hakkında konuşmuyorum.”

“Gelecekte bahsetmek zorunda kalabilirsin. Herkes seninle röportaj yapmak istiyor. Gözde bir yıldız oldun.”

Gözlerini Sun’ın ön sayfasına dikmişti. Sırt üstü yerde yattarken çekilmiş çarpıcı ama bulanık bir resimdi. Ön planda Izzy ve oğlu sığınmak için koşuyordu. Kadın çok korkmuş görünüyordu ve oğlu ağlıyordu. Komşuların cep telefonu ile çektiği görüntüden bir kareydi ve görüntü helikopterdeki polis kamasından çekilenle birlikte her kanalın haber bülteninde gösteriliyordu. Derwent’in TV’si sesi kısık olmasına rağmen açıktı; bunları görmüş olmalıydı. Ancak seçtikleri kısa görüntüde ilgi uyandıran bir şey vardı. Yüksek gerilim, dikkat çekiciydi.

“Sen neredesin?” diye sordu Derwent.

“Park kapısının arkasında. Görünmüyor zaten.”

“Görünmemiş.” Başını salladı “Sen de oradaydın.”

“Ah, lütfen. Lee’nin yakalanmasında bütün puanlarını senin toplamandan mutluym.”

“En ön sayfada olman gerekir, arka sayfalarda...” Sayfaları çevirdi. “Dokuzuncu. Tanrım, saçlarına bak. Elinden gelen bu mu?”

Hendon’dan çıkarken resmi üniformayla çekilmiş vesikalık

bir resmimdi. En iyi halimle görünmüyordum. En azından saçlarım en iyi halinde değildi.

“Dikkat çekmeye ihtiyacım yok.”

“Eğer şu ana kadar seninle ilgili albümüne koyabildiği bir gazete kupürü yoksa annen sinirden küplere binecek.”

“Annem zaten sinirden küplere binecek. Bana kızacak.” Ürperttim. “Silahlı bir adamın önüne hiç düşünmeden kendimizi attığımız için ne diyeceğini düşününce dehşete kapılıyorum. Beni yanlış yola sürüklediğin için seni suçlayabilir.”

Bu ihtimale karşı gerçekten üzölmüş gibi göründü. Derwent henüz bana açıklamadığı nedenlerden ötürü annemi seviyordu. Ev yemeğinin de bunda yardımcı vardı. Ayrıca ilk defa olarak bana öyle geldi ki, galiba kendi annesini özlüyordu. İrtibatı kopartanın, kadının kendisi olduğunu düşünmek kötüydü. Bundan daha iyisine layıktı. Derwent’a karşı duyduğum antipatinin bir kısmı daha ufanıp gitti. Buna ben bile şaşırmıştım.

“Daha onunla konuşmadığına inanamıyorum” dedi Derwent. “Onunla her gün konuşmuyor musun?”

“Başarabilirsem hayır. Her neyse, bir süredir eve gitmiyorum. Telesekreter muhtemelen çoktan sadece onun aramalarıyla dolmuştur.”

“Cep telefonu numaran da onda olmalı.”

Gürledim. “Evet ama çocuk bahçesinde düşürdüm ve olay yeri ekibinden işgüzar birisi alıp onu delil diye paketleyip götürdü. Geri almak için dün saatlerce uğraştım. SIM kart bile işe yarardı. Ama hiç şansım yoktu.”

“Sakarlık. Eve niye gitmedin? Gece eğlenmeye falan mı gittin?”

“Aklına gelebilecek herkese hesap vermekle biraz meşguldüm.” Muhtemelen fark etmemişti ama üzerimde hâlâ dünkü kıyafetim vardı. Bir dizine yaralanan savaşçının kanı bulaşmıştı. Kırışmış ve esnemmişti.

“Seni kim sorguya çekti?”

“Godley. Özel timin amiri. Her şeyi kitaba uygun yaptık mı diye, Mesleki Standartlar Bölümünden sert çocuklar.”

Derwent gözlerini çevirdi. Hiç kimse polis teşkilatının öcüsü olan Mesleki Standartlar Bölümünün dikkatini çekmek istemezdi. “Umarım onlara kendilerini becermelerini söylemişsindir.”

“Çok fazla bir şey söylemedim.” Bir sonraki söyleyeceğimden hoşlanacağını biliyordum. “Lee’nin şikâyetçi olması durumuna karşı, Bağımsız Polis Şikâyetleri Komisyonu bir ekip gönderdi.”

“Bunu yapmaya çalışırken onu görmek isterdim.”

“Birkaç avukat daha o anda muhtemelen onunla konuşuyordu.” Bir esnemeyle çenelerim ayrıldı.

“Sıkıldın mı? Daha buraya yeni geldin. Benim için nasıl bir şeye benzediğini hayal et.” Başını bir yandan diğer yana yuvarladı. “Duvarlara tırmanıyorum. Beni ziyarete gelmen nasıl oldu da bu kadar uzun sürdü?”

“Nekahet döneminde olman gerek diye düşündüm. Dinlen diye seni rahat bırakıyorduk. Her neyse, soruşturma memurları son birkaç saattir tanık ifadelerini okumama izin verdiler.” Yeniden esnedim. “Bitip tükendim.”

“İlginç bir şey var mı?”

“Ne bekliyorsun ki. Lee ve Marianne’in fırtınalı bir ilişkileri vardı; bir süre tartışma, her iki tarafın gösterdiği aile içi şiddet. Adamı terk etmesi için Marianne ikna eden Izzy. Önünden geçerken böyle ağır bir tepki göstermesinin nedeni bu. Lee çocuğunun nafakasını ödemekte aylarca geç kalınca ayrılık kötü bir hal aldı. Marianne geçen Ağustos ayında mahkemeye gidip adamın Alfie’ye ziyaretlerini durdurdu. Küçük marifetini göstermesi biraz zamanını aldı ama bunu bir süredir planlıyordu. Erkek kardeşi onu uyardığından, Marianne Lee’nin kendisini aradığını biliyordu. Gerçi, silah çekmesini beklemiyordu.”

“Yarışları başlatmakta kullanılan işaret tabancası. Gerçek bir silah değil.”

“Gerçek mermileri ateşledi” diye belirttim. “Şans eseri Lee’nin sadece dört mermisi vardı, bu yüzden talim atışı yapamadı. Kadının dediğine göre onun kalbine nişan alıyordu ama daha yukarı ve sola doğru isabet etti.”

“Neredeyse başarıyormuş. Silahı nereden bulmuş?”

“Gravesend’de bir otoparkın barından satın aldığını söylüyor. Bir arkadaşının arkadaşının arkadaşından bu bilgiye erişmiş. Bana sorarsan silahı yapanın izini asla süremeyeceğiz. Her neyse, pek de iyi değildi. Balistik raporuna göre sana ateş ettiği anda silah pratikte kullanılamaz hale geldi. Normalde olacağının ancak yarısı kadar etkiliydi ve ateş ettiğinde Lee’nin elini ciddi şekilde yaraladı. Muhtemelen başka atış yapamayacaktı.”

“Şansın varmış.”

“Marianne’den önce sana ateş etmediği ya da daha iyi nişan almadığı için senin de şansın varmış. Eğer silah tam çalışır haldeyken seni uyluk kemiğinden vurmuş olsaydı ömrünün kalan kısmını topallayarak geçirirdin ve malulen emekli olurdun.”

“Bugün taburcu olmak yerine.”

“Şimdiden mi?”

Derwent sırttı. “Buna ikna etmek için onlarla konuşuyorum.”

“Senden kurtulmak için sabırsızlandıklarına bahse varım.”

“Sen neden bahsediyorsun? Hemşireler bana bayılıyor.”

Arkamdan kapı açıldı ve Godley içeri girdi. Bir elinde titizlikle hazırlanmış çiçekler, diğer elinde bir torba üzüm taşıyordu. “Ziyaretçi kabul etmeye hazır olduğunu söylediler.”

“Çiçek olmasın lütfen. Kendimi sanki ölmüşüm ya da eşcinselmişim falan gibi hissettiriyor.”

“Sanırım cinsel tercihini değiştirmek için birkaç demet çiçekten daha fazlası gerekiyor” dedim.

“Ben yine de almayayım. Gidip görebildiğin en güzel hemşireyi bul ve benim yerime ona ver patron.”

Godley üzümleri pat diye komodinin üzerine koydu ve çiçekleri alıp yeniden koridora çıktı.

“Hemşirelerin gözdesi olmanın sebebi bu” dedim.

“Bu ve arkadaşça takılmalarım.”

“Tanrı yardımcıları olsun.”

“Sen hoşlanmadığın için böyle söylüyorsun, Kerrigan.”

“Giderek hoşuma gitmeye başlıyor” diye itiraf ettim. Derwent böbürlenir gibi oldu.

“Sonuçta hepsi de buna bayılıyorlar.”

Godley geri döndü. “Hemşirelerin bölümü çiçekçi dükkânı gibi görünüyor. Görünüşe göre hepsi de senin işin.”

“Onları istemiyorum. Onlara buraya gelen her türlü şeyi ihtiyacı olanlara vermelerini söyledim.” Yastıklara dayanarak duruşunu değiştirdi. Acı çektiği ortadaydı. “Birinin bana niye çiçek gönderdiğini bilmiyorum.”

“Şey, ben değilim. Marianne Grimes’den.” Godley yatağın yanındaki kolçaklı sandalyeye oturdu. “Çok minnettar.”

“Öyle olması gerekiyor. Ölüm korkusu yaşadı neyse ki bu bir daha olmayacak. Çocuk nasıl?”

“Akli karışık” dedi Godley. “Annesinin biraz kötü durumda olduğu ve hastanede yattığı dışında neler olduğunu bilmiyor. Lee’yi görmedi, geçen zamanda da herkes çenesini tuttu. Anlamak için yaşı çok küçük.”

“En azından bu da bir şeydir” dedim. Yine de sonuçta anlayacaktı.

“Anlaşılmayan şeylerden bahsederken.” Godley’nin sesindeki bütün sıcaklık kayboldu. “Josh, en başta orada ne yaptığını bana açıklamak ister misin?”

“Kerrigan’ın bana ihtiyacı vardı.”

“Lionel Orpen’i sorgulamamdan ötürü.” diye durumu açıklı-

ğı kavuşturdum. Bunu zaten Godley’e söylemiştim. Ve Mesleki Standartlar Bölümüne. Yine de hâlâ başımızın ne kadar belada olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

“Benimle konuşmak istedi.” dedi Derwent.

“Israr etti.”

“Kerrigan’ın fikri değildi.”

“Sadece bu tek sorgulama içindi.”

“Orada olduğumu başka hiç kimsenin bilmesine gerek yoktu.”

“Sorun olmayacağını düşündüm.” dedim. “Tamamen Angela hakkındaydı, son zamanlardaki cinayetler hakkında değildi.”

“Senin yapacağın görüşme bu değildi.” Godley Derwent’a baktı. “Ve sen. Nereden başlayayım? Senin hayır demen gerekti. Uzaklaştırma almıştın. Seni uyardım.”

“Evet, ama –“

“Bunu duymak istemiyorum.”

Derwent Sözünün kesilmesine aldırınmayarak “Eğer orada olmasaydım, Kerrigan kendi başına Lee’nin hakkından gelmek zorunda kalacaktı. Birisi ölecekti; bir çocuk veya Marianne. Hatta Kerrigan.”

“Yani her ikiniz de doğrudan emirlere karşı geldiğiniz ve yalan söylemeye hazırlıklı olduğunuz için kendimizi şanslı saymalıyız, öyle mi?” Godley’nin sesindeki alaycılık beni ürküttü.

“Yapılması gereken doğru şey buydu.” Derwent geri adım atmıyordu.

“İzin almak için bana sormanız gerekirdi.”

“Hayır derdin.”

“Bu tartışmanın ikna edici olacağını düşünüyorsan, bacağından vurulmak beynini etkilemiş olmalı derim.”

“Bak, patron, Orpen’la konuşmamız gerekiyordu. Sefil, eski serserinin tekidir. Kerrigan’a hayır diyebilirdi.”

“Zaten hayır dedi.” diye lafa girdim.

“Lee’yi bir kenara koyarsak, güne başlamak için iyi bir işti. Bu şekilde olduğu için üzgünüm ama yapmaya değerdı.”

Godley kaşlarını kaldırdı. “Amaç araçları mazur kılar mı? Gerçekten mi Josh?”

“Ne dememi istiyorsun?”

“Özür dilemek iyi bir başlangıç olurdu.”

“Çok ama çok özür dilerim.”

Godley “Yakalandığına üzgünüm.” deyince, Derwent ona sırtıttı.

“Kızamıyorsun, değil mi?”

“Tekrar böyle bir şey olursa, Josh, işin biter. Bir daha ikinci şans yok. Bu söylediklerimde ciddiym.”

“Anlaşıldı.” İki arasında karşılıklı bakışma oldu. Derwent’in bakışı hata yaptığını anladığının mesajını veriyordu. Godley’ninki ise işleri karıştırmasına bundan böyle katlanmayacağını söylüyordu.

“Ve sana gelirse, Maeve –” diye başladı Godley.

Derwent uzaktan kumandaya atıldı, pür dikkat TV ekranına bakıyordu. “Bu biziz. Bakın. Yine TV’deyiz.”

Göz ucuyla şöyle bir bakıp yeniden başımı çevirdim. Bu özel haberi birden fazla sefer görmüştüm.

“Haydi Kerrigan. Seyret. Büyük ânın geliyor.” Yorumları duyalım diye Derwent sesi açtı. Muhabirin sesi ağırbaşlıydı.

“Bir babanın topluma karşı ateş püsküren saldırısı... ve onun yarattığı canice arbedeyi durduran cesur polis memurları. Lee Grimes’in eski eşine karşı beslediği bir kini ve yasa dışı el yapımı bir silahı vardı. Modifiye edilmiş silah güvenilir değildi ama öldürücü olma gücüne sahipti.

Görüntüleri uzun uzadıya döndürüp durmak yerine yavaş çekim gösteriyor, böylece bulanık çekimin her karesini değerli hale getiriyorlardı. Birçok defa kendimi Izzy’yi Lee’ye karşı korurken görmüş, Derwent’in yere düşüşünü izlemiştim. So-

nunda ne olduğunu bilmek seyrederken katlanmayı daha kolay hale getirmiyordu.

“Bekleyin. Bu benim en sevdiğim kısım.” Derwent sırtıyordu. Godley bana destek olurken gözyaşlarına boğuluşumu görmek için tam zamanında dönüp ekrana baktım.

“Şoktaydım.”

“Benim için endişeleniyordun. Seni ağlattım.”

“Vurulmanın eşiğinden döndüm. Sanırım biraz sinirlerimin bozulmasına hakkım var.”

“Şimdi” dedi Godley. “İkiniz de uslu olun.”

Haber şimdi de çoğu neler olduğunu anlamaktan yoksun çocuklarıyla ilgilenen ebeveynlerin duygusal sahnelerini veriyordu.

Çekinerek “Bundan nefret ediyorum” dedi Godley. “Çocukların incinmesi ve hatta üzülmeleri fikri bile dayanılmaz oluyor. Bir süre onları kendine yakın tutuyorsun.”

“Onun için üzülüyor musunuz?” diye sordum. “Lee, demek istiyorum?”

“Biraz. Umarım ben de aynı şekilde davranmam ama adam oğlunu görmek için umutsuzca konuşuyor gibiydi.”

Monoton bir sesle muhabir, “Bir sonbahar Pazarının öğleden sonrasında çocuk bahçesinde güven içinde olmaları gerekiyordu, ama sadece şans ve iki silahsız polis memuru onlarla olası bir katliamın arasına girdi” dedi.

Homurdandım. “Tekrar söylüyorum, dört kurşunu vardı. Dört. Ve zaten birisini Marianne’de kullanmıştı.”

“Kadının işini bitirebilir, Alfie’yi öldürebilir ve silahı kendine çevirebilirdi. Aralarına girdiği için Izzy’yi öldürebilirdi. Rastgele ateş edebilir ve o çocuklardan bazılarını öldürebilirdi.” Godley başını salladı. “Dört kurşun epey zarar verebilirdi.”

“Ben de pek yaralanmadan paçayı kurtaramadım.” diye işa-

ret etti Derwent. “Bir daha ne zaman koşabileceğimi bilmiyorum.”

“Veya çalışabileceğini.” Godley ayağa kalktı. “Sana işe dönmek için sağlığını tam olarak kavuşman gerektiğini söylemeye geldim. Bu günler değil haftalar sürecek. Burada canın sıkılmasın diye boş zamanlarını değerlendirmek için bir plan yap.”

Beklendiği üzere Derwent patladı. “Boş ver gitsin. Olayları çözmek için bacağıma ihtiyacım yok. Ironside’a bak. Adam tekerlekli sandalyedeydi.”

“Bunun bir TV dizisi olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim.

“Son zamanlarda bir kenara atılarak zamanımı yeterince boşa harcadığımı biliyorum ve en iyi yaptığım işe geri dönmek istiyorum.” Derwent’in dikkati yeniden haberlere kaydı. “Şu serseri.”

Ekran birden, alt tarafa konulan altyazı bile olmaksızın tanıdık bir yüzle doldu. Philip Pace gergin gibiydi ama hâlâ beceriyle yakışıklı görünmeyi başarıyordu. Teni iyice bronzlaşmıştı, benim zevkime göre saçları aşırı bakımlıydı. Koyu renk bir takım elbise giymiş, kobalt rengi bir kravat takmıştı. Haber spike-ri onu tanıtırken bu kravata dokunuyordu.

“Kendini ele veriyor. Sinirleri bozulmuş” dedim.

“Zaten öyle olması gerek.” Derwent bir üzüm tanesini televizyona attı ama tutturamadı. “Bu onun kabahati. İnsanları tahrik ediyor. Onlara kurban olduklarını söylüyor.” Attığı bir başka üzüm hedefini buldu ve yatağın üzerine sekti. “Eğer Lee Grimes Alfie’yi gerçekten umursasaydı karısını usandırıp aile mahkemelerinin kapılarında uğraştırmak yerine çocuğun nafakasını zamanında verirdi.”

“Bu sadece umursamaz bir tutum içinde olan bir toplumda-ki, umutsuz bir babayı gösteriyor. Baba ve insan olarak haklarını alamayanları temsil ediyor.” Philip Pace’in gözleri içtenlikle parladı.

“Kadınlarla aynı işi yaptıkları halde daha yüksek ücret alan insanları” dedim.

“Doğru ve haklı olarak” dedi Derwent. “Bebek sahibi olmak istediklerinde işten atılmıyorlar ve bir yıl boyunca çalışmadıkları halde ücretlerini almaya devam ediyorlar.”

“Ki bunu hiç kuşku yok kendi başlarına yapıyorlar. Hiçbir erkeğin bu işle bir ilgisi yok.”

“Hemen yeme atlama, Maeve. Seni kışkırtıyor.” Godley gerindi. “Keşke daha uzun kalabilseydim, Josh ama gitmem gerek.”

“Kerrigan’ın da gitmesi gerek.” Derwent bu sefer bana bir üzüm tanesi attı. “Senin yapacak işin yok mu?”

“Ben de gitmek üzereydim.” Çantalarımı topladım.

“Sanırım toplum olarak,” dedi Philip Pace “çocuğunu özlediği için onu önemseyen, onu seven bir babayı neden şeytanlaştırdığımızın üzerinde düşünmemiz gerekiyor.”

“Artık bunu seyredemiyorum.” Uzanıp sesini kapattım. “Seven ve önemseyen babaların çoğu kendi küçük çocuklarının annelerini öldürmeye çalışmaz.”

“Babaların çoğu çocukları için ölür” diye katıldı Godley.

“Hepsi değil” dedi Derwent. “Bazılarının çocuk yapmasına izin verilmemesi gerekiyor. Bunun için bir ehliyet belgesi alınması lazım.”

Godley kapıya kadar gitmiş tam Derwent’ı selamlamak için elini kaldırmıştı ki telefonu çaldı.

“Sakın birisinin gidip birini öldürdüğünü söyleme.” diye bana mırıldandı Derwent. “Benim işte olmadığımı bilmiyorlar, değil mi?”

Yarı gülümsedim ama Godley’nin yüzünü izleyip ona neler söylendiğini anlamaya çalışıyordum. Konuşmada onun sözleri çoğunlukla evet ve hayır şeklindeydi, bu yüzden bir şey anlayamıyordum.

“Bana adresi ver. Yarım saatte orada olurum. Evet. Burada. Tamam.” Telefonu kapatıp bana baktı. “Zor bir yirmi dört saat geçirdiğini biliyorum ama galiba benimle birlikte gelmen gerekiyor.”

“Ne oldu?”

“Bir başka kadın. Boğularak öldürülmüş.”

“Ne zaman oldu?” diye sordu Derwent. Tekrar doğrulup oturmaya çalışıyordu. Sohbet esnasında yerine gelen yüzünün rengi yeniden kaçmıştı.

“Kurbanla birisi en son on otuzda konuşmuş ve kadın öğle vakti bulunmuş.”

Derwent’a “Bu da seni temize çıkarır” dedim. “Sana tapan hemşirelerle birlikte buradaydın.”

“Sözlerin içimi ferahlatıyor.” Derwent’ın benzi hâlâ kül rengiydi.

“Gitmeliyiz” dedi Godley. Bir şey onun içini hoplatmıştı; tam bir sakinlikten kaynaşan bir heyecana kaymıştı. Başka bir ölmüş kadınına dair haberin onun başını neden böyle döndürdüğünü kestiremiyordum. “Çabuk iyileş, Josh.”

“Evet.” Sesinden dikkatinin başka tarafta olduğu anlaşılıyordu. Ona hoşça kal derken bunu pek fark etmediğini biliyordum. Her üçümüz için de, şu an kafamıza takılan tek şey yeni kurban ve kadının ölümünün onu öldüren adam hakkında bize neler söyleyebileceğiydi.

Godley, beni geride bırakarak artan bir hızla koridorda yürüyerek uzaklaştı. Ona yetişmek için hastaların ve sedyelerin arasından sıyrılarak ilerlemek zorunda kaldım. İçinden ısıklık çalışıyordu, gerçi bunu yaptığının farkında olduğundan şüpheliydim.

“Kadının adı ne patron?”

“Deena Prescott.”

Zihnimi zorladım ama aklımda hiçbir şey canlanmadı.

“Tekrar olduğuna inanamıyorum. Ve son seferden bu kadar

kısa süre sonra olduğuna.” Sesimi alçak tutmaya çalışıyordum, çünkü istediğimiz en son şey muhabirlerden bir arkadaş çevresiydi. “Aynı kişi olduğundan emin miyiz? Aynı öldürme yöntemi mi?”

“Aşağı yukarı.” Godley çağırmak için asansörün düğmesine bastı, ardından sanki sürekli hareket halinde olması gerekiyormuş gibi fikrini değiştirip merdivenlere yöneldi. Asansörün kapısına yöneldim ve onu kolundan yakaladım. Normalde asla yapmayacağım bir şeydi ama yorgundum, aklım karıştı ve derin bir tedirginlik içindeydim.

“Durun! Bir saniyeliğine.”

Yorgun argın yürüyen birkaç ziyaretçinin yanımızdan geçmesini bekledim. Alt kattan gelen yaklaşan ayak seslerini ve üst katta birisinin konuştuğunu duyabiliyordum. Bu yüzden fazla zamanımız yoktu. Yarım fısıldamayla “Anlamıyorum. Günlerle ifade edilebilecek kısa bir sürede yeniden öldürdü, haftalar veya aylar değil. Neden buna memnun oluyorsun?”

Godley sesi yankılanmasını diye eğilerek bana yaklaştı. Merdivenler kalabalıklaşmıştı. Ağzı neredeyse kulaklarıma değecekti. “Çünkü bu sefer bir kurşunumuz var.”

Adrenalinin hızla vücuduna yayılma sırası bendeydi. O kadar şiddetliydi ki bedenimin titremesine neden oldu. Godley’i merdivenlerden aşağı takip ederken, kendine bir kurban bulduğunu anladığında katil de aynı heyecanı duyuyor mu, benim kadar buna bağımlı mı, diye merak ettim. Suçluların peşindeyken neredeyse onlarla aynı şeyleri hissederdim. O bir katil olarak doğmuştu. Benimse onu yakalamak için doğmuş olmam hoşuma gidiyordu.

Bölüm 25

Deena Prescott'un Walthamstow'daki küçük modern evine varışımızda bir parça deja vu vardı. Anna Melville'nin evinde olduğu gibi cadde polis araçlarıyla tıkanmıştı. Basın evin her iki yönde yüzer metre ilerisinde cadde üzerinde alelacele kurulmuş bariyerleri zorluyordu. Godley'nin arabası beni yarı yarıya kör eden kamera ışıklarının arasından kıvrılarak ilerliyordu. Gözlerimi korumak için elimi kaldırdım.

“Tanrım. Sürebilmek için yolu yeterince görebiliyor musunuz?”

“Ben buna alışığım.” Arabayı park edip ortalıkta fazla takılmadan doğruca suç mahalline gitti. Onu takip etmeye çabaladım. Godley çoktan bir perdeyle kapatılmış giriş merdivenlerini çıkmaya başladı. En üst basamağa gelmeden brandadan perde aralandı ve onu yusyuvarlak gösteren koruyucu elbisesiyle Una Burt göründü. Elbisenin başlık kısmını geriye itti, saçları terden ıslanmış ve dümdüz alnına yapışmıştı. Makyaj yapmaması bana göre oldukça şaşırtıcıydı ama kadının umurunda değil gibi görünüyordu.

Umursadığı tek şey işiydi. Herhangi bir giriş konuşması yapmadan “Sanırım adam panikledi” dedi.

“Katilimiz mi?”

“Evet.”

“Aynı adam olduğundan emin miyiz?”

“Evet ve hayır.”

“Bunu açıkla” dedi Godley.

“Henüz değil.” Bunu tartışmaya açık bir tarzla söylemedi. Kesinlikle onu fikrini değiştirmeye ikna etme şansı yoktu. Bana baktı, yüz ifadesi kararıştı. “Seninle birkaç kelime konuşmak istiyorum.”

“Şimdi değil, Una” dedi Godley. “Suç mahallini görmesine izin ver.”

“Burada olmasının nedeni bu değil. Dün neden Josh Derwent’la birlikte olduğunu açıklaması gerekiyor.”

“Ben zaten onunla konuştum. Ve tabi Josh’la da.”

Burt o kadar kolay pes etmeyecekti. “Eğer başını belaya sokmasaydın sanırım bunu o kadar çabuk öğrenemeyecektik.”

“Muhtemelen öyle” diye itiraf ettim.

“Onun bu soruşturmanın herhangi bir kısmına nüfuz etmesine izin vermemen konusunda özellikle uyarılmıştın.”

“Saygısızlık etmek istemem ama o sorgulamayı onsuz yapamazdım. Ve cinayet için bir tanığı var, bu yüzden onun hakkındaki endişeleriniz zaten yersiz.”

“Bazıları yersiz olabilir am hepsi değil.” Hâlâ öfkeli konuşuyordu. “Yararlı oldu mu? Görüşme?”

“Ah. Öyle olduğunu sanıyorum.” Orpen’in bize söylediklerini hatırlamak için zihnimi zorladım. Eğer şansım olursa araştırılacak şeyler vardı ama bunların bir faydası olacağından henüz emin değildim.

Godley sabırsızlanıyordu. “Burası ne yeri ne de zamanı, Una. Şimdilik bunu bırakır mısın?”

“Şimdilik.” Onun geçmesi için geri çekilip yolu açtı ardından beni engellemek için önüme geçti. “Sakin bunu unutacağımı sanma. Bilerek bir emri çiğnedin ve bu konu hakkında yalan söylemeye hazırdın. Bundan daha iyi bir polis olduğunu sanıyordum.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Bakın, Başka şansım yoktu. Ben –“

“Vardı. Josh Derwent’ı seçtin. Umarım pişman olmazsın ama bunu nasıl yapacağını bilmiyorum.”

“Neden bir tarafı seçmek gerektiğini anlamıyorum.”

“O halde muhakeme yeteneğin düşündüğümden bile daha güvenilmezmiş.”

Arkasını döndüğünde ona katılmadığımı ifade ederek başımı sallayıp peşi sıra eve girdim. İlk defa birisi Derwent’tan daha çok canımı sıkmişti ama kadın bunu başarıyordu.

Kev Cox’un asistanı Pierce “Koruyucu elbise giymen gerekiyor Meave ve galoş” dedi. Girişi denetleme görevini yine o yapıyordu. İhtiyacım olan koruyucu malzemeleri bana verdi. “Bu suç mahallinde Kev oldukça titiz davranıyor.”

Kıyafeti giydim, Godley’e ve Burt’e yetişmek için acele ediyordum. Soldaki koridorun sonundaki ilk odada konuştuklarını duyabiliyordum ve ne konuştuklarını duymak için kendimi zorluyordum. Benimle ilgili değil suç mahalli hakkında konuşuyorlardı. Buna gerçekten de minnettardım. Godley’nin bana arka çıkmasına veya, daha da kötüsü, Burt gibi beni ezmesine dayanamazdım.

“Herhangi bir kurgulama yok” dedi Godley.

“Bu sefer yok.”

“Zorla girildiğine dair bir iz?”

“Hayır. Kadın onu içeri almış. Ya da en azından kapıyı açmış; zorla içeri girmiş olabilir.”

“Ve sonra buraya geldiler. Ceset bulunduğunda perdeler açık mıydı yoksa kapalı mıydı?”

“Kapalıydı. Işıklar açıktı.”

“Bu da görünmeden onu burada nasıl öldürdüğünü açıklıyor. Ve bu sabah değil dün gece öldürüldüğünü akla getiriyor.”

Pierce’in ince denetiminden geçip hışırtılar çıkartarak oturma odasına gittim. İlk gördüğüm şey ters yüz olmuş bir masa ve ikinci gördüğüm ise yerde yatan bir cesetti. Godley cesedin

başucunda çömelmişti. Garip bir açıyla yatıyordu, bir kolu yüzünün üstüne atılmıştı ve gövdesinin üst kısmı kıvrılmıştı. Bu yüzden kalçaları düz dururken vücudunun üst kısmı omzunun üzerindeydi. Üstünde pijamaları vardı ama üst tarafının düğmeleri açık, alt taraf kalçalarına kadar kapalıydı. Vücudunun üst kısmının büyük bir bölümü ortadaydı. Morluklar ve tırnak izleri vardı. Sanki adam kontrolü kaybetmiş ve çıplak elleriyle yırtıp parçalamış gibiydi. Bu durum insana kadına karşı acıma hissi veriyordu. İçimde kaban kadın üstünü başını düzeltme isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldım. Katilin aşağılamak için mi yoksa diğerleri gibi giydirmekle uğraşmadığı için mi onu bu şekilde bıraktığını anlayamıyordum. Ufak tefekti ama kocaman göğüsleri vardı. Saçları kına kırmızısıydı. Diğerlerine yaptığı gibi onun da saçlarını kesmişti ama saçlar karmakarışık bir halde cesedin etrafındaydı, her tarafa saçılmıştı. Bunu sebebini de merak ettim.

Godley dikkatle kadının morarmış ve kan bulaşmış yüzüne bakıyordu. “Kaybetti, değil mi? Gözlerini çıkartmak yerine bıçaklamış.”

“Tek farklılık bu değil.” Burt uzanarak bir noktanın üzerine eğildi.” Bu duvar ve zemin baştan aşağı kanlı. Önce onu dövmüş. Bulabildiği her sert yüzeye onu çarpmış.”

“Öfkeli, acaba artık onları sadece öldürmek yetmiyor mu?” diye sordum.

“İyi bir soru” dedi Burt. “Ama sanırım Deena’nın öldürülmesinin neden farklı olduğunu biliyorum. Buraya geldiğimde, onun en iyi arkadaşı Elaine Bridlow ile çok ilginç bir konuşma yaptım. Cesedi bulan oydu. Sabah boyunca Deena’yla irtibat kurmaya çalışmış ve öğle arasında buraya koşup kontrol edecek kadar endişelenmişti.”

Kadın evet anlamında başını salladı. “Oldukça isterik biriydi ama öğrenebildiğim kadarıyla Deena dün gece onu çok geç bir vakitte telefonla aradı. Aklı karışık gibi konuşuyordu ama az

önce haberleri izlediğini, tanıdığı birisinin hastanede olduğunu ve ne yapacağını bilmediğini söyledi.”

“Açıklama yapmış mı?”

“Çocuk bahçesindeki çekimleri görmüş. Derwent’ın küçük macerasını. Elaine’e göre, ‘Bu aynı adam ama emin değilim. Onu sadece bir defa gördüm’ demiş.”

Godley’le ikimiz birden aynı anda “Ne?” dedik.

Burt evet anlamında başını salladı. “Elaine’e Emniyet Müdürlüğünden Josh isminde bir komiserle karşılaştığını ve adamın kendisine cinayet soruşturmaları üzerinde çalıştığını söylediğini anlatmış. Geçen ay bir gece işten çıkıp eve giderken onu evine kadar takip ettiğini, adamı fark edip ona kafa tuttuğunu söylemiş. Adam ona bölgede tehlikeli bir suçlunun iş başında olduğunu ve kadının eve sağ salim döndüğüne emin olmak istediğini söylemiş. Ondan bunu kimseye anlatmamasını, çünkü onu uyardığı için başının belaya girebileceğini ve bunun ikisi arasında kalmasını istemiş.”

“Başka bir şey söylemiş mi?”

“Onunla irtibatla kalmış, telefonla aramış ve e-posta yollamış. Kadının evindeki güvenlik tedbirlerini kontrol etmeye gelmesi gerekiyormuş. Kadın onun kendisine kur yaptığını düşünmüş ama sadece yardımseverlikten mi, değil mi, bundan şüphelenmiş.”

“Kirsty Campbell kendi binasının işletme şirketi için bir liste hazırladı” dedim. “Belki bu şekilde onların güvenini kazanıyor. Onlara bir polis memuru olduğunu ve evlerine girmesine izin vermeleri gerektiğini, böylece onlara kendi güvenlikleri için tavsiyelerde bulunabileceğini söylüyor. Ama aslında, evlerini içerden incelemek için sadece onları kandırıyor.”

“Elaine, Deena’nın neden ona daha önce anlatmadığını sormuş. O da bunu anlatmak için bir neden görmediğini söylemiş. Tesadüfî bir karşılaşmaydı ve sonra da bir sonuca ulaşmadı. Elaine’e göre Deena gerçek bir aşk düşkünüydü. Ona bundan bah-

sederek muhtemel bir ilişkinin başına bir uğursuzluk gelmesini istemediğini söylemiş.”

“Doğru kadını bulmak konusunda doğuştan bir şans var” dedim.

“Bu bizim Josh olamazdı” dedi Godley yavaşça. “Kadın öldüğünde hastanedeydi.”

“Onun namına iş gören biri olabilir” dedi Burt.

“Asla olamaz” dedim. “O Derwent değil.”

Hızla arkasını döndü. “Umutsuz bir halde ön yargılısın. Neredeyse gözlerinin önündeki kanıtı bile kabul etmeyeceksin. Bu cinayetle diğerleri arasında temelde göze çarpan farklılıklar var ve bunun tek açıklaması da katilin aynı kişi olmadığı ama aynı kişiymiş gibi gösterilmeye çalışıldığı.”

“Çünkü bir tanığa ihtiyacın varsa en kolayı senin yerine cinayet işleyecek birisini bulmak.” Bu iddiaya hiç inanmadığımı saklamaya bile gerek görmedim. “Bu konuda ciddi olamazsınız.”

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Ve Andy Bradbury de benimle aynı fikirde.”

“Tamamen yanlışlığınızın ilk göstergesi de bu olmalı” dedim. Sesim buz gibiydi. “Bradbury bir geri zekalı.”

“Zaten bunu nereden bilsin ki?” diye sordu Godley.

“Ben anlattım.”

“Sen ne yaptın?”

“Uzun süredir bu soruşturma üzerinde çalışıyordu ve genel resmi görmeye hakkı vardı. Ondan bir şey saklamak yanlış, özellikle de olaydaki en önemli husus buysa.”

“Artık beni hiç kimse dinlemiyor mu?” Godley sinirden mosmor olmuştu. “Sana bu bilgiyi kendine saklamayı emretmişim, Una. Sen de en az Derwent kadar kötüsün.”

“Bu çok büyük bir haksızlık. Alışılmışın dışında muhakeme yeteneğinin azaldığını hissettim ve ben de müdahale ettim.”

Konuşmanın koridorda çalışan olay yeri inceleme ekibinden bazılarının dikkatini çektiğini fark ederek, “Bakın, sesinizi biraz alçaltın” dedim. Pierce’ın kulakları dikilmişti.

“Bu tartışma henüz bitmedi” dedi Godley. “Ama bu konu hakkında şu zavallı kadının cesedinin yanında konuşmayacağım.” Öfkeyle Burt’e baktı. “Senin de kullandığın ses tonunu yeniden gözden geçirmen gerek.”

“Ben sadece düşündüklerimi söylüyorum.”

“Fark ettim.”

Kısmen ortalığı yatıştırmak, aynı zamanda gerçekten bilmek istediğimden “Bu cinayetle diğerleri arasındaki farklar ne?” diye sordum. “Saçlarını kesmiş ama kılları kadının üzerine atmış. Cesedi diğerleri gibi ayarlamamış. Onu dövmüş. Çabucak öldürmüş. Başka?”

“Kadının elbiselerini banyoya koymuş ve üzerine çamaşır suyu püskürtmüş.”

Burt bunu belirttiği anda kesif bir kimyasal koku hissettim. Odada göz gezdirdim. Her yana parmak izi serpilmiş ve ardından süpürülmüştü, bulaşmış izler ve lekeler vardı ama mevcut parmak izi yoktu. “Ortalığı temizlemiş mi?”

“Bana koridordan uzanarak Kev Cox cevap verdi. “Burayı, koridoru ve mutfakı temizlemiş. Üst kattaki yatak odasıyla uğraşmamış. Bu da akla, kadının elbiselerini almak dışında odalara girmediğini getiriyor. Banyoya da bal dök yala – pırıl pırıl.”

Bana bakarak, “Bu sana ne anlatıyor?” diye Godley sordu.

“Hasar kontrolü. Kadının oyunu ortaya çıkartacağından korkmuş olmalı. Bu cinayet adamın fantezilerini yaşamasıyla ilgili değil. Onu öldürmek istemiş.” Gözlerimi Una Burt’e diktim. “Bu onun diğerlerini öldüren katille aynı katil olmadığı anlamına gelmiyor.”

“Bu diğerlerinin renksiz bir taklidi.”

“Kadınlar ve suç mahalli üzerinde kontrolü elinde bulundur-

maktan hoşlanıyor” diye belirttim. “Olabilecek en az seviyede şiddet kullanmayı seviyor. Cesetleri bırakma şeklinde neredeyse sanatsal bir yan var. Şimdi, Deena ona meydan okuduysa; tartıştıysa veya onunla boğuştuysa ya da onu öldürmek için yeterince hazırlanmamışsa onu farklı bir şekilde öldürmüş olabilir. Sanırım kendisi tarafından seçilmiş olmayı kurban için onur verici bir şey olarak görüyor. Kadının diğer kurbanlar gibi davranılmayı hak etmedi. Ona ihanet etti.”

“Muhtemelen Elaine’e telefon ettiğinden haberi yoktu. Buraya gelip herhangi biriyle konuşmadan onu öldürebileceğini düşünmüş olabilir” dedi Godley.

Burt inatçı gibi görünüyordu. “Josh Derwent adına hareket eden biri.”

“Kim? Kim yapardı?”

“Bir dost. İşte tanıştığı biri, belki tutukladığı biri.”

“Zaten dost edinmenin en iyi yolu da budur.” Godley’e döndüm. “Bu çok mantıksız. Öyle değil mi?”

“Una’nın fikrine saygı duyuyorum” dedi Godley yavaşça. “Onunla aynı fikirde değilim ama henüz üzerini çizmiyorum. Josh’la olan arkadaşlığımın tarafsızlığımı etkilemeyeceğinden emin olamıyorum.”

Uykusuzluk beni mankafalaştırıyordu. Kendimi sisler arasında kaybolmuş gibi hissettim. “Derwent hastanedeydi. Bu efsanevi kişinin gelip Derwent’in yerine Deena’yı öldürmesini nasıl ayarlayabilirdi?”

“Bilincini yitirmiş değildi. Telefonu yanındaydı. Son yirmi dört saattir bu numaraya gelen bütün çağrılar ve bu numaradan yapılan bütün aramaların listesini çıkartacağım. Derwent’in istediğinde, aşk veya para uğruna, adam öldürecek biriyle irtibata geçebileceğini ispat edeceğim. Onları telefondan bilgilendirebilirdi; muhtemelen detaylı olarak değil, bu da farklılıkların nedenini açıklıyor.” Godley’e baktı. “Onu uzun süredir tanıyor-

sun. Öldürme kapasitesine sahip olduğunu biliyorsun. Orduda bunu yaptı. İnsanları vurdu –”

“Bu farklı” diye itiraz ettim.

“Evet, farklı.” Başını bile çevirmedi. “Bir kız arkadaşı yok. Yalnız yaşıyor. Kim bilir evinde ne var? Hâlâ hastanedeyken bir arama kararı çıkartıp evi aramamız gerek.”

Hızla cevap verdim. “Tamam, her şeyden önce, son günlerde evine gittim ve orada bulunabilecek bir şey olduğundan şüpheliyim. Eğer katil o ise, Derwent’ın bununla ilgili şeyleri başka bir yerde saklamayacak kadar kafasının çalışmadığına gerçekten inanıyor musunuz? Bir depoya veya kilitli bir garaja? Uygulamada nelerden kaçınması gerektiğine dair yeterince örnek görmüştür, değil mi? Ve zaten uzun süre hastanede kalmayacak. Çoktan çıkmış bile olabilir. Gerçekten ona katil olduğunu düşündüğünü söylemek istiyor musun?”

“Kesinlikle hayır” dedi Godley. “Una, bunun şimdilik bizim aramıza kalması gerek. Haklıysan, Josh’un kendini temiz ve emniyette hissetmesini istiyorum. Telefonunu ve banka hesaplarını kontrol edeceğiz, onu izleyeceğiz.”

“Ya soruşturmadaki diğerleri?”

“Birkaç saat içinde onlarla bir toplantı yapalım. Bunu ayarla. Onlarla kapalı kapılar ardında konuşmanın bir sakıncası yok çünkü her olasılığı değerlendirmeye değer. Ancak ben orada değilken Bradbury veya bir başkasıyla konuşmanı istemiyorum. Tek kelime bile etmeyeceksin.” Bana döndü. “Maeve, soruşturmadaki bu yaklaşımla aynı fikirde olmadığını biliyorum. Konferansa gelmen konusunda ısrar etmeyeceğim. Bu soruşturmayla ilgili yapacak başka işlerin var, değil mi? Orpen’la yaptığın görüşmeden çıkarttıklarının izlerinin sürülmesi gerekiyor.”

Düşünmeye çalıştım. Hepsi uçuk kaçık ve ilgisiz geliyordu. Kenara itildiğimi bu yüzden engel olamadığımı biliyordum. Gücüm yerinde olsaydı bunu reddederdim.

“Yapmam gereken bazı telefon görüşmeleri vardı” dedim. “Ama toplantıda olmam gerekmez mi?”

“Olmasan daha iyi.” Bir anda onun da Una Burt’le aynı şekilde düşündüğünü anladım: Bana güvenilemezdi. “Bu işini iki katına çıkartır. Josh’un bu soruşturmayla olan ilgisinden ona veya bir başkasına tek kelime etme.”

“Etmem” dedim, içerlemiştim.

“Çok ikna edicidir. Bu soruşturmanın yürütülmesinde seni epeyce elinde oynattı, değil mi? Hatta evine bile gittin. Orada ne işin vardı bilmek istemiyorum ama soruşturmayla ilgili olmak yerine kişisel olduğunu umut ediyorum.

“Eğer demek istediğini buysa, onunla yatmıyorum.”

“İş arkadaşından biriyle ilk defa yaptığın bir şey olmazdı.” Bu lafları söylememek için kendini zorlamasına rağmen ağzından kaçırması gibi görünüyordu.

“Ben asla –”

“Bu beni ilgilendirmez.” İcini çekti. “Beni hayal kırıklığına uğratmamışsın gibi davranmam, Maeve. Josh yüzünden, sana söylediğimin tam tersini yaptın.”

“Ben sadece gerçeği bulmaya çalışıyorum” diye fısıldadım. “Yapılması gerekeni yaptım.”

“Yapmak istediğini yaptın. Özel emirlere karşı geldin ve bunun sonucunda ne olacağını da henüz görmedik.” Godley başını eğip Deena’nın cesedine baktı. “Eğer işlerin üstesinden başka türlü gelmiş olsaydın, dün tüm haberlerde yüzünü göstermek için Derwent seninle birlikte olmayacaktı. Bu cinayetle ilgisi olsun ya da olmasın, açıkça görülüyor ki Deena’nın ölümünün muhtemel nedeni, onun kamuoyunun gözündeki bu ani yükselişi.”

“Bu adil değil.”

“Öyle olsa bile. Soruşturmanın bu yanına senin dahil olmasını göze alamam. Çözülemeden kapanmış dosyadaki ipuçlarının

izini sürmeye devam edebilirsin ama sonuçlarını Harry Maitland'a rapor et. Ofise geri döndüğünde onu bilgilendir. Notlarını ona okutturacağım. İşi senden devralabilir.”

“Eğer bana güvenmiyorsanız, beni ekibinizde tutmamanız gerekir” dedim, çünkü bunu söylemek zorundaydım.

“Gidersen bu senin seçimin olur.” Yavaşça başını salladı. “Emirlere uymak herkese neden bu kadar zor geliyor bilmiyorum ama şu içinde bulunduğumuz durum tam da emirlere uymanın ne kadar önemli olduğunun ispatı.”

Una Burt dikkatle beni izliyordu, yüz ifadesi Godley’le aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

Mesele şuydu ki, yanıldığını söyleyemiyordum. Bana söylenenin tam tersini yapmıştım. Derwent’ın beni kontrolü altına almasına izin vermiştim. Ve bir şekilde Deena’nın ölümüne giden olaylar zincirini başlatmıştım.

Dönüp uzaklaşırken gözlerim buğulandı, kapıda tökezledim. Yirmi dört saat içinde iş başında ikinci ağlayışımı. Gerçekten de alışkanlık haline getirmemem gereken türden bir şey, diye düşündüm, aklımı dağıtmaya çalışıyordum.

Suç mahallinde giydiğim koruyucu elbiseyi çıkartırken kendimi tuttum, hatta Pierce’la hafta sonu planları hakkında bile konuştum. Yağmur yaklaşırken kararan gökyüzüne baktım. Rüzgâr elbiselerimi sıyrıp geçiyor, beni ürpertiyordu. Bir polis minibüsü gitmeye hazırlanıyordu. Beni bırakmalarını istedim. Paltomun yakasını kaldırıp kameraların görüşünün dışında kalarak arkaya yakın bir koltuğa oturdum.

Genç bir memur koridor tarafından uzandı. “Sen dün vurulan polis değil misin?”

Başım la hayır deyip duyduğu üzüntüyü azaltmak için yamalak gülümsedim. Teknik olarak doğru ydu; Lee Grimes bana ateş etmemişti. Haklı olduğunu bilerek yüzü kızardı ama ısrar etmeyecek kadar nazikti.

“Kendi haline bırak. Bu konu hakkında konuşmak istemi-

yor.” Oturduğum yerden fısıltıları duyabiliyordum ama duymazlıktan geldim. Haklıydılar, konuşmak istemiyordum. Uyumak istiyordum. Kafamın içinde dönüp duran karmakarışık düşünceleri toparlamak istiyordum. Son birkaç gündür öğrendiğim şeylerden neyin beni rahatsız ettiğini ortaya çıkartmak istiyordum. Una Burt’ün yanıldığını ve Derwent’ın cinayetlerle bir ilgisi olmadığını ispatlamayı istiyordum. Ettiği lafları Godley’ye yedirmek istiyordum.

Hepsinden çok, kendimi sürekli çam devirir gibi hissetmekten kurtulmak istiyordum, çünkü işleri nasıl doğru yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bölüm 26

Ofise vardığımda kendimi toparlamıştım. Beni gördüğünde ihtiyatlı davranmaya başlayan Maitland'ı buldum. Görünüşe göre Godley beni beklemesi için onunla konuşmuş ve Derwent'ın geçmişi hakkında onu bilgilendirmişti. Maitland'ı benim duygusal davranabileceğim konusunda uyardığının tamamen farkındaydım. Endişelenmesine gerek yoktu. Ona Angela Poole cinayeti hakkındaki detayları ve bundan sonra ne yapacağımı anlatırken bir buz kalıbı kadar sakindim. Ona elimdekileri aktarana kadar, soruşturmayı takip etmeme izin verilmesi hakkında hiç yorum yapmadı. Gerçi onunla münakaşa etmeye de hazırdım. İyi bir polis memuruydu ve onun işini iyi yaptığına güvenirdim ama bu benim dosyam ve benim soruşturmamdı. Benim tarafımdan sorulması gereken sorular vardı.

“Tabi. Elbette. Güzel.” Maitland gömleğinin önünde elini yukarı aşağı gezdirdi. Düğmelerini kurcalıyordu. “Bana ne bulduğunu anlat ve belki ardından bir saat içinde son bir devir teslim yapabiliriz.” O zaman sonsuza kadar bu dosyadan elini çekeceksin ve ben senin yerini alacağım ama olacak olanın bu olduğunu sana söylememe gerek yok çünkü zaten biliyorsun.

“Bir saat” diye tekrar ettim ve masama yöneldim. Eğer buna mecbursam, son ana kadar çalışabilirdim. Zaten başka bir şansım da yoktu. Bu yüzden Derwent olmayan ama Derwent gibi davranan birini bulmak için bir saatim vardı.

Veya Derwent'ı takip eden ve yardım etmeye çalıştığı kadınları öldüren birini.

Ya da Derwent'ı.

Ki bunu hiç düşünmeyecektim çünkü imkânsızdı. Telefonu kaldırdım.

İlk olarak Bromley’de bulabildiğim bakım evlerinin hepsini aradım, Charles veya Charlie Poole adında orada kalan birisi var mı diye araştırıyordum. Altın vuruşu yaptığım Uzun Palmiyeler Bakım Evini bulana kadar beş deneme yaptım. Telefona cevap veren kadın Doğu Avrupalıydı ve güçlü bir aksanı vardı ama konuşması akıcı ve hatta hızlıydı.

“Charlie? Evet, burada. Akrabası mısınız?”

Kim olduğumu ve gelip onu görmek istediğimi açıkladım.

“Ah tatlım. Bizim için bir sorun yok ama anlarsın senin için biraz sıkıntılı. Charlie uzun süredir bunaklıktan muzdarip. Bir konuşmayı yürütebilecek durumda değil. Evet veya hayır bile diyemiyor.”

“Eğer ona bazı resimler gösterirsem –”

“Hayır. Tepki verdiği tek şey müzik ve bu da sadece bazen oluyor. Gerçekten deniyoruz ama...” Omuzunu silkerken telefon kablosuna çarptı.

“Çok ziyaretçisi oluyor mu?”

“Oğlu, bazen. Onunla oturmaya geliyor.”

“Charlie onu hâlâ tanıyor mu?”

“Bir yıl veya daha uzun süredir tanımıyor.”

Zavallı Shane. Benimle konuştuğu için kadına teşekkür ettim. İç geçirdi.

“Evimizde kalanlara karşı büyük bir saygım var ama bazen bana durmadan bekliyorlar, bekliyorlar, bekliyorlar gibi geliyor. Charlie gibi olanlar, ölümüne unutulmuşlar. Bu beni üzüyor.”

Ona teşekkür edip vedalaştım. Yardımcı olmaya çalışmıştı ama eğer Uzun Palmiyelerde sel gibi ani ölümler olursa soruşturmaya nereden başlayacağımı biliyordum.

Listemdeki bir sonraki kişi Claire Naylor’du, isteydi ve

aranmaktan hoşlanmadı. Kız kardeşinin cinayetine ilişkin neden Shane'e tanıklık ettiğini sorduğumda daha bir soğuk davrandı.

"Hatırlamıyorum. Berabermişiz demek ki."

"Sanmıyorum" dedim sessizce. "Bana Shane sabahın dördünde bizi arayıp herkesi uyandırdığında Angela'nın öldüğünü öğrendiğini söyledin. Yataktaydın, uyuyordun."

Cevap vermedi. Keşke o an yüzünü görebilseydim.

"Shane bana arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu ve eve dönmenden önce esrar içtiğini, ardından polisi kapısında bulunduğunu söyledi. O arkadaşların kim olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Bana esrar içmekten hoşlandığını söyledin, değil mi? Ama o gece orada değildin."

Cevap vermedi. Bekledim ve sıklıkla olduğu gibi sessizlik benim yerime iş gördü. İç geçirdi, rahatsız olmuştu. Kapının kapandığını duydum. Dükkândan gelen sesler kesildi.

"Pekâlâ. Benimle olduğunu söyledim. Bunda büyütecek ne var?"

"Bir cinayet soruşturmasıydı ve yalan söyledin."

"Tek sebebi onun polis memurundan korkmuş olmasıydı."

"Lionel Orpen mi?"

"O. Vinny'ye berbat saatler geçirtti; Vinny'nin onu öldürmüş olabileceğini kafasına koymuştu. Sadece kesin olarak emin değildi ve kanıtı yoktu. Eğer ona yeterince yüklenirse Vinny'ye itiraf ettirebileceğini düşünüyordu ama bunun olmasına imkân yoktu. Vinny çok sağlam bir kişiliğe sahipti." Sesinden kardeşiyle gurur duyduğu ve biraz da üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"Yani Shane'i korumuştur."

"Evet. Özellikle de o gece uyuşturucu kullandığı için. Yani, önemsizdi. Sıradan şartlar altında bunu umursamazdı ama Orpen sürekli bir açık arıyordu. Vinny'den öteye bakıyordu ve er

geç Shane'e ulaşacaktı. Shane bunun olmaması için kalın bir duvar örüyordu."

"Ve onun için yalancı şahitlik yapmanı istediğinde sen de şüpheli olmaktan çıkacak mıydın?

"Kesinlikle hayır. Şu polis memuru, çok korkutucu bir adamdı. Hiç birimiz ondan emin olamadık."

İyi iş, Orpen. Olayın asla çözülememiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Ve aslında Shane'in kiminle olduğunu bilmiyordun."

"Bunu ona sormak zorundasın."

"Soracağım."

"Ve lütfen beni tekrar arama. Artık Angela'nın ölümüyle uğraşmak istemiyorum." Sesi gerginlikten titriyordu.

"Üzgünüm. Bu sadece —"

"Sadece beni rahat bırak." Telefon kapandı.

Yüzümü ekşittim. Bir telefon görüşmesi için biraz aşırı bir tepkiydi. Yine, bir şeyleri gözden kaçırmışım hissine kapıldım. Claire'in çok umutsuzca saklamaya çalıştığı bir şeyi.

Shane doğal olarak arayacağım bir sonraki kişiydi ama telefonu doğruca sesli mesaja düştü. Onu tekrar arayacağımı hatırlatması için isminin yanına bir yıldız karalayıp Stuart Sinclair'in numarasını çevirerek devam ettim. Yine aynı kişiliksiz ses beni sesli mesaj bırakmaya yönlendirdi. Geçen sefer olduğu gibi mesajımı alır almaz bana döneceğini umarak mesaj bıraktım. Mesaj bırakırken onun adının yanına da bir yıldız koydum. Telefonuna cevap verme riskini göze almayan biriydi. Arayanlarla konuşmadan önce kimin ve neden aradığını bilmeyi tercih ediyordu.

Saatimi kontrol ettim. Yirmi dakikam kalmıştı. Maitland bana verdiği altmış dakika konusunda çok da katı davranmazdı ama kuşkusuz buna en başta ben karşıydım. Shane yoktu. Stuart yoktu. İçtenlikle Derwent'ı arayıp ona bir kadını kurtarmak

için Walthamstow caddelerini kolaçan edip etmediğini sormak istedim. Ancak onunla irtibat kurmaya çalışmayacak kadar akıllıydım. Muhtemelen yaptığı her şeyi çoktan izlemeye başlamışlardı. Hastane odasına gelen ve giden aramaları kontrol ediyor olacaktı. Ona soruşturma hakkındaki her şeyi anlatmadığımı söylemenin bir faydası yoktu ve bu bir yalan olacaktı. Çünkü Derwent neden doğruca bunu sorduğumu hemen anlayacaktı. Kararsızca elimi telefona uzatıp sonra yeniden çektim.

İşleri güvenli yoldan yapmak daha iyiydi. Üzgünüm, Derwent.

Zamanımın kalanını çeşitli sorgulamalardan aldığım notları gözden geçirerek harcadım. Takip edilmesini belirteceğim hiçbir şey kalmadığından emin oldum. Claire'in oğlunun gerçekten de Cambridge'de okuduğunu da internette onun hakkında bilgi ararken öğrenmiştim. Başka hangi konuda yalan söylüyor olursa olsun, bunu doğru söylemişti. Okulunu, Twitter hesabını ve Facebook sayfasını saniyeler içinde öğrenmiştim. Okulu geniş arazileri ve geleneksel kürek takımıyla büyük ve itibarlı bir okuldu. Şanslı biri olduğunu düşündüm. Luke'ta Claire'in veya Vinny'nin resmi var mı diye Facebook sayfasına göz attım. Kişiselleştirme ayarı yoktu, mükemmeldi. Profilindeki resim bir bira şişesiydi. Albümlerini tıkladım ve onu teşhis etmem için iki resim yeterli oldu. Ancak bir dizi yeni sorunla karşılaştım. Oturup gözlerimi yüzüne diktim. Aklımdan gelip geçen düşüncelerin sesleri zihnimde yankılanıyordu.

Ah, kahretsin.

“Artık konu hakkındaki son birkaç kelimeyi mi yazıyorsun, Kerrigan? Yaptığın telefon görüşmelerinden bir sonuç aldın mı?” Maitland sevimli görünmeye çalışıyor ama çok gergin tavrı nedeniyle başaramıyordu. Bilgisayarıma uzanıp önümde açık ne var diye bakmaya başladı. Aklımdaki tek net düşünce bu konu hakkında ne yapacağıma karar verinceye kadar onu gör-

memesi gerektiğiydi. Pencereyi kapattım ve ona pek ilerleme kaydedemediğimi söyledim.

“Ya bu?” Tombul bir parmak gelip Shane’in isminin yanındaki yıldızı işaret etti.

“Onu tekrar aramamı hatırlatacak bir işaret. Telefona kimse çıkmadı.”

“Onun kim olduğunu tekrar söyler misin?”

“Angela’nın erkek kardeşi. Asıl soruşturmada sahte tanık göstermiş. O sıralar soruşturmanın başındaki memur bunu kaçırmış. Görünüşe göre marihuana içtiği için başının derde girmesinden korkmuş.”

“Çok şaşırtıcı.”

“Şey, sadece genç bir delikanlıydı. Pek öyle sıra dışı bir zekâsı da yoktu.” Görünüşe göre Derwent’ın aksine. Aklım buna pek yatmadı. Dosyayı yeniden zihnimden geçirdim. “O gece izleri sürülmemiş insanlarla birlikte dışarıda olduğunu biliyorum. Kim olduklarını ve bir şey görüp görmediklerini öğrenmek için onunla konuşmaya değer.”

“Bana uyar” dedi Maitland. “Başka bir şey var mı?”

“Stuart Sinclair. Tek tanık oydu. Bir şey hariç...”

“Ne hariç?”

“Yalan söyledi.”

Maitland omuzlarını silkti. “Herkes söylemez mi?”

“Pek çok kişi. Ama Sinclair gördükleri hakkında yalan söyledi. Ya da belki de onu gördüğünde bulunduğu yer hakkında yalan söyledi. Her iki türlü de, sanırım kendini temize çıkartması gerekiyor.”

“Aradan geçen yirmi yıldan sonra yalan söylediklerini bile hatırlamayacaklarını biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım bu en baştan neden yalan söylediklerine bağlı. Eğer iyi bir sebepleri olmuşsa veya öyle olduğunu sanmışlarsa belki önce yalanlarını sonra da doğrusunu hatırlarlar.”

“Güzel, bazı hatıraları canlandırmanın zamanı geldi.” Maitland bir parmağını masanın kenarında gezdirdi. Başını eğmiş bakıyordu. “Şu Shane Poole’u nerede bulabilirim?”

“Brick Lane yakınlarındaki barının üst katında oturuyor.” Koparttığım tek yaprak bir kâğıda adını ve irtibat bilgilerini yazdım. “Fazla üstüne gitme. Biraz alıngan.”

Beklentimin tersine dönüp gitmek yerine, Maitland telefonunu kendisine döndürüp numaraları çevirmeye başladı. Bu jesti hoşuma gitti. Bu, yapılan görüşmeyi takip etmek için her iki tarafı da duyabileceğim anlamına geliyordu. İyi bir çavuştu ve Godley’e bayılırdı ama bu patronun beni cezalandırmakta haklı olduğuna inandığı anlamına gelmiyordu, bu yüzden onu seviyordum.

“Lütfen Shane Poole ile konuşabilir miyim?”

“... Burada yok.”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“... Keşke bilseydim. Şimdiye kadar açması gerekiyordu ama ... Bir saat gecikti... Hâlâ gelmedi.”

“Bu onun için alışılmadık bir şey mi?”

“Altı yıldır ilk defa... Her zaman dakiktir.”

“Onu aramayı denediniz mi?”

“...Telefonu yanında değil.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu Maitland.

“Üst katta çaldığını duyuyorum.” Birden sesini çok fazla yükseltti ve değiştirdi. Rahatsız eden birinin sesini bastırıyordu.

“Onun da üst katta olmadığına emin misiniz?”

“Şey, onu görmedim.”

“Maitland eliyle ahizenin alıcısını kapattı. “Bunu duydun mu?”

“O yok ama telefonu orada.”

“Bu garip, değil mi?”

“Hem de son derece. Orada olup da telefonuna cevap ve-

remediğinden şüpheleniyorum. Tehlikede olabileceğinden endişeleniyorum.” Kaşlarımı kaldırdım. “Sen endişelenmiyor musun?”

“Hem de çok.” Daireye girmek için mahkeme kararıyla uğraşmak ve gecikmek yerine bu bizim giriş anahtarımızdı. Telefondaki konuşmaya döndü. “Pekâlâ. Yarım saat içinde yanınızda olacağım. Dairenin anahtarı sizde var mı?”

Benim ‘evet’ diye yorumladığım bir ses geldi.

“Güzel, ben gelinceye kadar girmeyin. Ve endişelenmemeye çalışın.” Telefonu kapattı. “Brick Lane’e gitmem gerek gibi görünüyor.”

“İyi şanslar.”

Arkasını döndü, ardından yine bana döndü. “Sen de gelebilirsin. Onunla görüştün. Onu bulduğumuzda ne soracağını biliyorsun.”

“Bunu yapmamam gerek —”

“Bu da devir teslimin bir parçası. Bana yardım ediyor olacaksın.”

“Çok nazıksın ama başının derde girmesini istemiyorum.”

“Ne derdi?” Maitland genişçe kollarını açtı. “Buna kim itiraz edebilir ki?”

İsimleri sıralamaya dilim varmadı ama liste Charles Godley’le başlayıp Una Burt’le bitiyordu. Kendimi artık o gün daha fazla bağırılmasını kaldırabilecek gibi hissetmiyordum. Tam daha fazla bir şeyler söyleyecekken kendime hâkim oldum. Başımın derde gireceğinden korkarak iyi polis olacağım diye merakın eski bilindik çekiciliğini görmezden gelmek çok acıklıydı. Derwent hayır demek için bile vakit kaybetmezdi. Mesleki kariyeri hızla yörüngesinden fırlayıp giderken bile hâlâ bana öğretebileceği bir şeyler vardı. Bunlardan biri de ortaya çıkabilecek muhtemel sonuçlara karşı tek başına düşünmekti.

“Pekala. Israr ediyorsan.”

Maitland nazikçe “Gerçekten ısrar ediyorum” dedi. Rahatlatmak için pantolonunu göbeğinin altına çekti, göbeği iyice belirginleşti. Luke Naylor hakkındaki bütün düşüncelerimi rafa kaldırıp bilgisayarımı kapattım ve onu takip ettim. İşleri bir sıraya koyup teker teker halledelim...

Bölüm 27

Bar çoktan açılmıştı ve birkaç masa öğle yemeklerini erken yiyenler tarafından doldurulmuştu. Barın arkasında bir kadın içecek servisi yapıyordu. Çalışanların kalanından biraz daha yaşlıydı, kırklarının ortasında diye tahmin ettim. Omuzlarının duruşundan ve ağzını büküşünden bizi görmeden önce de sinirli olduğu belliydi. Barmene homurdanarak bir şeyler söyledikten sonra barın arkasında çıkıp aceleyle bize doğru geldi.

“Shane’i arayan adam siz misiniz?”

Maitland başıyla onayladı. “Ve siz?”

“Ginny Miles. Ben burada müdür yardımcısıyım.”

“Anladığım kadarıyla, ondan hiç iz yok mu?”

“Hiç iz yok. İşe yarar mı diye telefonunu tekrar aradım.”
Derin nefes almıyordu, astım mı diye merak ettim.

“Yanlış alarm olabilir” dedim. “Dışarı çıkmış ve telefonunu unutmuş olabilir. Ama yine de kontrol etmek isteriz.”

“Onu en son ne zaman gördüğünüzü tekrar söyler misiniz?”

“Dün öğleden sonra. Akşam telaşesinden önce ara verip dışarı çıktı. Normalde öğle yemeği servisini yapar, ardından öğleden sonra ortalık sakin olur, bu yüzden oda uzanmak veya ufak tefek işlerini yapmak için üst kata çıkar. Bu mekân bire kadar açık, tamamen uyanık olmak zorunda.”

“Eminim.” Maitland odayı gözleriyle taradı, ardından arkasını döndü. “Pekâlâ, Ginny. Yolu göster.”

Bizi mutfak tarafından çıkardı. Geçerken buhar bulutlarıyla sarılmış, bulaşık makinesinden yeni çıkmış bardaklarla dolu

koca bir tepsiyi kaldıran, kauçuk önlüklü birine çarptım. İki şef çalışıyordu, başları önlerindeydi. Biz, ucunda mavi bir kapı bulunan dar bir aralıktan geçip giderken orada olduğumuzu belli belirsiz fark ettiler. Kapıyı açan anahtarı çıkartırken kadının elleri titriyordu.

“Mekân kapanıp alarm devreye alındıktan sonra, oradan girmek daha kolay olduğu için dairesinin ayrı bir girişi var. Aynı zamanda işe güce bulaşmadan istediği gibi gidip gelebiliyor.”

“Ama sen bize orada olmamasının sıra dışı bir durum olduğunu söyledin” diye Maitlan itiraz etti.

“Öyle. Yine de epey gelir gider. Bugün hiç gelmemesi garipti. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç hatırlamıyorum. Hem de hiç.”

“Devam edin” dedim ve onun kilitle boğuşmasını izledim. “Daha önce daireye girdiniz mi?”

“Birkaç sefer.”

“Bir şey kaybolrsa fark eder miydiniz?”

“Bunu tam olarak söyleyemem.” Kapıyı açıp bizim için tuttu, daha kapının girişinden başlayarak dik bir şekilde yukarıya çıkan gri halı kaplı dik merdivenler gözler önüne serildi. Dar ve klostrofobikti. Maitland’ın ayağının arkasına basmadan olabildiğince hızla merdivenlerden çıktım. Aramızdaki kıdeme hürmeten, ilk onun çıkmasına izin verdim. Bu yüzden yaşam, veya ölüm, belirtilerini o kontrol etti ve Ginny’yle benim bulduğum merdivenlerin başına döndü.

“Hiçbir şey yok. Gerçi mutfak kısmında telefonunu buldum.” Ginny’e dönüp “Sanırım içeriği araştırıp nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu kaçırmadığımızdan emin olmalıyız.”

Kadın başıyla tamam dedi, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu, yüzünde tam bir acı ifadesi vardı. “Bunun şu kızlarla bir ilgisi yok, değil mi? Bize resimlerini gösterdi. Centilmen Katil. O olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?”

“Bu konuda endişelenmeyin” dedi Maitland rahat bir ifadeyle. “Biz sadece şöyle bir etrafa bakıyoruz.”

Evin iç düzeni hakkında çoktan bir fikir sahibi olmaya başlamıştım. Salon merdivenlerin hemen başındaydı. Deri bir koltuk takımıyla döşenmiş açık plan bir odaydı. Odanın çoğunu bir masa kaplıyordu ve diğer duvardaki boşluğu mutfak dolduruyordu. Solda banyolu ve bir duvarı gömme dolaplara ayrılmış büyük bir yatak odası vardı. Sağ tarafta çekyat ve çalışma masası olan daha küçük bir yatak odası bulunuyordu. Mobilyalar kullanışlı ama pahalıydı. Mutfağın yapımı oldukça pahalıya patlamış gibi görünüyordu. Mutfak eşyaları göz alıcıydı ve tüm yüzeyler granit kaplıydı. Her şeye rağmen verdiği etki kişiliksiz ve sanki ısıtıcı bir süredir kapalıymış gibi soğuktu. Ürperticiydi. Kendimi rahat hissedeceğim türden bir yer değildi. Bana Shane hakkında para yönünden bir sıkıntısı olmadığı dışında fazla bir şey de anlatmıyordu. Salonun görünüşünde kişisel hiçbir ayrıntı yoktu ve küçük yatak odası da ofis olarak düzenlenmişti. Bara ilişkin faturaları ve hesapları görerek çalışma masasının üzerindeki eşyaları karıştırdım. Bankadaki hesaplarının özetleriyle dolu bir dosya dikkatimi çekti ama kayda değer bir şey yoktu, hesaptan havale edilmiş fatura ödemeleri ve düzenli olarak çekilmiş yüksek miktarda nakit tutarlar. Dolandırıcılıktan korunmak için kart yerine nakit kullanmayı tercih eden insanlar vardı, tesadüfen öğrendiğim gibi polislerin çoğu böyle yapardı, ama soruşturma açısından bu her şeyi mahvediyordu. Dönüp Ginny’nin hâlâ beklediği oturma odasına gittim.

“Bu oda var mıydı? Daha önce yani?”

“Yıkıtırıp yeniden dekore ettirdi” dedi Ginny. “Bar yenilediğinde. Bunun iyi bir yatırım olduğunu düşündü ama bilemiyorum. Kim bir barın üstünde yaşamak ister ki?”

Yatak odasından geri gelerek “Son kontrolleri yapmak için işe yarar bir yöntem” dedi Maitland. “Pasaportunu buldum.”

Sehpanın üzerinde duran iki dergi yığınının arasında tesa-

düfen gördüğüm cüzdanı çıkartıp aldım. “Yanında genellikle bulundurduğu cüzdan bu mu?”

“Evet” diye doğruladı Ginny. Bana tanıdık gelmişti. Açıp kontrol edince banka kartlarını ve daha önce bana gösterdiği Vinny’nin resmini buldum ama nakit para yoktu.

“Bu kim?” diye sordu Maitland.

“Arkadaşı. Öldü.”

“Yatak odasında onun birkaç resmi daha var.”

Gidip Maitland’ın eliyle işaret ettiği duvarda asılı duran bir sıra çerçevelenmiş küçük resim dizisine baktım. Ebeveynlerinin evlilik yıl dönümlerinde poz verilmeden çekilmiş bir resimdi, biraz bulanıktı. Angela sekiz ya da dokuz yaşındaydı, dondurma yiyordu. Erkek kardeşi bir kolunu onun omuzuna atmıştı. Clair ve Vinny, gençler, alaycı bir gülümsemeyle parmaklarıyla fotoğraf makinesini işaret ediyorlardı. Ve bir tanesinde de Derwent vardı, hepsi birlikteydi, ancak Derwent’ın yüzü siyah kalemle karalanmıştı. Duvarın önünden ayrılmadan önce, resmi indirip hep birlikte olan arkadaşlara dikkatle baktım. Acaba parlak güneşe ve kocaman gülümsemelere karşın gerçekten de hep böyle mutlu muydular diye merak ettim.

Arkamda, Maitland kapıyı kilitleyeceğine ve eğer patronunun yerini belirleyeceğimiz bir şey bulursak ona haber vereceğimize dair sözler vererek Ginny’yi başından savıyordu. Biraz zaman aldı ama sonunda kadın gitti ve o da benim yanıma geldi.

“Yani kimseye haber vermedi. Kaşla göz arasında ortadan kayboldu. Ne düşünüyorsunuz? Kaçırıldı mı? Gezintiye mi çıktı?”

“Eğer kaçırıldıysa, zor kullanıldığına dair bir iz yok. Burası tertemiz.” Etrafa bakındım. “Önsezilerim bana çok dikkatlice planladığını ve bu eşyalara ihtiyacı olmadığını söylüyor. Telefonunu burada bıraktı çünkü bir verici gibi çalışacağından yerini tespit edebilirlik. Banka kartlarını bıraktı böylece kayıtlı hiçbir banka işlemi yok; işini nakit parayla çekip çeviriyor bu yüzden kısa sürede çok para toparlaması hiç de zor değil. Muhtemelen

burada bir yerde nakit para dolu bir kasası vardır. Pasaportunu bıraktı çünkü kalan işlerini tamamlayınca geri dönmek istersin.”

“Peki, bu tam olarak ne demek oluyor?”

“Bilmiyorum.” diye itiraf ettim. “Ama Deena Prescott ölmeden kısa süre önce ortalıktan kayboldu.”

Maitland ciğerlerini en dibine kadar havayla doldurarak derin bir iç geçirdi. “Çok sıra dışı bir durum. Sen nasıl düşünürsen düşün, burada olması gerekiyordu ama yok. Büyük bir sorumuz var.”

Sorunlarım çok daha kötü hale gelmişti, zira Rest Bar’ın yakınında bile olmamalıydim. Maitland bana kaçıp gitme fırsatı verdi ama bunu geri çevirdim. Mümkün olduğunca orada kalmak istedim. Neler olduğunu öğrenmek için duyduğum istek, tedbirli davranmam gerektiğini söyleyen içimdeki sesi bastırıyordu. Godley işini şansa bırakmazdı; soruşturmadaki muhtemel bir ipucu mevcut her kaynak araştırılarak inceleniyordu. İşe koyulmuşlardı: Olay yeri inceleme ekibinin başında en uysal ve soğukkanlı haliyle Kev Cox vardı. Bizim kolaylıkla gözden kaçırabileceğimiz insana ait en küçük bir iz kalıntısını veya kan lekesini yakalayabilen, ceset aramak için eğitilmiş uzun ve sarkık kulaklı bir köpek de iş başındaydı.

Una Burt, Andy Bradbury ve James Peake ile birlikte gelmişti. Derwent’in muhtemel şüpheli olabileceğini tartıştıkları toplantıdan daha yeni çıkmışlardı. Burt’ün toplantılarını böldüğüm için bana kızdığına hiç şüphem yoktu, özellikle de dikkatleri başka birini daha göz önünde bulundurmaya çektiği için. Üçünün içinde beni gördüğüne sevinen tek kişi Peake’ti ama duyduğu heyecan göstermeliydi. Dışarıda dikilirken beni görünce gözleri parladı. Kestirmeden benimle konuşmaya başladı. Eğer bu şekilde patronunun ve Burt’ün benim orada bulunmamı

onaylamayan bakışlarından kurtulabileceksem onunla konuşmayı yeğlerdim.

“Bizim için bir şüpheli buldun, değil mi?”

“Muhtemelen. Şu ana kadar hiçbir şey elde edemedik.”

“Yeri inceledin mi?”

“Geldiğimizde şöyle bir göz attık ama Maitland biz her tarafta gezinmeden önce olay yeri inceleme ekibinin girmesini istedi.”

“Bu herif gerçekten ciddi bir şüpheli mi? Onu nasıl buldun?”

Önce ilk soruyu cevapladım. “Muhtemelen mevcut soruşturmayla ilgili olan çözülmeden kapanmış başka bir soruşturmaya dahildi. Onun uygun bir ipucu olup olmadığını bilmiyorum ama elde ettiğim ipucuna en yakın şeydi.”

“Diyorsun.” Tepemizde bir helikopter durdu. Peake elini gözlerine siper ederek başını kaldırıp baktı. “Bizimkilerden değil. Haber kanallarından birisi olacak.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Arabayla buraya gelirken caddenin aşağısına yerleşen daha bir çoğunun yanından geçtik. Beş ya da altı uydu antenli minibüs park etmişti.”

“Tanrı aşkına. Bar çalışanlarından birisi onlara bilgi sızdırmış olmalı. Eğer adam kaçıyorsa, bunların olması pek hayırımıza olmadı. Onun peşinde olduğumuzu biliyorsa, onu yakalamak kolay olmayacak.”

Peake omuzlarını silkti. “Büyük haber, değil mi? Herkes bu soruşturmaya burnunu sokmaya çalışıyor. Ve büyük haberlerden bahsetmişken, oldukça heyecanlı bir hafta geçirdin, değil mi?”

Yarım yamalak gülümsedim, bu konuda konuşmaya pek hevesli değildim. Yana doğru uzanıp koridora doğru yönelen Burns ve Groves’u gördüm ve onlarla görüşmeye gittim. Üzerlerine

doğal olarak oturan komedi ikilisi gibi tavırları hariç aynı dilden konuştum.

“Sana bir hafta verdik ve bize bir şüpheli buldun. Aylardır onun peşindeydik.” Groves bana göz kırpyordu, hoşuna gittiği belliydi.

Burns burnunu çekti. “Bak sana söyleyeyim, bize haber verilene kadar bu herifin adını bile duymamıştık ama onun hakkında eğer haklıysan, önemli olan tek şey bu.”

Her zamankinin aksine olay yerine gelen en son Godley oldu. Kev’in ihtiyaç duyduğu alanı kendisine açmak için koridorun dışındaki gruba katılmaya gelen Maitland’ı dirseğiyle itti.

“Üzgünüm, Harry. Polis kordonundaki basın tarafından geciktirildim.”

“Onlara ne söyledin?”

“Tam açıklamayı daha sonra yapacağımı söyledim. Ama biraz zaman aldı.” Sırıttı, ardından bana döndü. “Maeve. Seni burada bulduğuma neden şaşırmadım acaba?”

“Benimle birlikte gelmesini istedim” dedi Maitland. “Bu benim fikrimdi.”

“Eminim öyleydi.” Beni azarlayacağını düşünmüştüm ama bunun yerine dönüp Maitland’a baktı. “Lütfen bana bütün bunlar başlamadan önce arama izni çıkarttığını söyle.”

“Binada tamamen yasalara uygun davrandık, patron. Bay Poole’un güvenliğinden endişelendik.”

Godley bir elini kaldırdı. “Seni suçlamıyorum, Harry. Eline fırsat geçtiğinde kullanmalısın. Ama bu soruşturmanın kalanının mahkeme önünde tamamen temiz olmasını istiyorum. Eğer katilimiz o ise, üzerine her türlü suçlamayı atmak istiyorum.”

“Bu konuda haklısınız.”

“Hangi safhadayız?”

“Kev şu anda daire üzerinde çalışıyor. O başlamadan önce kısa bir göz attık ama cüzdanı ve telefonu dışında şüpheli bir şey

bulmadık.” Maitland gözlerini bana dikti. “Bunu muhtemelen izlenmemek için tercih ettiğini düşündük.”

“Bu mümkün.” Godley başını kaldırıp yapıyı inceledi. “Bu daire ne kadar büyük?”

“Çok değil.” Onun için tarif ettim ve başını sallayarak beni dinledi. “Kev tekrar içeri girmemize izin verdiğinde, herkesin içeriye dağınık bir şekilde girmesini istemiyorum. Kapsamlı ve usulüne uygun bir inceleme yapılmasını istiyorum. Harry, bunu sen yapabilirsin ve Colin Vale. Onun evrakları incelemek için ofiste çalışmasını istiyorum.”

“Başka kim?” diye sordu Maitland. “Sadece ikimiz mi? Zaman alabilir.”

Godley döndü. “Ya sen, Maeve? Araştırma yapmak senin uzmanlık alanın, öyle değil mi?”

Saç diplerime kadar kızardım. Birkaç yıldan beri ilk defa onun dikkatini çektiğime dair bir imaydı. Çok uzun zamandır böyle şeyler söylemeyi unuttuğunu sanıyordum. Böyle şeyleri unutmazdım, bunun nedeni benim için hayatımda önemli bir yeri olmasıydı. Onunla bir süredir çalışıyordum. Biraz önce patlayan bomba gibi bir olayla ilgili olarak üniformalı bir polis memuruyla yaptığı iki dakikalık bir konuşmayı bile hatırlamasını beklemezdim.

Yanında duran Una Burt’ün kaşları çatılmıştı. Ses tonundan ve bana verdiği soruşturmaya dahil olma şansından, yeniden onun iyi çocuklar listesine geri döndüğüm açıktı. Bunu yapmasının arkasında yatan sebepleri bilmiyor olsaydı, bu Burt’ü yakıp kavururdu.

“Yaparım.”

“Güzel.” Godley koridorda toplanmış memurların gerisine seslenmek için arkasını döndü. “Korkarım geri kalanımız beklemek için başka bir yer bulsa daha iyi olurdu. Shane Poole hakkında bulabildiğimiz her şeyi öğrendiğimizde, bir plan yapmaya başlayabiliriz. O zamana kadar –”

“Bar kapalı” diye belirtti Groves. “Beklemek için iyi bir yer olabilir.”

Burns bundan etkilenmiş gibi görünerek, “Bu konuda sana katılıyorum” dedi ve ardından ekledi, “Fena fikir değil, düşünmeye değer.”

“Kesinlikle fena fikir değil.” Godley Maitland’a başıyla işaret etti. “Beni haberdar et, Harry. Biz aşağıda bekleyeceğiz.”

Shane Poole’un evini ararken barın bizim yerimizde olmayı bir çırpıda kabul edecek polis memurlarıyla dolu olduğunu bilmek biraz sinir bozucuydu. Benim payıma yatak odası düşmüştü. Elbise dolabındaki her şeyin ceplerine bakmak uzun zamanımı aldı. Dibinde bir şey kalmadığından emin olmak için tepe taklak ederek ayakkabıların ve çekmecelerin içini aradım. Banyodaki tuvaletin rezervuarının içine baktım, banyonun yan tarafındaki lambrinin yerinden çıkıp çıkmadığını kontrol ettim. Rafları temizledim, kazakların ve çorapların içine baktım, yatak örtülerini silkeledim ve yere uzanıp yatağın altına baktım.

“Bir şey buldun mu?”

Maitland’a bakıp hayır anlamında başımı salladım. “Sen?”

“Kasayı bulduk.”

Bir şeyleri zorlama seslerini duymuştum. “Ve?”

“Haftanın hasılatını oraya koymuş olması gerekirdi ama nakit paralar gitmiş. Paralarla bankaya da gitmemiş.”

İşaretlenmemiş, izi sürülemez, seri numaraları birbirini izlemeyen kâğıt paralar. Sessizce içimden küfür ettim. “Yapmak istediği şey her neyse bunun için ihtiyaç duyduğu parayı elde etmiş.”

“Evet. Bitirmek üzere misin?”

“Neredeyse. Şilteyi kaldırmama yardım edersen, değil mi?”

Yatağın diğer ucuna gidip yere indirmeme yardım etti. Altına sokulmuş hiçbir şey yoktu ve şilte sanki üreticisinden daha yeni gelmiş gibiydi. Diğer taraftan, her ikimizin de aniden farkına vardığı gibi divanın ortası göçüktü. Maitland eldivenlerini düzeltti, bir elini divanın altına soktu ve küçük bir zarf bulup çıkarttı.

“Kev” diye bağırdı. “Muhtemelen buna bir göz atmak istersin.”

Kev gelip divanın üzerinde tutup zarfı açtı, böylece ne olduğunu görmek için içindekileri boşaltabilirdi. İlk önce bir çift küpe çıktı, küçük gümüş halkaları kapkara olmuştu. Ardından epey uzun bir zaman kullanıldıkları anlaşılan iki yüzük çıktı.

“Düğün yüzükleri.” Çıkanların üzerine eğildim. “Oldukça eski moda. Belki de annesinin?”

“Belki. Ama ya küpeler?”

“Angela Poole öldüğünde bunları takıyordu” dedim. “Suç mahalli resimlerinden teşhis ettim.”

“Ya bu?” Kev zarfı yeniden silkeleyerek son kalanları dışarı döktü. Siyah bir kurdele parçasıyla bağlanmış, kuru ve hafifçe solgun bal sarısı bir saç lülesi. Resmin aslından kesilerek çıkarılmış, küçük bir resim Angela Poole genç Derwent’ın kucağında otururken gülüyordu. Derwent’ın yüzü kızın saçlarındaydı, burnu onun boynuna değiyordu. Birisi kısa ve sinirli kesiklerle Derwent’ın yüzünü çizmişti. Ve son şey: Birkaç yıl eskiye ait bir gazeteden kesilmiş bir küpür, bir cinayet duruşmasının sonucunda verilen cezayı içeriyordu. El çantası çalınan yaşı ilerlemiş bir kadın saldırıya uğradığı sırada başında meydana gelen yaralar yüzünden ölmüştü. On yedi yaşındaki iki kişi hüküm giymişti. Alta yakın bir yerde Komiser Josh Derwent’ın söylediği sözlerin üzeri sarı fosforlu kalemle çizilmişti: ‘Berly’nin ailesi için, bu hükümler kaybını telafi etmiyor. Saldırıya uğramadan önce sağlık durumu iyiydi ve muhtemelen önünde yaşayacağı uzun yıllar vardı. Bu alçakça davranışı kendi iradeleriyle ya-

panların yaşları küçük olsa da, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeliler. Mahkemenin suçlarındaki ciddi niteliği görmesine sevindim.’

Kenarına birisi, tahminimce Shane, bir ünlem işareti yapmıştı.

Ufak tefek şeylerin oluşturduğu yığına baktım. Shane Poole’un nerede olabileceği ve ne yapmayı planladığı hakkında tedirgin edici bir duyguyla ürperdiğimi hissettim.

Bölüm 28

Bardaki toplantının ilgi odağı olmam kaçınılmazdı. Odadaki polis memurlarının içinde gerçekte Shane Poole ile görüşmüş tek kişi bendim. Herkesin dikkatini üzerime çekmekten pek memnun değildim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Barda çalışan son personel gitmek için izin istemeden önce bir fincan kahve alıp arka taraflarda bir yere oturdum. Buda ismim her geçtiğinde herkesin geriye dönüp bana bakması anlamına geliyordu. Godley, Dr. Chen ile temasa geçmişti. Kadın lacivert takımının içinde hafifçe ama heybetli bir şekilde kollarını bağlamış, ön tarafta oturuyordu.

Bar çalışanları bize biraz mahremiyet vermek için perdeleri kapatmıştı. Mekânda kapı üzerimize kilitlenmiş gibi bir hava vardı. Neyse ki ortalıkta hiç ayyaş yoktu. Köşedeki büyük televizyon açıktı ama sesi kapalıydı, ara sıra önünde hiçbir şey olmayan ekrandan canlı yayınların girdiği bir haber programı geçiyordu. Groves bir pencerenin yanındaydı. Ara sıra perdeleri aralayıp kameramanı o aralığı zımlaması için kışkırtıyordu.

Godley Maitland’la beraber barın yanında ayaktaıydı. Bilmeyenlerin eksik bilgilerini tamamlıyordu. Shane Poole’un kim olduğuyıla başladı. Kız kardeşine olanları anlattı. Mevcut cina-yetlerin yirmi yıl öncekiyle nasıl benzerlikleri olduğundan bah-setti. Komiser Derwent’in neden bir şüpheli haline geldiğini ve neden Shane’in hedefi olabileceğini açıkladı.

“Ya da” dedi Una Burt “Hâlâ arkadaş olabilirler. Shane, De-ena’yı Derwent’in talimatlarıyla öldürmüş olabilir.”

Daha fazla sessiz kalamadan “Shane, Derwent’tan nefret

ediyor” dedim. “Angela’ya olanlar için onu suçluyor. Benden onu resmi olarak tecavüz suçundan ötürü tutuklamamı istedi.

“İşin aslını örtmek için yapılan bir sis perdesi.”

“Hayır. Söylediklerinde samimiydi.” Onlara Derwent’in yüzünün karalandığı fotoğraftan ve kesiklerle çizilmiş olan resimden bahsettim.

“Şimdilik Josh Derwent’ı bir kenara bırakalım” dedi Godley. “Ya Shane? Kız kardeşi öldüğünde genç bir delikanlıydı. Bir şüpheli miydi?”

“Bir tanığı vardı ama sahteydi.” Odada mırıldanmalar dolaştı. Sözlerime devam ettim: “Mevcut cinayetlerde gördüğümüz kayda değer bir özelliği de düşünmeye değer. Belirgin bir şekilde cinsel bir unsur yok.”

“Bu failin cinsel bir heyecan duymadığı anlamına gelmez.” dedi Dr. Chen.

“Biliyorum ama eğer onu öldüren Shane’se bu durumu açıklar. Cinsel ilişkiye girmek istediğinden dolayı onu öldürmek yerine, belki de onu erkek arkadaşıyla yattığı için öldürdü. Benimle bu konu hakkında konuştuğunda kardeşinin Derwent’la yatması fikrinden iğrendiği açıkça belliydi.”

“Tamam. Buna bir bakalım” dedi Godley. “Kız kardeşini öldürdü. Peki sonra?”

“Sonra birkaç yılını fena halde uyuşturucu kullanarak geçirdi.” dedim. “Ve sonra bıraktı, biraz para biriktirip bu barı açtı. Çalışma odasındaki evraklara göre işi iyi gidiyordu.”

“Bir başarı hikâyesi. Geçmişini geride bıraktı. Peki, son on iki ayda kadınları öldürmeye başlayarak neden her şeyini riske attı?”

“Tetikleyen bir olay olmuş olabilir.” dedi Dr. Chen. “Yirmi yıl önce olanları ona hatırlatan bir şey. Onu cinayet işleyecek ruh haline geri döndüren bir şey.”

“En iyi arkadaşının ölümü” dedim. “Afganistan’da,

Kirsty'nin ölümünden yaklaşık iki ay önce. Shane'den çok etkileniyordu ve Derwent'ı da tanıyordu.”

Dr. Chen başıyla onaylıyordu. “Bu kulağa muhtemel bir sarıntı sebebi gibi geliyor.”

“Ne olmuş yani?” Bradbury kollarını bağlamıştı, yüzünde soğuk bir ifade vardı. “Bize bir polis memurunu işaret eden delilleri göz ardı edip bir bar sahibinin peşine mi düşüyoruz? Üst katta Shane Poole’u mevcut cinayetlerle ilişkilendiren herhangi bir şey var mıydı, yoksa ben mi bir şeyleri kaçırdım?”

“Şu ana kadar bir şey yok” diye itiraf etti Maitland. “Ama yapılan adli tıp incelemesinden bir şey çıkabilir.”

“Bu aylar sürebilir” diye belirtti Bradbury. “Zaten elimizde iyi bir şüpheli var ve nerede olduğunu biliyoruz. Ben asıl plana bağlı kalalım derim; Derwent üzerinde gizli takip yürütmek ve adamımızın o olduğunu ispat edecek aklımıza gelen en küçük şeyi bile sessizce araştırmak. Eğer bu bir işe yaramazsa, onu tutuklayıp ter döktürerek itiraf ettirmek.”

Kendimi tutamadım; güldüm. “Sen onu baskı altına aldın diye Derwent’ın itiraf edeceğini gerçekten düşünüyor musun? İyi şanslar.”

Bradbury öfkeyle baktı. “Senin hangi tarafta olduğunu biliyoruz.”

Burt uzanıp onun kulağına bir şeyler fısıldadı, eliyle ağzını örttüğü için başka hiç kimse onu duyamıyordu. Bradbury karşılık olarak tamam anlamında başını salladı. Bilmemenin daha iyi olduğundan emin olduğum halde ne söylediğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Eğer gözüne girmek için Bradbury gibi olmak gerekiyorsa, artık Burt’ü etkilemek konusunda eskisi kadar hevesli değildim.

Godley boğazını temizleyerek herkesin dikkatini yeniden odanın ön tarafına çekti. “Bazılarınız Josh Derwent’ı kişisel olarak ve birçoğunuz da onu gıyaben tanıyor. Eğer onu bu cinayetlerle ilgili her türlü konuda temize çıkartırsak son derece ra-

hatlayacağım. Ancak onu uygun şekilde soruşturmadan yeni bir şüphelinin peşine takılmak hatasına düşmeyeceğim. Bu yüzden endişelenecek bir şey yok, Andy.”

Groves pencerenin yanındaki yerinden, “Haberlerdeki o değil mi?” dedi. “Şimdi ne yapmış?”

Sanki tek vücutmuş gibi, herkesin başı televizyona çevrildi. Ekranın altından altyazı olarak son dakika haberleri geçiyordu. Tam ben bakarken gösterdikleri kısa görüntü sona erdi ve ekrana haber sunucusunun görüntüsü girdi. Kadının ağzı oynuyor, stüdyonun ışıkları dudaklarına sürdüğü parlaticıda ışıldıyordu.

“Sesini açın” dedi Godley sertçe.

“... hikayede kalıp olay sırasında orada bulunan muhabirimizle konuşacağız. Tom, orada mısın?”

“Evet. Merhaba Carly.” Tom genç ve çekiciydi. Olay her ne ise, eğlenceli bulmuş ve alay ediyor gibiydi. Bir muhabir için doğru zamanda doğru yerde olmaktan daha iyi bir şey olamazdı. Gördüklerini dünyaya anlatırken mutluluktan uçuyordu. Belli belirsiz tanıdık gelen bir caddenin köşesinde dikiliyordu. Neresi olduğunu bulmaya çalışarak yüzümü ekşittim. Tabelanın tam önünde duruyordu, bu yüzden sadece ‘Caddesi’ kelimesini okuyabiliyordum. Hiç faydası yoktu.

“Bu öğleden sonra olanlar hakkında bize ne anlatabilirsin?”

“Şey, Londra’daki St Luke Hastanesinden sıra dışı görüntüler. Burası dün çocuk bahçesindeki olayda bacağından vurulan Komiser Josh Derwent’in tedavi gördüğü hastane. Bugün kendi kendisini hastaneden taburcu edecek kadar iyiydi, yani iyice iyileştiği belliydi. Babalar Meselesi baskı grubunun lideri Philip Pace’in daveti üzerine öğleden sonra saat üç civarında buraya gelmiştik. Kuşkusuz kendisi bazı gruplar tarafından çocuk bahçesindeki silahlı adam, Lee Grimes’in davranışlarıyla ilgili olarak suçlanıyordu. Philip Pace meseleyi sağ salim hallettiği için teşekkür etmek üzere Komiser Josh Derwent’ı görmeyi umuyordu.”

Ve çok ihtiyacı olan iyi bir reklam için Derwent'ı bir araç olarak kullanmayı umuyordu. Birazdan kıyamet kopacağını hissederek gibi oldum.

“Ama işler planlandığı gibi gitmedi” diyerek haber sunucusu onu yönlendirdi, dudaklarına ince bir gülümseme belirmişti.

“Kesinlikle gitmedi. Komiser Derwent Bay Pace’le konuşmaya pek istekli değildi ve onunla hastanede görüşmek istemedi. Philip Pace hayır cevabı almaktan hoşlanan biri değil. Polis memurunun hastaneden ayrılmak için hangi kapıdan çıkacağını buldu. Ona yaklaştı ve sanırım çektiğimiz görüntü olanları muhtemelen benden iyi anlatır.”

Televizyondaki görüntü değişti ve bir hastane girişi ekrana geldi. Girişin bir yanında Philip Pace duruyordu. Kapı açıldı ve Derwent aksayarak çıktı, koltuk değnekleri vardı. O sabah olunabilecek en tıraşsız ve dağınık haldeydi. Toplanmış başına dik dik baktı.

“Burada yığılmış ne yapıyorsunuz?”

Philip Pace uzanıp bir elini Derwent'ın sol koluna koydu. “Babalar Meselesi adına, size –“

“Size söyledim, ilgilenmiyorum.” Kendisini durduran eli silkti.

Pace muhabirlere hızlı bir bakış attı; kendi adına gelebilecek zararı hesapladığını görebilirdiniz. Bundan zarif bir çıkış yolu bulmak için çabalarırken kader ağlarını örüyordu. “Oh, ha ha ha, Komiser Derwent. Hâlâ böyle iyi bir espri anlayışınız olması çok hoş.”

“Gülen kim?” Derwent ona repertuarındaki en korkutucu öfke dolu bakışla baktı.

Pace bir karşılık vermeden, kolunu Derwent'ın omuzuna atmaya kadar işi vardırıarak durumu yanlış değerlendirmişti. Derwent yaralanmıştı ama gücü yerindeydi. Sol omuzunu indirip koltuk değnekleri yere düşerken dönerek sağ elini savurdu. Pace'in burnuyla ilk teması feci bir çatırtı sesi kopardı. Bunu

Pace'in ıgılgı ve muhabirlere kameraları kapatmasını söylemesi izledi. Babalar Meselesi'nin lideri yere yapışmıştı. Haykırıyordu. Yüzüne kapadığı iki elinin parmakları arasından kan sızıyor, kameralar onu çekmeye devam ediyordu. Ekranın kenarında duran birisi, düşen koltuk değneklerini ona geri verdi. Derwent duymazlıktan gelerek soruları reddetti. Kameraman son anda Pace'ten dönüp polis arabasına binerek gözden kaybolurken Derwent'ın başının arkadan görüntüsünü yakaladı. Pace konuşamayacak halde inleyerek ve acı içinde kıvranarak tam bir izlenme rekoru kırıyordu.

Bardakilerden biri, kim olduğunu göremedim, alkışlamaya başladı, kısa süre içinde bütün oda tezahürat yapıyordu. Godley sırtıyordu. Bunu gördüğüme sevinmişim. Haber sunucusu yeniden görüldüğünde memurlar yatıştı.

"Şimdi ne olacak? Komiser Derwent tutuklandı mı?"

Tom eğleniyor gibiydi. "Onun polis arabasına bindiğini görmüş olabilirsiniz. Aslında bu onu eve bırakmak içindi. Ancak civarda bulunan görev başındaki memurlarla konuşmak ve ifade vermek için eve dönüşü gecikti. Tutuklanmadı. Anladığım kadarıyla Philip Pace de basınla pek görüşecek gibi durmuyor. Olanlardan ötürü oldukça mahcup duruma düştü ve ne medya mensuplarının telefonlarına çıkıyor ne de bir açıklamada bulunuyor."

"Yarası ne kadar kötü Tom?"

"Burnunun kırıldığına inanıyorum ve çok fena çürükleri var, Carly. St Luke hastanasinin acil servisinde derhal müdahale edildi."

"Komiser Derwent'ın söyleyeceği bir şey var mıydı, Tom?"

"Şey, eve döndüğünde bunu ona sormaya cesaret ettik ve şu oldu."

Ekran yine titreyen bir el kamerasına döndü. O anda Derwent'ın evinin önünde caddede duran bir polis arabasına odaklandı.

“Komiser Derwent, efendim, merhaba. Bize Philip Pace’le meydana gelen olayı anlatır mısınız, lütfen?”

Derwent kendini araçtan dışarı çıkarıyordu. Bitkin görünüyordu, dönüp hayır anlamında başını salladı.

“Söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu?” Görüntüye Tom girdi, eliyle kaplan besleyen birinin korkudan titreyişiyle mikrofonu Derwent’a uzattı.

“Çok şey var” dedi Derwent. “Ama kameranın önünde değil.”

Ekran değişip yeniden caddenin köşesinde dikilen Tom’a döndü. Adam güldü. “Korkarım öğrenebildiğimiz bundan ibaretti ama en azından hiç kimse yaralanmadı.”

“Ah, Josh” dedi Godley. Başını sallıyordu. “Başını derde sokmak için sende mıknaş var. Çok geçmeden bu konuyla ilgili olarak telefonlar geleceğini şimdiden hayal edebiliyorum. Sesini kapatın, lütfen.”

Muhabir yayından çıkarken ekranı izledim. Odada konuşmaların uğultusu vardı, çoğu Derwent’ın yaptıklarını onaylarken bazıları kesin bir şekilde karşıydı. Derwent’ın davranışlarından şikâyet edenlerin kim olduğunu bulmak için ödül koymaya gerek yoktu. Godley ellerini çırpı.

“Tamam. Bu kadar yeter. Önerisi olan var mı?”

James Peake elini kaldırdı. “Shane Poole’un resmini basına verelim ve onlara bizim için yararlı bilgiler verebileceği için onu sorgulamak istediğimizi halka duyurmalarını söyleyelim. Özellikle de pasaportunu bıraktığı ve banka hesaplarını boşaltmadığına göre çok uzaklara gitmeyi planlamadığını söyleyebilirim.”

“Denemeye değer. Başka var mı?” Godley odada gözlerini gezdirdi. “Pekâlâ. Bütün güney doğu Londra’da bilgilendirme toplantılarında belirtilmek üzere Shane’in ve arabasının detaylarını istedim. Bütün güvenlik kameraları onun plakasını arayacak ama şu ana kadar dikkatimizi çekebilecek konularda çok uyanık davrandı. Bu yüzden sahte plaka kullanmasını bekliyo-

rum. Derwent'ı listemizde tutacağız ve geçmişlerini eşelemeye devam edeceğiz. Bu arada Harry eski dosyayı teslim alıyor, bu yüzden her türlü sorunuzu ona yönlendirin.”

Maitland korkuya kapılmış gibi göründü. Ben eşyalarımı topladım. Şu ana kadar sadece affedildiğimi görebiliyordum. Ekibin yararlı bir üyesi olduğumu ispatlamıştım ama Godley'nin beni yeniden görevime iade etmesine daha çok vardı.

“Nereye gidiyorsun?” Peake elleri cebinde ağır ağır geziniyordu.

“Eve. Yatmaya. Belki önce bir banyo yaparım.” Atkımı boynuma doladım. “Dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

Havamda değiştim. “Eğlence yok. Sadece uyku. Hem de çok.”

“Öyle demek istemedim –“

“Evet, öyle dedin.”

İçimden gelmediği halde gülümsedim, endişeli gözlerle bana bakıyor, dudağını ısıırıyor, biraz endişeli görünüyordu ama bu haliyle çok sevimliydi. “İyi şanslar. Seninle Shane gözaltına alındığında görüşürüz.””

“Eğer daha önce görüşmezsek” dedi Peake ve gitmeme izin vermek için geri çekildi. Giderken başımla Godley'i selamladım, o da beni aynı şekilde ‘evet, bu bugün yaptığını gördüğüm mantıklı ilk şey’ der gibi başıyla selamladı.

Bunu itiraf etmezdim ama aynı şeyi düşünüyordum.

Bölüm 29

Dışarısı karanlıktı ve çok yağmur yağıyordu, hava sertti. Bitkinlikten tükenmişliğin sınırında yürüyormuş gibi hissederek sersemledim. Metroya giderken dolambaçlı bir yol seçtim, haber kameralarından kaçırıyordum. Derwent gibi davranmam pek olası değildi ama imkânsız da sayılmazdı.

Rötarlı ve kalabalık trenlerle, banliyölerde oturan sinirli heriflerle savaşmak zorunda kaldım. Üstün körü arkamı kontrol ederek istasyondan eve mümkün olan en kısa yolla gittim. Ancak kişisel güvenliğimden ziyade biraz uyku çekmeye odaklanmışım. Saçlarım sıırıslıklamdı, yağmur ensemden içeri giriyordu.

Eve vardığımda daha iyi bir durumla karşılaşmadım. Dai-rede soğuktan tüylerim ürperdi. Ancak içeride kesinlikle kötü bir koku vardı. Saçlarımı sıkarak yağmur suyunu akıttım ve arkadan bağladım. Ardından mutfağa gittim, çaydanlık kaynıyor ve ağızından dışarı sıcaklık geliyordu. Buzdolabında, dolaplarda ve hatta sırf bu işe yarayan kilerde bile hiçbir şey bulamadım. Oturma odasından geçerek evdeki diğer odaları aramaya devam ettim. İkaz ışığı yanıp sönen telesekreterin tuşuna basıp, ben aramaya devam ederken, arkadan onun çalışmasına izin verdim. Bir şeyler olmalıydı. Sandalyenin altında içinde yiyecek artıkları bulunan bir tabak. İçinde küf kabaran bir kupa. Tanrı biliyor ya, dünyadaki evine en iyi bakan kişi ben değildim ama bir yerlerde yiyecek bıraktığımı unutmak tamamen yeni bir sefillikti.

“Maeve, ben annen. Ben sadece Niamh Teyzene yazma şansını buldun mu diye merak ediyordum. Ben –“

Mesajını yarıda kestim. Bir sonraki mesaj.

“Meave. Hâlâ geri dönmedin. Daha önceki mesajımı aldın mı diye merak ettim –“

Kızgınlıkla kestirip attım. Annem modern dünyanın gereklerini kabullenmeyi reddetmesinin bir sonucu olarak beni cep telefonumdan aramaktan nefret ediyordu. Bana da uyuyordu aslında; diğer türlü sesli mesajlarım asla geri aramayacağımla dolup taşardı. Ancak mevcut haliyle, her nereye götürülüyse orada, bir delil torbasının içinde kendi başına çalışıyordu. Tam anlamıyla ulaşılamaz olmuştum.

“Maeve Áine Kerrigan, biraz önce haberlerde gördüklerim de ne? Mesajımı aldığımda lütfen beni ara. Derhal.”

Sesi gerçekten kızmış gibi geliyordu. Ürktüm ve bir sonraki mesajın tamamını dinledim.

“Öldürülebilirdin. Silahsız veya elinde hiçbir şey olmadan seni oraya götüren neydi bilmiyorum. Ve senin hoş patronunun vurulduğunu söylediler. Şey, seni böyle tehlikeli durumlara sürüklediği için hak ettiğinden az bile olmuş. Senin de zaten bir günlük civciv kadar aklın yok. Bu mesajı alır almaz beni ara.”

Bir sonraki mesajında siniri yatışmıştı ama korkusu artmıştı. Ondan sonrakinde beni cep telefonumdan aradığını ama bir cevap alamadığını söylüyordu. Ardından bir sonrakinde buz gibi bir ifadeyle “Elbette, biz umursayacağın son insanlarız ama ara sıra bizim varlığımızın da farkında olsan fena olmazdı” mesajını aldım.

Elimi telefonun üzerine koydum. Tam o sırada telesekreter yine bipleyince durdum. Parmağımı silme tuşuna koydum ama Rob olduğunu anlayınca elimi geri çektim. Sesi gergin geliyordu. “Maeve, mesajını aldım. Seni telefonundan aramaya çalışıyorum ama açmıyorsun; neden bilmiyorum. İş yerine de mesaj bıraktım, belki ilk önce onu alırsın. Maeve, korkma ama çantayı toplayıp hemen güvenli bir yere git.” Sakinliğini korumaya çalışıyordu ama telaşı kendini belli ediyordu. Yaramaz karidesli

sandiviçe bakarak kanepenin midelerini kaldırmayı bıraktım. İğrenç kokunun nedeni bu olmalıydı. Sanki bana bunun sonunun nereye varacağını önceden söyleyecekmiş gibi telesekretere baktım.

“Mesajın; çiçekler için bana teşekkür ettiğin, ama ben sana hiç çiçek göndermedim ve kim gönderdi bilmiyorum. Kim olduğunu ortaya çıkartmak isteyeceğini biliyorum ama zaman kaybetme, lütfen. Sadece git.”

Rob daha fazla gecikmeden bana gitmemi söyleyerek iyi etmişti ama herhangi bir ipucu var mı diye çiçekleri incelemek insanın doğasının gereği idi. Ben de nihayetinde bir insandım. Çiçeklerin üzerine eğilirken kokusu çok daha güçlü gelmeye başladı. Güller artık tam olarak açmıştı. Birbirlerine o kadar sıkıca bağlanmışlardı ki aralarında ne olduğunu görmek çok zordu; ta ki tavan ışığı parlak bir şekilde üzerine vurup bir et parçasını aydınlatıncaya kadar. Tek başıma olduğum için cesur görünmeme gerek yoktu. Çılgılık atarak vazoyu düşürdüm. Her yana cam parçaları saçılarak paramparça oldu. Cam kırıkları ve yaprakların arasında beyaz, kıvrım kıvrım kıvranan bir şeyler gördüm. Kurtçuklar. Koku öğürmeme yetecek kadar güçlüydü. Eldivenlerim takılı, elimde kurcalamak maksadıyla mutfak makası ve tahta bir kaşıkla buketi ayırdım. Artık içinde ne olduğunu görebiliyordum: İçine bir et parçası sıkıca tıklanmış ve etrafı saplarla çevrilmişti. Tavuk diye düşündüm veya domuz ama çürüme nedeniyle yeşermiş ve kurtlanmıştı. Başımı çevirerek uzaklaştırdım, yoksa kusacağıma emindim. Bunun sebebi sadece etin iğrenç kokusu değildi. Birisi Rob’un yerine geçerek bana bir mesaj göndermişti. Nerede olduğumu biliyorlardı. Yalnız olduğumu biliyorlardı. Ve bildiklerini benim de bilmemi istemişlerdi.

Rob ile aynı görüşte olmak için dâhi olmaya gerek yoktu. Chris Swain, sadece bir komşuyken zararsız gibi görünen bu adam, ne kadar gizlenmeye çalışırsam çalışayım benim izimi

bulmakta esrarengiz bir yeteneğe sahipti. Şu ana kadar, benimle oyunlar oynamaktan mutluydu. Beni dehşete düşmenin eşğine getirip diz çöktürerek, bana buna karşı koyamayacak kadar zayıf olduğumu göstererek yeterince eğlenmişti. Beni kurban olarak seçmişti. Her ne kadar bu rolden ve ondan nefret etsem de yakamı kurtarabilecekmişim gibi görünmüyordu. Sinsiydi, röntgenciydi, karşılık vermelerinden çekinerek kurbanlarını ilaçla uyutan bir tecavüzcüydü. Bir korkaktı.

Tehlikeliydi.

Ve bu oyunda en çok canımı sıkan şey bunun kazanmanın yolunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrimin bulunmadığı bir oyun olmasıydı. Aşağılama? Çileden çıkarma?

Ölüm?

Yatak odasına gidip üzerimi değiştirerek kot pantolonumu, botlarımı giydim ve üzerime kalın bir svetşört geçirdim. Swain'in daha önce kullandığı yöntemle bir gizli kamera tarafından kaydedilme veya izlenme ihtimalinin tamamen farkındaydım. Yedek kıyafetlerimi ve birkaç banyo malzemesini sırt çantasına koydum. Artık sıkı çalışmaya hazırdım: İki kat eldiven, faraş ve süpürge. Mutfaktan bir poşet alıp bütün çöp yığınına içine doldurdum: vıcık vıcık et, cam kırıkları, kıvrılmış saplar ve en sonuncusuna kadar bütün kurtçuklar. Daha önce çiçek buketine sarılı olan jelâtini ve ince kâğıdı mutfak kilerinden si küp çıkarttım ve katlayıp bir kese kâğıdının içine koydum. Elimde bir zarf vardı. Bir önceki gün çöpü vermediğimi bilerek çiçekçinin kartını bulmak için gidip çöp kutusunu karıştırdım. Eğer birazcık daha derli toplu olsaydım, delil çoktan kaybolmuş olacaktı.

Yüksek sesle "Bir sıfır öndeyim." dedim, maneviyatımı yükseltmeye çalışıyordum. Korkuyu uzak tutmaya çalışıyordum. Çünkü ayrılmadan önce yapmam gereken şeyler vardı. Ancak benliğimdeki her içi güdü beni kapıya doğru itiyordu.

Kanıtı ihtiyacım vardı, çünkü bunu bir suç olarak bildirecektim. Bunun kayıtlara geçmesini istiyordum. Swain zaten

polis teşkilatının arananlar listesindeydi. Video kanıtıyla onun düzinelerce kadına haberleri olmadan cinsel tacizde bulunduğu nu tespit etmiştik. Ancak onu yakaladığımızda; yakalayacaktık da, bana karşı işlediği suçlardan ötürü cezalandırılmasını istiyordum. İddianamede ilk kişi ben olmasam bile en azında bu kadarını bana borçluydu. Diğerleri benden daha fazla çekmişti ama ben de Swain'e yeterince uzun süre katlanmıştım. Mahkemede günümü gün edecek ve onu sonunda enselediğimizde on yıl ya da o civarda bir ceza aldığını görecektim.

Poşeti bir başka poşetin içine koyup giriş holüne bıraktım, ertesi güne kadar daha da iğrenç olmayacağını ümit ediyordum. Polis çağırmanın bir manası yoktu. Gecenin bu saatinde devriye ekibi bunu asla öncelikli bir olay olarak düşünmezdi. Ben ol-sam Londra'daki bar kavgalarının, şüpheli ev soygunlarının peşine düşerdim. Bir dairede saatlerce acaba saldırıya uğrayacak mıyım diye beklemeye pek hevesli olmazdım. Sabah erkenden ilçe suç araştırma bölümünün yeni vardiyası iş başı yapıncaya kadar beklemek daha iyiydi. Böylece ifademi alabilecek ve raporu dosyaya ekleyebilecek yardımsever bir memura işi devredebilirdim. Hazır olduğum an evden ayrılmakta serbest olmak istiyordum. Çenem ağrıyordu, adrenalin heyecanımı körüklerken dişlerimi ve yumruklarımı sıktığımı fark ettim. Başka ne yapmam gerekiyordu?

Ah evet. İşte buydu. Gitmek için bir yer bulmak. Bununla ikinci sefer karşı karşıya kalmıştım. Yakın civarda tanıdığım hiç kimse yoktu: Rob ve ben, Dalston'ı özellikle seçmiştik, çünkü buralarda hiç takılmamıştık, bu yüzden fark edilmeden yaşayabilirdik. Cep telefonum yoktu, bu nedenle paniğe kapılmamak için arayacağım tanıdığım bir telefon numarası da yoktu. Hiçbir numarayı ezbere bilmiyordum. Sadece Rob'un, ailemin ve erkek kardeşiminkileri biliyorum. İçinde bulunduğum bu özel duruma ailemi bulaştırmayacaktım; Kardeşime de gidemiyordum, çünkü birisi; bir yeğen, eşi ve hatta Dec'in kendisi bunu

anneme yetiştirebilirdi. Ondan sonra da daha en baştan onlara söylemediğim için başım daha büyük bir derde girerdi. Rüzgâra yakalanıp cama vuran yağmur damlaları pencerede takırdıyordu. Evde kalamazdım; güvenli değildi. Nereye gideceğimi bilmeden evden ayrılmakta istemiyordum.

Oturma odasının ortasında dikilip kaldım, titreyerek bana hiç de cazip gelmeyen seçeneklerimi değerlendiriyordum. İş yerine geri dönmek, ama uyuyacak hiçbir yer yoktu. Olduğum yerde kalıp Swain'in aldığımız emniyet tedbirlerini aşamadığı için çiçek gönderdiğini ummak. Ancak çoktan izlendiğim hissine kapılmıştım, asla uyuyamazdım. Liv'in evine gitmek, gerçi Guildford'da yaşıyordu, Londra'nın millerce dışında ve oraya gitmem asırlar sürerdi. Kabul edeceğini bilmeden gitmeyi göze alamazdım. Ofisi arayıp, Godley'i devreye sokup işleri ona devretmek, ama tamamen meşguldü ve beni korkutuyor olsa bile, onu hasta bir pislik için cinayet soruşturmasından alı koyamazdım. Otelde kalmak, ucuz ve ruhsuz ama kilitlerin yeterli olduğu bir yerde. Cazip bir seçenek değildi. Evimden başka bir yerde de olsa korkularıyla baş başa kalmak istemiyordum. Uyumak bir yana, asla gözlerimi kapayacak kadar bile rahatlayamazdım. Ama başka şansım yok gibi görünüyordu.

Bunların dışında civarda tanıdığım, evi olan ve beni ağırlamaktan memnun olacak bir tek kişi vardı. Hatta eğer ona haber vermezsem bana kızardı. Ve bana bir iyilik borçluydu. Bu korkunç bir fikirdi ama aklıma gelen diğer fikirlerden daha iyi bir seçenektir.

Sadece izleme ekibinin henüz işe başlamamış olduğunu ümit ediyordum.

Bölüm 30

“Git. Defol.”

“Efendim, benim.” Paltomun eteğini ıslatmamaya çalışarak kapıdaki posta deliğinin önünde çömelmiş haldeydim. Rüzgâr, sanki birisi dikkatimi çekmek için beni çekiştiriyormuşçasına saçlarımı ve kıyafetimi çekeliyordu. Yoldan geçenlerin, medyanın veya Derwent’ın komşularının dikkatini çekmemek için yarı fısıldayarak konuşuyordum. Ulaşmaya çalıştığım bir tek kişi vardı ve o buna hiç aldırmıyordu.

“Defol git. Sana tekrar söylüyorum.”

“Benim Maeve. Kerrigan” diye ekledim, ardından gözlerimi çevirdim. Bildiği bir tek Maeve olduğundan oldukça emindim. Omuzumun üzerinden etrafı kolaçan ettim, kimse yoktu, posta deliğinin aralığından tekrar eğilip baktım. Ayaklarını görebiliyordum, merdivenlerin tepesinde oturduğunu anladım. Yumuşak bir dille konuşmayı bir kenara bırakıp, hırladım “Sadece yardıma ihtiyacım olduğundan buradayım. Şimdi biraz erkek gibi davranıp içeri girmeme izin vermeyeceksen, gidiyorum ama bilmeni isterim ki sen bir – bir –“

“Bir ne?” İlgisini çekmiş gibi konuşuyordu.

“Bir pislik. Efendim.”

“Bu sen olmalısın, Kerrigan. Ancak sen ‘pislik’ demek için bu kadar zorlanırsın. Çok daha iyisini bekliyordum.” Dengesini sağlamakta zorlanarak yavaşça ayağa kalktı. Koltuk değneklerine uzanmak için tek ayağının üstünde durdu. “Seni içeri alacağım ama kapıya ulaşmam biraz zaman alacak.”

Soğuktan ürpererek “Aceleyle gerek yok” dedim. Artık ne ellerimi ne de kulaklarımı hissedemiyordum.

Kapıya doğru aşağı inmek yerine, Derwent yukarı çıkıp gözden kayboldu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Çay yapıyordum. Eğer çay poşetini hemen çıkartmazsam fazla demlenecek.”

Bir beş dakika daha kapının girişinde burnumdan soluyarak bekledim. Bu arada Derwent yapmak zorunda olduğu şeyleri yaptı. Ardından Las Vegas’ta ilk defa seyirci önüne çıkan ihtiyar bir diva gibi her türlü gereksiz titizlik ve yersiz duraksamayla aşağı indi. Sonunda kapıyı açtığında onu itip içeri girdim.

“İçeri davet edilene kadar bekle, küçük hanım.”

“O vampirler için, misafirler için değil.” Döndüm. “Ağır siklet kemerini ne zaman getirecekler?”

“Ah, bunu gördün mü?”

“Sanırım an itibarıyla bütün dünya gördü. Feci bir vuruştı.”

“Bir de bana sor. Elim morardı, bak.” Bana yumruğunu gösterdi, kızarmış ve şişmişti, bir parmağının üstünde bir yarık vardı.

“Kavgadan ötürü mü oldu?”

“Evet. Eğer o kadar kocaman at gibi dişleri olmasaydı bir şey olmazdı. Çünkü tam burnuna vurmuştum. Şansım varmış, kuduz değil.”

“Olanları görünce, birlikte olduğum polisler topluca tezahürat yaptılar.”

“Gerçekten mi?” bundan mutlu olmuş göründü. “Hastane-deki adamlar beni tutuklamayı hiç düşünmediler. Bundan vazgeçmesi için Pace’le konuştular. İyi çocuklardı.”

“Sanırım pek çok insan onun başına böyle bir şey gelmesini umuyordu.”

“Beni tanırsın. Kahraman olmak benim yaradılışımda var.”

“Eminim.” Giriş holü buz gibiydi. Merdivenlere yöneldim. “Isınacağım.”

“Beni beklemeyecek misin?”

“Bu akşam zaten yeterince seni bekledim.”

Koşarak yukarı çıkıp oturma odasına girdim. İçerisi sıcaktı ve yumuşak bir aydınlatma vardı. Perdeleri örtmüş, dünyayı dışarıda bırakmıştı. Saatlerdir ilk defa rahatlamaya başladığımı hissettim. Çizmelerimi ve paltomu çıkarıp, sıcaklık onları yeniden hayata döndürürken ürpererek ellerimi radyatöre tuttum.

Sonunda Derwent da merdivenleri çıkmayı başardı ve bir takırtıyla koltuk değneklerini bir kenara bıraktı. Topallayarak oturma odasına geldi.

“Kendini evinde hisset.”

“Rahat etmemi isteyeceğini biliyordum.”

Bunu duymazdan geldi. “Bu zevki neye borçluyum? Eğer erkek arkadaşınla kavga ettiysen, kimsenin derdini dinleyemem.”

“Bunun için ilk gideceğim yer sen olmazdın.” diye ona kattım. Hâlâ titriyordum. O anda bunun uğradığım şoktan mı yoksa hastalandığımdan mı olduğunu düşünmeye başladım. Ev sıcaktan kaynıyordu. Derwent tişört ve eşofman altı giyiordu. Sinir sistemime o andan itibaren artık rahatlayabileceğini söyleyen bir mesajı ısrarla göndermeye çalıştım. “Evimde kalamadım.”

“Neden kalamadın?”

“İnanır mısın bilmem, bir demet çiçek yüzünden.”

Derwent dinledi, ben bocalayarak hikâyeyi anlatırken yeri geldikçe sorular soruyordu. Tutumunu değiştirdi. Bütün bunları Derwent’ın gerçeklere ve sonuçlarına odaklanmış polis memuru haline anlatıyordum. Durumu soğukkanlılıkla değerlendirme lüksüne sahip olmayı dilerdim ama bunu yapamayacak kadar işin içindeydim.

“İlk olarak Rob’un uzakta olacağını kim biliyordu?”

“Hiç kimse.” Buna karşılık manidar bir bakış aldım ve yeniden denedim. “Tamam. Malum, ben biliyordum. Liv’e bahsettim. Sanırım bunu Joanna’ya söylemiş olabilir. Rob’un birlikte çalıştığı insanlar. Sana söylemedim.”

“Hayır söylemedin.”

“Aileme veya arkadaşlarımıza söylemedim.” Dudağımı ısır-dım. “Bildiğim kadarıyla, hepsi bu.”

“Bu konudan telefonda birine bahsettin mi? Ev telefonun dinleniyor olabilir mi?”

“Ev telefonunu sadece mesajları almak için kullanıyorum, çoğunlukla annemden. Her zaman cep telefonumu kullanırım.

“Ya e-posta?”

“Hayır.”

“Facebook?”

“Facebook’ta yokum.” Sanki özel hayatımın detaylarını dünyayla paylaşmak istiyormuşum gibi. Derwent’in bunu bil-mesi gerekirdi.

“Başka sosyal siteler?”

Hayır anlamında başımı salladım. “Hiç yok.”

“Evine dinleme cihazı yerleştirilmiş mi?”

“Bilmiyorum. Swain bunu daha önce yapmıştı.” Yeniden tit-remeye başlıyordum.

“Bunu kontrol ettir.” Biz konuşurken Derwent bir koltuğun koluna oturmuştu, o an sıçrayıp kalktı ve adım atmaya başladı. Bacağı boşalana kadar ancak iki adım atabildi ve kabaca laflar sarf ederek koltuğa yığıldı.

“Ah, hay senin...”

“İyi misin?”

“İyiyim. Kendini düzeltti. “Ya esas oğlan? Çenesini kapalı tutuyor mu?”

Dalga geçmesini görmezden geldim. “Kural olarak.”

“Ve çiçeklerin ondan geldiğini sandın.”

“Evet, ama mesaj sanki ona ait değildi. Tepeden bakan bir mesajdı.”

“Chris Swain’in bunu söylediğini hayal edebiliyor musun?”

“Chris Swain’in herhangi bir şey söylediğini hayal etmemeye çalışıyorum.” İçimi çektim. “Bak, bu gece bunu derinlemesine inceleyebileceğimizi sanmıyorum. Korkunç derecede ürkütücüydü. Genellikle bu tür şeylerde Swain’in parmağı olduğunu düşünürüm. Umarım neden sonunda buraya geldiğimi anlıyorsundur.”

“Evet, neden burada olduğunu biliyorum. Bırak Josh Amca sana göz kulak olsun.”

Bundan rahatsız olmamış gibi görünmeye çalıştım ama oldukça zordu.

“İçecek?” dedi Derwent.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Bana getirmen için söylemiştim.”

“Ah.” Dilimin ucuna git kendin al demek geldi ama koltuk değneklerinin üzerinde, içeceğini pek kolay taşıyamazdı ve en azından onun için bunu yapabilirdim. “Ne istiyorsun?”

“Bira. Buzdolabında. Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun.”

Biliyordum. Elimde şişeyle geri döndüğümde aklıma bir şey takılmıştı. Emin olmak için gidip bir daha baktım, ardından gelip Derwent başını kaldırıp bana bakıncaya kadar oturma odasının kapısında dikildim.

“Buraya aşkı. İstifa edip de garsonluğa başlamayacaksın, değil mi? Garsonlukta hiç de iyi değilsin.”

“Bana yalan söyledin.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Bana çay yaptığını söyledin ama demlik soğuk ve ne burada, ne lavabonun içinde ne de bulaşık makinesinde kupa yok.

Buzdolabında süt yok ve mutfağında bir tek çay poşeti bile bulamadım. Sen çay bile içmiyorsun. Bunu bana daha önce söylemiştin. Ne yapıyordun? Ortalığı mı topluyordun? Kanıt mı saklıyordun?”

Bana avlanan bir köpeğin sırtışını hatırlatan, yayvan, bembeyaz dişlerini gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bana birayı ver.”

“Bir açıklama yapmadan olmaz.”

“Haydi.” Elini uzattı. “Bunu söylememe gerek varsa, etkilendim, Kerrigan. Hepsini bir araya getirdin.”

“Ne mutlu bana. Hâlâ ne yaptığını bilmek istiyorum.”

“Ortalığı topluyordum.”

“Asla ortalığı toparlamazsın çünkü hiç dağıtmıyorsun.”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Önemi var çünkü bana yalan söylenmesinden hoşlanmam.”

Gerindi. “Şey, sana önemli olan hiçbir konuda asla yalan söylemem. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sanırım biliyorum.”

“Bu doğru.” Doğruca gözlerimin içine baktı, gözleri berraktı. “Bana güvenebilirsin. Ama aynı zamanda mert biri olduğum için de bana güvenebilirsin. Buraya Pace’i kameraların önünde yumrukladığım için beni azarlamaya geldiğini sandım. Seni bekletmek istedim.”

“Çok teşekkürler.”

“Her zaman.” Sanki bu Derwent için mümkünmüş de kendisinden utanıyormuş gibi göründü. Bu onun için pek olacak bir şey değildi. “Artık yatmalısın. Biraz dinlen. Ceset gibi görünüyorsun.”

“Nerede yatacağım?”

“Orada.” Oturma odasının yanındaki odayı işaret etti. Çantamı alıp içeri gidip ışığı açtım. Bir anlığına durdum, ardından geri döndüm.

“Bu senin odan.”

“Yani?”

“Yani beni yanlış anlamışsın gibi görünüyor.” Yüzüme ateş basmıştı.

“Hayır, sen yanlış anladın. Bu tek yatak odalı bir ev. Yatak odasını almana izin veriyorum. Seninle yatmayı teklif etmiyorum. Bu lafımı iyilikten, seninle kırıştırmaya kadar istediğin yere çekebilirsin. Kendini de matah bir şey sanma.”

Bu onu kızdırmamış, eğlendirmişti ama ben hâlâ ölesiye utanıyordum. Sesime ciddi bir ifade katarak karşılık verdim. “Ya sen? Sen nerede uyuyacaksın?”

“Kanepede.”

“Hayır. Yaralısın. Orada benim yatmam gerek.”

“Bu bir teklif değil.”

“Sen daha bir buçuk gün önce vurulmuş ve hastanede yatıyor olman gerekirken ben senin yatağında yatamam.”

“Bunu sana kim söyledi?”

“Açıkça ortada” dedim. “Berbat görünüyorsun.”

“Böyle buyurdu parlak kırmızı gözlü ve çılgın saçlı kadın. Kahretsin, bu Palyaço Koko’dan uzun bir nasihat dinlemek gibi.”

“Bir elimi kaldırdım, yelkenleri suya indirip bu malum mücadeleye girişmemeye karar verdim. “Nasıl görüldüğüme aldırma. İyileşme dönemindesin ve kanepede uyumamalısın.”

İki eliyle yüzünü sıvazladı. “Tanrım sen aklıma mukayyet ol. Dinle, Kerrigan, küçük bir sırrı öğrenmene izin vereceğim. Bu bacak mı? Bir tarafıma bir şey girmiş kadar acıyor. Kendi yatağında olsam bile bu gece fazla uyuyamayacağım.”

“Yanında götürmen için sana ağız kesici vermediler mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“Onlardan hoşlanmıyorum. Almıyorum.”

“Dik kafalısın.”

Ayaklarının üstünde dikildi. “Biliyorum ama bu benim bedenim. İlaçlardan hoşlanmıyorum ve acıya aldırmiyorum. Bu gece uyuyacakmışım gibi davranmanın hiçbir anlamı yok. Ve sende sanki bir hafta uyacakmış gibi görünüyorsun.”

“İki.”

“İşte!” Topallayarak yanımdan geçti, duvara tutunarak destek alıyordu. “Boştaki bir yorganı alıp, senin yastıklardan birini araklayacağım, bana yeter.”

Onunla asla tartışmaya girilmezdi. Zaten didişemeyecek kadar yorgundum. En sonunda gerçek bir yatağa gömülmek fikri teslim olmak için yeterliydi. Tamamen mikroplardan arındırılarak temizlenmiş ve havlulardan duş malzemelerine kadar erkesi bir banyoda dişlerimi fırçaladım. Dışarı çıktığımda, Derwent koridorun duvarına yaslanmış bekliyordu.

“Başka bir ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Teşekkürler.” Tereddüt ettim. “Ve bunun için de teşekkürler. Kalmama izin verdiğin için.”

“Zevkle” dedi. Bunu içten söylemiş gibiydi.

İyi geceler dileyip, keşke kilitleyebilseydim diye içimden geçirerek nazikçe kapıyı arkamdan kapattım. Derwent’a güveniyordum ama açılmaz bir kapının arkasında olmanın güven duygusunu hissetmek istiyordum. Ben banyodayken yatak takımlarını sökmüştü, yeniden yatağı yapmakla ve yorganla boğuşarak biraz zaman harcadım. Derwent’ın dairesinde, onun özel alanında, olmayı aklımın ucundan bile geçirmedığım bir yerde ev işi yapmak biraz garipti. Eğer bilse Godley’nin bundan ne çıkaracağını hayal bile edemiyordum.

“Aklım başımda değildi, patron” diye mırıldanarak ışığı söndürüp Derwent’ın yatağına uzandım. Yorganı üstüme çekip başıma kadar örttüm, rahatladım. Derwent’ın evinde kalmama müsaade edecek kadar bana güvenmesine sevindim. Godley ve Burt bana ona karşı dikkatli olmamı söylediklerinde onun

arkasında durduğum için mutluydum. Arkadaş olabileceğimizi düşünmeye bile başladım.

Derwent'la arkadaş olmak mı? Daha garip şeyler olmuştu. Ama o kadar da değildi.

Her şeye rağmen, yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

Dörde on kala, uyandım, nerede olduğum veya beni neyin uyandırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Korkudan başka bir şey hissetmiyordum. Nerede ve neden orada olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Güvende ve her şeyin yolunda olduğunu hatırlayınca yüreğime su serpildi.

Bundan birkaç saniye sonra, odada perdeleri kapalı pencerenin önünde bir şey kıpırdandı. Bir an için bir silüet gördüm. Bir adamdı.

“Derwent?” dedim, uykulu sesim buğuluydu. Onun bir şey unuttuğunu veya benim orada olduğumu unuttuğunu düşünmeyi yeğledim. Bunun samimi bir hata olduğunu düşündüm.

Ta ki fark ettirmeden tüm ağırlığıyla üzerime çullanarak kollarımı iki yanda dizleriyle bastırıp, ellerini boynuma dolayana ve boğazımı sıkmaya başlayıp beni öldürmeye çalışana kadar öyle sandım. Hissettiğim korku veya umutsuzluk değildi. Öfkeydi. Kendime kızıyordum. Derwent'a inanmış ve yanılmış-tım. Bütün olanlar benim suçumdu. Tanrım, yanılmaktan nefret ettim.

Karanlığın içinde beyaz ve kırmızı ışıklar belirliyordu. Ne mücadele edebiliyor, ne çılgılık atabiliyordum, elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Yapabileceğim tek şey ölüme boyun eğmektir.

PERŞEMBE

Bölüm 31

Bir yerlerden insanüstü bir güç bulup kendimi kurtarmayı çok isterdim. Hızlı ve zeki davranmam, doğuştan iyi dövüşme yeteneğine sahip olmam sayesinde kendi hayatımı kurtardığımı söylemeyi çok isterdim. Gerçekte ise hiç olmadığım kadar ölüme yakın olduğum şu an, başım ciddi şekilde dertteydi. Beynim oksijen açlığıyla kıvrılırken neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Vücudum nefes almak için haykırırken üzerimdeki kaburgalarımı kıran korkunç ağırlık, parlak bir ışık ve nefes almanın imkânsızlığından başka bir şey hissetmiyordum. O sırada, birden üzerimdeki ağırlık kalktı ve tekrar nefes alabildim. Dizlerimi göğsüme doğru çekerken ciğerlerimi havayla şişirdim. Boğazım yanıyordu, gözlerim yaşlarla dolmuştu ve kendi kalbimin gümbürtüyle atışı kulaklarımı dolduruyordu. Sıkıca, lastik bir top gibi kıvrılarak yan dönüp acınacak halde hırıldadım.

Çevremde olup bitenlerin farkına varana kadar muhtemelen bir dakika geçti; daha fazla değil. Parlak ışık yatak odasının tavan lambasıydı. Boğuk patırtıların ve acıyla inlemelerin araya karıştığı bir kavga sesi geliyordu. Yakında bir yerde bir boğuşma vardı. Patırtı seslerini içeri girmek için ön kapıyı yumruklayan biri çıkartıyordu. Acilen bir şeyler yapma isteği beni canlandırdı: Kalkıp oturunca yerde Derwent'ı gördüm. Kaba tabirle kavgada kaybeden taraftı. Üzerindeki koyu renk elbiseler ve başına geçirdiği bereyle Derwent'la boğuşan adamın kim olduğu belli değildi. İri yapılı ve öfkeliydi. Ben neler olup bittiğini anlamak için hâlâ kafamı toparlamaya çalışırken, Derwent'ın midesine onu inleten sert, fena bir yumruk attı. O da misilleme olarak adamın

boğazına sarıldı ve parmaklarını gırtlğındaki baskı noktasına geçirerek başını geriye doğru itti. Teoride bu şekilde saldırganın gücünü yitirerek, sarsılıp yıkılması gerekiyordu. Adam buna di-ziyle onun kasıklarına vurarak karşılık verdi. Derwent'ın yana kaçması sayesinde birkaç santimle hedefini tutturamadı.

Seyretmeyi bırakıp yardım etmenin zamanının geldiğini anladım. İşe yarayacak bir şey bulmak için etrafa bakındım. Yan tarafımdaki lamba metaldi ve kaldırdığımda şaşırtıcı derecede ağırdı. Fişini çektim ve yataktan fırladım, vurmaya hazırdım...

Durdum. Kimin kazanması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana kimin saldırdığını ve kimin kurtarmaya geldiğini söyleyemiyordum. Derwent benden tarafa döndü ve bulabildiği o kısa anda, öfkeyle baktı. Kolayca ne demek istediğini anlayabiliyordum: Orada dikilmiş ne yapıyorsun? Yardıma gelsene, Kerrigan.

Bunun yerine, etraflarında döndüm. Böylece hasmının yüzünü görebilirdim. Derwent adamın başını tekrar geri itti, parmaklarını adamın gözüne batırırken kollarındaki kaslar belirginleşti. Sonunda adamın yüzünü gördüm: Polis teşkilatının en çok aradığı adam, Shane Poole. Lambayı kaldırıp ense köküne indirdim. Kontrollü bir patlamayla yıkılan köprü bacağı gibi Derwent'ın üzerine devrildi.

"Kahretsin, teşekkürler." Derwent onu üzerinden atmaya çalışarak Shane'i omzundan itti. "Çok zaman kaybettin. Davetiye mi bekliyordun?"

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Kendinden geçti. İyi iş." Adamın altından sıyrılıp oturdu, nefesini kontrol altına almaya çalışırken ellerini dizlerine dayadı. Yanımdan uzanıp arkama baktı. "Bu benim istenmeyen misafirler gecem olmalı."

Dönüp arkama baktığımda kapının ağzında dikilen iki adam gördüm. Birisi ufak tefek diğeri iriydi. İkisi de deri pilot montu

giyiyordu. Polis oldukları üzerlerindeki sade kıyafetlerden belliydi.

“Zorla içeri girdiğini gördük. İçeri girmek için destek gelmesini bekliyorduk ama o sırada boğuşma seslerini duyduk ve kapınızı açtık.”

“Çok hasar verdiniz mi?” diye sordu Derwent.

“Birazcık.” İri olanı kullandığı koçbaşını kaldırdı. “Menteseleri elden geçirtmeniz gerekebilir.”

“İşte bu harika.”

Ufak olan polis memuru telsizini kaldırdı. “Bir kişi gözaltında. Bir ambulansa ihtiyacımız var, lütfen. İki ambulans” dedi. Bana bakıyordu. Birden zonkladığını hissederek elimi boynuma koydum.

İri olan arkadaşı Shane Poole’un üzerine eğilip onu ilk yardım pozisyonuna getirdi. Ardından elleri önünde kelepçeledi. Bana dönüp “İşini şansa bırakmayacaksın” dedi. “Kendilerine ne kadar çabuk geldiklerine şaşarsın.”

“Adamın burada ne işi vardı?” diye Derwent’a sordum.

“Bu ikisinin burada ne işi var?” diye hemen karşılık verdi. “Beni mi izliyordunuz?” Bana baktı. “Bundan haberin var mıydı?”

“Takip altına alınacağını biliyordum ama burada olduklarından haberim yoktu.”

“Ne halt etmeye bana söylemedin?” Son derece kızgın görünüyordu.

“Çünkü hâlâ patronuma biraz sadakatim var ve bana sana söylemememi söyledi. Kariyerim zaten bir paçavraya döndü. Eğer seni izleme hakkında uyarsaydım, sence Godley ne yapardı?”

“Seni kapının önüne koyardı.” Derwent omuzlarını silktili. “Benim sorunum değil. Benim canımı sıkan bana yalan söylenmesi.”

“Kendine gel.” Sade kıyafetli beylere döndüm. “Ne gördünüz?”

“Köşeye park etmiştik. Dostumuzu burada birkaç saat önce evin etrafında bakınırken gördük. Ardından uzaklaştı. Durduracak kadar şüpheli gelmedi; bütün yaptığı bakmaktı. Malum, kim olduğunu bilmiyorduk yoksa onu yakalardık. On dakika önce arka duvardan atladı ve banyo penceresinden içeri girdi.”

“Kahretsin” dedi Derwent. “Bahse varım kırıp da girmiştir.”

“Sesi öyle geldi.”

“On dakika önce mi?” Zaman konusuna takılmıştım. “Hepsi bu muydu?”

“İşıkları açmadan sadece bir dakika önce buradaydı” dedi Derwent. “Koridordan gelen sesini duydum. Senin olmadığını biliyorum, çünkü etrafta dolaşırken sen o kadar ses çıkartmazsın. Önce oturma odasına geldi ama o anda onu enseleyecek konumda değildim.”

“Neredeydin?”

“Kanepenin arkasında.”

Gülmemeye çalıştım ama başaramadım.

“Ben saklanmıyordum. Orada uyumaya çalışıyordum.”

“Ah, tabi” dedim. “Sana inanıyorum. Dikkati dağılana kadar bekleyip tepesine binmeyi düşündün.”

“Hastaneden daha yeni çıktım” dedi Derwent, içerlemişti. “En iyi halimde değilim.”

Polislerden iri olanı “Gayet iyi iş çıkardın” dedi. “Hiç de fena bir gayret değildi.”

Derwent’ın göğsü birkaç santim kabardı. “Benim sorunum, dayak yediğimi fark etmemek. Bütün şartlar aleyhime olsa bile kavgaya devam ediyorum.” Bana baktı. “Kazanan kelimesinin tanımını bu, Kerrigan.”

“Bana moron kelimesinin tanımı gibi geldi.” Derwent’ın kabul ettiği hazırcevaplık sınırlarının kenarında geziniyorum.

Aceleyle konuyu değiştirdim. “Pekâlâ, beni neden öldürmeye çalışıyordu?”

“Ortaya çıkarmak zorunda olduğumuz şey de bu.” Derwent başını indirip ayaklarının dibinde yatan gövdeye baktı. Shane inledi, gözleri hâlâ kapalıydı. Derwent ayağının ucuyla onun göğüs kafesini dürterek kontrol etti ama bir karşılık gelmedi. “Bir daha kendine gelebilir mi, bilmem. Vay anasını, Kerrigan, ona ne kadar sert vurdun?”

“Çok. Sen olduğunu hayal ettim.”

Shane kendine geldiğinde sarsıntı geçirmiş bir hali yoktu ve o öğleden sonra sorgulanmaya hazır hale gelmişti. Gerçi yine de ilk yardım ekibi Shane’in başının etini yiyip onu sağlık taramasından geçirmek, testler yapmak ve reflekslerini kontrol etmek için hastaneye götürmüştü. Derwent’ın evine en yakın karakoldaydım. Derwent, Maitland, Godley ve Una Burt’le birlikte olunca, oda rahat edilemeyecek kadar küçük geliyordu. Derwent hassas bir ruh hali içindeydi. Dalaşmaya eğilimliydi. Godley birçok defa kaba davranmaması konusunda onu uyar-mıştı.

“Üzgünüm, patron. Ancak, bu beni sinirlendiriyor. Onunla konuşmama neden izin vermediğini anlamıyorum.”

“Çünkü aranızda çok fazla yakınlık var. Maitland ve ben bunu halledeceğiz. Sen de video üzerinden seyredebilirsin.”

Derwent kendi kendine “Bana iyilik yapmana gerek yok” dedi.

“İstersen bize elinde olsa onu nasıl sorgulayacağına dair birkaç fikir verebilirsin. Bunun bize yararı olabilirdi.”

“En başta ona neden beni bulmak istediğini sorun. Bütün bunların Angela’yla ne ilgisi olduğunu sorun. Ona Angela’yı ve

diğer kadınları öldürüp öldürmediğini sorun. Neden geçen yıl öldürmeye başladığını sorun.”

Burt, Derwent’ın tescilli alaycılığını ödünç alıp kendi lehine kullanarak “Bu her şeyi ortaya çıkartır” dedi. “Sen olmasan kimsenin aklına böyle kapsamlı sorular sormak gelmezdi.”

“Tamam, belki aklınıza gelmeyen bir şey ortaya koymuyorum ama benim soracağım şekilde soramazsınız. Odaya girdiğinizde o... korkudan ölecek demek istiyorum ama sizden gözü korkmayacağından böyle bir şey olmayacak. Size kahkahayla gülecek.”

“Josh” diye hemen araya girdi Godley. “Seni uyarıyorum.”

Derwent sözünün kesilmesine aldırmadı. “Diğer yandan, bana gelince, korkudan altına eder. İçeri girer, bu soruları ona sorarım ve pes eder. Onu kızdırabilirim. İçine işleyebilirim. Onu tanıyorum.”

Godley, elinde bir dosyayla içeri giren Colin Vale’e bakarak “Eskiden tanıyordun” dedi. “Yirmi yıldır onunla konuşmuyorsun. Onun genç bir delikanlıykenki halini biliyorsun ve şimdi o başarılı bir iş adamı.”

“Poole’dan mı bahsediyorsun?” diye Colin kontrol etti. “Şey, eğer zamanı geldiyse, size ne kadar başarılı olduğunu anlatabilirim.”

“Devam et.”

“Barı köhne bir yerden caddenin kazanan mekanlarından birine çevirmiş. Konuştuğumuz civardaki işletmelere göre bunun nedeni çok çalışması. İnanılmaz uzun saatler boyunca çalışıyor, iş için yaşıyor. Barın bütün getirisini kendisi için harcamak yerine, uzun süre tekrar bara yatırmış. Kayıtları konusunda çok titiz. Bu da işime yaradı. İşletme olarak mekân kârda. Bar aynı zamanda satışta.”

“Ne zamandan beri?”

“Ocak’tan. Maalesef ekonomideki düşüşten dolayı satmak

için iyi bir zaman değil. Yüksek bir fiyat koymuş ama bu işten anlayanlara göre satmamakta haklı. Ona hak ettiği fiyatı verecek birileri çıkana kadar beklemeye hazırlıklı. Bu arada kârı birikimlerine ve yatırımlarına yönlendiriyor. Ya da öyle yapıyordu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Godley.

“Pekâlâ, bu komik bir şey. Nakitle ilgili şeyi fark ettin, Ma-eve, değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım. “Kişisel alımları için banka kartı kullanmıyor; her şeyi nakit parayla alıyor, ödemeleri şahsen yapıyor. Bu yüzden izini süremiyoruz.”

“Bu kısmen yeni bir gelişme” dedi Colin. “Buna da geçen yıl başlamış. Yani bir şey o sırada yaptığı şeyi ona gizletmeye başlamış.”

“Öldürmeye başlamak için hazırlanıyordu” dedi Burt.

“Veya işletmesini piyasaya sürmek için” diye belirttim. Şeytanın avukatlığını yapıyordum. “Satılsaydı, işletme durum tespit sürecinde bütün kayıtlar kapsamlı bir şekilde incelenecekti. Belki birkaç şeyi kendisine saklamak istedi.”

“Ama bizi ilgilendiren onun kişisel hesabı” diye cevabı ya-pıştırdı Burt. “Bunun işle bir alakası yok.”

“Çalışanları gündelik işçi olarak çalıştırıp kendi personel giderlerini azaltmak ve mekânı yatırımcılar için cazip hale getirmek üzere kullanmak için elinde bir miktar nakit bulunduru-yor muydu, bunu bilmiyoruz” dedi Colin. “Çalışanlar yiyecek içecek servisi yapan işletmelerin başının belasıdır. Çünkü asgari ücretle çalışsalar bile çok pahalıya mal olurlar. Bir de onların sosyal güvenlik primlerini yatırmak zorundasındır. Diğer yan-dan kayıt dışı bir miktar parayı el altında bulundurursan, gelir vergisi ödemek zorunda kalmazsın ve giderlerini çok daha azal-tabilirsin.”

Benden korkmuş gibi görünen Nijeryalı işçiyi hatırlayarak “Bu kulağa makul geliyor” dedim.

“Cinayetlerle ilgili bir şey saklamaya çalışıyor” dedi Derwent. Sesi sıkılmış gibi geliyordu. “Sürekli nakit para kullanmasını açıklamak için gerçekten de masum sebepler bulmak zorunda mıyız?”

“Aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama bana da öyle geliyor.” Burt Godley’e döndü. “Onun makul bir şüpheli olduğunu düşünmelisin.”

“Düşünmeli miyim?” Godley bundan eğleniyor gibi görünüyordu. “Olabilir. Bunu görmek için onunla konuşuncaya kadar bekleyeceğim.”

“Sorgulamada gözlemci olarak bulunmak istiyorum.” Burt bunu söylerken Derwent’a bakmadı ama bu onun kaybıydı, Derwent’ın yüzü tam resimlikti. Bu açık bir güç oyunuydu; aynı zamanda kadının ondan kıdemli ve Godley’e daha yakın olduğunun da hatırlatıyordu. Derwent’a adil davranmak için Godley buna çok soğuk baktı.

“Orada olması gerekmeyen hiç kimseyi istemiyorum. Onunla ben konuşmak istiyorum. Eğitimli bir sorgulamacı ve ekibimde bulunanların en iyisi olduğu için Harry’i de yanımda istiyorum.

Maitland buna memnun göründü. “Çok nazıksınız, patron.”

“Lütfen, ikiniz de ve hepiniz de, sorgulamayı seyredin. Ara vereceğiz, bu sayede bir şey kaçırırsak bize yol gösterebilirsiniz. Fikirlerinize değer veriyorum ama sizi orada istemiyorum.”

Burt kalkıp, bazı telefon görüşmeleri yapması gerektiğine dair bir şeyler geveleyerek odadan çıkıp gitti. Onu, sorgulamayı istedikleri şekilde yapmak için sorgu odasına giden Godley ve Maitland izledi. Derwent kakhaha atıp ayağa kalktı, zorlayınca bacağının adım atacak kadar iyi çalışmadığını fark ederek yalpalıyordu.

“Burt’ün orada olmasını istemiyor, çünkü Shane’in cinlerini tepesine çıkarırdı. Biliyorsun, kadın Birleşmiş Milletlerin

işkenceye karşı aldığı kararda özellikle belirtiliyor. Zalimce ve olağan dışı cezalandırma, tam ona uyuyor.”

“İyi biri.”

“Senden hoşlanmıyor.”

“Bunu söylemenin nedeni ne?”

“Konuştuğunda sana şeytani bakışlar attı. Barın hesap kayıtlarının satış sırasında incelenmesinden bahsederken lafı ağzına tıkadı. Düşündüm de bir araya getirdiğinde hiç de aptalca değil. İyi iş çıkardın.”

Kuru bir ifadeyle “Şu övgülerin olmasa yaşayamazdım” dedim.

Derwent tekrar oturdu, bu sefer yanıma oturmuştu. “Bana bir konuda cevap ver. Bir süredir kafamı kurcalıyor.”

“Ne?”

“Hep elbiselerin üstünde mi uyursun?”

“Yanımda pijama getirmemiştin.”

“Sana bir şey verirdim.”

“Hiç gerek yoktu. Giyinik uyumayı dert etmem.”

“Biraz aşırı görünüyor. Üstündekileri çıkarıp asmaya üşeniyor olmalısın. Ama sanırım bunun nedeni bana güvenmemendi. Söylediklerimde samimiyim. Eğer benim tipim olduğunu düşünüyorsan kendini kandırıyor olmalısın, Kerrigan.”

Video bağlantısı gelince buna cevap vermekten kurtuldum. Yanımda oturan Derwent da sessizliğe gömüldü. Godley ve Maitland Shane’i içeriye almaya hazırlanırken, Derwent kendi düşüncelerine gömüldü.

Herkesin yerini alması alışıldığı üzere zaman aldı. Avukat koridorda telefonuna gelen bir aramaya cevap veriyordu ve Shane onsuz içeri girmemeyi yeğlemişti. Ancak sonunda masanın etrafında yerlerini aldıklarında Maitland başladı. Tekniğini seyretmek keyifliydi. Nazik, inatçı, cana yakındı. Etkin olduğu sanılan, popüler masaya yumruğunu vurarak ikna etme yonte-

minden dünya kadar uzaktı. Onunla sadece insan gibi konuşarak ilk üç dakika içinde Shane'i ona güvenmeye ikna etti. Hakkındaki dava dosyası gittikçe daha da endişe verici bir hal alırken duyduğu güvenin arttığını sezebiliyordum.

Lafın geçen gece olanlara gelmesi fazla sürmedi.

"İçeri zorla girdin."

"Evet, öyle yaptım." Shane bunu onaylayarak rahatlamış gibi göründü.

"İçeri zorla girdiğinde ne yapmayı planlıyordun?"

Avukat kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla, kabarık saçlı şişman bir kadındı. Eğilip alçak sesle müşterisiyle konuştu. Shane omuzlarını silkip içinden geldiği gibi konuşmayı sürdürdü.

"Josh Derwent'ı bulup onu öldürmek istedim."

Derwent gözünü bile kırpmadan izliyordu.

"Neden?" diye sordu Maitland.

"Çünkü kızkadeşimin ölümünden o sorumlu ve bunu anlatтымda kimse beni dinlemezdi. Çünkü bir polis olduğu için sessiz kalmak konusunda kahrolası bir gizli anlaşma var."

Godley cevap verirken inanılmaz derecede makul konuşuyordu. "Onun bir cinayete bulaştığına dair bir kanıt olsaydı bunu çok ciddi şekilde ele alırdık. Sıradan bir vatandaşa göre çok daha fazlasıyla ciddiye alırdık. Daha az değil."

"Bana başka masal anlat." Shane'in yüzündeki acı ifade bozuk video görüntüsünde bile belliydi.

Lafı Maitland devraldı. "Memur Kerrigan'a neden saldırdın?"

Bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi "Kadın onun yatağındaydı" dedi. Kayıtlara geçsin diye yalnız olduğumu, kıyafetlerimin üzerinde olduğunu ve onun gelmesini beklemediğimi açıklamak isterdim.

"Bu onu öldürmek için yeterince iyi bir neden miydi?"

"Hayır." Yutkundu. "O iyi mi?"

“Çok sarsılmış halde” dedi Godley. Sesi soğuktu.

Derwent uzanıp elime hafifçe vurdu. “Zavallı tatlı şey.”

“Bunu kendine sakla.” Belirgin bir şekilde görünen çürüklerimi örten boynuma sarılı atkıma dokundum. “Bunların hepsi senin hatan.”

Ekranda, Shane ellerini yüzüne kapattı. “Üzgünüm. Bunu yapmamam gerekirdi. Yatak odası karanlıktı ve kadın olduğunu fark edinceye kadar onun Josh olmadığını anlamadım. Uyandı, çığlık atacağını sandım ve paniğe kapıldım. Onu öldüreceğimi anladığımda bile ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Ardından ‘Güzel, ne fark eder? Sevdiği bir kişiyi kaybetmenin ne demek olduğu anlar’ diye düşündüm.”

“Onu öldürmeye karar verdin.”

“Ne yaptığımı bilmiyordum.”

Avukat onun not defterine bir şey yazdı.

“Daha önce birisini öldürdün mü?”

“Hayır.”

“Kız kardeşini öldürdün mü?”

“Hayır! Elbette öldürmedim.” Sesi aniden yüseldi, damarları boynundan fırlıyordu. Godley bir elini masaya koydu. Bu Maitland’a yeniden lafı ele alması için bir işaretti.

“Şu konuya geri dönelim. Bir gün önce neden ortadan kaybolduğunu bilmek istiyorum, Shane.”

“Onu haberlerde gördüm. Josh’u demek istiyorum. Çocuk bahçesinde vurulurken. Hastanede olduğunu anladım. Ona ulaşabilirdim. Ne yapacağımı, odasına nasıl gireceğimi bulmaya çalışırken hastaneye yakın bir otelde kaldım. Ancak ertesi gün onun hastaneyi terk ederkenki görüntülerini seyredince şansımı kaçırdım diye düşündüm. Eğer Pace denen herifi yumruklamaysaydı kaçırıyordum da.”

“Bunun sana nasıl yardımı oldu?”

“Onu takip eden muhabir evini çekti ve o sırada caddenin

ismini gördüm. Google Haritalarından bakıp yerini buldum. Şansıma inanamadım.”

“Ben de öyle” dedi Derwent karamsar bir havayla. “Birkaç sefer haberlerde çıkıyorsun ve kolay bir hedef oluyorsun. Bunun neresi adil?”

“Belki bu sana kameraların önünde insanları yumruklamamayı öğretir” diye Burt fikrini belirtti.

“Hak etmediği halde vurduğum bir kişinin adını söyle” dedi Derwent ve cevabını sessizlikle aldı.

Shane’e neden nakite geçtiğini (‘soyulmamak için’), işletmesini neden satışa çıkardığını (‘Bu ülkede yaşadığım yeter. Ilık bir yerde yaşamak istiyorum’) ve her ikisinin de zamanlamasını sorduktan sonra ara verdiler. Benimle konuştuğunda öğrendiklerinin dışında cinayetler hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi.

“Barına takılıyorlar mıydı? Kadınlar?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

“Memur Kerrigan resimlerinin yanında çalışanlara göstereceğini söyledi. Gösterdin mi?”

“Evet. Onları hiç kimse tanımıyor.” Olumsuz anlamda başını salladı. “Üstüme neyi yıkmaya çalıştığınızı bilmiyorum. Dün akşam yaptıklarımı kabul ediyorum ama hepsi bu. Size söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Cinayetlerin işlendiği gecelerde tanışınız var mı?” Maitland tarihleri ezbere saydı.

Bir elini yüzüne götürüp gözlerini ovuşturdu. “Bilmiyorum. Ajandamı kontrol etmem gerek.”

“Bunu bizim için yapmanız gerekiyor.”

Godley, “Tanık bulmakta sorunun var, değil mi?” diye gözlemine belirtti. “Angela’nın ölümünde bir tane icat ettin.”

“Ne? Bunu nereden biliyorsun?” Yüzü karardı. “Claire mi söyledi –”

“Angela’yı öldürdün mü?”

“Hayır, öldürmedim.”

“Angela cinsel tacize uğramadı. Bu da aklımıza hep onu öldürenin bir aile ferdi olduğunu getiriyor. Sen. Senin baban. Ona tecavüz etmek değil, cezalandırmak isteyen birisi.”

“Lütfen. Babam şehrin öbür ucundaydı ve ben de polisler gelene kadar orada bile değildim.”

İmalı bir şekilde “Neden yalan söyleme ihtiyacı duydun?” diye sordu Godley.

“Soruşturmayı yürüten aynasızdan çok korktum; esrar içtiğim için beni çarmıha gelecek sandım. Ve annemle babamın Angela’ya göz kulak olmak yerine uyuşturucu kullandığını bilmesini istemedim. Yüreklere inerdi ve bundan dolayı benden nefret ederlerdi. Kendimden nefret ederdim.”

Una Burt tam tersini düşündüğünü belirten bir sesle “Çok dokunaklı” dedi.

Derwent dik dik ona baktı. “Onu tanıımıyorsun. Gerçekten samimi söylüyor.” Shane Derwent’tan istediği kadar nefret etsin, bu kadar zaman sonra bile Derwent hâlâ ona sadık bir arkadaştı.

“Yalan söylemeye ne zaman karar verdin?” diye sordu Godley.

“Vinny’nin fikriydi. Polis Vinny’ye zor günler geçirtiyordu ve benim bunun altından kalkamayacağımı biliyordu.”

En azından, anlattığı hikâye Claire’inkiyle aynıydı. Bütün bulanık yalanları aşır asıl gerçeklere, en azından buna yakın bir şeylere ulaştığımızı düşünmeye başladım.

“Bana Vinny’den bahset” dedi Godley. “Anladığım kadarıyla orduydu. Onun öldüğünü ne zaman duydun?”

Bu basit bir soruydu ama Shane ihtiyatlı görünüyordu. Avukatına döndü. “Bir ara verebilir miyiz?”

Maitland hemen “Daha yeni ara verdik” dedi.

“Başım acıyor. Birkaç ağrı kesici almak istiyorum. Doktor görmeye ihtiyacım var.” Gözlerini sımsıkı kapadı, ardından açtı. “Çift görmeye başladım.”

Godley kayıt cihazına uzandı. “Sorgulamaya 16.22 itibarıyla ara verildi.”

“Bundan hoşlanmadı” dedi Derwent. “Bundan hiç hoşlanmadı.”

“Neden hoşlanmasın?” diye sordu Burt. “Her şeye karşı, onu tanıyan sensin.”

“Atıp tutmak istemiyorum.” Derwent kalkıp koltuk değneklerini buldu ve yoluna çıkan eşyaların çoğuna çarpıp topallayarak odadan çıktı. Godley ve Maitland’ın yanına gittiği açıktı, bu sayede onlarla karşılıklı konuşabilirdi. Una Burt’ün buna kızmış gibi görünmesi ve birkaç saniye sonra onun peşinden gitmesi beni hiç şaşırtmadı.

Colin Vale hâlâ rakamlar üzerinde çalışıyordu. Kum havuzunda oynayan bir çocuk kadar mutlu bir halde arkamda sayfaları karıştırıyordu. Ben sessizdim. Düşünmek için biraz zaman bulmak güzeldi. Küçük grubu, ilişkileri, bütün bunları harekete geçiren karmaşık gücü düşündüm. Ve ilk kaçıp giden, ardından orduya katılan Vinny’yi. Mevcut cinayetler meydana gelmeden önce ölen Vinny’yi. Shane ve onun nakit paraya dayalı yaşam tarzını. Hizmet sektörü ve onun kaçak işçilerini. Gördüğüm ancak alakasız, imkânsız olduğunu düşündüğümünden, bana ters geldiğinden fark etmediğim bir yüzü.

Ne dediğimin farkında bile olmayan Colin’e “Hemen bir telefon görüşmesi yapmam gerek” deyip, odadan çıktım.

İhtiyaç duyduğum bilgiyi almak uzun sürdü; beklediğimden daha uzun. Bir telefon görüşmesi iki oldu. Ardından uzun bir

süre emaneten oturduğum bir masada sandalyede dönüp durarak ve yerel suç araştırma bölümünün sorularını cevaplayarak birisinin beni geri aramasını bekledim. Bu bir işkenceydi. Yine de hikâyenin aslını veya üçüncü kişilerden olabildiğince büyük kısmını öğrenmek için beklemeye tahammül ettim. Telefonu son defa kapattım ve öğrendiklerim üzerinden yeniden düşündüm. Ardından küçük odamıza geri döndüm. İçeride feci bir hava vardı. Colin Vale sürüp giden Burt - Derwent sürtüşmesinde araya girmesi için birisinin gelmesini umutsuzlukla bekliyordu. Ek-randa, sorgulama devam ediyordu.

“Araya girmemiz lazım” dedim.

“Kesinlikle olmaz” diye Burt hemen cevap verdi. “Daha biraz önce yeniden başladılar ve gerçekten iyi gidiyor.”

“Bilmeleri gereken bir şey var.”

“Ona bir şans ver” dedi Derwent. Burt bana karşı olduğunda, Derwent’in yanımda olacağından emindim. “Neymiş o?”

“Vinny Afganistan’da ölmedi. Geçen yıl Kasım ayında alnının akıyla ayrıldı ve eve döndü. Londra’da.”

“Vay üç kağıtçı” diye fısıldadı Derwent. Una Burt’ün de aklından aynı şey geçiyor gibiydi.

Onlar daha işin ucunun nereye varacağını kavrayamadan, ben durumu özetledim. “Ve Vinny Birleşik Krallık’a döndükten altı hafta sonra Kirsty Campbell öldürüldü.”

Bölüm 32

Artık bu konuda tartışacak bir şey kalmamıştı. Burt'ün kendisi gidip sorgu odasının kapısını çaldı. Maitland ve Godley bulduklarımı öğrenmek için aceleyle koridoru koşarak geçip arkaalarında Burt'le küçük odaya doluştular.

“Ciddi misin?” diye sordu Maitland.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Hayatta ama ölmüş numarası yapıyor.”

“Neden ordudan ayrılmış?” diye sordu Godley.

“Bu konuda iki ayrı hikâye var. Ben sadece gerçek olanı biliyorum, çünkü artık Essex'e yerleşmiş olan komutanıyla konuşmayı başardım. Resmi olanı şu, istifa etti çünkü artık canına tak etmişti. Adamın biraz üstüne gidince bana gayri resmi olarak Helmand'da başının ciddi şekilde derde girdiğini söyledi. Yaşı küçük genç bir çocuğa saldırıp neredeyse öldürüyormuş. Örtbas etmişler; çocuğun Taliban üyesi olduğunu ve Vinny'nin kendini savunduğunu söylemişler ama komutanına göre; onu yarı ölü bir halde, yaşamını değiştirecek yaralarla bırakmış.”

“Bunun anlamı ne?” diye sordu Derwent.

“Nedeni hakkında herhangi bir fikrin var mı?”

“Yerel bir kız yüzünden kavga.”

“Vay be” dedi Derwent. “Tutku yüzünden işlenen bir suç. Dua etsin, aynı sebepten ona bunu yapmamışlar.”

“Vinny çok sevilen ve sayılan biriydi. Hiç kimse onu askeri mahkeme önünde görmek istemedi. Ona karşı tonla kanıt vardı, ne yaptığını veya neden yaptığını saklamaya çalışmadı, bu yüz-

den makul bir hapis süresi ve onursuzca atılmayı bekliyordu. Komutanı bunun yerine ona istifa edip evine gitmesini tavsiye etti.”

“Ve bunu yapmasına izin mi verdiler?” Maitland buna kuşkuyla bakıyordu.

“Warrington veya başka bir yerde yapmasıyla aynı şey değil. Afganistan Birleşik Krallık’a çok uzak bir ülke ve göze göz dişe diş intikamlar orası için sıradan işler” dedi Derwent.

“Komutanı aslında bana ‘Helmand’da olan Helmand’da kalır’ dedi” diye ekledim.

Godley kollarını bağladı. “Bırakalım ordu kendi pisliğini temizlesin. Eğer ordudaki subaylar onun çekip gitmesine izin veriyorlarsa, o olaydan ötürü ona karşı dava açmam. Ama zamanlamalara bakarak, Vinny hakkında daha fazlasını bilmek ve Shane’in onun hakkında bildiklerini öğrenmek istiyorum.”

“Ona Vinny’nin nerede oturduğunu sormakla başlayın. Onun yanında, kendi dairesinde yaşamıyordu.” Buna kesinlikle emindim, araştırmıştım.

“Ona para verip vermediğini ortaya çıkartın. Bu nakite geçmesini açıklayabilir” dedi Colin.

“Eğer Vinny’nin yakınlarının öldüğünü düşünmesini istiyorsa, onlara emekli maaşını gönderiyor olmalı” diye ileri sürdü Burt. “Bu onu parâsız bırakırdı.”

“Shane ona para veriyordu ama sadaka olarak değil. Vinny onun için barda çalışıyordu.” Kötü sürprizleri açıklayan kişi olmaya alışmaya başlıyordum. Yine de her şeye rağmen bu sürpriz açıklamalar Vinny’nin ölmediği haberi kadar iyi tepki almıştı.

“Hay anasını –“ Diye başlamıştı Derwent ama Godley onun sözünü kesti.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Onu gördüm.” Maitland’a döndüm. Onu sen de gördün. Barda mutfaktan kestirmeden geçişimizi hatırlıyor musun?

Bulaşık makinesini boşaltan adamı? Her iki kolunda dövme-ler olan? Kaslı?”

“Belli belirsiz.”

“Mavi bir tişört giyyordu” dedim. Maitland başını sallayarak hatırlamadığını belirtti. Vaz geçip sözlerimi sürdürdüm. “Yüzünü gördüm ama şu ana kadar herhangi bir bağlantı kuramadım, çünkü Vinny ölmüştü.”

“Yani onun geri döndüğünü, Shane’le temasa geçtiğini ve işe girdiğini düşünüyorsun” dedi Godley.

“Ve Shane, Vinny’ye artık ne kadar para ödediyse, saklamak için nakite geçti. Ortalama bir aşçı yamağından daha fazla ücret aldığına bahse girerim” dedim.

“Onu alıp getirmemiz gerek” dedi Burt.

Olumsuz anlamda başımı salladım. “Onun hayatta olduğunu öğrenince bazı şeyleri kontrol ettim. Komutandan haber beklerken fazladan zamanım oldu. Bardaki hiç kimse onun nerede yaşadığını bilmiyor. Ayrıca Shane’in ortadan kaybolduğunu bulduğumuzdan beri kimse onu görmemiş. Gitmiş.”

“İçeri girip Shane’i elde ettiğimiz bilgilerle vuralım.” Godley yerinde duramıyordu, bu onun için alışılmadık bir şeydi. Bu dosyanın çözülmesini istiyordu. Ancak isteğı basının ilgi duymasından veya patronlarının baskı yapmasından değildi. O dört kadını öldüren katilin durdurulmasını istiyordu.

“Eğer başka bir şey öğrenemezseniz, Vinny’nin hayatta olup olmadığını başka bilen var mı onu söyletmeye çalışın” diye önerdim. “Ortalıktan kaybolmak için yardıma ihtiyacı olacak. Aramaya oradan başlarız.”

Beklediğimiz odada iğne düşse duyabilirdik. Herkes Maitland ve Godley’nin sandalyelerini çekip oturduğu ekrana bakıyordu.

“İyi misin, Shane? Başın nasıl?” diye sordu Maitland.

“Evet. İyiyim.”

“Su içmek ister misin? Çay veya kahve istiyor musun?”

“Hayır teşekkürler.” Shane şüphelenmiş görünüyordu ama Maitland’ın ne yaptığını bilecek tecrübesi yoktu; bütün seçenekleri kapatıyordu böylece sorgulamayı durdurmak için hiçbir haklı sebebi kalmamıştı.

“Bölündüğü için üzgünüm” dedi basitçe Godley. “Bu devam eden bir soruşturma ve sürekli bize neler olup bittiğini ortaya çıkartmakta yardım eden yeni bilgiler ediniyoruz.”

Maitland sırtarak ona, “Evet, ama sonuncusu biraz hayret vericiydi, değil mi?” dedi. “Ölmüş bir adamın tamamen sağ bir şekilde karşına çıkması her gün karşılaşılabileceğin bir olay değil.”

Shane’in gözleri Maitland’dan Godley’e döndü ve ardından yine Maitland’a baktı. Yüz ifadelerini okumaya çalışıyordu. Godley ileriye eğildi.

“Vinny Naylor. Ölümü hakkındaki söylentiler çok fazla abartılmış.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Ah, hadi ama. Elbette biliyorsun. Barındaki mutfakta çalışan iri adam. Pek konuşkan olmayıp, diğerlerine nazil davranan.”

“O Jimmy. Öğrenmekte zorluk çekiyor. Eğitimi yok. İyi bir adam ama ona sadece getir götür işlerini verebiliyorum.”

Godley hafifçe masaya vurdu. “Jimmy toz oldu. Senin bar polislerle dolduğu sıralarda. Nereye gittiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Kendi hesabına göre Josh Derwent’ı cezalandırmak için yola çıktın. Vinny seni durdurmaya çalıştı mı? Otelinde bir köşeye çekildiğinde Vinny seni mi arıyordu? Yoksa Vinny’nin başında kendi dertleri mi vardı?” Godley ona sert vuruyordu, ona

cevap vermesi için bile zaman tanımıyordu. Shane'in yüzündeki ifade acıyla doluydu.

"Afganistan'da neler olduğunu biliyoruz. Eve döndüğünü ve geri döndüğünü hiç kimsenin bilmemesini istediğini biliyoruz. Kirsty Campbell öldürülmeden kısa bir süre önce evine döndüğünü biliyoruz. Sen bize zamanlamanın tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Öyle olmalı."

Godley iyice saldırdı. "Yani Jimmy'nin aslında arkadaşın Vinny olduğunu kabul ediyorsun."

Evet demek istemedi. Sonunda, zayıf, son derece küçük bir hareketle başını sallayarak kabul etti. Godley kayda geçmesi için bunu tarif etti.

Yanımda duran Derwent içini çekti. "Zavallı eski Shane. Her zaman aptalın biriydi. Neredeyse kendimi ondan yararlanı-yormuşuz gibi hissedeceğim."

Hiç acıma hissi duymadan Godley devam etti: "Ve sen ona ödemelerini yapması ve ailesine göndermesi için iş üzerinden para veriyorsun."

"Çalıştığı için ödeme yapıyorum."

"Neden nakit?"

"Bir banka hesabı yok" diye Shane itiraf etti. "Nakit ödeme kolay oluyor."

"Nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum."

Maitland homurdandı. "Dökül artık."

"Bilmiyorum. East End'de bir tür pansiyonda. Birkaç sefer ona bunu sordum. Bana bilmememin daha iyi olduğunu, zaten güzel bir gece geçirmek için arkadaşlarınızı götüreceğiniz bir yer olmadığını söyledi."

Vinny, Shane'in güvenilmez olduğunu biliyordu. Eğer biri-si onu aramaya gelirse diye onunla arasına mesafe koyuyordu.

Ciddi şekilde tehlike çanları çalıyordu. Burt ve Derwent'ın da aynı şekilde hissettiği belliydi. Onlara baktığımda birbirlerine manidar bakışlar atıyorlardı. Belki aralarında içten içe kaynayan şey husumet değil, cinsiyet kavgasıydı. Derwent'la bir dahaki sefere yalnız kaldığımda söyleyeceğim şeyi bir kenara not ettim. Ancak ona bunları söylersem paparayı yiyecekmişim gibi geliyordu.

“O nereye gitti, Shane?” diye Maitland sordu.

“Bilmiyorum. Elim kolum bağlıydı.”

“Onunla irtibatın var mıydı?”

“Hayır.”

Godley önündeki dosyaya bakıyor, bir şey arıyordu. “Telefonundaki bütün kayıtlı kişileri gösteren çıktı burada. Vinny'nin burada olmadığına emin misin?”

“Jimmy Vincent kim?”

“Bir arkadaş.”

“Jimmy'nin gerçek ismi Vincent mi?”

Shane'in yüreğine inecekti. “Yorum yok.”

“Bunun için çok geç. Artık yorum yok deyip geçiştiremezsin.” Godley'nin sesi derinleşti, daha otoriter çıkıyordu. “Yeraltına indi Shane ve onu bulmamız gerek. Kendisinin iyiliği ve diğerlerinin güvenliği için. Sence neden ortadan kayboldu?”

“Bilmiyorum. Galiba aynasızlardan hoşlanmadığı için.” Shane omuzlarını silktilti. “Ona hak vermeye başlıyorum.”

“Onun tekrar birini öldürmesine izin veremeyiz.”

“O katil değil.”

“Aftanistan'da o çocuğu dövmek ya ona Angela'yı hatırlattıysa? Bu ona birisine zarar verme isteği verdi. Dört kadının ölüsünü ardında bırakan olaylar zincirinin fitilini ateşledi. Dört. Gerçekten sıraya başkasını eklemek istiyor musun?”

“Yapan o değil.” Shane umutsuzluğun eşiğinde gibi görün-

yordu. “Size nasıl anlatsam da bana inanmanızı sağlasam. O bir katil değil. Sadece, o değil.”

“Bazen en iyi tanıdığını sandığın insanların karanlık sırları vardır” dedi Godley. “Utanacak bir şey yok. Yalanları ortaya çıkana kadar kocalarını savunan eşleri aklına getir.”

Maitland lafa karıştı. “Sen evli değilsin, Shane, değil mi? Vinny’yle ilişkini nasıl tanımlardın? Arkadaş mı? Yoksa arkadaştan fazlası mı?”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu Shane, yüzü kararmıştı.

“Bundan hoşlanmayacak” diye Derwent tahminini belirtti.

Una Burt aniden “Birisinin Vinny’nin olması muhtemel adremlere bakması gerekiyor” dedi. “Maeve, bugün iyi iş çıkartıyorsun. Birkaç telefon görüşmesi yapmak ister misin?”

Hayır, teşekkürler. Kalıp Londra’nın en çok aranan katiline bir adımlık mesafeye yaklaşılmasını izlemek istiyorum. Bir cevap vereyim diye sormamıştı. İsteksizce, yavaşça kalktım ve kapıya yöneldim.

Derwent ekrandan gözlerini bile ayırmadan, “Ve dönerken kahve getir” diye buyurdu.

“Biraz zaman alabilir” dedim.

“Sorun değil. Bekleyebilirim.”

Kapıyı kapatırken sıktığım dişlerimin arasından, “Mecbursun” dedim. Sorgulamayı kaçırabilirdim ama dönmek için kesinlikle acele etmeyecektim.

Memurların oturduğu odada tahsis edilen aynı boş masada internet araştırmalarıyla, telefon rehberlerini kontrol etmekle ve insanları arayarak iki saat geçirdim. Pansiyonları, iş yapan bekar evlerini, ucuz kiralık yerleri, hayır kurumlarını ve kiliseleri

aradım. Başka gidecek yeri olmayanların sığınacağı yerleri aradım. East End ve civarında orta ve uzun vadeli ucuza yer temin eden herkesi aradım. Pansiyon olarak tarif edilen yerlere öncelik verdim. Not almaktan parmaklarım ağrıyana, sesim kısılana, kelimeler artık bana bir anlam ifade etmemeye başlayınca kadar aynı zamanda Jimmy olarak bilinen Vincent Naylor'u tarif ettim. İhtimal dahilinde olanları Colin Vale'e iletmek üzere listeledim. O da ilçe karakollarıyla temasa geçti ve civardaki memurlardan öncelikli olarak belirlediğimiz kişileri yüz yüze sorgulamalarını istedi.

Düşüğüm umutsuzluktan beni çıkaran tatlı, hafifçe belirsiz bir sestti. Bu sesin sahibi Bethnal Green'deki St Philip Katolik Kilisesinin sahibi Peder Gordon'du. Kendilerine ait sığınma evini çekip çevirmekten o sorumluydu. ("İsmini, evi bırakan kilise cemaatinden birinden almaktadır. Evsizleri ve bedbahtları barındırıyoruz. Her birinin bir odası var, mutfak ve banyoyu paylaşıyorlar.")

Kim olduğumu ve nereden aradığımı açıkladım. Ardından neden onu aradığımı söylemeden Vinny'i tarif ettim.

"Ah, evet Jimmy bir süredir bizimle kalıyor. Çok yardım sever, o olmasa burayı nasıl çekip çevirmeyi sürdürürdük bilmiyorum. Şimdiye kadar çatıdaki bir deliği, gevşek olukları onardı ve birisinin tersine zorlayarak açmaya çalıştığı kapıyı elden geçirdi. Altın değerinde bir adam."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Korkarım burada değil."

"Onu en son ne zaman gördünüz, Peder?"

"Bu sabah." Sesi şaşırmış gibi geliyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece çalıştığı bar hakkında onunla konuşmak istiyoruz."

"Ah, evet. Ama şu anda orası kapalı."

Sabırla, "Evet, biliyorum" dedim.

“Ona aradığınızı söylerim.”

Hemen araya girdim. “Hiç gerek yok. Gerçekten. Acil değil ve aslında sadece onu nerede bulacağımızdan emin olmak istedim.”

“Ama bana adınızı ve numaranızı verirsiniz, eminim size döner.”

“Size zahmet olmasın” dedim. Birisinin herhangi bir şeyi yapmasına izin vermek istemediğinde annemin kullandığı laf buydu. Rahipler üzerinde de şaşırtıcı derecede etkiliydi.

Colin sarkmış omuzumun üzerinden bakıyordu. Başım la yaptığı işareti alır almaz hızla Godley’e onun adresini öğrendiğimizi haber vermeye gitti. Emniyet amiri onu tutuklamak için bir ekip gönderecekti. Bu arada gözünü dört açmış büyük bir polis kuvveti, Shane’in tutuklandığını öğrenmesi veya şu an gerçekten de kaçıyor olması ihtimaline karşı onu arıyordu. Emanet sandalyemde geriye yaslandım, yorgunluktan bitip tükenmiştim. Sanki tarafsız düşünüyormuş gibi, kendimi artık kovalamaca bitmek üzereymiş gibi hissettim. Bir şey yapmaya mecalim kalmamıştı. Telefonu alıp, sadece onun sesli mesajını dinleyeyim, Atlantik’in diğer ucunda o kadar uzakta değilmiş gibi hissedeyim diye Rob’u aradım. Mesaj bırakma sesi geldiğinde, ona iyi olduğumu, işlerin heyecanlı gittiğini, gittiğinden beri evde zar zor kaldığımı bu yüzden tehlikenin asgari seviyede olduğunu söyledim. Neşeli, kaygısız ve sanki onu hiç özlemiyormuşum gibi konuştum.

Bu söylediklerime kanma şansı yoktu ama kendimi bana iyi hissettirdi ve zaten üç aşağı beş yukarı amaç da buydu.

Doksan dakika sonra hâlâ karakolda ve hâlâ bitkindim, çok sıkılmışım. Shane Poole’un sorgulaması, soruşturmanın merkezi olmaktan çıkıp yan bir konu haline gelmişti. Godley

yanında Colin Vale ile gitmişti. Harry Maitland ve Una Burt hâlâ Shane'in kız kardeşi, Vinny ve öldürülen kadınlarla ilgili sonu gelmeyen sorular soruyorlardı. Godley'nin talimatıyla Derwent'la ilgilenmek ve uygun davranışlarda bulunduğundan emin olmak için orada kalmıştım. Bunu nasıl yapmam gerekiyordu, bilmiyordum. En yakın yangın söndürücünün yerini bir kenara not etmişim ve eğer gerekirse onun üzerinde kullanmaya hazırlıklıydım.

Shane'le yapılan görüşme sona doğru yaklaşıyordu. Saat geç olmuştu ve odadaki herkes bitkindi, özellikle de Maitland. Rastgele sorular sormak için onun sözünü kesen Una Burt'le çalışmak zorunda kalmaktan nefret ettiği belliydi. Shane kadının ne öğrenmeye çalıştığını anlamakta ve onun sorularını nasıl cevaplaması gerektiğini bulmakta zorlanıyordu. Zaten amacının da bu olduğunu varsayıyordum ama emin değildim. Kadın ağzını her açtığında Derwent'ın saçını başını yolacak kadar kızdı-ğına hiç şüphe yoktu.

Odamızın kapısı açıldı ve içeriye üniformalı bir memur uzandı. "İçinizden Memur Kerrigan'ı tanıyan var mı?"

Ayağa fırlayarak, "Benim" dedim.

"Danışmada sizi bekleyen biri var."

Lafını bitirmesini zor bekledim; çoktan koridoru yarılamıştım. O boğucu odadan kurtulmak en büyük isteğimdi. Çıkıp gitmek için bir mazeret olabilecek her şey işe yarardı.

Danışma bölümüne açılan ağır çelik kapıdan geçerek içeri girdim. Burada olduğumu bilen kişinin kim olduğunu merak ediyordum. Muhtemelen, meslektaşlarımdan biriydi. Bunun Peake olduğuna bahse vardım.

Arkası bana dönük ayakta durmuş göz önü panosuna iğnelenmiş yol emniyet ikazını okuyordu. Şişik şişik kaz tüyü montunun içinde iri duruyordu. Gözlerinin üzerine kadar çekilmiş beyzbol şapkası yüzünün tanınmasını engelliyordu. Yaklaşarak yan tarafına doğru iliştim, onu nereden tanıdığımı bulmaya ça-

lışıyordum. Bir adım kala bana döndü. Olduğum yerde donup kaldım.

“Beni aradığınızı duydum” dedi.

O anda Derwent da çelik kapıdan geçerek çıkışa doğru ilerliyordu, hâlâ her adımında koltuk değnekleriyle boğuşuyordu. Bana bir göz attı, ardından bakışlarını öteye kaydırdı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzündeki ifade komik denebilecek şekilde değişerek, can sıkkınlığından şaşkınlığa dönüştü.

“Buna inanmıyorum.”

Vinny Naylor sıırttı. “Selam, Josh. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Bölüm 33

Ardından olması gerekenler şuydu: Tutuklamalı, dikkatli olmalı, araştırmalı ve Vinny Naylor'a dava açmalıydım. Ardından bir hücreye onu tıkacak olan gözaltı memuruna teslim etmeliydim. Sonra da onun yasal temsilcisini ve Maitland'la Burt'ün artık halleri kalmadığından, sorgulama için yeni birilerinin gelmesini beklemeliydim. Godley'nin zaferini ilan etmek için karakolun merdivenlerinde kısa bir basın toplantısı yapmak üzere geri dönmesi gerekirdi. Bu arada Vinny de içerde işlediği dört cinayeti ve daha üzerine attığımız hangi suç varsa hepsini itiraf ediyor olurdu. Sonra da hepimiz güzel bir iş çıkarttığımız için birbirimizin sırtını sıvazlıyor olurduk.

Gerçekte olansa Derwent'ın inanılmaz bir hızla topallayarak yanımdan geçip Vinny'yi kollarıyla kucaklaması ve "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun? Hapsi boylamak mı istiyorsun" diye tıslayarak fısıldamasıydı.

"Hayır, elbette ki istemiyorum" diye Vinny hemen cevap verdi. "Ama Shane'in aslında bana sormanız gereken soruları cevaplayarak burada kalmasını istemiyorum."

"Shane iyi."

"İyi değil. Eğer onu tanıyorsam başını derde sokacaktır. Ve o bunu hak etmiyor." Vinny Derwent'la aynı boydaydı ve ikisi burun burunaydı.

"Benimle gel." Vinny'yi bıraktı ve topallayarak gerisin geriye karakola doğru yöneldi. "Kerrigan, senin de gelmen gerekiyor."

Danışma kısmının ortasında ağzım açık taş kesilip kalakal-

miştım. Kocaman paltosuyla ne ben ne de Derwent Vinny'nin silah taşıyıp taşımadığını söyleyemezdik. Ve Vinny Naylor bir katildi, bundan kesinlikle emindim. Vinny, Derwent'ın önünden kapıya giderken bekledim ve ardından peşinlerine takıldım.

“Ne yapıyorsun? Bunu usulüne uygun yapmalıyız. Godley _“

“Öğrendiğinde çileden çıkacak. Biliyorum.”

“Artık kullanacak kredin kalmadı. Zaten ekipten atılma yolundasın, eğer yeniden bir polis gibi davranmaya başlamazsan giderken beni de yanında götürmeni istemiyorum.”

Bana döndü. “Bak, Vinny'yle konuşmam gerekiyor. Onunla uzun süredir konuşmadım ama bana güvenmesini sağlayabilirim. Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Tam anlamıyla çivi gibi sert biridir ve elimizdeki sorgulamacılar bırak cinayeti, ona bu sabah yataktan çıkınca giyindiğini bile itiraf ettiremezler.”

“Ama eski günlerin hatırına seninle konuşabileceğini düşünüyorsun.”

“Denemeye değer.”

“Hayır, değmez. Dört kadını öldürdü. Dört.”

“Eğer onları öldürdüyse, neden burada?”

“Çünkü belki de bu işten yakayı sıyrılabileceğini düşünebilecek kadar kibirlidir. Çünkü onun peşinde olduğumuzu biliyor ve bu işi kendi kurallarına göre yapmak istiyor.”

“Diğerleri onun burada olduğunu öğrenince, cinayetle suçlanacak ve onun yanına bile yaklaşamayacağım, anlıyor musun? Bu elde edebileceğim tek fırsat.”

“Efendim _“

Ama arkasından hızla kapıyı çekerek çarpıp beni diğer tarafta bırakarak gitmişti. Danışma memurunun kapının kilidini açmasını bekledim. Sinirden burnumdan soluyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Godley'i arayıp Derwent'ın ne yaptığını söylemek mi? Kendi kariyerini mahvetmesine engel olmak için

Derwent'ı ikna etmeye çalışmak mı? Muhtemelen yapacağı gibi Vinny üstüne yürümeye başlayınca koşup yardım çağırmak için gidip aynı odada oturmak mı?

Derwent daha önce de pervasızlık etmişti. Başına buyruk davranmak hoşuna gidiyordu. Taş kafalı kelimesi bile onun için yeterli olmazdı; her zaman doğru olanı kendisinin bildiğine kesin bir inancı vardı. Beni veya bir başkasını dinlemeyecekti. Ve eğer Vinny, Shane başladığı işi bitirmek için gelmişse, ona altın bir fırsat sunuyordu. Kapıyı itip, koridoru koşarak geçtim. Neredeyse yolumdan çekilmek için duvara yaslanan birkaç memura çarpıyordum.

Derwent Vinny'i bir süredir beklediğimiz küçük toplantı odasına almıştı. Neyle karşılaşacağımı bilmediğimden ihtiyatlı bir şekilde sessizce kapıyı açtım. Televizyon hâlâ açıktı ve Vinny önüne geçmiş ayakta dikiliyordu. Elleri cebinde gözünü ekrana dikmişti, yüzü asıktı.

"Üstünü aradın mı?" diye Derwent'a sordum, hayır anlamında başını sallayıp ona doğru ilerledi.

"Haydi Vinny. Paltonu çıkart."

İtiraz etmeden lütfedermiş gibi paltosunu ve ardından da kepini çıkarttı. Derwent'ın eliyle hafifçe vurarak hızlı ama eksiksiz üst aramasına rıza gösterdi.

Bana, "Hiçbir şey yok" dedi.

Aslında tam olarak ikna olmuş değildim. Vinny silah taşımıyordu ama eskiden piyadeydi ve silahsız dövüş için eğitilmişti. Derwent'ın onun yetişemeyeceği bir mesafede kalmasını dileyerek adamın ellerini izliyordum. Hemen kaçabilmek için kapının yanında bir yerde konumlanmıştım.

"Pekâlâ" dedi Derwent. "Otur."

Vinny oturdu. Paltosu ve kepi olmadan onu tamamen görebiliyordum. Yakışıklı olmaktan çok sağlam yapılıydı. Yeni bırakmaya başladığı bıyığının altında geniş bir çenesi vardı. Açık ve samimi bir izlenim veriyordu. Ölen dört kadını ve onların

katillerine nasıl güvendiklerini düşünüp buna aldanmamak konusunda kendimi uyardım.

“İşte ne yapacağımız. Konuşacağız, üçümüz ve sen de bize Afganistan’da başını belaya soktuktan sonra olup bitenleri anlatacaksın.”

Başıyla tamam dedi.

“Birisi senin burada olduğunu anlar anlamaz, tutuklanacaksın. Bu yüzden hızlıca halledelim.”

“Pekâlâ” dedi Vinny. “Eğer Shane’in paçayı kurtarmasını sağlayacaksa bana ne söylerseniz yapacağım. Zaten korkacak bir şeyim de yok. Ben hiçbir şey yapmadım.”

“Sen ve Shane suçlu görünmek için iyi iş çıkartıyorsunuz” dedi Derwent. “Yardım etmek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Sorgulamalara dahil olmayacağım; bizi ayrı yerlerde tutacaklar.” Ekrana bir bakış attı. “Shane’le konuşmama kesinlikle izin verilmedi.”

“Muhtemelen olması gerektiği gibi” dedi Vinny. “Kafasını seninle bozmuş.”

“Evet, evime zorla girip beni öldürmeye çalıştı.”

“Evet, yaptığının aptalca bir şey olduğunu düşündüm. Onu durdurmaya gayret ettim.”

“Teşekkürler. Bir dahaki sefere daha fazla gayret et.”

Vinny keyifli bir şekilde, “Haydi ordan be” dedi. “Hiç değişmedin, değil mi?”

“Sadece sana yapamadığımı söylüyorum.” Derwent masanın kenarına oturdu, yaralı bacağını desteklemek için bir sandalyenin üzerine koymuştu. “Pekâlâ. Artık saçmalamak yok. Buraya neden geldin?”

“Onu görmek için.” Başıyla beni işaret etti. “Yaşadığım yeri işleten rahibi aradığı için. O da bana onun beni aradığını söyledi.”

Kahretsin. Ve böylece Shane ortalıktan kaybolduğundan

beri canının istediği bütün delillerden kurtulmaya zaman bulmuştu. Bu yolla hiçbir yere varılamayacağını görebiliyordum.

“Afganistan’da ne oldu? Neden ölü numarası yapmaya karar verdin?”

Vinny yüzünü buruşturdu. “Hayatım bomboktu. Tanıdığım o herif vardı, oralı ve iyi biriydi. Bizimle aynı yaşıydı ama üç kızı ve dört oğlu vardı. En büyük kızı on beş yaşındaydı. Çocukların hepsi on yaşından büyüktü. Güzel bir aileydi. Paraları yoktu ama oralarda yaşayan hiç kimsenin parası yoktu. Sanırım birkaç keçileri vardı. Ve biraz toprakları.”

“Ve en büyük kızı tecavüze uğradı.”

“Hayır.” Vinny içini çekti. “En küçük olanıydı. On bir yaşında olan.”

“Kahretsin.”

“Sadece küçük bir çocuktuk. Bunu yapan adam aşağılık herifin tekiydi; devriye atarken birkaç sefer onunla tesadüfen karşılaşmıştım. Sürekli canımızı sıkıyordu bu yüzden onu patakladık. İntikam güdebilirdi. Oldukça iyi İngilizce biliyordu, nasıl bilmiyorum, çünkü bizden duyduğu tek şey ‘defol git’ti. Ailesi kızın babasıyla sınır anlaşmazlığı yaşıyordu ve adama bir ders vermek için kızına tecavüz etmekle övünüyordu. Kızı değersiz hale getirdiğini ve diğerlerine de aynısını yapacağını söyledi. Yerel polis bununla ilgilenmek istemiyordu, yerleşim alanını nispeten de olsa medeni bir halde tutmaya çalışmaktan bıkip usanmışlardı. Çılgın bir ülkeydi, dostum, hayal bile edemezsin.”

“Sen de müdahale etmeye karar verdin” dedim. Hâlâ harıl harıl çalışan Maitland ve Burt’ü izliyordum. Zaman geçip gidiyordu. Yakında bitireceklerdi. İstedğim en son şey onların bizi baş şüpheliyle kapalı kapılar ardında konuşurken bulmasıydı.

“Sadece onunla konuşacaktım.” Vinny olumsuz anlamda başını salladı. “Bunu açıklayamam. Aklımı yitirdim. Hiç alımadı. Yaptığı işten ne kadar zevk aldığını anlatıyordu. Kızın dar

olduğunu söyledi.” Ellerini sıkarak yumruk yaptı, bedeninden yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

“Onu parçalara ayırdığını duydum.” Derwent’in sesi tamamen sakindi. Bunu onaylayıp onaylamadığını gerçekten bilmiyordum.

“Kendimi kaybettim. Sadece ona acı çektirmek ve bir daha böyle bir şey yapmasını engellemek istemiştım.” Vinny bir elini alnına götürdü, parmaklarının titrediğı görülebiliyordu. “Bunu yaptığıma inanmıyorum. Üstüm başım kan içinde kalmıştı. Onu tekmeliyordum ve birden bir şey söylediğini duyup durdum.”

“Ne diyordu?”

“Benden onu öldürmemi istiyordu. Bana yalvarıyordu.”

“Ama yapmadın.”

“Onu üsse götürüp bir doktor buldum. Hava yoluyla Kabil’e götürüldü. İngiliz ordusunun verebileceğı en iyi sağlık hizmetiyle tedavi edildi ama bunun ona pek bir faydası olmadı.”

“Onu neden öldürmedin?” diye sordu Derwent.

“Yapamadım. Bu şekilde olmazdı. Bu adil bir kavga değil, cinayet olurdu.”

Ah, çok dokunaklı, diye düşündüm. “Neden tutuklanmadın?”

“Ört bas edildi. Komutanım yerli halkın bize düşman olması ihtimaline karşı mahkeme açılmasını istemedi. Zaten, işin üstesinden kendi yöntemleriyle gelmek istediler, askeri mahkemeye verilmeyişime aldırmadılar. Başıma konulmuş bir ödöl vardı. Helmand’da kalmak benim için çok tehlikeliydi.” Vinny başını kaldırıp Derwent’a baktı. “Korkmadım, Josh. Ama devriyeye çıksam saldırıya uğrayacaktık ve benim yaptıklarımın otürü bir başkası yaralanacak veya ölecekti. Benim yüzümden olacaktı.”

“Yani bu yüzden ayrıldın.”

“Ayrıldım.”

“Neden bunu kimseye söylemedin? Neden ölü numarası yaptın?”

Vinny buna katılmayarak başını sallayıp gözlerini kaçırdı. “Sebebi yakınlarımdı. Bilmelerini istemedim.”

“Neden istemedin?”

“Çünkü her şeyi berbat ettiğimi bilmelerini istemiyorum. Hayatımda yaptığım tek doğru şey orduya katılmaktı. Benimle çok gurur duyuyorlardı. Hayatımı düzene soktuğumu, kendi ayaklarımın üzerinde durduğumu, bütün bunları düşünüyorlardı. Yeniden hiçliğe geri döndüğümü onlara söyleyemezdim.” Kollarından birini yukarı sıyrarak kaslı pazısının üzerindeki dövmeği gösterdi: Onursuzluk Yerine Ölüm.

“Ama senin yasını tutmuş olmalılar” dedi. “Bunu onlara nasıl yaparsın?”

“Büyük bir aile. Sekizimiz ve diğerlerinin çoğu evli. Bir sürü torun var. Beni özlemezler.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum” dedi Derwent sessizce. “Annemi hatırlıyorum. Seni asla unutmazdı.”

“Ailenle görüşüyor musun?”

Derwent irkildi. “Hayır. O zamandan beri görüşmüyorum.”

“Yani bazen yürüyüp gitmenin daha iyi olduğunu biliyorsun.”

“Başka şansım yoktu.”

Bu saçma konuşmayı durdurmak için araya girdim. “Onları öldüğüne nasıl ikna ettin?”

“Kesin dönüş yapmadan önce mirasımı kız arkadaşına bıraktım. Oradayken ayrıldık ama yakınlarıma benim öldüğüme dair bilgilendirildiğini söylemesini sağladım.”

“Ancak ceset yoktu. Cenaze töreni olmadı.”

“Bunun için uydurduğum hikâye; öldüğümde örtülü ve çok gizli bir şey yaptığım, böylece ulusal güvenlik nedenleriyle be-

nim öldüğümü veya mevcut durumu halka açıklayamadıklarıydı.”

“Ve ailen buna inandı mı?” Derwent’ın kaşları saçlarına kadar kalkmıştı.

“Evet. Göründüğü kadarıyla. Sanırım cesurca ve tehlikeyi göze alarak bir şey yapan, önemli bir kişi olduğum fikrinden hoşlandılar. Ve orduda ne yaptığımla ilgili olarak ağızlarını sıkı tutmaya alıştılar.”

“Neden Londra’ya döndün?”

“Hiç param yoktu. Başka ne yapacağımı bilmiyordum.”

“Shane’le temasa geçmenin nedeni bu muydu?”

“Evet. Bir anlaşmamız vardı, birisi diğerine her neye mal olursa olsun yardım edecekti. Shane hayatta olduğuma çok sevindi, iyi davranarak bana bir iş ve arada sırada nakit para verdi.”

“Plan neydi?” diye sordum. “Geri döndün ve Shane barını satışa çıkarttı. Nereye gidecekti?”

“Tayland’a. Orada bir bar veya restoran açacaktık. Gençliğimden orayı iyi biliyordum ve Shane’de bir değişiklik istiyordu. Yahut öyle olduğunu söyledi. Ama birkaç teklifi geri çevirdi, bu yüzden bilmiyorum.”

“Sence neyi bekliyor?” diye sordu Derwent.

“Babasının ölümünü.”

“Veya öldürmekten hoşlandığını fark etti?” Her ikisi de dönüp bana baktı. “Ne var? O hâlâ bir şüpheli. Ve sende öylesin Vinny.”

“Daha hiç kimseyi öldürmedim.”

“O çocuğu öldürürken bunun keyfine varmadın mı? Kontrolü ele almanın nasıl bir duygu olduğunu sana hatırlatmadı mı? Birini korkutmak? Sana merhamet etmen için yalvarmalarını duymak?”

Her bir kelimeyi vurgulayarak “Midemi kaldırdı” dedi Vinny.

“Bir süredir Angela Poole cinayetini araştırıyorum. Güvenilir olduğunu düşündüğüm bir tanık bana senin ondan hoşlanmadığını söyledi.”

Derwent bana baktı, şaşırdığı belliydi. “Aptal olma.”

Vinny, Derwent’a döndü. “Önemli bir şey değil, Josh. Ben sadece onun biraz canımı sıktığını düşünüyordum.”

“Angela?” Derwent şaşkına döndü. “Neden?”

Vinny bana baktı, ardından Derwent’a döndü. “Eğer bilmen gerekiyorsa, sürekli bana kendini öptürmeye çalışıyordu. Fena halde azgın bir kızdı. Sen bakmazken kıcımlı çimdikliyordu. Fırsatını bulduğunda bana sürtünüyordu.”

“Vay canına. Neden bana söylemedin?”

“Aklın bir karış havadaydı.”

“Bana yalan söylüyorsun gibi geliyor.” Derwent onu zorluyordu. “Bunu nasıl benden saklarsın?”

Yüzü utanç içindeki Vinny, “Beni suçlayacağını düşündüm” dedi.

“Ona dokundun mu? Onu öptün mü?” diye sordu Derwent.

“Hayır! Asla.”

“Sen kahrolası bir yalancısın.” Son kelime odada yankılandı.

“Gerçek bu. Hiçbir zaman bir şey olmadı, hem de hiç, ama kız alet delisiydi.”

Bacağını unutarak, Derwent ayaklarının üstüne atladı öne doğru yalpalayarak küçük duruma düştü, neredeyse yere yıkılacaktı. Yumruk atmaya niyet ettiği adamdan destek almak zorunda kaldı. Gülmemek için dudağımı ısırdım ve ekrana doğru bakışlarımı kaçırdım. Tam o sırada avukat önündeki evrakları toparlıyordu. Maitland esniyor, bir eliyle ağzını kapatıyordu. Burt konuşuyordu.

“İşlerini bitiriyorlar gibi görünüyor.” Parmaklarımı şıklat-
tım. “Hey. Kesin şunu. Fazla zamanımız yok.”

Derwent memnuniyetsizce başını salladı, sersemlemişti.
“Ona ne soracağımı bile düşünemiyorum.”

“Şey, ben yapabilirim. Angela cinayetinde senin bir tanığın
yoktu. Neden yoktu? Sen neredeydin?”

“Etrafta dolaşıyordum.” Vinny yüzümdeki ifadeyi gördü.
“Gerçek bu. Kız arkadaşım ile tartışmıştım. Gidip Shane’i bul-
dum ama esrar içen birkaç herifle birlikteydi ve bunun için ha-
vamda değildim. Ve Josh Angela ile birlikteydi. Bu yüzden yü-
rüyüş yaptım.”

“Garip davranan birini veya tuhaf bir şey gördün mü?”

“Hayır.”

“Angela’nın evine yakın bir yerde miydin?”

“O gece geç vakitte, onu eve bıraktın mı diye oradan geçtim
ama odasının ışıkları sönmüştü. Bu yüzden hâlâ birlikte olduğü-
nuzu sandım.”

“Gece yarısı civarında öldürüldü.”

“Biliyorum. Söylediğim daha geç vakitti. On iki buçuk fa-
lan. Onu görmedim. Hiç kimseyi görmedim.” Gülmeye başladı.
“Ah, yan evdeki şu garip şişko çocuk hariç. Öndeki odadan dı-
şarı bakıyordu.”

“Neden gülüyorsun?” diye sordu Derwent.

“Senin yüzünden. Buna bayılırdın. Pijamasının altını giy-
mişti ve üzerinde The Smiths grubunun parçası DAHA NE KA-
DAR KALDI yazıyordu. Biliyorsun, eskiden sürekli The Smit-
hs dinlediği için ona ayar olurdun. Onu görünce kendi kendime
güldüm. Ertesi gün sana söylemek için sabırsızlanıyordum ama
asla fırsatım olmadı.”

“Nasıl görünüyordu?” diye sordum.

“Şişko Stu mu? Şişko görünüyordu.” Vinny tekrar gülmeye
başladı. “Salak. Hep yaptığı gibi gözlerini dikmiş bana bakıyor-

du. Hayatı buydu. Pencereleden dışarı bakıp, insanları izliyordu.”

“İfadesinde, Komiser Derwent’ın o geceki kıyafetine benzer kıyafetli birini gördüğünü söyledi. Bu sen olabilir miydin?”

“Öyle olsa gerek.”

“Onları bahçeden ayrılırken gördüğünü söyledi. Bahçe kapısından geçtin mi?”

“Hayır. Sadece pencereye bir göz attım.” Vinny’nin gülümsemesi silinip gitti. “Orada olabileceğini aklımdan bile geçirmedi.”

“Ve kaçan birini de görmedin.”

“Hayır.”

Derwent’ın Angela’nın boynundaki çürükler ve katilin ellerinin büyüklüğü hakkında söyledikleri aklıma geldi. Vinny’nin kiler kürek gibiydi.

“Angela sana kur yapıyordu, seni ayartmaya çalışıyordu.” Derwent’ı işaret ederek, “Onun üzerinde işe yaradı” dedim. “Bana bunun seni tahrik etmediğini söyleme. Genç bir delikanlıydın. Bunu yapmak fazla zor olmaz, kendimden biliyorum.”

Vinny rahatsız olmuş gibi göründü. “O bana yasaktı. Ve ondan hoşlanmıyordum.”

“Biriyle yatmak için ondan hoşlanman gerekmez. Özellikle de tecavüz etmek istiyorsan.”

“Ona tecavüz etmek istemedim.”

“O gece onu gördün mü? Takip ettin mi? Ona bir ders vermek istedin mi?”

“Hayır.” Vinny Derwent’a baktı. “Gerçekten, hayır.”

“Sana inanmıyorum” dedim. “Senin masum olduğuna inanmıyorum. Kirsty’i, Maxine’i, Anna’yı ve Deena’yı öldürdün.”

“Hayır.”

“Onların gözlerini oydu, tıpkı Angela’nın gözlerini oyduğu gibi.”

“Hayır.”

“Ardından kaçtın. Her şeyi ve herkesi arkada bıraktın.”

“Hepimiz bundan etkilendik. Kolay değildi.” Vinny Derwent’a baktı. “Anlat ona, Josh.”

“Hayır, asıl sen bize Orpen seni sorguladığında neden ona o gece Angela’nın yolundan geçtiğini belirtmediğini anlat. Dosyada bu yok” dedi Derwent.

“Bilmiyorum. Yalan söylemek daha iyiydi. Adam çok korkutucuydu. Eğer beni kızın öldüğü zamanda olay mahalline koysaydı, daha ben ‘Lütfen, efendim, ben yanlış bir şey yapmadım’ demeye bile fırsat bulamadan beni sanık sandalyesine oturturdu. Dava açacak adam arıyordu ve ben kendimi gümüş tepside sunacak değildim.”

Ekrandan görerek, “Sorgulama sona erdi” dedim. Kalkıyorlardı ve Shane hücreğine geri dönmeye hazırlanıyordu.

“Kahretsin.” Derwent parmağını Vinny’ye doğrulttu. “Paçayı kurtardığını sanma. Seni sorgulayamayabilirim ama izleyeceğim ve yalan söylediğin zaman bunu bilirim.”

“Hiçbir şey hakkında yalan söylemiyorum.” Kibar bir şekilde gülümseyince tüm bedenime bir öfke dalgasının yayıldığını hissettim. Onu sorgulayarak hiçbir yere varamayacaklarını, kaldığı adreste bulunabilecek herhangi bir kanıtı kesinlikle bırakmadığını biliyordum. Yine de bir şekilde onun katil olduğunu ispatlayacaktım.

“Beni gözaltına alınca Shane’i serbest bırakmak zorunda kalacaklar, değil mi?”

“Hiçbir şey yapmak zorunda değiller. Bunun için mi buradasın? Shane’i kurtarmak için mi?” diye sordu Derwent.

Vinny sadece, “O hep beni kolladı” dedi. “En azından bunu yapabilirim.”

“Ne kadar etkileyici” derken, arkamdaki kapı açıldı. Una Burt hızlı adımlarla içeri girdi ve durdu.

“Neler oluyor? Bu –“

“Vincent Naylor.” Ayağa kalktı ve elini uzattı. “Tanıştığımıza sevindim.”

Ona cevap vermedi, bunun yerine Derwent’a dönerek sınırdan köpürdü, “Sen ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım. Tamamen senindir.” Derwent aksayarak hızla kapıya doğru yöneldi. Burt onun yolundan çekilmek için geriye doğru sıçramak zorunda kaldı. Dönüp arkama bakmadan Vinny’yi orada bırakıp bende Derwent’ın peşinden çıktım. Maitland tam kapının önünde duruyordu.

“Kelepçeye ihtiyacınız olacak.”

Şaşırmış görünüyordu. “Ne? Neden?”

Cevap vermedim, Derwent’a yetişmeye çalışıyordum. Ana giriş kapısından dışarı çıktı, yüzü kaskatı kesilmişti. Onun hızını kesmenin iyi bir fikir olmadığını farkındaydım. Derwent durana kadar caddenin yarısını yürüdük.

“Ne düşünüyorsun?”

“Onun hakkında mı?” Başımı olumsuz anlamda salladım. “Bir günah kadar suçlu.”

“O halde neden gelip kendi teslim oldu?”

“Oyun oynuyor. Sebebini ve oyunun kurallarını bilmiyorum ama kesinlikle ulaşmayı umduğu bir şey var. Shane’i kurtarmak istiyor, değil mi?”

“Öyle söyledi.” Derwent bir eliyle yüzünü sıvazladı. “Kahretsin. Ve sen gerçekten onun bizim katilimiz olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Başka türlü düşünmem için bir neden yok.”

“Onun Angela’yı öldürdüğünü düşünüyor musun?”

“Büyük ihtimalle.”

Derwent, sanki bu acı fikir onu incitmiş gibi irkildi. “Peki, bunu nasıl ispatlayacağız?”

“Geri dönüp tanıkla konuşacağım.”

“Şişko Stu mu?”

“Tek ve değışmez tanık. Gördüğünün sen olduğundan çok emindi. Ya Vinny’yse? Çok benziyordunuz. Hâlâ benziyorsunuz.”

Derwent farkında olmadan “Ben daha yakışıklıyım” dedi. “Stu’yla konuşmak için seninle geleceğim.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Onu tekrar görmek istiyorum.”

Hayır anlamında başımı salladım. “Eğer orda olursan asla konuşmaz. Üstelik bu gece gidip onu görmek için artık çok geç oldu.”

“Haydi, Kerrigan. Birlikte iyi iş çıkartıyoruz. Biz bir takımız. Seninle gelmeme izin ver.”

“Biraz soluklan. Benim sorgulamalarıma dahil olmak istediğin için başım yeterince dertte, teşekkürler.”

“Ben olmadan hiçbir şey elde edemezsin. Bana ihtiyacın var.”

“Gerçekten yok” dedim ve yürüyerek uzaklaşmaya başladım. Derwent topallayarak arkamdan geldi.

“Kerrigan, bekle.”

Tersine daha da hızlanarak onu arkamda bıraktım.

“Bu adil değil.” diye arkamdan seslendi. “Sakatlığımdan yararlanıyorsun. Bunu unutmayacağım.”

Durmadım. Gerçi biraz yavaşladım ama sadece birkaç adım geri gitmek için. Ona el sallayarak hoşça kal derken yüzünün aldığı şekli görerek keyfini çıkartmak istiyordum.

CUMA

Bölüm 34

Ertesi sabah Stuart Sinclair'i görmek için yola çıktım. Bir gece önce masamı kontrol etmek için ofise geri dönmüştüm. Çiçek demetini soruşturan memur beni o sırada yakalayıp önceki taciz olaylarıyla ilgili tam bir ifade vermemi istedi. İş Chris Swain'e gelince onun tüm yaptıkları, bana savurduğu tehditler, sevdiklerime zarar vereceğine dair ettiği yeminler hakkında kitap bile yazabilirdim. Ancak kadına sadece düzenlenmiş, akılda kalıcı kısımları verdim. Kev Cox topladığım delilleri inceleme işini üzerine almayı kabul etti. Delilleri gelip alabilsin diye onunla evde buluştum. Hep olduğu gibi, bir torba dolusu çürüyüp kokmuş eti alırken bile mizacı itibarıyla neşeliydi. Adli tıp laboratuvarı için düşük öncelikli bir işti ama er ya da geç ilgilenileceği konusunda bana söz verdi.

Kev'e, "Swain olup olmadığını öğrenene kadar eve gidemem" dedim, ardından daireye dönmek için neden bu kadar acele ettiğimi merak ettim. Soğuktan, ıssızdı, evimde çürümüş kendine has kokusuyla garip bir et parçası olduğundan, artık evim işteki gibi kokuyordu.

Orada bıraktığım eşyaları almak için Derwent'ın evine gitmemek konusunda karar almıştım; ona bir gün için yeterince katlanmıştım. Yeni bir çanta hazırladım ve trene atlayıp Guildford'a gittim. Orada Liv ve Joanne beni bekliyordu ve hiç kimse işten bahsetmiyordu. Joanne çürümüş boynum için bir miktar merhemi bulmuştu. Liv, özellikle de zaten bana el altından biraz kodein verdiğinden, buna bozulmuştu. Eğlenceliydiler. Çok güldüm. İkisi mutfakta Joanne'nin yaptığı makarna sosunun tarifi

üzerinde atışıp tutuşurken, ben kendimi Vinny Naylor'u düşünmeye verdim. Acaba onu hâlâ sorguluyorlar mıydı yoksa artık gece olduğundan ara mı vermişlerdi, bunu merak ediyordum.

"Her ne düşünüyorsan, bırak." Liv kanepede benim yanıma kendini bıraktı. "Çok suratsız görünüyorsun."

"Benim yüzümün görünüşü böyle."

"Bence öyle değil." Sehpanın üzerinde duran şarap kadehi mi alıp bana verdi. "Her ne ise, içkini içip unut."

Onunla kadeh tokuşturup Joanne'nin açtığı tadı biraz sert olan Shiraz marka şarabı yudumladım. Neredeyse istendiği gibi unutmayı başaracaktım. Neredeyse. En azından, şarap kanıma işleyince eskisi kadar umursamıyordum.

Bir gün sonra West Norwood'a gidiş yolculuğum sırasında ve Stuart Sinclair'in evini bulduğumda, bana eşlik eden berbat akşamdan kalma halimin kökeninde yatan neden buydu. Zili çaldım. Ardından içeriye kulak verip ve sonra çekildim. İçeriden gelen kulak tırmalayıcı ağlama sesleri Oliver'ın ayakta olduğunu ve ortalıkta dolandığını, o gün sesinin de gayet formunda olduğunu söylüyordu.

Kapıyı açan Stuart değil, eşiydi. Kadın kaşlarını çattı, beni pek tanıyamamıştı ve kendisi de farklı görünüyordu; son defa onu gördüğümde giydiği resmi bir takım yerine bu sefer üzerinde kot pantolon ve kazak vardı. Oliver kucağındaydı ve çocuk burnunu onun omuzuna siliyordu. Onun çocuk bakma günü, diye düşünüp gülümsedim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birkaç gün önce Stuart'la konuşmaya gelmişim. Hatırladınız mı bilmiyorum..."

Benim kim olduğumu hatırlayınca, sanki gözlerine demirden bir perde indi. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kapıyı kapatmaya başladı. "İlgilenmiyorum, teşekkürler. O zaman da söyledim."

"Bekleyin." Çıkarıp kimliğimi gösterdim. "Ben bir polis memuruyum."

Durdu, bir bana bir kimlik kartıma bakıyordu. “Ciddi misiniz?”

“Memur Maeve Kerrigan. Bir seri cinayet soruşturması yürütüyorum. Bay Sinclair ile görüşmek istedim. İçerde mi?”

“Stuart?”

“Sadece ondan bilgi almam gerekiyor” dedim çabucak. “Geliş nedenim onu tutuklamak veya başka bir şey değil. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Yüzünde boş bir ifade vardı. “Hiçbir fikrim yok. Kendi dairesinde, muhtemelen.”

“Kendi...”

“Kendi dairesinde.” diye tekrarladı. “Oturduğu yer.” İçinden, seni gerizekalı, dediğini duyar gibi oldum.

Aklım karışarak şüpheye düştüm. “Bu size gerçekten aptalca bir soru gibi gelebilir ama Stuart burada yaşamıyor mu?”

“Burada mı? Hayır. Bu fikre nereden kapıldınız?”

Şey, aslında, onun yüzünden. Ya da ben öyle sandım. Belki de yanlış anlamıştım. Belki de ayrılmışlardı. “Sakıncası yoksa Bay Sinclair ile aranızda ne tür bir ilişki olduğunu sorabilir miyim?”

“O bir arkadaşım.” Kızardı. “Bir arkadaşın arkadaşı aslında.”

“Kocanız veya eski kocanız değil. Oliver’ın babası değil.”

“Hayır. Tanrım, hiç anlamadınız, değil mi?”

“Yanlış anlamış olmalıyım.” Aslında hâlâ da anlayamadım demeliydim. Aklımdaki yap-bozun parçaları yeni bir resim meydana getirmek üzere yeniden düzenleniyordu. Kendi oğlu sandığım çocuğu tutma şeklini nasıl gözümden kaçırabildiğime şaşırdım. Hatta nasıl olup da çocuğa baktığını düşünebildiğime hayret ettim. Birinin saklayacak bir şeyi yoksa neden bu konuda yalan söylediğini merak ettim.

“Onu iyi tanıyor musunuz?”

“Oldukça. Bilmiyorum. Oldukça iyi. O bir arkadaş.” Aşağı doğru kayan Oliver’ı yukarı çekti. “Bakın, bu neyin nesidir?”

“Sakıncası yoksa içeri gelsem daha iyi olur, böylece uygun şekilde konuşabiliriz.”

“Gerçekten zamanım yok. Beş dakikaya çıkacağım.”

“Çok acil bir durum değilse olmaz.” Kapıyı kapatmasına engel olmak için ayağımı eşiğe koydum. “Üzgünüm, ama bu önemli.”

Kadının rengi soldu. “Başı dertte mi? Bir şey mi yaptı?”

“Sadece size onun hakkında birkaç soru sormak istiyorum.”

“Onu bebekle yalnız bıraktım. Tehlikeli biri olduğunu mu söylüyorsunuz? Ona zarar verebilir miydi?” Konuştukça sesi yükseliyordu, sinir krizinin eşiğindeydi.

“Bundan gerçekten şüpheleniyorum.” dedim. Kapıdan içeri girip arkamdan kapattım. “Lütfen, sakın olmaya çalışın.” Benim için de iyi bir tavsiyeydi. Kalbim küt küt atıyordu.

Oliver’i o kadar sıkı tutuyordu ki tırnaklarını çocuğa batırıyordu. Oğlan hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. Onu kucağında sallayarak “Her şey yolunda, şşşş bebeğim, şşşş bebeğim” diye mırıldandı. Korkudan fal taşı gibi açılan gözlerinin ışıltısı sönmüştü.

“Herhangi bir şekilde bir çocuğa zarar verebileceğini ileri sürmedim. Lütfen, endişelenmeyin.”

Kendini sakinleştirmeye çalışarak sımsıkı gözlerini kapadı. “Tamam. Tamam, söylemeniz gerekenleri duymak istiyorum. Elbette dışarı çıkmam şart değil. Arkadaşıma bir mesaj atayım.”

“Stuart’a değil.” dedim keskin bir ifadeyle.

“Hayır.”

“Stuart yüzünden olduğunu belirtmeyin. Başka mazeretler ileri sürün.”

Başıyla tamam dedi, kendine gelmek için çabalıyordu. Oliver kıpırdanıp bağırmaya başladı, serbest kalmak istiyordu.

Mutfağa gidip iki kupa çay yapmaya başladım. Kadın masaya oturdu ve kısa bir mesaj yazdı, bitirdiğinde gözlerini bana dikti. Oliver annesinin dizinden kayıp yerde duran oyuncak bir yılanın üstüne düştü.

“Korkarım isminizi bilmiyorum.” Her halukârda Bayan Sinclair değildi.

“Jenny Coppard.”

“Jenny, ne kadar zamandır Stuart’ı tanıyorsun?”

“Hımm.” Kazağını kollarını ellerinin üzerine çekti, düşünüyordu. “Birkaç ay. Belki de altı ay.”

“Onunla nasıl tanıştınız?”

“Bir arkadaş yoluyla. Bir gün onunla bir kafede konuşmuş, birçok ortak yanları varmış. O kadar çokmuş ki, ondan çok hoşlanmış ama evliydi. Bizi o tanıştırdı. Sanırım birbirimizden hoşlanacağımızı düşündü.” Jenny gözlerini çevirdi. “Böyle şeyler başıma çok geldi.”

“Bekar bir anne misiniz?”

“Evet. Kendi tercihimle. Oliver doğmadan hemen önce kocamla ayrıldım.”

“Zor olmalı.”

“Beni aldatıyordu. Sürekli yalan söylenmesi ve bunu görmezden gelmek çok daha zordu. Stuart ne yaptı?”

“Belki hiçbir şey.” Sıcak suyu çay poşetlerinin üzerine boşaltıp süt aramaya başladım. “Ama bana gerçekten burada yaşadığı ve Oliver’in kendi çocuğu olduğu izlenimini verdi. Sizi eşi olarak belirtti.”

“Buna inanmıyorum.” Şimdi kıpkırmızı olmuştu, kızarmıştı. Endişelerine rağmen, bundan hoşlanmıştı.

“Nerede oturduğunu biliyor musunuz? Adresini yani?”

Evet anlamında başını salladı, bir pizzacının el ilanını aldı ve üzerine adamın adresini ezberden yazdı. “Larchfield Mews.

Yürüyerek buradan beş dakikalık yol. Posta kodunu bilmiyorum.”

“Sorun değil.” El ilanını ondan sanki çöpe atılacak bir posta değilde Kutsal Kâseymiş gibi özenle alıp bir kenara koydum. “Yani sadece arkadaşsınız.”

“Evet.” Yeniden yüzü kızardı.

“Size karşı duygusal bir ilgi duyduğunu düşündürecek herhangi bir şey söyledi mi?”

“Her zaman. Ama o böyle biri. Çapkın.”

“Hiç kur yapmanın ötesine geçti mi?”

“Bir hafta önce beni öptü. Birlikte vakit geçiriyorduk, ben dondurma yemeye çalışıyordum, bir ısırık almak istediğini söyledi, buna izin vermedim ve ... Şey, beni öptü. Hemen ardından özür diledi. Sorun olmadığını söyledim ve o da bunun iyi olduğunu çünkü aslında üzgün olmadığını söyledi. Bilirsiniz.”

Biliyordum. Bu küçük ve sürekli ilgi bekleyen bir çocuğu olan yalnız bir kadının hoşuna gidecek türden bir şeydi. “Ama başka bir şey olmadı.”

“Hayır. Demek istediğim, buna fırsat olmadı. Bir sonraki hamleyi yapmak gerekir mi, bunu bilmiyordum.” Omuzlarını silkti.

“Oliver’ı ona bıraktığınızda, bu Stuart’ın fikri miydi?”

“Evet. Şey, bir iş görüşmem vardı. Bunun onunla bir ilgisi yoktu. Ama hastanede randevusu olduğundan annem ona bakamadı. Başka biri de gerçekten yoktu.”

“Yani bu ilk seferdi.”

“Tek sefer.” Yeniden hüzünlenmeye başladı. “Onu uyutup ardında dışarı çıktım. Onu bıraktım.”

“Jenny, Oliver’la yalnız olduğu sürenin çoğunda ben de buradaydım. Ben geldiğimde Oliver yatağındaydı ve sen gelmeden az önce uyandı. Endişelenecek hiç bir şey yok.”

Bir elini başına koydu. “Ah, Tanrıya şükür.”

Neyden şüphelendiğimi ona söylemeyecektim. Eğer o gerçekten de Centilmen Katilse, bunu yakında öğrenecekti. “Onun hakkında bana başka ne söyleyebilirsiniz? West Norwood’da uzun süredir mi yaşıyor?”

“Hayır. Bir yıl önce Japonya’dan döndü. Uzun süredir orada İngilizce öğretmenliği yapıyormuş ama bundan bıkip usanmış. Kırsal bir yermiş. İlk beş yıldan sonra işin tadının kaçtığını ama yapabileceği başka bir şey aklına gelmediğinden kaldığını söyledi. Sanırım orada toplam yedi yıl kalmış.”

“Şimdi ne iş yapıyor?”

“Croydon’da bir kolejde İngilizce olarak yabancı dil dersi veriyor.”

Ve tesadüfen öğrendiğim üzere ailesinden kalan evi kiralararak da gelir elde ediyordu. Parasal bir sorunu yoktu.

“Yalnız mı yaşıyor?”

“Evet.”

“Ve kız arkadaşı yok.”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla yok” diye ekledi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda, güvenilebilecek erkekleri bulmakta şans pek yaver gitmemiştir.

Bana verebileceği başka bilgiler var mı diye bastırdım ama faydası olacak herhangi bir şey çıkmadı. Oliver oynarken çayımızı yudumluyorduk. Bu sırada Jenny yeterince çözülerek bana Stuart’a kendini nasıl bu kadar kaptırdığı ve adamın kendini vazgeçilmez yapmakta ne kadar iyi olduğu hakkında epey iyi fikir verdi. Kadının bildiği kadarıyla Stuart hiç kimseye karşı saldırgan davranmamıştı. Bu fikir onu şaşkına çevirdi. Yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım ediyor, muhtaç komşular için yiyecek satın alıyor, Jenny’nin uzayan çimlerini biçiyordu. Her yönüyle iyi bir adamdı veya öyleymiş gibi davranıyordu. Sohbet ilerledikçe, benim neden orada olduğumu unuttu ve adam hakkında daha sıcak duygularla konuşmaya başladı. Stuart eğlence-

liydi, keyif veriyordu ve kendi eliyle yaptığı işlerde eli mahirdi.

“Mükemmel adam” dedi özlemle. “Her nasılsa, öyle sandım.”

“Belli ki insanların güvenini kazanmakta çok iyi.” İnsanlar ya da kadınlar. Kendini güvenilebilecek biri olarak tanıtıyordu. Hoşlanacağınız biri. Kapınızı çaldığında içeri alacağınız biri.

Ondan hoşlandığımı hatırladım ve içim bir tuhaf oldu.

Ben çayımı bitirip, Jenny’de Stuart hakkında aynı hikâyeleri tekrarlamaya başlayınca bana zaman ayırdığı ve yardımcı olduğu için teşekkür ettim. Benim etrafta dolandığımdan Stuart’a bahsetmemesini isteyip ayrıldım. Semtin içinden geçen otobanın pek uzağında olmayan Larchfield’a doğru yürümeye başladım. Sırayla dizilmiş küçük dükkânların ardında zevksiz apartman binalarının bulunduğu bir yoldu. Muhtemelen adamın evinden göremezdiniz ama kesinlikle gürültüyü duyabilirdiniz. Evi en üst katta, soldaydı. Üstünkörü başımı kaldırıp pencerelerine baktım. İçeride biri olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Binanın altında küçük bir otopark vardı. Garaj kapısı daha yakından bakmamı engelledi. Arabalardan birinin Stuart’a ait olduğundan ve araca şöyle bir göz atmaya kesinlikle degeceğinden çok emin dim.

Ancak insanları bana inanmaya nasıl ikna edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben Stuart Sinclair’in katil olduğuna kaniydim ama bu kanaatim çok sudan sebeplere dayanıyordu. Bana nerede yaşadığı hakkında yalan söylemişti ve hiç de öyle olmadığı halde evli, çocuk sahibi bir baba numarası yapmıştı. Bu garipti ama cani bir zekânın kanıtı değildi. Sevimli görünüyordu; makul konuşuyordu. Angela Poole ile bağlantısı aşikârdı ama onun öldüğü gece yaptıkları bir sırdı. Bütün bildiğim gördükleri ve duydukları hakkında bana yalan söylediğiydi. Bu durumda bile bunun bir yalan mı yoksa hakikaten bir hata mı olduğundan emin olamıyordum. Derwent’ı görmüş olamazdı ama gördüğü Vinny olabilirdi. Söylenenlere göre garip, içine

kapanık ve itici bir gençti. Şimdiyse yakışıklı ve sosyal ilişkileri kuvvetli bir yetişkin olmuştu. Adamın katil olduğuna delalet eden bir şey yoktu yine de içimden bir ses öyle diyordu. Herkesin Vinny'nin soğukkanlı bir katil olduğunu düşündüğünü biliyordum, ben de öyle düşünmüştüm. Shane'in davranışlarıysa görünüşte Stuart'tan çok daha şüphe çekiciydi ama ben yine de biliyordum. Biliyordum.

Ve sonunda ölsem de bunu ispat edeceğim, diye düşündüm. Gerçekten de böyle olabileceğine dair en küçük bir fikrim yoktu.

Bölüm 35

Ofise geri dönüp Japon büyükelçiliğini aradım ve beni Stuart Sinclair'in vize başvurularına bakabilecek birine bağlayana kadar başlarına ekşidim. Kayıtlar onun Gifu Bölgesinde Takayama diye bir yere yerleştiğini ve sabit bir iş olarak oradaki yerel bir lisede öğretmenlik yaptığını gösteriyordu. Jenny'nin onun Birleşik Krallık'a dönüş zamanına ilişkin söylediklerine dayanarak, okul döneminin ortasında ayrılmış gibi görünüyordu. Vizesinin dolmasına daha uzun bir süre varken ayrılmıştı. Londra'da saat öğleye geliyordu ve Japonya dokuz saat öndeydi, bu yüzden okulla irtibata geçmekle uğraşmadım. Japonca konuşan bir çevirmen talebinde bulunup, internette Takayama'nın geçmiş ve daha da önemlisi yerel polisin telefon numaralarını araştırmakla biraz zaman geçirdim. İngilizce bilme ihtimalleri vardı ama ben hiç Japonca bilmediğimden ve bu da önemli bir iş olduğundan, söyledikleri her şeyi anlamak istiyordum. Ne kadar süreceğini bilmiyordum ama kendi kendime sabırlı olmayı telkin ettim ve bir şekilde işe yaradı.

Dağların arasında, eski evlere ve etrafında harika bir taşra manzarasına sahip, turistlerin ziyaret ettiği çok güzel bir yer bulmuştu. Kışları karlı ve yazları sıcaktı, yaşamak için resimlerdeki kadar mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Orada yedi yıl geçirmeyi hayal bile edemiyordum ama ben şehirli bir kızdım ve hiç de öyle çok seyahat eden biri değildim. Sizi yaban koyunları gibi gözü pek yetiştirse de Donegal'deki dondurucu yaz tatilleri tropikal iklimler için hiç de iyi bir hazırlık sayılmazdı.

Maitland yanımdan geçerken durdu. “Tatil mi ayarlıyorsun?”

“Bir şeyin izini sürüyorum” dedim. “Vinny’den bir şey çıktı mı?”

“Hayır.”

“Shane?”

“Hayır?”

“Herhangi birisine henüz suçlamada bulunulmadı mı?”

“Hayır.”

“Beni bilgilendirmeye devam edersin, değil mi?”

Sırıtarak “Evet” dedi, ardından insafa geldi. “Onları Charing Cross karakoluna götürdüler böylece uzak mesafede olmayacaklar. Godley ya birini ya ötekini konuşmaya ikna etmekte kararlı. Birisinin yaptığını diğerinin de bunu bildiğini düşünüyor. Yani masum olanın konuşmaya başlaması sadece bir zaman meselesi. Çok şükür ki, hiç birisinin gözaltı süresi henüz dolmadı.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Şimdiye kadar bir yerlere varacağımızı düşünmüştüm. Ve adli tıptan hâlâ bir şey çıkmadı, hiç birisinden.” Omuzlarını silktilti. “Başka bir deyişle, Kraliyet Savcılığı’nın önüne kayda değer bir şey koymaktan çok uzaktayız.”

Onların bir dosya oluşturmaya başaramamalarından cesaret aldım. Bunun anlamı Godley’nin yeni bir şüpheliye sıcak bakabileceği idi. Özellikle de Stuart’ın evi için mahkemeden arama kararı çıkartabilecek bir sebep bulabilirsem. Geçmişte olsa Godley ve Burt’ten daha olumlu sözler işitebileceğimi düşünebilirdim ama artık benim için inandırması güç bir ikili haline geldiklerinin farkındaydım. Geçen hafta kredimi çok fazla; muhtemelen şu ana kadar edindiğimden de fazla tüketmiştim.

Ben Dornton başını mutfaktan içeri uzattığında yaklaşık iki saattir bekleyip duruyor ve yedinci ya da sekizinci fincan çayımı alıyordum. “Seni soran güzel bir Japon hanımefendi var.”

“Mükemmel. En sonunda.”

Gıptayla, “Bütün ilginç soruşturmaları alıyorsun” dedi. “Bense Euston’ın arka mahallelerinde uyuşturucu yüzünden birini bıçaklayan herifin birini sorgulamaya gidiyorum. Muhtemelen sonunda suçunu itiraf edecek. Benim kariyerim de bu.”

Boynumdaki kutup ışıkları gibi morlukları göstermek için başımı geriye doğru eğdim. “İlginç demek abartılı olurdu.”

“Biraz bende de olsa buna aldırmazdım. Değişiklik olsun diye bir sefer de kahraman ben olabilirdim.”

Sinsice, “Birini etkilemeye mi çalışıyorsun?” diye sordum, o utanarak kızırırken ben kahkahayı patlattım.

Tatlı Christine’e sırlısıklam âşıktı. Ona iyi şanslar diledim.

Geri döndüğümde, çevirmen masamın hemen yanında ayakta dikiliyordu. Dornton’un onu niye hanımefendi diye tarif ettiğini derhal anladım. Kırklarının ortasındaydı. Kaşmir hırka ve süveter takımı, yün kumaştan eteği ve incileriyle harika bir kıyafeti vardı. Kraliçe’den bile daha İngiliz, diye düşündüm ve kendimi tanıttım.

“Ben Akiko Larkin. Size nasıl yardımcı olabilirim?” Sesi yumuşak, İngilizcesi neredeyse aksansızdı. Yanıma oturması için bir sandalye çektim.

“Bir şüpheli hakkında bilgi edinmek için Japonya’da bir karakolu aramak istiyorum.” Olabildiğince hızlı bir şekilde onu konuya ilişkin bilgilendirdim. Söylediğim her şeyi anlayarak ve ara sıra notlar alarak dinledi.

“Doğru kişiyle konuşmak biraz zaman alabilir. Şu anda birisi çıkar ama bize gereken kişi olmayabilir.”

Kararlı bir şekilde “Denemeye değer” dedim ve telefonu ona uzattım. Benim namıma işimi halledeceğine güveniyor ve görüldüğü kadar becerikli olacağını umuyordum.

Takayama bölge polisinden doğru kişiye ulaşmak için iki ya da üç görüşmesi yapmak gerekti. Ardından Akiko neden aradı-

ğımızı açıklayınca yarım saat bu işle ilgili Komiser Nakamuro Shoici'nin bizi telefonla geri araması için bekledik.

Akiko, Japonya ve Japon kültürü hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimi anlayarak "Nakamuro onun soyadı" diye açıkladı. Japoncada soy ad önce gelir."

"O halde sizinde Larkin Akiko olmanız gerekmiyor mu?"

Nazikçe güldü. "Evlenmeden önce Sakamoto Akiko'ydum. Ancak yirmi yıldan fazla bir İngilizle evliyim ve Bayan Larkin olmaya alıştım."

Telefon çaldı, ben açtım. Telefonun diğer ucundaki kişi benimle Japonca konuşmaya çalışınca Akiko'ya verdim. Seri bir şekilde ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Anlayabildiğim her kelimeyi yakalamaya çalışıyordum. Japon telaffuzuyla Stuart'ın ismi kulağa çok garip geliyordu. 'Hai' ve 'arigatou' dışında pek fazla bir şey anlamayı başaramadım ama Akiko konuştuklarından epey not aldı. Görüşmeyi teşekkür sağanağıyla sonlandırıp, ben onu durduramadan telefonu kapattı ve bana döndü.

"Eğer başka sorularınız varsa onu tekrar arayabilirim ama onun söylemeyi gerekli gördüğü şeyleri duymak isteyeceğinizi düşündüm."

"Devam edin." Her şeyi ikinci elden öğreniyor olmaktan nefret ediyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Komiser Nakamura kimden bahsettiğimi hemen anladı. Şüpheliniz uzun süre Takayama'da ikamet etmiş ve yerel halk onu gayet iyi tanıyormuş. Onunla birlikte yaşayan Japon bir kız arkadaşı varmış. Oraya iyice yerleşmiş ve mutluymuş ama sonra bir turist öldürülmüş ve şüpheli durumuna düşmüş."

"Hangi sebepten ötürü?"

"Kadın ölmeden birkaç gün önce onunla buluşmuş ve onunla dostluk kurmuş. Kız arkadaşı onu hemen terk etmiş. Kurbanın arkadaşları aralarında cinsel ilişki olduğunu düşünüyormuş."

“Kadın nasıl ölmüş?”

“Boğularak öldürülmüş” dedi Akiko sakince.

“Ama onu tutuklamadılar.”

“Ona karşı bir kanıt yokmuş ve onlar herhangi bir şey bulamadan ayrılmış.”

“Ayrılmak derken ülkeden mi ayrılmış?”

“Evet. Arabasını ve pek çok eşyasını terk edip gitmiş. Komiser onun suçlu olduğundan oldukça şüpheleniyormuş. Ancak şüphelerinin ötesinde elinde herhangi bir kanıt olmadığından peşine düşememiş. Bay Sinclair Komiser Nakamura’yı Londra’dan aramış. İlişkisi sona erdiğinden bunalımda olduğunu ve Japonya’ya dönmeyeceğini belirtmiş. Kalırsa intihar etmeyi düşündüğünden aceleyle terk ettiğini söylemiş. Ardından her şeyin satılması veya hayır kurumlarına bağışlanması için gerekli ayarlamaları yaptığını ifade etmiş.”

“Komiser size başka bir şey söyledi mi?”

“Bay Sinclair’in kız arkadaşıyla konuşmanızı önerdi. Adı Takahashi Yumi. Komiser Nakamuro ile konuşmakta isteksizmiş ama şimdi biraz zaman geçti, fikrini değiştirmiş olabilir.”

Japonya’ya bir telefon daha. Harika. “Size onunla irtibat kurmak için herhangi bir yol gösterdi mi?”

“Onunla konuşmak isteyeceğimizi öngörerek bizimle konuşmadan önce ailesiyle temas kurmuş. Adı, adresi ve telefon numarası bende var. Bayswater’da yaşıyor.”

“Londra’da mı?”

“St Martins Üniversitesi’nde öğrenci.” Akiko not defterini çantasına koydu. “İngilizce konuşacaktır. Bana ihtiyacınız yok.”

Bu küçük de olsa şu ana kadar elde ettiğimiz neredeyse tek şanstı. O kız arkadaşın Londra’da olduğuna dair bu harika, muhteşem haberi düşünmeyi bir kenara bıraktım. “Bir şeyi tercüme etmenize ihtiyaç duyabilirim. Japonya’da başka birini aramanız gerekebilir.”

Başıyla tamam işareti yaptı, gülümsemiyordu ama halinden memnun olduğu belliydi. Bana verdiği numarayı aradım ve doğrudan Yumi'ye ulaşmayı başardım.

“Stuart Sinclair hakkında.”

Hattın öbür ucunda bir an bir sessizlik oldu ardından çok kısık sesle yeniden konuştu. “Başı dertte mi?”

“Size onun hakkında geçmişe dönük sorular sormam gerekiyor ama bunu gizli tutmanız çok önemli.”

Bunu sessizlik içinde düşündü. Bir soru daha sordum, çok önemli bir soru.

“Şu an onunla görüşüyor musunuz?”

“Hayır. Stuart'ı tekrar görmek istemiyorum!” Telefonu kapatacağını sandım ama bir saniye sonra içini çekti. “Ne zaman görüşmek istiyorsunuz?”

“Şimdi, eğer mümkünse.” Ona ofisin adresini verdim. Dersi olmasına rağmen hemen geleceğine söz verdi. Telefonu kapatınca Akiko çantasını topladı.

“Onunla konuştunuz. İngilizceyi yeterince iyi konuştuğunu anladınız.”

“Lütfen, kalın.” İçimden bir ses onun hâlâ faydalı olabileceğini söylüyordu. “Sadece görüşmenin sonuna kadar.”

“Pekala.”

“İngilizceyi gerçekten iyi konuşuyor ama sizin kadar iyi değil.” Bu doğrudu. Yumi'nin konuşması aksaktı, her yeni cümleden önce tereddüt ediyor, kelime dağarcığını yokluyordu. Söylediğim her şeyi anlamış gibi görünüyordu ama bundan emin olamazdım. “İngilizceniz harika.”

“Pratik yapmak için çok zamanım oldu.”

“Uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?”

“Yirmi dört yıldır.”

Birisinin tutuklanmasıyla sona ermeyecek bir sohbet yapmak keyifliydi; benim hayatımda böyle şeyler pek sık olmuyor-

du. Kızı beklerken Akiko'nun Bay Larkin'le nasıl tanıştığını (Paris, 1988, Sorbonne Üniversitesi'nde okurken), Japonya'yı özleyip özlemediğini (evet, ama hayatı burada çocuklarıyla), işinden hoşlanıp hoşlanmadığını (bazı günler evet, bazı günler hayır) öğrendim. Soru sormama aldırmadığını umuyordum. Merak benim için alışkanlıktan öte bir şeydi ve artık nefes aldığım müddetçe bu huyumdan vazgeçemezdim.

Takahashi Yumi'yle görüşmeye hazırlanmak için, neye ihtiyacımız olduğunu Akiko'ya anlattım: Eskiden erkek arkadaşı olan adamı Centilmen Katil dosyasında iyi bir şüpheli yapacak kanıt. "Komiser size Japonya'da öldürülen kızın adını verdi mi?"

"Grace Brumberger. Amerikalı."

"Bize soruşturma dosyasını göndermesine ihtiyacımız olacak."

Akiko komiseri yeniden ararken ben de internette Grace Brumberger hakkında araştırma yaptım ve hazine değerinde bilgiler elde ettim. Facebook sayfası, ölümünden sonra yasını tutan arkadaşları ve tanıdıkları tarafından güncellenmişti. Anısını yaşatmak için bir sayfa açılmıştı. Ebeveynleri kızın hizmet verdiği okul için burs veriyordu. Ayrıca hepsinden daha yararlısı, Japonya'da onun başına gelenlere ilişkin yerel bir gazetede çıkan on altı sayfalık bir makale vardı. Connecticutlı'ydı. Okulda amigo kızlardandı. Ebeveynlerinin hali vakti yerindeydi ve kız onların tek çocuğuydu. Zeki, çalışkan ve ihtiyacı olan herkesin yardımına koşan biriydi.

Ve aşağı yukarı tıpatıp Angela Poole'a benziyordu.

İçimden sandalyede zıp zıp zıplamak geliyordu ama Akiko'nun varlığı bana engel oluyordu. Ve her neyse, gerçek şuydu ki, herhangi bir şeyi ispatlamaya bir adım bile yaklaşamamıştım. Stuart Grace'in öldürülmesiyle ilgili soruşturmadan sıyrılmıştı; okuduğum makalede adı bile geçmiyordu. Makale daha çok Grace'in çıktığı yolculukla ilgili büyük umutlarına, Grace'lerin

haberi nasıl karşıladıklarına ve matemlerinden kabullenmelerine geçen yolculuğa odaklanmıştı.

Ancak artık haklı olduğumdan kesinlikle emindim.

Akiko telefonu kapattı, hemen ardından telefon yeniden çaldı: Danışma, alt katta pejmürde kılıklı bir kızın beni görmek için beklediğini söylemek için arıyordu. Akiko'yu ve not defterimi alıp onu bulmaya gittim.

Takahashi Yumi kesinlikle St Martin Üniversitesi'nin tarz yaratan öğrencilerinden biriydi, ancak bu kılığıyla pek bir tarz yaratamayacağı çok belliydi. Kavisli, apartman topuklu haliyle oldukça abartılı, bağcıklı, kırmızı ayakkabı giyiyordu: Ayakkabılar peri masallarından bir canlandırma gibi görünüyordu. Külötlü çorabı siyahtı ama ayak bileğinden kalçalarına kadar dikenli sarmaşık desenleri işliydi. Dar siyah deri bir şort, yakasında ve bileklerinde sökükler bulunan gösterişsiz beyaz bir kazak giymişti. Sıcaklığın muhtemelen yedi derecenin üzerine çıkmadığı bir günde paltosu yoktu ama sapı ördekbaşı şeklinde bir şemsiyesi vardı. Ufak tefek ve zayıftı, oldukça güzeldi ama göz makyajı aşırıydı ve dudak boyası ayakkabılarıyla uyumluydu. Bu haliyle dudakları 1920'lerde betimlenen Aşk Tanrısının yayına benziyordu. Aslında ne yapıyor olmam gerektiğini hatırlayana kadar birkaç saniye tepeden tırnağa süzerek ona dikkatle baktım.

“Geldiğin için teşekkürler.”

Başıyla beni selamladı. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Doğrudan lafa girmenin zamanıydı. “Stuart'ın birkaç kadına zarar verdiğini düşünüyorum ama henüz bunu ispatlayamıyorum. Hiç seni huzursuz edecek veya seni incitecek bir şey yaptı mı ya da ondan şüphelenmeni gerektirecek hareketleri oldu mu, bunu bilmem gerekiyor.”

Peşi sıra birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Takma kirpiklerinin uçlarına minik kalpler yapıştırıldığını fark ettim. Sabahları giyinmesinin ne kadar sürdüğünü hayal bile edemiyordum.

“Bazı şeyler vardı...” Bunu sesi gittikçe azalarak söylemişti.

“En baştan anlatabilir misin? Onunla nasıl tanıştınız?”

“Okulda benim öğretmenimdi.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, ama o zamanlar bir ilişkimiz yoktu. Arkadaştık.”

“Anlıyorum.”

“Ben ona Japonca öğrettim ve o da benim İngilizce öğrenmeme yardım etti. Okumak için Londra’ya gelmek istiyordum ama çok kötü bir öğrenciydim.”

“Bu yüzden birbirinize yardım ettiniz.”

“Bir yıl süreyle. Ve sonra ben okulu bitirdim, ardından arkadaştan öte bir hale geldik.”

“Onun yanına taşındın.”

Evet anlamında başını salladı, nazikçe dudağını ısıırıyordu. “Ebeveynlerim üzüldüler. Ona aşık olmuştum.”

“Ne kadar süreyle birlikte yaşadınız?”

“Neredeyse, iki yıl. Okumak için uzaklara gitmeyecek veya Takayama’dan ayrılmayacaktım. Onunla birlikte olmak istiyordum. Beni mutlu eden her şeyden vazgeçtim. Moda yoktu. Giyim kuşam yoktu. İnternet yoktu. Arkadaş yoktu. O her şeyimdi.” Sesi çatallaştı, göz yaşlarını tutmaya çalışarak ellerini birleştirip büktü.

“Üzerinde hâkimiyet mi kuruyordu?”

Boş gözlerle baktı. Akiko uzanıp, kıza Japonca bir şeyler söyledi. Sözlerine karşılık kız evet anlamında başını salladı. “Evet.”

“Seni koyduğu kurallara uymaya mı zorladı?”

“Ve ailemle konuşmama izin vermiyordu.”

“Sana iyi davranıyor muydu?”

“Evet.” Gözlerini kaçırdı. “Hayır.”

“Sana şiddet uyguluyor muydu?”

Yumi’nin yanaklarından iki damla gözyaşı aktı. “Evet. Hayır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Uyguluyordu ama bundan hoşlanıyordum. Hoşlandığımı sandım. Arasındaki farkı bilmiyordum.”

Yine Akiko uzanıp usulca bir şeyler söyledi ve Yumi ona karşılık verdi, kelimeler çok hızlıydı. İkisinin konuşmaları hızını alınca, çıkardıkları sesler akan suyun veya eldivenli ellerin alkış seslerini andırıyordu. Hiçbir sertlik, konuştukları meseleye rağmen dillerinde hiçbir keskinlik yoktu.

Akiko bana döndü. “İlişkilerinde bir sado-mazoşizm unsuru varmış. Stuart’ın onunla uygun şekilde cinsel ilişkiye giremediğini ve sadece onu boğarken tahrik olabildiğini söylüyor. Onun ölü taklidi yapmasından hoşlanıyormuş ve o ölü taklidi yaparken Stuart kendi kendini tatmin ederek onu üzerine boşalıyormuş.” Bunları Akiko’nun ağzından duymak çok tuhaf geliyordu ama o bundan mahcubiyet duymuyordu. Sözlerine devam etti: “Kendisinin de bundan hoşlanmaya başladığını kendini ona teslim etmek için sabırsızca beklediğini ama sonra bir defasında onu kendinden geçene kadar boğduğunu söylüyor. Kendine geldiğinde, adamın üzgün olmak yerine mutlu olduğunu görmüş. Bir sonraki seferde onu öldüreceğinden çok korkmuş. Artık bunu yapmayı reddetmiş.”

“Stuart’ın tepkisi ne olmuş?”

“En yakın şehre gidip fahişelerle düşüp kalkmaya başlamış. Onunla konuşmayı reddetmiş. Kız özür dileyip ona her istediğini yapacağını söylemiş.”

“Ve?”

Akiko Yumi’ye döndü. Kız kekeleyerek birkaç kelime ettikten sonra göz yaşlarına boğuldu.

“Onu tekrar boğmuş ve yine bayılmış ama bu sefer kendine geldiğinde gözleri şişmiş ve zedelenmiş haldeymiş. Gözleri iki gün hiç görmemiş. Doktorlar görme yetisini kaybetmesinden endişelenmişler ama iyileşmiş. Ondan sonra, Stuart’la kalmanın çok tehlikeli olacağını anlamış ve onu terk etmiş.”

Yumi artık yüzüne bir mendil bastırmış, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Takma kirpiklerini çıkarıp dizinin üstüne koydu. Kirpikler iki ölü kırkayak duruyordu. “Aklıma başka bir şey gelmiyordu. Beni sevdiğinden bunları yaptığını sandım. Ve ona âşıktım.”

“Ondan korkuyor musun?”

Evet anlamında başını salladı. “Ama benimle temasa geçmeye çalışmadı. Geçen Ekimden beri.”

Yaklaşık Grace Brumberger’in öldüğü zamandı. Stuart’ı kadını öldürürken düşündüm ve bu şekilde fantezilerini gerçeğe dönüştürdüğünü kavradım. Midemi bulandırıyordu ama aynı zamanda akla yatkındı.

“Stuart hakkında ifade vermek ister misin?”

Dehşete kapılmış gibi göründü. “Yaptıklarını herkese anlatmak istemiyorum.”

“Utanmana gerek yok” dedim nazikçe. “Bu şekilde davranmayı seçen oydu.”

Yumi bir şeyler mırıldandı ve başını hayır anlamında salladı.

Akiko “Ben deneyebilir miyim?” diye mırıldandı.

“Lütfen.”

Yaşça büyük olan kadının Yumi’ye neler söylediğini tahmin edemiyordum ama kadın konuşurken kendine tarz yapmış öğrencinin gözlerinden yaşlar yine çeşme gibi akmaya başladı. Akiko konuşmaya, ikna etmek, tatlı sözlerle kandırmak için çabalamaya devam ediyordu. Sonunda Yumi başını sallayarak kabul etti.

“Size ifade verecek. Ona yardımcı olacağım” dedi Akiko.

Yumi ayağa kalktı, yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi sendeliyordu. “Sanırım, tuvalete gitmeliyim.”

Ona gideceği yeri gösterdim. Kapı arkasından kapanınca, Akiko’ya döndüm.

“Ona ne söylediniz?”

“Ona bir kızım olduğunu söyledim. Kızımın yirmi yaşında ve çok güzel olduğunu anlattım. Kızım için endişelendiğimden bahsettim. Stuart Sinclair’ın öldürdüğü kızların onları çok seven anne ve babaları olduğunu söyledim.” Akiko gülümsedi ama gözlerinde hüznü bir ifade vardı. “Ona çok şanslı olduğunu söyledim.”

Bölüm 36

İyi bir polis olduğum için şanslıydım, çünkü asla bir soyguncu olamazdım. Ev boştu ve boş olacağını da biliyordum ama yine de kalbim sınırları zorlayacak düzeyde hızlı atıyordu. Terleme yüzünden eldivenler az da olsa elimden kayıyordu. Onları bileklerimin üzerine kadar çektim ve yüzüme düşen saçları üfleterek uzaklaştırdım.

“Başlamaya hazır mısınız?”

“Evet.” Maitland üzerindeki kalın paltoyla, bir elinde polis telsizi diğerinde kamera, arkamda dikiliyordu. Pikniğe gidermiş gibi rahat görünüyor ve bana sırtıyordu. “Merak etme. Eğer ortaya çıkarsa bizi uyaracak çok kişi var.”

“İşe yarayacağından emin misiniz?” Telsiz çekmiyor olabilir. Parazit yüzünden bir sürprizle karşılaşmak istemiyordum.

“Kontrol ettim.” Kollarını bağladı ve beklenti içinde bana baktı. “Ama sen bekledikçe daha riskli hale geliyor.”

“Tamam, tamam. Bana acele ettirme.”

Stuart Sinclair’in evinin ortasına doğru uzanan dar koridora açılan giriş kapısında duruyorduk. Karanlıktı ama temizlikte kullanılan malzemelerin kokusu duyuluyordu. Sağ tarafımda bir yatak odası ve hemen ötesinde bir banyo vardı. Sol tarafımda, bir oturma odası ve aynı derecede küçük bir mutfak bulunuyordu.

“En azından arayacak çok fazla oda yok.”

“Bu daha zor olabilir.” Onun hem tertipli biri olduğunu hemde hiçbir şeyi atmaya kıyamayıp her şeyi biriktğini ele ve-

ren işaretleri görebiliyordum: Odanın sonunda rafları aşırı derecede dolu bir kütüphane duruyordu. Tepesine istiflenmiş kutular ve alt tarafında yığınla dergi vardı. Hepsi de kare kare yerleştirilmişti ve tertipliydi. Dağınık olması didik didik aramak için kolaylık olurdu. “Her şey derli toplu bir araya konulmuş olunca, içinde bir şey var mı diye hepsini çıkartmak zorundayım.”

“Devam et, korkak seni. Neyi bekliyorsun?”

Aslında bunu ben de biliyordum. Sinclair’in küçük hobisiyle ilgili her şeyi sakladığı yerin göz kamaştıran bir parlamayla kendini belli etmesini bekliyordum. Aynı zamanda evine polisten bir ziyaret beklemesi, buna bağlı olarak dairesine bubi tuzakları kurması ihtimaline karşı diken üstündeydim. Mahkemeden aldığımız arama kararının şartlarına göre onun iznini almadan evi arayabilirdik. İçimde ona sorulsa, kabul etmeyeceğine dair bir his vardı. Eğer bir şey bulamazsak evini aradığımızı anlamasına neden olacak herhangi bir ipucu bırakmak istemiyordum, onu takip altına almamız ve suçlama yöneltmemize imkân verecek bir şeyler yaparken yakalamamız gerekiyordu. Bu da ancak dikkatimizin başka bir yerde olduğu konusunda kendine güvenirse olabilirdi. Bu yüzden yaptığımız işi ele verecek dökülen saç kıllarına, siyah ipliklere ve özensizce yerleştirilmiş gazete yığınları konusunda gözlerimi dört açıyordum. Bir tuzağı hazırlamak o tuzaktan sakınmaktan çok daha kolaydı. Tek başıma yollanmamın ve yanımda lazım olursa diye güçlü kuvvetli birisinin bulunmasının nedeni buydu. Stuart Sinclair’in evinden ne kadar az kişi olursa, iz bırakma ihtimalimiz de o kadar az olur.

“Nereden başlayacaksın?”

“Yatak odasından.”

“Oturma odasından değil mi?”

“Pek fazla ziyaretçisi yokmuş gibi görünüyor, ama olduysa, gidecekleri yer yatak odası olurdu. Buradaki her şeyin tehlikeli olduğu konusunda bahse girerim.”

“Devam et o halde.”

Yavaşça iterek yatak odasının kapısını açtım ve içeri süzuldüm, loş ışıkta içeriyi görmekte zorlanıyordum. Gündüz vakti bile örtülmüş lacivert perdeleri vardı. Perdede bir aralık olmadığından emin olduktan sonra fenerimi çıkarıp etrafa bakmaya başladım. Yatak yapılmıştı, yorgan gergindi. Ayakkabıları sıra halinde yatağın altında diziliydi: Bir sürü spor ayakkabısı, iki çift şık ayakkabı, bir çift süet bot. Hızlıca tabanlarını kontrol ettim ve içinde hiçbir şey olmadığından emin olmak için her bir ayakkabıyı silkeledim. Zemin halı kaplıydı ve temiz görünüyordu. Aklıma katilin suç mahalini temiz ve derli toplu bırakma konusundaki titizliği geldi. Pasaklı biri olsaydı bunun gerçekten de çok daha fazla yardımı olurdu.

Dirseğimle dürterek elbise dolabının kapaklarını araladım, hemen ardından geri çekildim, nefesim kesilmişti.

“İyi misin?” Maitland anında kapının eşiğinde belirdi.

“Bir an şaşırdım.” Kapakları yeniden ardına kadar açtım, bu sayede o da bir tarafta duran boy aynasını ve diğer tarafa yapıştırılmış tam boy Stuart Sinclair posterini görebildi.

“Bu o mu?”

“Kesinlikle o.” Resimde kısa bir şort giyiyordu ve teni iyice bronzlaşmıştı. Kasları keskin hatlarla belirgindi, yağlı teni parlıyordu ve dünyanın en iyi vücut geliştirmecisiymiş gibi ellerini beline koyarak poz veriyordu. Pazuları şişkin duruyordu. “Bay Sportmen. Sanırım bu onun motivasyon malzemesi.”

“Hıyar” dedi Maitland ve geri çekilmeden önce birkaç resim çekti. Gözümüze şüpheli görünen her şeyi bulduğumuz yerde kaydetmemiz gerekiyordu, çünkü biz daha geri dönme şansı bulamadan ortadan kaldırabilirdi.

Günlük kıyafetlerin yanında kravatlarıyla birlikte çok şık üç takım elbise ve gömlek bularak incelemeye devam ettim. Kendi kendime söylendim “Bu takım elbiselerle ne yapıyorsun? Öğretmensin. Bir sürü cenazeye mi gidiyorsun?”

Elbise dolabının tabanında ve tepesinde hiçbir şey yoktu. Komodinler boştu. Şifonyerin içine bir yığın katlı kıyafet düzgün şekilde yerleştirilmişti. Çekmeceler tamamen dışarı çekilmiyordu ama yine de yere uzanarak altlarına baktım. Hatta arka taraflarına saklanmış bir şey olmadığından emin olmak için elimi sokup gezdirdim. Şiltenin altını kontrol ettim ve yatağı tutan çیتالardan başka bir şey bulamadım. Yastıkların altını kontrol ettim. Yastık kılıflarının içini. Yorgan kılıfının içini.

“Bir şey var mı?”

El fenerini ağzımdan çıkarttım. Yatak örtülerini yeniden yerleştirirken ağzımla tutuyordum. “İlk bilen sen olacaksın.”

“Beş dakika.”

“Anladım.”

İki dakikada banyoyu aradım: Beyazlatıcı diş macunu, saç boyası ve nemlendirici. Pahalı şampuan ve saç kremi. Göz kremi. Herif benden daha çok ürün kullanıyordu.

Mutfak küçük ve o kadar temizdi ki acaba hiç kullandı mı diye merak ettim. Dolaplar protein tozları ve enerji yiyecekleriyle doluydu. Buzdolabında yumurta akı, pirinç sütü, hindi, tavuk ve sazan balığı, birkaç poşet ıspanak bulunuyordu.

“Komik” dedim.

Maitland hayvanat bahçesindeki bir ayı gibi koridoru bir ileri bir geri adımlayıp duruyordu. “Keşke beni akşam yemeğine davet etmiş olsaydı.”

Araştırmaya devam ettim. Şarap ya da bira yoktu. Japon çay seti ve sapı olmayan küçük fincanlarla, açılmış bir kutu yeşil çay. Birkaç pirinç kurabiyesi ve erişte.

Köşede üç çekmeceli küçük bir derin dondurucu vardı. Hızla ona doğru gittim. Üst çekmece: dondurulmuş sebzeler. Patates yoktu. Alt çekmece: plastik saklama kapları, buzlandıklarından buğuluydular. Üstteki iki tanesinde kıyma var gibiydi. Onların

altındaki daha büyük ve düz olanını elime aldığımda çok daha hafifti. Kapağını kaldırdınca heyecandan yerimden sıçradım.

“Vay.”

“Ne buldun?”

“Sorun yok.” Dikkatle çıkarıp parmak uçlarıma astım, böylece düzgün bir şekilde duruyordu. “Sadece bir peruk.”

“Derin dondurucuda mı?”

“Evet.” Gülümsemekten kendimi alamadım. “Saklamak için iyi bir yer. Rengi Angela Poole’un saçıyla uyuyor. Şekli ve uzunluğu onunkiyle aynı. Ve Anna Melville’in cesedinde bulduğumuz saç kılıyla uyacağına da bahse varım.”

Ben birkaç kılı ayırıp delil torbasına koyarken Maitland da birkaç resmini çekti. Ardından peruğu yeniden kutuya yerleştirdim ve kutuyu da yine derin dondurucuya koydum.

“Onlara söyleyeyim mi?” Telsizi kaldırdı.

“Nasıl istersen. Ancak ben aramaya devam edeceğim.”

Oturma odasında ağırlıklar ve egzersiz DVD’leriyle birlikte yemek masasının altına düz bir şekilde yapıştırılarak tutturulmuş paslanmaz çelikten dört adet bıçak buldum. Hepsi de Japon malıydı ve son derece keskindi.

“Bir bıçak taşıyor olabilir.”

“Onlara haber vereyim.”

Daha fazla kitaplık, daha çok kitap. Normalde odanın kitaplarla dolu olması hoşuma giderdi ama acelem olduğunda ve fazla dokunmadan ortalığı incelemeye çalışırken bu pek geçerli değildi. Çünkü Godley perüğün uyuşmaması durumuna karşı ihtiyatlı olmamızı söylemişti. Her kitabı inceleyip içine saklanmış bir şey var mı diye bakmam imkânsızdı. Bir şeyler kaçırdığımı bilerek dudağımı ısırdım.

Bir kanepenin yastığının altında saklı bir şey yoktu. Döşemelerin içinde hiçbir şey yoktu. Kilimin altında hiçbir şey yoktu.

Köşede duran büyük bir plastik bitki dikkatimi çekti. Tekerekli bir saksının içindeydi. Böylece onu her yere taşıyabilirdiniz. Saksıyı durduğu yerden çektim ve altındaki halının tam oturmadığını gördüm. Köşesi kalkıktı. Halının ucu buradan kaldırılmıştı.

“Yakaladım seni.”

Halıyı ucundan kaldırmak kolay oldu, ancak altında parke kaplamalarından başka bir şey bulamayınca paniğe kapıldım. Elimi uzanabildiğim kadar halının altına soktum ve yay şeklinde bir sağa bir sola gezdirdim. Kaslarım vücudumun aldığı garip açılarla zorlandığı için küfrediyordum. Parmaklarımın ucu bir şeye sürününce katlandığım bütün sıkıntıyı unuttum. Daha da ileri uzandım ve bir köşesinden yakalamayı başarınca bunun A4 büyüklüğünde bir zarf olduğunu anladım. Başka var mı diye yoklayınca iki tane daha buldum.

“Harry? Bir şey buldum.”

Ben ilk zarfın içindekileri silkeleyerek masanın üzerine boşaltırken, o da kapıya gelip dikilmiş, beni seyrediyordu. Resimler ve tıbbi notlar vardı. Bu, Derwent’ın eziyet ettiği şişko, ayrık dişli çocuk olan Stuart Sinclair’in yeniden yaratılışının tarihiydi.

“Bu Josh Derwent mı?” diye sordu Maitland.

Benim daha önce gördüğüm, Derwent’ın üzerinde okul formasıyla fotoğraf makinesine sırtıttığı yakın çekim bir resimdi. Arkasına daha küçük iki resimleştirilmişti. İlkinde yandan bir başkasıyla konuşuyordu, habersiz olarak çekildiği belliydi. İkincisindeyse birisine gülümsüyordu. Daha duştan yeni çıkmış olmalıydı. Saçları ıslaktı, yanlara doğru sarkması gerekirken arkaya doğru taranmıştı. Bu yüzden detayları görülebiliyordu, yüzünün hatları, saç çizgisi, kulaklarının şekli.

“Sanırım Derwent onun idolüydü. Sanki dünyanın iki Derwent’a ihtiyacı varmış gibi.”

Maitland homurdandı. Rutin incelemeye devam ettim.

Diş sağlığı konusunda Ulusal Sağlık Hizmetinden yararlan-

miş ama esas işlem, çene şeklinin düzeltilmesi ve tel takılması, Macaristan'da yapılmıştı. Gözlerimin fal taşı gibi açılmasına neden olan bir fiyata burnunu ve çenesini düzelttirmek için Los Angeles'a gitmişti. Güney Afrika'ya yaptığı dört ziyarette geniş ölçüde yağ aldırılmış, göz kenarlarını sıkılaştırmış ve kulaklarını geriye yatırtmıştı. Resimler bütün hikâyeyi anlatıyordu: mutsuz, her yanı dökülen genç adamdan, karşıma çıkan sağlıklı, hatta yakışıklı adama dönüşüm. Vücut kıllarını aldırılmıştı, bronzlaşmıştı, saç çizgisini yeniden şekillendirmişti, saçlarının rengini açmıştı, takıntılı bir şekilde egzersiz yapmıştı ve hepsi de işe yaramıştı. Yüzünde veya mimiklerinde plastik cerrahinin izlerini açığa vuran garip bir şey fark etmiş miydim diye hatırlamaya çalıştım. Farkına vardığım tek şey Derwent'la benzerliğiydi. Bunu da tesadüf olarak değerlendirmiştim. Ve şaşırtıcı seviyede ateşli olduğunu fark etmiştim.

“Ürpertici” dedi Maitland. Başka ne var?”

Bir sonraki zarf mideye atılan bir yumruk gibiydi: Angela Poole soruşturmasına ait suç mahalli ve otopsi resimlerinin tamamı.

“Bunları nasıl elde etmiş?”

“Çalmış. Soruşturma sırasında kaybolmuşlar. Soruşturmanın başındaki memur bunları ortalıkta bırakmış. Stuart ana tanıktı, bahse varım sürekli karakola girip çıkıyordu.” Bir tane-sine parmağımın ucuyla dokundum. “Bana gösterdiği internet sitesine bunları yüklemiş olmalı. Bu resimler işlediği cinayetlerde referans aldığı malzemelerdi. Herkesin bunları görmüş olabileceğini ve aynısını yapabileceğini ispat etmek zorundaydı.”

“Zekice.”

“Hiç kimse onun zeki olmadığını söylemedi.” Stuart Sinclair'den gerçekten de nefret etmeye başlıyordum. Ağzıma safra tadının geldiğini hissedebiliyordum. Bir şüpheli olmaktan neredeyse kurtulacaktı. Az kalsın onu gözden çıkaracaktım.

Deena ölmeden önce onunla görüşüp sorgulamış ve bir saniye bile ondan şüphelenmemiştim. Üçüncü zarf bir şekilde en ilginç olanıydı. Kadınların isimlerinin, adreslerinin kişisel detaylarının, fiziksel tasvirlerinin yazılı olduğu belki elli tane bilgi kartı ve bir kartlık içeriyordu. Açıp karıştırdım. “Bingo.”

“Ne buldun?”

“Komiser Josh Derwent adına düzenlenmiş sahte bir kimlik kartı ama resimdeki Sinclair.”

Maitland görmek için eğildi. “Bu çok uyduruk görünüyor. Hiç gerçek gibi değil.”

“Sokakta, karanlıkta kullanmak için yeterince iyi, özellikle de onlara şöyle bir gösteriyorsa.” Topuklarımın üzerine oturdum. “Onu yakaladım.”

“Bence de öyle. İçinde başka ne var? Bu kartlar ne?”

“Araştırma.” Karıştırmaya devam ederek Jenny Coppard’ı buldum. Kadının kartında kırmızı bir yıldız vardı ve anne olduğu bilgisi aynı kalemle daire içine alınmıştı. Annelerden değil, hiç doğum yapmamış kadınlardan hoşlanıyor diye düşündüm. Yine de Jenny’nin anlattıklarının faydası olmuştu.

“Kurbanlarımızdan hiç birisinin kartını bulamadım” dedim, karıştırmaya devam ediyordum.

“Belki de başka bir yere saklıyordur.”

“Belki öldüklerinde artık saklamıyordur.” Artık bir hedef olmaktan çıkıyorlardı. Heyecan verici değillerdi. İlgisini çekmiyorlardı. Hızlıca bakarak son kartlara doğru geldim ve donup kaldım. “Lanet olsun, bu bir şaka olmalı.”

“Ne?” Maitland uzanıp baktı. “Ah, şanslıymışsın.”

Stuart benim içinde telefon numaramı ve fiziksel özelliklerimi içeren ve büyük harflerle JD’yi TANIYOR yazan bir kart doldurmuştu!!! Ancak kartın üst tarafında kırmızı bir yıldız vardı.

“Neden uygun bulmadığını merak ettim.”

“Çok uzunsun” diye ileri sürdü Maitland ve öfkeli gözlerle ona bakınca sırtıttı. “Çok risklisin.”

“Risk almaktan hoşlanmıyor” diye ona katıldım. “Kendini güvende hissetmeyi seviyor.”

“Şey, umalım da evinde rahat etmeyi özlüyor olmasın.” Maitland telsizi işaret etti. “Tüm evrakları topla. Yanımızda götüracağız. Biz onu enselemeden önce buraya gelmesi durumuna karşı bitkiyi eski yerine geri koyalım. Onu enselediğimizde, her şeyi bulduğumuzdan emin olmak için buranın altına üstüne getiririz.”

Halıyı ve bitkiyi yeniden yerlerine yerleştirdim, ardından her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol etmek için son kez evi dolaşım.

“Mutlu musun?” diye sordu Maitland.

“Hem de nasıl” dedim, bunu içtenlikle söylemişim. Artık yapmamız gereken tek şey onu yakalamaktı.

Bölüm 37

Elbette Stuart Sinclair’i yakalamak söylemesi kolay, yapması zor bir işti. Çünkü bütün yapabildiğimiz beklemektir. Godley’nin arabaların ve minibüslerin içinde konuşlandırılmış yirmi kadar memurdan oluşan bir ekibi vardı. Hepsi her an dışarı fırlamak üzere hazır vaziyette izlemedeydi. Gerginlik insanı öldürüyordu. Hava o kadar yüklüydü ki şimşekler çakıyordu. Eve geldiğinde Sinclair’in nasıl bizi fark etmeyeceğini anlayamıyordum. Yahut çoktan bizi görmüştü ve kaçıyor olabilirdi. Belki de dairesinde sessiz bir alarm vardı ve asla geri dönmeyecekti.

İki saat boyunca ve o olmadığı anlaşılan dört şüpheliden sonra acaba bir şey yapıp onu korkuttum mu diye endişelenerek kendime eziyet edip durdum. Sonunda başımı arabanın direksiyonuna koyup sızlandım.

“Asla geri dönmeyecek. Onu asla yakalayamayacağız. Yeniden ülke dışına çıkacak ve daha fazla estetik ameliyat geçirip sahte bir pasaport edinecek.”

“O bir suç dehası değil” dedi Liv. “Hiçbir konuda deha değil. Derwent’a benzemek için binlerce pound harcadı. Bu sana ne anlatıyor?”

“Takıntılı bir kişilik. Kötü muhakeme yeteneği. Seri katil. Haklısın. Ben de zaten onu ailemle tanıştırmak üzere eve götürmüyorum.” Olduğum yerde kaldım, yine de ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavırıyordu ki parmak boğumlarım beyazlaştı.

“Seni bu kadar gergin göreceğimi hiç düşünmezdim. İyi misin?”

“Cehennemde gibi bir hafta geçiriyorum. Elbette iyi değilim.”

“Rob’u özlüyor musun?”

“Evet.”

Gözlerini döndürdü. “Vay. Kaçamak cevaplar yok. Bahane bulmak yok. Aşk bu olmalı.”

“Ne olmuş yani?” Yine de gülümsüyordum.

“Yani bunu hiç itiraf etmeyeceksin sanıyordum.”

“Evet. Bunu gerçekten ona söylemem gerekiyor.”

“Maeve Kerrigan, gerçekten de bana o mükemmel adama henüz ‘seni seviyorum’ demediğini mi söylüyorsun? Ruh eşine? Sadece adını bile söylesem her seferinde seni gülümseten adama?”

“Biliyor” diyerek karşı çıktım.

“Bu ara sıra duymasa da olur anlamına gelmiyor. Liv’in tarafındaki ayak boşluğunda bulunan telsiz cızırdayınca onu eline aldı.

“Adrese doğru giden tarife uygun yaya bir adamımız var. Biraz önce Argyle Yolundan Larchfield Bulvarına döndü.” Bu James Peake’in sesiydi, sakın ve heyecansız konuşuyordu. Hızla yükselen kalp atışlarımı yatıştırmaya çalışarak içimden telsizle konuşmak için iyi bir ses tonu diye geçirdim.

Liv haritayı kontrol ederek “Şuradan geliyor” dedi. İzlediğimiz alanın diğer tarafını gösteriyordu. Koltuğumda geriye yaslandım. Ters tarafta ve tutuklama işine dahil olamayacak kadar uzakta olmamıza rağmen hâlâ boğazım düğümleniyordu.

“Mavi kot pantolon, omuzunda Superdry logosu olan siyah mont, gri spor ayakkabı” diye ekledi Peake.

“Beklemede kalın” dedi Godley. “Harekete geçmeden önce kimliğini doğrulayalım.”

Bir elimi kapının koluna koyarken kolumdaki gergiliği hissettim. Bizim araba ana caddenin kenarına park edilmişti, dai-

reye yakın mesafedeydi. Hesapladığıma göre adamın ensesine binmek için oraya bizden daha yakın veya daha iyi konumlanmış on on iki kadar polis vardı. Ancak ben yine de oyunun içinde olacaktım, yüzünden Liv'in de aynı şeyi düşündüğü belliydi.

Ve artık onu uzaktan görebiliyordum. Dairesinin bulunduğu binanın giriş kapısından yaklaşık otuz metre mesafedeydi. Hiçbir şeyden şüphelenmeden yürüyordu, rahat görünüyordu, omuzunda bir spor çantası asılıydı. “Bu o.”

Hemen hemen aynı anda Maitland telsizden “Kesinlikle bizim adamımız” dedi.

Godley'nin bir süredir beklediği tek şey buydu. “Çıkın, çıkın, çıkın.”

Herkes hızla arabalardan çıkıp Sinclair'in üzerine atlamaya başlayınca cadde bir anda canlandı. Yöntem hızlı hareket etmek, akıl karıştırmak ve o daha ne olduğunu anlayıp karşılık veremeden yere indirip hedefi etkisiz hale getirmektir. Ancak, adamda kedi kıvraklığı vardı. Önceden hiçbir ikaz almamıştı ama göz açıp kapayıncaya kadar kaçmaya başladı, bizim bulunduğumuz yere doğru hızla koşuyordu.

Heyecanla Liv'e, “Bu yöne geliyor” dedim.

Sinclair bize daha yaklaşmadan Komiser Bradbury önüne atıldı. Hiç tereddüt etmeden Sinclair sport çantasını onu kafasına fırlattı ve tam isabet ettirdi. Bradbury devrilen bir kütük gibi yere yığıldı ve yanında duran memur -ki tesadüfen o memur Çavuş Maitland'dı- ona takılarak tökezledi. İkisi birlikte arkadan gelen takipçiler için müthiş bir engel teşkil ettiler ve hepsinin birbirine çarparak yavaşlamasına neden oldular. Sinclair hızla kaçarken dönüp arkasına bakmadı, kargaşadan yaralanıyordu. Temiz, iyi düzenlenmiş tutuklama planı saniyeler içinde karmaşaya dönüşmüştü. Hazırlanmak için dünya kadar zaman harcamamıza rağmen şansın Sinclair'den yana olması dışında bütün bunların nasıl olduğunu anlayamıyordum. James Peake kendini

toparladı ve aşırı bir gayretle koşmaya başladı ama Sinclair arayı beş altı metre açmıştı.

Yolunun tamamen açılmasına engel olabilecek bir tek ben ve Liv kalmıştık. Bizi önünde görünce caddenin karşı tarafındaki kaldırıma geçerek küfürler savurdu. Trafığe aldirmeden aynısını yapmak için fırladım. Copum askımda duruyordu ve kullanılmaya hazırды. Liv sağ yanımdaydı, onu durdurmak için bağırıyordu.

Durmadı. Başını öne eğip doğruca bize koştu. Liv'e sert bir şekilde vurdu. Ardından onun sendelediğini ve çığlık atarak yere devrildiğini duydum. Bu sırada Sinclair copumu kapıp dengemi bozmak için bana karşı kullanıp kolumu bükte ve arkaya kıvrarak beni yolundan çekti. İki büküm olup şans eseri ayakta kalabildim. İşler sarpa sarmıştı, aklımdaki tek düşünce herif sadece iki bayan memurdan daha güçlü olduğu için günah keçisi olmamaktı. Hızla onun arkasından koştum, öfkeden kuduruyordum. Adımlarımız uyuşuyordu ama boy avantajı sayesinde her adımda mesafeyi gittikçe kapatıyordum. Caddenin sonuna yaklaşırken arkasına bakmayı göze aldı: Onu yeniyordum ve bunun farkındaydı.

Odaklandığım tek şey Sinclair'di. Uçuyordum, ona parmaklarımın ucuyla dokunacak kadar yaklaşmışım, neredeyse onu yakalayıp yere indirecek kadar yakındım...

Caddenin sonundaki metal bariyere ulaştığında ne yapmak istediğini gerçekten anlamadım. Trafığın yıldırım hızında aktığı, çok yoğun dört şeritli ana arterden yayaların geçmesine engel olacak şekilde yapılmıştı. Kabaca bel hizasındaydı. O an üzerinden atlayıp arabaların arasına dalarak şansını demeye niyetlendiğini düşündüm, hâlâ da öyle düşünüyorum. Kibirliydi. Ezilmeden karşıya geçebilecek kadar hızlı davranabileceğini düşünmüş olabilirdi.

Her ne düşündüyse, sıçrayarak bariyerin tepesine takıldı ve düştü. Asfaltın üzerine pul gibi yapıştı, kolları ve bacakları iki

yana açılmıştı. Başına neyin geldiğine bakmak için döndü. Son gördüğü şey tamamen yüklü, damperli bir kamyonun son sürat üzerine geldiğiydi. Yanımdan geçerken kamyonun rüzgârını hissettim. Sinclair'in ve yaşamın sadece bir saniye arkasındaydım. Ben bariyere çarptığımda rüzgâr saçlarımı ve elbiselerimi savurdu, durmak için çok hızlıydım. Üzerinden aşip diğer yana doğru sendeledim. Bariyeri yakaladım ama savrularak üzerinden geçerken moment yüzünden yerden kesilen ayaklarım için hiçbir şey yapamadım. Yakınımda beni durduracak bir şey olmadığından Sinclair'i takip ederek trafiğin içine düşmekten kendimi kurtaramadım. Biraz önce orada bir adamın öldüğünün bile farkına varmamıştım.

Arkamdan birisi ceketimden sıkıca kavrayarak beni emniyetli, sağlam bir yere çektiğinde geri dönülmez noktayı çoktan geçmiştim. Bakışlarımı yoldaki, Sinclair'den geriye kalan kırmızı lekeye diktim. Arabalar, minibüsler, kamyonlar frenlerine asıldılar. Ancak eğer diğer tarafa düşseydim benim için de çok geç olmuş olacaktı. Başımı kaldırıp James Peake'in yüzüne baktım, ardından onun göğsüne yığıldım, ayakta duramayacak kadar güçsüz kalmıştım. Neler olabileceğini veya Sinclair'in başına gelenleri düşününce çok fazla sarsılmıştım. Kelimeler bir yana tutarlı bir şeyi bile zor düşünüyordum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda konuşmayı başardım. "Hayatımı kurtardın."

"Düşündüğünden çok daha büyük bir olasılıkla. Önemli değil." Bir an için başını benim başımın üzerine yasladı. "Gerçi, çok şanslıydın."

"Onu kaybettim. Bir saniye daha olsa onu yakalayacaktım."

"Bunu kafana takma. Önemli olan senin iyi olman."

Takip eden memurların gerisi sonunda bize yettiğinde ondan ayrılıp kendi ayaklarımın üzerinde durdum. Godley'nin yüzünde sert bir ifade vardı.

"İyi misin?"

“iyiyim.” Yeniden yola bir göz attım. Dave Camp ve Ben Dornton cesedi koruma altına almak için başında dikilmişti. Trafiği Stuart Sinclair’in hâlâ çok canlı görünen çeşitli parçalarının bulunduğu şeritten diğer şeritlere yönlendiriyorlardı. Daha iyi görmek için sürücülerin hız keserek yavaşlaması sinirli bağrıışmalara ve öfkeli hareketlere neden oluyordu. Az bir beğeni getirse de o gün yaptığım her şey kadar bu da çok tehlikeli olmuştu. Trafiğin hızla aktığı bir yolda fosforlu yelek ve hat-ta hiçbir şey olmaksızın trafik kukası etrafta dolanmak azrailin yüzünü görmek demekti. Görünüşe göre olanlar hiç kimsenin hoşuna gitmemişti.

Biraz ileride, kamyon durmuş, dörtlüleri yakmış ve sürücüsü aşağı inmişti. Yanında onunla konuşmaya giden birkaç memur vardı. Bir eli başına diğerini ağzına götürmüştü, şok geçiriyor gibi görünüyordu.

“Sürücüsüne bu konuda endişelenmemesini söylemek iyi olur” dedim. “Hiç kimse çarpmadan geçemezdi.”

“Onu tutuklama şansının olmasını isterdim” dedi Godley usulca. “Söyleyeceklerini duymak isterdim.”

“Sadece yalan söylerdi.” Geçirdiğim sarsıntı beni etkisi altına aldıkça titremeye başlıyordum. “Hepsi yalan söylüyor. Gerçeğin yanından bile geçemeyeceksiniz.”

“Farkında olmasan da doğru söyledin” dedi, o kadar sessiz söyledi ki sadece ben duyabildim. Ne demek istediğini merak ederek başımı kaldırıp ona baktım. Sözlerine başka bir şey eklemedi. Kamyon sürücüsüyle konuşmak için uzun adımlarla yanımdan uzaklaşırken, trafiği kontrol altına almak için lambalarını yakmış, sirenlerini çalan birkaç ekip arabası olay yerine geldi. Hemen arkalarında emniyet şeridinde bir ambulans vardı. Neden acele ettiklerini merak ettim. Sinclair için artık yapılabilecek bir şey kalmamıştı.

Maitland sonunda yanıma gelmeyi başardı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “İyi misin?”

“Hiç daha iyi olmamıştım.” Dişlerimin takırdamasını durdurmaya çalıştım. “İyiyim.”

“Güzel.” Hâlâ üzgün görünüyordu.

“Gerçekten, ben iyiyim.”

“Sana inanıyorum. Ama Benimle gelmen gerekiyor.”

“Sorun ne?”

“Haklıydın. Gerçekten bir bıçağı vardı.”

Gözlerimi dikip ona baktım, bekliyordum. Haberi vermek için daha iyi bir yol olmadığına karar verdiğini görebiliyordum. Ne olduğunu anlayınca ona hak verdim. Tek kelime yeterliydi.

“Liv.”

PAZARTESİ

Bölüm 38

“Tak, tak.”

Başımı kaldırıp bakınca nefesim kesildi. “Olamaz.”

“Ah, bir yol buldum. Sadece bir bilet almak yeterliydi.” Yerrimden fırlayıp onun kollarına atılırken, Rob çantasını yere bırakıp bizden başka hiç kimsenin olmadığı bekleme odasında hızla bana doğru ilerledi. “N’aber?”

“İyidir” dedim, ağzım onun göğsünde olduğundan sesim boğuk çıkıyordu. “Geldiğine inanamıyorum.”

“Olabilirdi çabuk döndüm. Bir hafta yoktum ve neredeyse vuruluyordun. Ve boğularak öldürülüyordun.”

“Az daha ezildiğimi de unutma.”

“Ben de ona geliyordum.” Beni daha çok kendine çekti. “Sonra da Swain. Uçağa atlayıp gelmeme tek başına yetti. Eğer iki hafta tam olarak orada kalsaydım kimbilir daha neler olacaktı?”

Omuzlarımı silkerek “İyi şeyler değil” dedim. “Ama yaralanmadım. Ve Chris Swain’den korkmuyorum.”

“Gene aynı.” Beni sarstı. “Korkmalısın.”

“Ama o zaman o kazanır.”

“Bırak kazansın. İyi bir kaybeden ol ve uzun yaşa. Benim için.”

“Senin için” dedim. Ona kıyamamıştım. Orada olduğuna hâlâ inanamıyordum. “Nasıl erken gelebildin? Debbie buna onay verdi mi?”

“Aslında pek değil.”

“Rob!”

“Bak, ona bunun önemli olduğunu söyledim. Anlayış gösterecektir.”

“Benden hoşlanmıyor bile.” dedim. “Küplere binecektir.”

“Bu konuda endişelenme.”

“Benim yüzümden kariyerini mahvedebilirsin.” Şimdi gerçekten endişeleniyordum.

“Hiçbir şeyi mahvetmedim. Söz, sorun çıkartmayacak.” Baş parmağını yanağıma koydu ve ardından eğilip beni öptü. Bu sefer saf bir zevkle ürperdim ve kendimi iyice ona yasladım, kollarım boynuna sarılıydı. Nefes almak için ara verdiğimizde, gözlerimin içine baktı. “Açık olalım. Eğer seninle iş arasında bir seçeneğim olsaydı, her zaman seni seçerdim. Benim için sen her şeyden önce geliyorsun.”

“Seni seviyorum.”

Yüzünde şaşırılmış bir ifade vardı. Hayrete düşmüştü. “Ne dedin?”

“Duydun.”

“Ne duyduğumu bilmiyorum.”

“Seni seviyorum” dedim usulca ve net bir şekilde.

Sırtıttı, mutluluktan uçuyordu. “Bir hastanede, bir bekleme odası. Seçebileceğin en romantik yer değildi ama bunu kabul ediyorum. Ben de seni seviyorum.”

“Biliyorum.” Başımı onun omuzuna yasladım, yanak yanağıydık. Onu tahmin edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim.

“Sen gerçekten iyi misin? Liv nasıl?”

Göz yaşlarım boğazımda düğümlendi. “Pek de iyi değil.”

Stuart Sinclarin yanında taşıdığı bıçakla açtığı yaranın iyileşmesi için yapılan acil ameliyatın ardından Liv kendine gelecek mi diye öğrenmek için üç gündür ıstırap içinde bekliyorduk. Onları bıçak konusunda uyarmıştım ancak hiç kim-

se bıçağı görmemişti. Adam onu yanından geçerken üstünkörü karnından bıçaklamış, bıçağı ona saplı halde bırakıp kaçmaya devam etmişti. Bıçaklanmaya karşı koruyan yelek giymişti ama bu yelekler sıyrılmaya yatkın olduklarından kurtulup üzerinden düşmüştü. Sinclair'in şansı yaver gitmişti. Cerrahların yarasını dikerek onu toparlamayı başarmalarına karşın, ameliyat sonrası enfeksiyon kapmıştı. Hepimiz durumuna çok üzölmüş ve endişelenmiştik. Kendimi felç olmuş gibi hissediyordum. Yardım etmek için çırpınıyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Olay meydana geldiğinden beri burada mısın?”

“Çoğunlukla” diye itiraf ettim. “Nasıl tahmin ettin?”

“Uçakla yaptığın uzun bir yolculuktan biraz önce gelmiş gibi görünüyorsun.”

“Oysa sen iyi görünüyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?”

“Bu tür şeylere iyi tarafından bakıyorum” dedi. “Ama açlıktan ölüyorum. Uçakta yemek verilirken uyudum ve yolda gelirken hiçbir yerde durmadım.”

“Üçüncü kattaki kafeterya idare eder.”

“Ahım şahım bir yer değildir ama yine de idare eder. Gidip birazdan bulurum.” Beni kendine çekerek biraz daha yakalaştırdı. “Bütün bu heyecandan annen hurdaya dönmüş olmalı.”

“Sanırım ilk defa benimle çok gurur duyuyor. Ama bir daha yapmamam konusunda bana söz verdirtti.”

“Mantıklı kadın. Benim yapacağım bir sonraki şeyde buydu.”

Başımı ona yasladım. “Ah, Rob.”

“Çok dokunaklı.” Derwent kapıyı ardına kadar açıp topallayarak bize doğru geldi. “Eve hoş geldin, hayatım.”

Rob benden ayrılarak kuru bir ifadeyle “Teşekkürler” dedi. “Seni görmek de güzel.”

Derwent etrafa bakınıyordu. “Burası morg gibi.”

“Bu ifade hiç hoş olmadı” diye hemen karşılık verdim.

“Üzgünüm.” Hiç de öyle görünmüyordu.

“Liv’den pek hoşlanmadığını biliyorum ama yoğun bakımda. Yaşam mücadelesi veriyor. En azından buna saygı gösterebilirsin.”

“Ben çok saygılıyım” diye karşı çıktı. “Burada olmamın tek sebebi var. Üstelik daha biraz önce nasıl olduğuna baktım.”

Kalbim yerinden oynadı. “Haber var mı?”

Onun arkasından Godley çıkageldi ve Derwent’in yerine cevap verdi. “Durumu aynı.” Başıyla Rob’u selamladı. “Seni görmek güzel. Çevik Kuvvet nasıl gidiyor?”

“Boş işlerle uğraşıyor.”

Godley sırtıttı. “Maeve’i bir dakikalığına alsam sakıncası var mı? Sadece bilgilendirmek için?”

“Sorun değil. Zaten ben de yiyecek bir şeyler bulacaktım. Size ayak bağı olmam. Kafeteryadan bir şey isteyen var mı?”

“Kahveye ihtiyacım var” diye belirtti Derwent. “Seninle geliyorum.”

Rob bana baktı. “Kahve?”

İstemem diye başımı salladım. İkisi birlikte çıktılar. Daha kapı arkalarından kapanmadan içlerinden birini özledim. Diğeri ise istediği kadar uzak durabilirdi, buna hiç aldırmazdım.

Godley otururken “Eve gitmen gerek. Biraz dinlen” dedi.

“Ben iyiyim.” Hastaneden telefonumla yeterince iyi çalışabiliyordum. Telefonum en sonunda geri dönmüştü ve tabi evrak işleri de. Yine de Liv’e neler olduğunu öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyecektim.

“Yorgun görünüyorsun.”

“Öyleyim. Ama iyi olacağım.”

“İkinizin yakın olduğunu biliyorum.” Uzanıp elini omuzuma koydu. Bunu yaptığına şaşırdım ama aynı zamanda beni rahatlatmıştı da. “Biliyorsun, geçmişte sen de bizi bu duruma sokmuştun.”

“Kendinden geçenin yerinde olmak daha kolay.”

“Çok doğru.” Geriye yaslandı.

“Derwent’la konuşmak zorunda mıyım? Burada olması şart mı?”

Godley şaşırması gibi göründü. “Sorun ne?”

“Onunla şu an uğraşamıyorum. Liv bu durumdayken olmaz. Onun umurunda bile değil.”

“Onu görmeden de her gün buraya geliyor. Hemşireleri kendi eliyle besliyor.”

“Hemşirelerle kırıltırmasından etkilenmem mi gerekiyor?”

“Joanne ve Liv’in ailesine karşı çok daha iyi davranıyorlar. Bunun çok faydası oluyor.”

“O tamamen kendi çıkarlarına odaklı davranıyor.”

“Buraya bir saat önce geldi. Joanne ile birlikte oturuyordu, ona Liv’den bahsetmesine izin veriyordu. Oraya gittiğimde, kaddını güldürüyordu.”

“Ciddi misiniz?”

“Kesinlikle.”

Yutkundum. “Benim niye bundan haberim yoktu?”

“Şefkatli yanını çok iyi saklıyor, ama böyle bir yanı da var.”

“Öyle diyorsanız.”

Godley sandalyesini çevirdi. “Hazır Josh yokken, özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?”

“Sana zor anlar yaşattığım için. Ekipten ayrılmanı istemiyorum, Maeve. Sen kaybetmek istemediğim kadar değerlisin.” Godley bana baktı. “Benim hakkında öğrendiğin şeyler göz önüne alındığında, neden hâlâ benimle çalışmak istediğini bilmiyorum ama kalmak istediğin sürece ekibimde bir yerin olacak.”

Ağlayabilirdim. “Efendim – “

“Sebebi para değildi. Bunu bilmeni istiyorum.”

Gözlerimi ona diktim. “Ben –“

“Bana seçenek bırakmadı. Ona faydalı olacak hiçbir şey söylememeye çalışıyordum. Eğer ben yapmasam bir başkası yapacaktı, bunu görüyordum. En azından bu yolla ne bildiğini biliyorum.”

“Açıklamak zorunda değilsiniz.”

“İstiyorum.” Başını indirip ellerine baktı, yüzünde kederli bir ifade vardı. “Biliyorsun, sen bunu öğrenmesini isteyeceğim son kişisin.”

“Neden? Hiç kimseye söylemedim.”

Yeniden bana baktı. “Hayır diyebilir ve bundan sonuç alabilirdin.”

Ben henüz inandırıcı bir karşılık veremedim, kapı ardına kadar açılarak Derwent geri döndü. Bir hastanede kural olarak iki kahve olduğunda tepside taşınması gerekirdi. Ancak koltuk değnekleri nedeniyle bir tane kahve bile taşımayı beceremiyordu. Bir gülümseyişle insanlara istediğini yaptırabilecek bir yeteneğe sahipti.

“Teşekkürler canım” dedi ve bir koltuğa otururken kıza göz kırptı. Gülümsemenin yerini göz kırpmaya almıştı.

“Bacağın nasıl?” diye sordum.

“Acı veriyor. Boynun nasıl?”

“Daha iyi.”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum” dedi Derwent, kahvesini karıştırıyordu “Geçen gün bir kamyonun altında kalmadığıma sevindim. Ama keşke biraz daha hızlı koşsaydın.”

“Elimden gelenin en iyisini yaptım.”

“Ve yeterince iyi değildi.”

“Bunun farkındayım” dedim hemen.

Godley boğazını temizledi. “Seni kimse suçlamıyor, Maeve. İyi iş çıkarttın.”

“Yine de beni sinirlendiriyor” dedi Derwent. “Yirmi yıldır gerçekte Ange’ye ne olduğunu öğrenmeyi bekliyorum. Ve sen

birkaç saniye daha yavaştın, bu yüzden bir daha asla öğrenemeyeceğim.”

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Derwent’la baş etmek için bir çeşit mantraya, tütsü ve odaklanma gibi bir şeye ihtiyacım vardı. Bu sayede artık beni sinirlendiremezdi. Ancak aklıma sadece küfürlü kelimeler geliyordu. “Şey, aslında, burada otururken bende bu konuyu eşeliyordum ve insanırım ne olduğu anladım. Ve neredeyse bu bilgilerin hepsi açıkça ortadaydı, bu yüzen geçen yirmi yıl boyunca istediğin her an neler olduğunu ortaya çıkarabilirdin. Ağaca bakarken ormanı gözden kaçırman benim suçum değil.”

“Hey” dedi Derwent, alınmıştı. Godley bir bakışla onu susturdu.

“Devam et, Maeve.”

“Tamam. Pekâlâ, asıl soruşturma sırasında, doğruyu söyleyen tek kişi sen ve Angela’nın babasıydı. İkiniz birbirinizi şüpheli olmaktan çıkardınız. Orpen bir felaketti. Yaptığı sorgulamaların çok kötü bir şöhreti vardı ve herkesin korkmasına neden oldu. Bu yüzden aslında bilmesi gerekenleri ona söylemediler.” Bir sonraki sözlerimde kibarca bir hile vardı. Derwent’in nasıl yaptığımdan ziyade ne bulduğuma odaklandığını umuyordum “İzini sürdüğüm tanıklardan biri Craig adında birinden bahsetti; ilk adı veya soyadı, kadın bundan emin değildi, adam Angela ölmeden önce birkaç hafta oralarda takılmıştı. Avarenin biriydi, İngiltere’nin kuzeyinden Fransa’ya, bir yerlerden bir yerlere giderken oradan geçiyordu. Kaliteli esrar için iyi bir kaynağı ve yirmilerinin sonunda veya otuzlarında olmasına rağmen yaşı küçük kızlarla takılmak hoşuna gidiyordu.”

“Onu hatırlamıyorum” dedi Derwent, kaşlarını çatmıştı.

“Tanığa göre Angela ölmeden önce onunla bir kez konuşmuş olabilir. Ortalıktan kaybolmuş gibi görünüyordu. Asıl soruşturma sırasında ortaya çıkmadı, çünkü hiç kimse Orpen’a ondan bahsetmemişti.”

“Onun isteksiz davrandığını düşünmene sebep olan ne?” diye sordu Godley.

“Çünkü Angela’nın öldüğü gece, Shane arkadaşlarım diye bahsettiği kişilerle esrar içiyordu ama aslında o kişiler çok az tanıdığı insanlardı. Craig’in tarifine uyan birini tanıyor mu diye dün onunla temasa geçtim ve tanıdığını söyledi. Onlara uyuşturucu veren ayaküstü sohbet eden adam olduğunu anlattı. Onu daha önce hiç görmemişti ve bir daha da görmedi. O gece boyunca adamın söylediklerinin yarısı abuk sabuktu. Shane’e detaylar için baskı yaptım ama gerçekten hatırlamıyor.”

“Uyuşturucu insanı böyle yapar.” Derwent alışıldık kendi mutaassıp tavrına geri dönmüştü ama gözleri üzerimdeydi. Kıpırdamadan bakıyor, yakından ilgileniyordu.

“Sanırım Craig o gece öldürmek için bir kız arıyordu. Tahminimce uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmiş birini bulmayı ve ardından onu gözlerden uzak bir yere götürüp öldürmeyi umuyordu. Ancak yürümedi. Uygun biri çıkmayınca parktaki gençleri bıraktı ve dolaşmaya çıktı. Angela’yı eve yalnız giderken görmüş ve peşine takılmış olmalı.” Godley ve Derwent görebilsin diye birkaç sayfa kâğıdı çıkarıp masanın üzerine yaydım. “Daha önce kuzeye gittiğini söylemişti bu yüzden kayıtlara baktım. İşte size Angela ölmeden iki ay önce Bradford’da işlenen çözülememiş bir cinayet: Laurie Morrows, on altı yaşında. Uyuşturucu bağımlısıydı ve zaman zaman fahişelik yapıyordu. Tecavüze uğradı ve boğularak öldürüldü, yüzü parçalandı. Dosya West Yorkshire Polis arşivinde duruyordu. Ben gidip birbiriyle bağlantılı olabilecek iki olaya bakana kadar hiç kimse birbirleriyle ilişkili olduklarını düşünmedi. Laurie’nin mesleği meseleyi karıştırdı; bir fahişe arıyorlardı. Angela bir fahişe değildi, malum, bu yüzden West Yorkshire’da hiç kimse-nin dikkatini çekmedi. En başından beri buradaki hiç kimsenin de Laurie’nin ölümünden haberi yoktu. Ve bu dosya: Coventry, Angela’nın ölümünden bir ay önce. Köpeğini gezdiren yaşı kü-

 k bir kız boğularak öldürülmeye çalışıldı ama saldırgandan kurtulmayı başardı. Tarif yetersizdi ama Craig olabilirdi.”

“Angela’dan biraz farklı.”

“Evet  yle. Ama Angela’dan sonra, Fransa’da üç cinayet var.” Haritada yerlerini gösterdim. Pas de Calais’den Pirenees’e kadar giden bir yay üzerindeydi. “Bir, iki, üç. Hepsi de yaşı küçük kızlar. Hepsi cinsel tacize uğradı. Hepsinin değişik korkunç yollarla yüzleri parçalandı – dişleri söküldü, gözleri çıkarıldı. Birisinin burnu ve kulakları kesilerek çıkartıldı. Fransızların bu üç cinayet arasında bağlantı kurmasına karşın failler yakalanamadı. Ellerinde DNA  rneği vardı ama uyan hiç kimseyi bulamadılar.”

“Sonra ne oldu? Ortalıktan mı kayboldu?”

“İspanyol makamlarından hâlâ haber bekliyorum ama daha fazla olduğuna bahse varım. Ellerinde o sıralarda cinayetten veya başka bir suçtan tutuklanan Craig isminde birine ait bir kayıt yok ama oraya gidiyordu. Oradan da,” omuzlarımı silktim. “Portekiz’e? Kuzey Afrika’ya? İzinini kaybettirebileceği pek çok yer var. şu anda daha fazla ilerleme kaydedemedim. Bu sıcak takip gibi bir şey değil. Yirmi yıl uzun bir süre ama insanlar yabancıları hatırlar ve Craig göze batan biri gibi geliyor.”

“Angela’ya neden tecavüz etmedi?” Derwent hiçbir amacı olmadan kağıt parçalarından birisine dokundu, parmağ m etrafında gezdirip, düzeltiyordu. Eski obsesif kompülsif b zukluk alışkanlığı yeniden ortaya çıkıyordu.

“Stuart’ın sahneye çıktığı yer orası. Kendi yatak odasında’ydı, oradan yandaki evin bahçesinde neler olduğunu göremedi ama kendi açıklamasına göre duydu. Uyanmasının sebebi buydu. Dikkatini çeken buydu.”

“Ve?”

“Oradakilerin sen ve Angela olduğunu sandı. Telefonla birkaç kez Stuart’ın Japon kız arkadaşıyla konuştum ve arka planda kalan boşlukları doldurmamda çok yardımcı oldu. Stuart altı

haftada bir sarhoş olmaktan hoşlanıyordu, yaptığı diyet ve egzersizlerde çok titiz davrandığından bu onun rahatlama yoluydu. Ona Angela'dan ve Stuart'ın kızı anlattıklarına karşı bizim bildiklerimizden bahsettim. Kız bu konu hakkında onun birkaç kere konuştuğunu söyledi. O gece Stuart Angela'nın inlediğini duydu, ancak gelen seslerin ikinize ait olduğunu sandı. Aklına gelen ilk şey seks yapıyorsanız sizi rahatsız etmek oldu. Ardından sizi izlemenin daha iyi olacağına karar verdi. Sana takıntılıydı, değil mi? Angela herkese kur yapıyordu. Vinny onun baş belası olduğunu söyledi. Kız dikkatleri üstüne çekmeye bayılıyordu. Yerinde olsam Stu'yu da ayartmaya çalışıyor muydu diye merak ederdim. Kız arkadaş bulma şansı olmamış, cinsel yönden hayal kırıklığı içinde genç bir delikanlıydı. Biriyle yatmak için hiçbir şansı olmayacaktı.”

“Yani onları gördü mü?” diye sordu Godley.

“Pencereden dışarıya bakınca hiçbir şey görmedi. Aşağı inip ön kapıdan çıkmak zorunda kaldı. Angela'yı ölmüş halde çimlerin üzerinde yatarken buldu. Bu sadece bir varsayım ama Coventry'deki kızı saldıran Craig'se, adam öfkeli ve hayal kırıklığı içindeydi. Onu kontrol altına almak ve tepesine binmek için Angela'nın gözlerini oyarak saldırmaya başlamış olabilir gibi görünüyor. Yüksek riskli bir yerdeydi, etrafı insanların oturduğu evlerle sarılıydı. Bu yüzden onun sesini kesmek istemiş ve gözünü oymuş olabilir. Belki de ona tecavüz etmeden önce kızın ölü veya diri olmasına aldırmıyordu. Ortaya çıktığı üzere, buna şansı olmadı. Stuart'ın sahneye çıkması iş üstündeki Craig rahatsız etti. Buda kızı tecavüz edemeden kaçıp gitmek zorunda kaldığı anlamına geliyor.”

“Ama bütün bunlar Stuart üzerinde kalıcı bir etki bıraktı” dedi Godley.

Başımle onu onayladım. “Kızın o görünüşünü tahrik edici bulunduğu için otopsi fotoğraflarını çaldığını düşünüyorum. Sorunluydu, mutsuzdu ve ebeveynlerinin boşanmasından ötürü

sarsıntı geçiriyordu. Japon kız arkadaşına göre bu onun ilk gerçek cinsel tecrübesiydi. Lafın kısası, sonrasında çok önemli biriydi. Ona eziyet eden zorbadan intikamını almayı becermişti.” Derwent’a baktım. “Bu arada bu sen oluyorsun.”

“Bunu bir kenara yazdım.”

“Bu bir dönüm noktasıydı. Kendine güveni arttı. Kendini farklı bir görünüşle yeniden var etmeye karar verdi. İdealindeki hale dönüştü ve ondan sonra artık fantezilerini yaşayabilirdi. Sadece bu fikre alışması biraz zamanını aldı. Ve ortaya çıktığı gibi, bu konuda doğuştan bir yeteneği vardı. Öldürmek kolay geliyordu. Kirsty, Maxine ve Anna ona insan olarak bir anlam ifade etmiyordu; aralarında bir bağlantı kurmak da bu kadar çok sorun yaşamamızın nedeni de buydu. Uygun görünüyorlardı ve onun bütün istediği de buydu.”

“Onların güvenini nasıl kazandı?” diye sordu Godley.

“Benmişim gibi davrandı.” Sesi esralı bir şekilde olaylardan kopukmuş gibi geliyordu. Aslında buna kızmış olmalıydı.

Onu başımla onayladım. “Evinde bulduğumuz bilgi kartlarını gözden geçirip, ilgilendiği kadınlarla konuşuyorum. Sanırım bir seferde iki veya üçüyle ilgileniyordu ve bazen peşlerini bırakıyordu, belki de çok fazla soru soruyorlardı veya çok riskli oluyorlardı. Anlayabildiğim kadarıyla, tekniği ona Angela’yı andıran kadınları sinsice izlemektir. Yalnız yaşayıp yaşamadıklarını buluyordu, ardından onlarla konuşmaya başlıyordu. Onlara Josh adında bir polis memuru olduğunu söylüyordu ve daha fazla detay sorduklarında Komiser Derwent’ın soyadıyla rütbesini veriyordu. Onlara evlerinin güvenliklerine dair tavsiyelerde bulunuyordu, Kirsty Campbell’in istek listesine bakılırsa muhtemelen bunları Emniyet Müdürlüğü’nün internet sitesinden seçiyordu. Gelip etrafi dolaşmaya ve kilitleri kontrol etmeye söz veriyor, onlara çiçekler yolluyordu. Beyaz çiçekler. Böylece gittiği evlerde çiçekler onu bekliyordu ve kadınları öldürmeye gittiğinde ona güveniyorlardı.”

Derwent irkildi. “Kurnaz serseri. Ne kadar aşağılık.”

Gözlerimi kısıtım. “Senin de kendi güvenlikleri için kadınları takip ettiğini unutmayalım.”

“Şimdi bunu bırakalım.”

“Josh...” Godley dehşete düşmüş görünüyordu.

“Hiç alakası yok” dedi Derwent. “Sadece kulağa kötü geliyor.”

“Angela’nın ölümü her ikinizin üzerinde de derin bir etki yarattı. Bu yüzden Sinclair kadınları öldürmek istedi. Sen onları kurtarmak istedin. Aslında, ikiniz de pek farklı değilsiniz.”

Derwent öfkeyle bana baktı. Godley aceleyle, “Onlarla cinsel ilişkiye girmemesinin nedeni neydi?” diye sordu.

“Kız arkadaşının anlattıklarından anlayabildiğim kadarıyla, bunu yapabildiğini sanmıyorum. Dr Chen muhtemelen bunu teknik terimlerle açıklayabilirdi ama benim anladığım çok tizdi. Dairesi mikroptan arındırılmıştı. Pislikten hoşlanmıyordu. Kirlenmek hoşuna gitmiyordu ve bu cinsel ilişkiyi de içeriyordu. Gözleri çıkarma tarzı; özel olarak hoşlandığı bir şey değildi ama rituelin bir parçasıydı. Angela’yı tekrar tekrar öldürmek. Bu defa kızın ölmüş bedenine dilediği kadar uzun bakabiliyordu. Anın keyfini sürüyordu. Tahrik oluyordu ama kendini kontrol ediyordu. Tahmin ediyorum ki Deena’yı öldürmek onun için epey farklı bir deneyimdi. Çünkü kızgındı, bundan zevk almıyordu. Onunkini cinayetten saymadı çünkü bu iş icabıydı, zevk için değildi.”

“Ve artık Stuart öldü.” Derwent arkasına yaslandı, elleri başının arkasında kenetliydi. “Bir şekilde adalet yerini bulmuş gibi görünüyor. Vergi mükelleflerinin ödediği paralarla parmaklıkların ardında şişmanlayıp uzun bir hayat sürmesinden daha iyi oldu.”

Sırıtarak, “Yardımcı olduğuma sevindim” dedim.

Godley'nin telefonu çaldı. Telefonun ekranına baktı, ardından yüzünü ekşitti. "Eşim. Buna cevap versem iyi olacak."

Odadan ayrılınca Derwent bana baktı. "Biliyorsun, ben ne dersem diyeyim sen iyi bir aynasısın."

Ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan, kapı yeniden açıldı ve Kev Cox başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı? Hastamızın durumunda bir değişiklik yok, duyduğuma göre."

Gerçeklere dönerek tok bir sesle "Dayanıyor" dedim. Ah, Liv.

"Seninle kişisel olarak konuşmak istiyorum." Kev ilerleyerek odayı geçti, bakışlarını Derwent'tan bana çevirdi. "Diğer mesele hakkında konuşmanın bir sakıncası var mı?" diye bana sordu.

"Çiçekler mi? Komiser Derwent her şeyi biliyor."

Kev rahatlamış göründü. "Pekâlâ. Anladığın üzere bu gayri resmi ama topladığın deliller üzerinde yaptığımız testlerin sonuçları elimize ulaştı."

"Ve?"

"Demeti saran şeffaf kâğıda yapıştırılmış bandın üzerine kısmi bir parmak izi bulduk ve bizde dosyası bulunan birinin-kiyle karşılaştırdık."

"Chris Swain" dedim.

"Komiser Deborah Ormond'a yorsan daha iyi olur."

Gözlerimi ona diktim, sersemlemiştim. Bu sırada Derwent kahkahalara boğulmuştu. "Yaramaz Debbie."

"Bunu niye yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Ama bunu onun yaptığını bilmeni istemiş" dedi Derwent. "Debbie parmak izlerini kendine saklayacak kadar bu işten anlar. Kimse bana böyle bir hata yaptığını söyleyemez."

"Bunun bir yararı olacaksa, is lekesinden büyüktü. Son derece belirgindi. Bunda hata yok. Her neyse, işte rapor. Sana bı-

rakacağım. Şu an için gizli ama ne yapmak istediğini bana haber ver. Her zaman ortadan kaldırabilirim.” Kev iki sayfalık evrakı masaya bıraktı ve ben ona teşekkür edemeden hızla dışarı çıktı.

Evrakı Derwent alıp göz attı ve ardında yırtıp parçalara ayırdı.

“Ne yapıyorsun?”

“Bu hiç olmadı.”

“Evet, kahretsin ki gerçekten oldu.” Sinirden morarmıştım. “O sürtük yaptı.”

“Bunu unut.”

“Asla.”

“Dinle, Kerrigan. Sana yardımcı olacağım.” Bir parmağıyla beni dürttü. “Bunu yapmak istemezsin. Millete reklam olmak istemezsin. Zaten haberlerde ilk sayfadasın ve günlük gazete-lerde bütün bunlar yer alacak. Erkek arkadaşın Debbie için çalışıyor. Çevik Kuvveti seviyor. Oradan ayrılmak istemeyecektir. Eğer kadını alaşağı etmeye çalışırsan bütün bunlara katlanırsın. Erkek arkadaşının kariyerini daha nasıl mahvedebilirsin, bilmiyorum. Bırak gitsin. Her şeye rağmen gönderen Swain olmadığı için sevin ve yoluna devam et.”

“Rob’a söylemeliyim. Profesyonellikle bu kadar bağdaşmayacak bir şey yaptıysa onunla çalışmaya nasıl devam edebilir? Bu kadar berbat bir şeyden sonra?”

“Mutlu bir cehalet içinde” dedi Derwent. “Gerçeği bilmesi gerekmiyor.”

“Ben olsam bilmek isterdim.”

“Kendi iyiliğin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun. Bunu ona söyleyemezsin, çünkü bu adil değil. Eğer bilirse onunla birlikte çalışamaz. Onu ayartarak zaten bir defa iyi bir işi kaybetmesine neden oldun.”

Bunu su götürür yanı yoktu. Cinnete gelmenin eşiğinde olmama rağmen söyleyecek mantıklı bir şey bulamadım; düzgün

düşünmek bir yana, olanları doğru dürüst anlamak için bile aşırı derecede sinirliydim. Ama berbat ve hiç tanımadığım bir duygu da olsa içimde Derwent'in haklı olduğuna dair bir his vardı.

Koltuk değneklerini aldı. "Haydi. Buradan çıkman lazım. Erkeğini bul. Size yemek bile ısmarlarım."

"Vay." Yaptığım araştırmaların bulunduğu kâğıtları toparlayıp çantama tıktım. "Bu unutulmaz bir gün."

"Buna alışayım deme."

Birisi adımı seslendiğinde daha koridora yeni çıkmıştık. Dönüp bakınca James Peake'in bana doğru koştuğunu gördüm. "Maeve. Nasılsın?"

"İyiyim."

"Kötü hissetmiyorsun, değil mi? Sevindim. Olanlara hâlâ inanamıyorum."

"Şansım yaver gitti." Derwent'a dönüp "James benim hayatımı kurtardı" dedim.

"Duydum." Derwent ters ters bakıyordu.

"Liv için üzüldüm. Şimdi nasıl?"

"Dayanıyor."

Peake tam bir anlayışla, "Senin için zor olmalı" dedi. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Uzanıp beni kollarına aldı. "Buraya gel."

Derwent müdahale etmeden kısa bir an önce durumun tuhafliğinin farkına vardım.

"Hey, hey, hey. Bu kadar yeter."

Peake beni bıraktı, çünkü buna mecbur kaldı. Derwent'ın sağ koltuk değneğinin ucundaki kauçuk pabuç Peake'in gırtlığına dayanmıştı. Koltuk değnekini yakaladı ama an itibarıyla Derwent onu duvara çivilemişti.

Tıslamaya benzer bir sesle, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Ellerine sahip olmasını sağlıyorum." Sonra dönüp morar-

maya başlayan Peake'e "Geri çekil, dostum. Onun sahibi var" dedi.

Peake koltuk değneğine vurarak kendinden uzaklaştırdı ve ardından öksürdü. Konuşabildiğinde "Üzgünüm. Bilmiyordum. Siz ikiniz?" dedi.

Bir ağızdan, "Hayır" dedik.

"Ancak, onun bir erkek arkadaşı var. İri yapılı bir adam. Kocaman kasları var. Çabuk öfkeleniyor. Biz şu an konuşurken o iki kat aşağıda." Derwent gideceği yönü göstererek onu kışkırladı. "Devam et. Uç bakalım, serçe. Kız sana göre değil."

Sanırım eğer Derwent koltuk değneği kullanıyor olmasaydı Peake ona yumruğu patlatırdı. Ancak böyle olduğundan öfkeyle bakıp, ardından yüzünde soğuk bir ifade ve yaralanmış bir gururla başıyla beni selamladı. Koridorda uzaklaşırken onu izledim ve gözden kaybolduğunda Derwent'a döndüm.

"Onun sahibi var.' Çok teşekkürler."

"Üzgünüm. İlgi duyacağınızı sanmamıştım. Devam et, peşinden git."

"Hayır, elbette gitmeyeceğim. İlgilenmiyorum. Hem de hiç. Bunu öğrenmesine de sevindim."

"Neden ona söylemedin?"

Birinin bu şekilde sizinle ilgilendiğini tahmin edemeyeceğinizi ve ortada bir şey yokken onu uyarmanın küstahça olacağını Derwent'a nasıl açıklasam düşündüm. Zaten benim de kendi kişiliğim vardı, Rob'un malı değildim ama bunları açıklamaktan vaz geçtim. "Hiç de uygun bir zaman değildi."

"Zor değil, öyle değil mi? 'Bir erkek arkadaşım var.' İşte oldu."

"Huzursuz bir şekilde "He mneyse" dedim.

"Zavallı adam." Sözlerinin gerisini getirene kadar Peake hakkında konuştuğunu sandım. "Hiçbir zaman parmağına bir

yüzük takamayacak, değil mi? Seni hiç sıkıştırmayacak. Özgürlüğüne aşırı düşkünsün.”

“Aslında konu bu değil.”

Kaşlarını kaldırıp bekledi.

“Benim için aşırı iyi. Hak ettiğimden çok daha iyi.”

“Deli saçması.” Derwent koltuk değneğine dayanıp duvara yaslandı ve boşta kalan kolunu omuzuma attı. “Senin sorunun kendine saygının düşük olması. Kendini daha fazla düşünmen şart. Kendine güvenini yükselt.”

“Ve sen de bana yardım mı edeceksin?”

“Muhtemelen hayır. Senin ezik olman hoşuma gidiyor.”

“Ezik mi?”

“Yumuşak başlı.” Parmağını şıklattı. “Ah, deminden beri söylemeye çalışıyorum. Philip Pace’e ilişkin bilgi notlarını göremiyorsun. Terörle mücadele şubesinden geliyor ama sana ulaşmıyor.”

Bir an anlayamadım ama ne anlattığını kavrayınca büsbütün çileden çıktım. “O notlar yüzünden burnumdan getirirken bunu biliyor muydun?”

“Elbette.” Koltuk değneklerini aldı ve koridorda uzaklaştı. “Sonradan bu konuda kendimi kötü hissettim. Özellikle de bana yardım ettikten sonra.”

“Görev bilincinin çok üstünde ve hatta arkadaşlığın çok ötesinde yardımcı oldum. Ve bir arkadaş bile değiliz.”

“Hayır, değiliz. Ama hey, artık ödeştik.”

“Yirmi yıllık cinayeti çözdüğüm ve seni bir cinayet şüpheli-si olmaktan kurtardığım için bana pisliğin teki olduğunu, aslında beceriksiz olmadığımı numaradan söyledin.”

“Kesinlikle.”

Asansöre geldik. Düğmeye bastım ve dönüp ona baktım. Bütün olanlara rağmen, her zamanki gibiydi. Kendine güveni hiç azalmamıştı.

“Bütün bunlara Stuart Sinclair’in senin gibi olmak istemesinin sebep olduğu hiç aklına geldi mi?”

“Evet.”

Asansör geldi. İçinden her türden hasta, ziyaretçi ve sağlık görevlisi bir anda çıkarken kenara çekildim. Asansör boşalınca kadar bekledim, ardından Derwent için kapıyı tuttum. O binip de kapılar kapandığında yeniden denedim. “Bütün bunlar senin yüzünden. Sence bu garip değil mi?”

“Pek değil.”

“Ama onun idealinde sen vardın. Olmak için can attığı kişi sendin.”

“Ne olmuş? Bana sorarsan, son derece mantıklı.”

Ve Derwent ağzı kulaklarında bana gülümsedi.

BİR HAFTA SONRA

Bölüm 39

Neredeyse gitmiyordum. Neredeyse bunun beni ilgilendirmediğine kendimi ikna edecektim.

Ancak işlere burnumu sokmasam olmuyordu.

Bu sefer, önceden aramadım. Zili çalıp bekledim. Kapıya çıktığında, Clair çok daha iyi görünüyordu, daha gençti, daha güzeldi, yüzüne daha bir renk gelmişti. Ancak bana düşman gibi bakıyordu. “Ne istiyorsun?”

“İçeri girebilir miyim?”

Tereddüt etti. “Uygun bir zaman değil.”

“Çok zamanını almayacağım.”

“Önce ortalığı derleyip toparlayabilir miyim?”

“Hiç gerek yok” dedim. “Biliyorum.”

Ne demek istediğimi hemen anlayıp yüzünü buruşturdu. “Nasıl anladın?”

“Sadece anladım. İçeri girebilir miyim?”

Önüme düşüp oturma odasına gitti ve bir koltuğun kenarına oturdu, ürpermişti. İçerde daha önce sakladığı Luke’un fotoğraflarına bakarak dolaştım. Bunları neden gözden uzak tutmak istediğini kesinlikle anlıyordum. Duvarlar, raflar ve mümkün olan her yerde onun resimleri vardı. Çok güzel bir bebekten tıpış tıpış yürüyen bir çocuğa, küçük bir oğlana, genç bir delikanlıya, üniversite öğrenciliğine, akademik cübbesiyle resmi duruşuna kadar geçen bütün süreç görölüyordu. İstisnasız her resimde de tamamen, belirgin bir şekilde babasına benziyordu.

Geçip karşısına oturdum. “Ne söyleyeceğimi biliyorsun, değil mi? Ona söylemelisin.”

“Hayır.”

“Bunu bilmeye hakkı var.”

“Ona ihtiyacımız olmadı. Onsuz gayet iyi idare ettik.”

“Evet, senin ihtiyacın yok. Ama belki onun Luke’a ihtiyacı vardır.”

“Aptal olma. Umurunda bile olmazdı.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum ama öyle olsa bile, ne kaybedersin ki? Eğer mesele oysa Luke’a bundan bahsetmen gerekmez. Ama babasına söylemen gerekir.”

Sıktığı dişlerinin arasından, “Onu paylaşmak zorunda kalmak istemiyorum” dedi. “Luke benim. Sadece benim. Josh’u ilgilendirmez.”

O söyleyene kadar onun adını söylemek istememiştim, buna rağmen Luke’un Derwent’in oğlu olduğuna kesinlikle emindim. “Ona çok benziyor, Claire. En azından görünüşü.”

Bakışlarını benden kaçırdı, gözünün önünden eski hatıralar geçiyordu. Başını sallayarak bunu onayladı. “Kişiliği de.”

“Gerçekten mi?”

“Baştan aşağı Josh.”

Luke’un kendi iyiliği için bunun tamamen doğru olmamasını umuyordum. “Luke ne düşünüyor? Babasını görmek istemiyor mu?”

“Kim olduğunu bilmiyor. Neler olduğunu ona hiç anlatmadım. Onun Birmingham’dan rastgele biri olduğunu sanıyor. Başka herkesin sandığı gibi.”

Kuşkuyla, “Başka hiç kimse fark etmedi mi?” diye sordum. “Birbirlerine tıpatıp benziyorlar.”

“İnsanlar görmek istedikleri şeyi görür. Bebekken annem onun tamamen Vinny’ye benzediğini düşünüyordu.” Gözlerini çevirdi. “Onunla tartışmadım ama aslında benzemiyordu.”

“Josh’la aranızda bir ilişki olduğunu bilmiyordum.”

Burnundan soluk verdi. “Olmadı. Sadece bir kazaydı. O tür şeylerden biriydi. Ailesi onu kapının önüne koyduktan sonra gelip bir süre bizimle kaldığını biliyorsun. Çok üzgündü, ailesine çok gücenmişti ve gerçekten kalbi kırıktı. Üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Talihsizlikti. Bir Cumartesi akşamı kaçamağıydı, herkes dışardaydı. Ebeveynlerim ve ufaklıklar kilisede ayındeydi. Benim ev ödevim vardı. Vinny kız arkadaşılıydı. Josh yürüyüşe çıkmış ama geri dönmüştü. İyi olup olmadığına bakmak için odasına girdim. Yatağında uzanıyordu. Ben de yanına uzanıp sadece ona önem verdiğimi bilsin diye kollarımı ona doladım. Ardından işler çığrından çıktı.”

Çok kolay bir şekilde bunu kafamda canlandırabiliyordum: Yakışıklı ve genç Derwent üzüntü içinde kıvrırır, rahatlamaya ihtiyacı vardır. Claire onu teselli etmeye çalışır. Nazik davranır. Üzüntüsünü unutturmaya uğraşır. Angela’yla yaşadığı yeni tecrübenin ardından bu acayip, utanç verici, trajik, aynı zamanda müşfik ve şaşırtıcı, seks hatırası, Derwent’a kendine güvenini yeniden kazandırmış ve Claire’in hayatını sonsuza dek değiştirmişti.

“Neden kimseye söylemedin?”

“Vinny Josh’u öldürürdü. Onu öldürürdü. Ve Josh pek sevilmiyordu. Sonunda anneme itiraf etmeden önce gitmişti. Annem hemen benim Birmingham’a gidip, teyzem ve eniştemin yanında kalışımı ayarladı. Babasının görüştüğüm bir çocuk olduğunu söylediğimde bana inandı. Josh aklının ucundan bile geçmedi.”

“Başın derde girdi mi?”

“Aman Tanrım, evet. İşler kötüye gitti. Luke’un bende kalması gerektiğini biliyordur. Evlatlık verilmesi gerekiyordu ama bunu yapamadım. Ancak bütün bu gizlemenin ve kaçıp durmanın sonu yoktu.”

“Ailen seni destekledi mi?”

“En sonunda.” Yüzü yumuşadı. “Luke görünce, onlar da çok sevdiler.”

“Josh’un da aynı şekilde hissedeceğini düşünmüyor musun?” diye uygun bir dille sordum.

“Evet, düşünüyorum. Ama henüz bir çocuktuk. İkimiz de çocuktuk.” İçini çekti. “Eğer Luke’u kendim yetiştireceğimi bilseydim gerçeği söyleyebilirdim ama bunu anladığımda iş isten geçmişti. Ondan sonra zaten Josh’la irtibatı kaybettim.”

Başım önümde, masanın üzerine bir kart vizit bıraktım. “Sana kalmış ama eğer onunla temas kurmak istersen, irtibat bilgileri burada.”

Karta sanki içinden zehir akıyormuş gibi baktı. “İstemiyorum. Ve sen de ona söyleyemezsin. Yahut Luke’a. Onun yanına bile yaklaşmamalısın.”

“Yaklaşmam” diye söz verdim. “Ama bunu bir düşün. Luke’la ne kadar övünsen azdır. Onu büyütüp yetiştirmeyi çok iyi başardın. Onu tanımak için Derwent’a da bir şans vermen lazım.”

Karşılık vermedi ama en azından yapmayacağını da söylemedi. Ne yapacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama verdiğim sözde samimiydim; Derwent’a söylemeyecektim. Ancak yine de Philip Pace ile ortak bir yanı olduğunu anladığında yüzünün alacağı ifadeyi görmeyi çok isterdim. Kartı olduğu yerde bırakıp veda ettim. Claire kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuştu ve cevap vermedi. Doğru şeyi yaptığımı umarak kendimi dışarı attım.

Bahçe yolunda arabaya doğru yürürken üzgün hissetmekten kendimi alamadım. Eğer ağır bir yükün altına girmiş gibi hissetmemin nedeni buysa, sırlara kendilerine özgü bu ağırlığı veren şeyin ne olduğu gerçekten de merak ettim. Ama bu yükü taşıyabilirdim ve taşıyacaktım.

Bu sadece saklanacak bir sır daha demekti.